

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜM
KÜÇÜK
YAĞMUR
DAMLALARI

MIA
SHERIDAN

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

**TÜM
KÜÇÜK
YAĞMUR
DAMLALARI**

**MIA
SHERIDAN**

TOM KOÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

Orijinal Adı: All The Little Raindrops
Mia Sheridan

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Nazlıcan Kabataş
Editör: Dila Öz
Düzeltili: Damla Çağlı
Son Okuma: Sevim Neşe
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Mart 2025
ISBN: 978-625-97391-1-3
Sertifika No: 73186

Copyright © 2023. ALL THE LITTLE RAINDROPS by Mia Sheridan
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah. 1593 Sk. No:20/A
Daşkiran Apt. Bağcılar / İstanbul
editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Egem Basım Yayın ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi Kat: 2 No: 436
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43624

**TÜM
KÜÇÜK
YAĞMUR
DAMLALARI**

**MIA
SHERIDAN**

Çeviren: Nazlıcan Kabataş

*Enkazdan sürünerek kurtulduktan sonra
ürkek bir hayat yaşamayı reddedenler için*

BİRİNCİ KISIM

Dünyanın en acımasız hayvanı insandır.

-Friedrich Nietzsche

BÖLÜM BİR

Noelle, çetelesini tutmaya çalışsa da sessiz ve zifiri karanlıkla geçen gecelerde günleri ayırt etmek mümkün olmuyordu. Sonunda pes etmişti. Bir saat karanlık ve sessiz bir dehşet içinde geçerken zamanı ölçmenin ne kadar zor olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Zamanın var olmadığı yerler olduğunu keşfetmişti. Çünkü saatin olmadığı yerlerde bile zamanın ölçümü duyusal uyarılara dayanıyordu: Güneşin doğuşu ve batışı, trafikteki sesler, uzaktan gelen kilisenin çan sesi... ya da etrafından gelen yüzlerce başka sinyal. Ancak şu anda içinde bulunduğu kafeste bunlar yoktu. O yüzden, kendine hâkim olup mümkün olduğunca sakin kalmaya çalıştı ve sonra hep yaptığı gibi zamanı hesaplamak yerine kendini bıraktı. Hayal gücünün kontrolü ele geçirmesine izin vermemeye, kendini denizin derinliklerinde hava geçirmez bir kutunun içinde hayal etmemeye çalıştı. Bu tür düşünceler sadece tansiyonunu yükseltip sanki havası gerçekten tükeniyormuş gibi nefesinin kesik kesik çıkmasına neden oluyordu.

Geçen saatler hakkında ona fikir veren tek şey kendi bedeninden gelen ipuçlarıydı. Acıkmıştı ve susuyordu. Yine de yiyecek ve içecekler, parmaklıklarla çevrili alanının hemen ötesindeki duvarda bulunan bir tür küçük kapıdan, belirsiz aralıklarla geliyordu. Kapının açıldığını duyuyor, ardından sönük bir ışık huzmesi belirliyordu. Bu bile karanlığa alışmış gözlerine fazla geliyor, başını çevirmek zorunda kalıyordu. Yeraltı mağarasındaki yarasanın, çatlaktan sızan hafif güneş ışığına tepki vermesi gibiydi. Arkası dönük olsa da tabaktaki mayalı ekmeğin kokusunu alabiliyordu.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Bu da onu sürünerek yiyeceğe doğru gitmeye, çoğunlukla da ona körü körüne ulaşmaya zorluyordu. Parmak uçlarıyla bir ekmek parçasına, birkaç krakere ve karton bardaktaki suya zar zor uzanabiliyordu. İlk seferde varlığından habersiz olduğu için suyu yanlışlıkla devirmişti. Sonrasında o kadar susamıştı ki, dili şişmiş ve dudakları çatlamıştı. Artık ikisine de ulaşırken daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Gözlerini tamamen açmaya zorlamadan hemen önce kapı kapanıyor, ona yalnızca açıklığın puslu görüntüsünü bırakıyordu.

Bazen yemek servisi geldiğinde öylesine acıkmış ve susamış oluyordu ki onlara uzanırken elleri titriyordu. Bazen de yemek neredeyse tamamen tok olduğunda geliyordu. Bu kasten yapılıyordu. Kafasını karıştırmak için. Ona eziyet etmek için. Başta, yemek geldiğinde orada biri olduğunu varsayıp bağırıp yalvarmıştı. Fakat yanıt veren olmamıştı. Yukarıda, uzakta bir yerde ayak sesleri duyduğunu sanmıştı. Ama bunun dışında hiçbir iz yoktu.

Tahminlerine göre kafesinin yaklaşık bir buçuk metre karelik bir alandan oluştuğunu, köşede bir tuvalet bulunduğunu söyleyebilirdi. Şaşkın, donakalmış ve yalnız bir halde uyandıktan sonra cesaretini toplayıp etrafı yoklayarak tuvaleti bulmuştu. Şeklini hissetmiş, hapisane tuvaletleri gibi metalden yapılmış olduğunu anlamıştı. Duruma uygun bir benzetmeydi. Sonuçta burada esir tutuluyordu. Kimin esiri olduğunu bilmiyor, tahmin de edemiyordu. Sifondan tıpkı uçak tuvaletleri gibi çıkan yüksek vakum sesinin ardından kapak yavaşça kapandı, en azından onurunu korumasına yardımcı oluyordu. Tabii bu onun susuzluktan ölmesini engelleyemeyecekti.

Noelle, içinde bulunduğu kötü durumu ve kaçırıldığını anladığında hıçkırarak ağlamış, babasının ne kadar korkmuş olabileceği düşüncesiyle sarsılmıştı. Noelle'i bulmak için polisleri ayağa kaldırdığını tahmin edebiliyordu. Son zamanlarda sadece arada sırada görüşüyorlar veya birbirlerini hiç görmüyorlardı. Ama Noelle kendisini aramaz ya da aramalarına geri dönmezse babası endişeleniyordu.

Babası gece vardiyasında bir işte çalışıyordu, Noelle de bahar tatilinde olduğu ve okullar kapalı için gündüzleri garsonluk yapıyordu. Yine de en azından iki günde bir telefonla konuşuyor ya da birbirlerine kısa mesajlar gönderiyorlardı. *Seni seviyorum. Buzdolabında yemek var. Bu gece çöpü dışarı çıkarmayı unutma.* Şimdi en az bir hafta geçmişti. *Değil mi?* Belki de yanılıyordu. Belki de sadece birkaç gün olmuştu. Belki de işyerindekiler onun neden gelmediğini sormak için aramamıştı. Sonunda babasını düşünmeyi bırakmak zorunda kaldı çünkü bu düşünceler onu daha da panikletiyor, babası için haykırma isteğiyle dolmasına sebep oluyordu. Tüm bunlar küçük bir kızken kâbustan uyanıp kurtarıcısı için çılgılık attığında hissettiği şeylerle aynıydı. O zamanlar babası her zaman gelir ve onu kollarına alırdı. “Sakin ol,” derdi. “Baban burada. Güvendesin.”

Şu anda buna duyduğu özlem o kadar derindi ki, onu neredeyse nefes alamayacak hale getirmişti. Aklını yitirmeye başlamasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir yanı; düşünemeyen ve korkmayan ya da etrafındaki karanlıkta bekleyen şeyleri hayal edemeyen, çökmüş bir zihnin rahatlığını arzuluyordu. Fakat daha güçlü olan yanı, şu anda sahip olduğu sayılı şeylerin birinden vazgeçmeyi reddediyordu: *Hayatta kalma arzusundan.*

Noelle ani ışık patlamasından uzaklaşarak yuvarlandı, gözlerini daha sıkı kapatıp acı dolu bir nefes verdi. Savunmacı bir şekilde elini önünde tutarak oturdu ve olabildiğince geriye, sırtı kafesinin parmaklıklarına çarpana kadar kaydı. Kısılmış gözlerinin arasından, uzaylı gibi hareket eden şekiller görüyordu. Bir homurdanmanın ve ardından metalin metale çarpma sesi duyuldu. Bir veya birkaç kişi onunla birlikte odadaydı. “Merhaba?” Kalbi hızla atıp nefesi dudaklarından sertçe çıkarken gözlerini çaresizce aralamaya çalıştı. Ama o kadar uzun süre zifiri karanlıkta kalmıştı ki, gözleri henüz buna hazır değildi. “Lütfen? Merhaba? Beni dışarı çıkarın.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Lütfen,” diye yalvardı, umut ona dizlerinin üzerine çekilme ve kafesinin önüne doğru sürünme cesaretini veriyordu. Etrafta daha fazla metal sesi yankılandı ve sağında kapıya benzer şey kapandı. Hemen ardından odada onunla birlikte kim varsa, sol taraftaki duvarda açık gibi görünen kapıya doğru yürüdü. “Lütfen, hayır!” diye bağırdı. “Gitmeyin! Lütfen! Beni çıkarın!”

Kapı kayarak kapandığında oda bir kez daha karanlığa gömüldü. Kapının olduğu yerdeki boşluklardan en ufak bir ışık bile sızılmıyordu. Hafif ayak sesleri uzaklaşırken Noelle geriye doğru düştü, gözyaşları yanaklarından süzülürken umutsuzluğa teslim olmuştu.

Odada iki kişi vardı ve onun yalvarışlarını görmezden gelmişlerdi. Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kim bilir ne zaman su içebilecekti? Belki de bir daha hiç içemeyecekti.

Belki de bu daha iyi olurdu.

Kendine gel, Noelle. Bu kadar zayıf değilsin, değil mi?

Öyle olduğunu düşünmüştü. En azından... *öyle olmayı* ummuştu. Ama insan kendisini karanlıkta hapsedilmeye nasıl hazırlayabilirdi? Hem de görünürde hiçbir sebep yokken. Ayrıca düşündükçe yıprandığı cevapsız soru şuydu: Neden? Neden kaçırılmıştı? *Neden ben?*

Noelle, sağ tarafından gelen küçük bir inleme sesi duyduğunda irkildi ve hafif bir çığlık attı. Donakalmıştı, sese doğru dikkat kesildi. Başka bir inleme daha duyuldu, sesin sahibi hareket ediyordu. Korku sırtından aşağı doğru süzüldü. *Tanrım.* Burada kendisiyle birlikte olan bir şey vardı. Aklında aniden saçma bir görüntü belirdi: Keskin dişleriyle onu parçalayacak pullu bir kertenkele benzeri bir varlık. Kıpırdamadan durdu ve onu sarıp kollayan parmaklıklara şükretti. *Parmak uçlarını her santimin üzerinden geçirdiği parmaklıklar.*

“Yardım edin.” Kelimeler adamın dudaklarından neredeyse fısıltıyla dökülmüştü, gerçek bir konuşmadan çok bir soluğu andırıyordu. Noelle hareketsiz kaldı. Vücudundaki her hücre, derisindeki her küçük tüy, sağ tarafından gelen sese odaklanmıştı.

Bir kayma sesi, bir inleme daha, metale çarpan bir ses. “Yardım edin.” Bu sefer kelime belirgin söylenmişti, daha güçlü, daha net bir erkek sesiydi. Yani o bir uzaylı değildi.

Muhtemelen.

Noelle hiç kıpırdamadı.

Daha fazla hareketlenme oldu... sanki adam yattığı yerden doğruluyormuş gibi bir homurtu yükseldi. “Burada kimse var mı? Yardım edin.”

Noelle omuzlarını hafifçe indirdi, gerginlikten kafesinin parmaklıklarını sıkıca tutan eli gevşedi. “E-evet. Buradayım,” diye fısıldadı.

Ani bir sessizliğin ardından, “Sen kimsin? Nerede olduğumuzu biliyor musun?” diye sordu adam. Sesi hâlâ acı doluydu ama panik ve korku da hissedilebiliyordu.

“Ben Noelle. Nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorum. Hatırladığım son şey işyerimden çıktığım. Sanırım... birisi ağzıma bez bastırdı.” Aklına keskin ilaç tadı geldi. Çırpındığını, kaldırıldığını hatırlıyordu... ama daha fazlası yoktu. “Burada, karanlığın içinde uyandım.”

Adam sertçe nefes verdi ama sessiz kalmaya devam etti.

Sonunda, “Sen kimsin?” diye sordu Noelle.

“Evan. Adım Evan. Sanırım benim başıma da benzer bir şey geldi.” Evan iç çekip hafifçe inledi. “Spor salonundan çıkarken biri arkamdan bana saldırdı. Başka bir yerde, karanlıkta esir tutuluyordum. Hangi gün olduğunu hatırlamıyorum.”

Noelle’in kafası karışmıştı. Neler olduğunu ya da sebebini bilmiyordu ve korku hâlâ göğsünde ağır bir yük gibi duruyordu. Yine de yanında başka bir insanın varlığıyla gelen ani rahatlama neredeyse ağlamasına neden olacaktı. Artık yalnız değildi.

Hareket seslerini yeniden duydu. Ardından adam usulca, acı dolu bir inilti çıkardığında, “Yaralandın mı?” diye sordu.

“Biraz. Daha önce yanıma gelen kişilerle mücadele ettim. Görünüşe göre üstünlük onlardaydı. Sanırım karanlıkta görebilmek için gözlük takıyordu.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle, Evan'a doğru dönmüştü ama karanlık o kadar yoğundu ki, siluetini bile seçemiyordu. İki elini de parmaklıklara sardı ve konuşurken yüzünü onların arasına sıkıştırdı. *Karanlıkta görmek için gözlük takıyordu.* Neler oluyordu? "Kim? Bizi buraya kim getirdi? Ve neden?"

"Bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

"Peki *sebebi* ne? Bunu neden yapıyorlar?"

Kısa bir duraksama oldu. "Ailem zengin. Beni fidye için kaçırmış olabilirler."

Noelle kurumuş dudaklarını yalarken dili oradaki çatlaklardan birine takıldı. "Babamın... parası yok." Babası elektrikçiydi. Yıllarca mücadele ettikten sonra... şimdi durumu iyiydi. Fakat o zor dönemlerde özel tasarım markalara parası yetmese bile, asla para ya da barınma sıkıntısı çekmemişti. Hem de hiç. Ama babasının fidye için vereceği yüklü ya da az miktarda parası yoktu. Senedi veya çeki de. Değerli takıları da. Her şey, hatta manevi değeri olan eşyalar bile satılmıştı. Eğer onu kaçıranlar -onlar artık her kimse- *para* istiyorlarsa, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Öte yandan... "Eğer beni rasgele seçtilerse, bunu şimdiye kadar anlamaları gerekirdi," dedi Noelle. Kaçırıldığında omzunda bir çanta vardı. Kimliğine bakarak yapacakları ufak bir araştırmayla ailesinin hiç parası olmadığını öğrenebilirlerdi. Ayrıca garsonluk yaptığı işten çıkarken kaçırılmıştı. Bu bile onların zengin olmadığını anlamaları için yeterli olmaz mıydı?

"Babandan bahsettin. Peki ya annen?"

Noelle sessizce iç çekti. "Annem ben on iki yaşındayken öldü. Çalışmıyordu. Ve ailem hiçbir zaman hayat sigortası yaptırmamıştı." Aslında annesinin ölümünden sonra babası, yıllarca karısı adına adalet aramaya çalışmıştı ve başarısız olmasının ardından ortaya çıkan tüm o avukat masraflarını ödeyebilmek için oldukça mücadele etmişlerdi. En sonunda da annesinin ölümü kaza olarak kabul edilmişti. Bu savaş babasının birikimlerinin tamamını tüketmiş,

işini de olumsuz etkilemişti. O hâlâ babasıydı ve onu çok seviyordu ama birçok açıdan, eskiden olduğu adamın gölgesi haline gelmişti.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Evan.

Noelle bir şey demedi. Evan’ın üzgün olması için bir sebep yoktu ve annesinin ölümünün acısı çoktan geçmişti. Yine de bazen beklenmedik anlarda kendisinden çok babası için üzülüyordu. Ama şu anda öyle değildi. Artık sorunları, ebeveynlerinden birinin kaybıyla yaşadığı herhangi bir kalp kırıklığından çok daha büyüktü. Şimdi fırsatı olsa Noelle’i *kurtarabilecek* kişiyi; hâlâ hayattaki tek ebeveyni olan babasını özlüyordu.

Dikkatini yanındaki adama verdi. Ailesinin *parası olduğunu* söylemişti. “Eğer seni fidiye için kaçırsalardı, bunu şimdiye kadar öğrenmez miydin? Yaşadığına dair kanıt veya başka bir şey göndermeni istemiş olmalılar, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Kimse bana lanet olası tek bir kelime bile söylemedi.” Evan daha fazla konuşmaya başladığında sesi iyice gençleşmişti. Bu yüzden Noelle onun genç olduğunu anlayabiliyordu. Belki de yaşına yakın biriydi.

“Kaç yaşındasın, Evan?”

“On sekiz. Peki ya sen?”

“Ben de.” Noelle’in göğsünde tuhaf bir çarpıntı oldu. Evan’ın hareket ettiğini, ona doğru döndüğünü hissetti ve sesi -birkaç santim daha yakındı- bunu doğruladı. Hem duyduğu hem de hissettiği ağır bir duraksama oldu.

En sonunda, “Northland Lisesi’ne mi gidiyorsun?” diye sordu Evan.

Noelle bir nefes verdi. “Evet.” *Olamaz. Tanrım, olamaz.*

“Adın Noelle Meyer mi?”

Noelle yutkundu. “Evet.” Cevabı kurumuş dili kadar sertti. Sonra aniden onun kim olduğunu idrak etti. Neredeyse fısıldayarak, “Evan Sinclair,” dedi. “Baban Leonard Sinclair. Annemi öldürdü.”

BÖLÜM İKİ

Koleksiyoncu öne doğru eğildi, yüzü ekrandan sadece birkaç santim uzaktaydı. *Birbirlerini tanıdıklarını fark etmişlerdi.* Babası, onun annesini öldürmüştü. Elbette bunu daha fazla tartışacaklardı ve bu da diğer oyunculara ipucu verecekti. Bu kesinlikle mevcut duruma bir başka katman ekliyordu, değil mi? Görüntü hafifçe titredi, yeşil ton ona doğaüstü bir parıltı veriyordu. Ama gece görüş lensi aracılığıyla televizyona yansıyan bir oda için son derece netti.

Adam (daha doğrusu hâlâ ergen olan genç oğlan) kafesinin parmaklıklarına yaslanarak otururken kız dizlerinin üzerindeydi ve kendi kafesinin parmaklıklarını sıkıca kavramıştı. Ses kalitesi iyiydi. Koleksiyoncu her fısıltıyı, her nefesi, her acı dolu iç çekişi duyabiliyordu.

Aman Tanrım. Siz piç kuruları, ne kadar da güzel eğleniyorsunuz.

Oğlanın gözlerinden biri şişmişti ve dudagında kan izi vardı. Parmaklarını yanağına götürüp bastırdı, yüzü her seferinde bunu yeterince yaparsa farklı bir sonuç elde edebileceğini düşünüyormuş gibi şekil alıyordu. Yüzündeki yaralara rağmen son derece yakışıklı bir çocuk olduğu belliydi. Uzun boylu ve kaslıydı. Kare bir çene yapısına, düzgün yüz hatlarına sahipti. Tam anlamıyla bir Amerikalı altın çocuktı. İyi bir aileden geldiği belliydi. Bu düşünce Koleksiyoncu'nun kıkırdamasına neden oldu. Ama bu iğneleyici bir gülüştü.

Çocuk kontrolü bırakmakta özellikle zorlanıyordu. Hayat genellikle onun gibi çocuklar için oldukça kolay ve çok iyi geçirdi. Bu çocuğa hak etmediği ve kazanmadığı ne kadar ayrıcalık tanınmıştı? Koleksiyoncu'nun tahminine göre *birçok* defa buna sahip olmuştu. Bir trajedi meydana geldiğinde, bu genellikle büyük bir zarar ile eşdeğer tutuluyordu. Ve trajedi şu anda kesinlikle metal bir kafesin içinde tıpkı köpek gibi oturan, o özel altın çocuğu esir almıştı.

Belki de çocuğu sevmemesi gerekiyordu, özellikle de... iyi bir soydan gelmiş olması nedeniyle. Yine de herhangi bir nefret hissetmek yerine, onunla bazı açılardan bağ kurduğunu fark ediyordu.

Bakışları sağ tarafa kaydı; kızın çöktüğünü ve yana döndüğünü gördü, şimdi kalçasının üstünde oturuyordu. Dizleri hâlâ bükülmüş, uzun bacakları yukarı doğru çekilmiş, yanakları soğuk metale yaslanmıştı. Çok zayıftı. İnce kemikliydi. Düz, siyah saçlara sahipti. Sıradan bir güzelliği vardı. Eğer bir televizyon filminde olsaydı arkadaşları ona makyaj yapar, sonra da yüzeyin altında yatan potansiyelini görebilecekleri o kızı ortaya çıkarırdı. Ancak bu sadece filmlerde yaşanırdı. Gerçek hayatta ergen kızlar, çirkin ördek yavrusunun yanında durup *güzel görünmek* varken isteyerek bir kuğu yaratmayacak kadar kışkanç olurlardı.

Kadınlar. Ne kadar acınası yaratıklar olabiliyorlardı. Yalnızca duyguları tarafından yönetiliyorlardı.

Elbette bu onların gücü de olabilirdi. Ama çoğu zaman onlar duygularını değil, duyguları onları kontrol ederdi. Ne kadar da zavallıcaydı.

Koleksiyoncu düşüncelerini topladı. Çok fazla varsayımda bulunup aksini söyleyebilecek bir şeyi gözden kaçırmak istemiyordu. *İzle. Dinle. Öğren.* En iyi yaptığı şey buydu.

Odada bir ışık yanıp söndüğünde hem oğlan hem de kız, korku içinde kafeslerinin köşelerine çekildiler ve ampulden uzaklaştılar. Kız koluyla gözlerini kapadı, yüzü acıdan buruşmuştu. Uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra ışık ona acı çektiriyor olmalıydı.

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Oğlan ise hareketsiz oturuyordu ama yüzü benzer şekilde buruşmuştu, bir kolunu sanki bir saldırıyı bekliyormuş gibi önde tuttu. Bu konuyla alakalı pek bir şey yapamayacağını biliyordu ama yaklaşan tehlikeyi hissetmek istiyordu. Sol gözü şişmişti ama sağ gözünü durmadan kırıştırarak umutsuzca görmeye çalışıyordu.

“Neler oluyor?” diye soludu kız korkuyla.

“Bilmiyorum,” dedi oğlan. Kolunu bir o yana bir bu yana hareket ettirerek zihninin yarattığı görünmez tehditten korunmaya çalışıyordu. Önünde ışıktan başka hiçbir şey yoktu.

Koleksiyoncu izledi, esirlerle birlikte bundan sonra ne olacağını görmek için bekledi. Gözleri yanındaki masanın üzerinde duran telefonuna kaydı. Seçeneklerinden biri yetkilileri aramaktı. Ama bunun en iyi seçim olduğunu düşünmüyordu. En azından şimdilik.

Buraya *-röntgencilige-* bir dizi iyi planlanmış ilişkinin yanı sıra, şans eseri güzel giden olayların bir arada gerçekleşmesiyle gelmişti. Bu durumun ne olduğunu anladığında izlemekle ilgileneceğini tahmin etmemişti. Evet, oynayacaktı ama kenarda kalmayı planlamıştı. Ne de olsa aklında farklı bir kazanma şekli vardı. Ancak şimdi gözlerini ekrandan alamıyordu. İnsanlar *reality show* izlediklerini düşünüyorlardı ama işin içinde çok az gerçekçilik vardı. İzleyiciyi önceden belirlenmiş sonuçlara götürmek için senaryolaştırılmış ve kurgulanmışlardı. Ama büyüleyiciydi. Bunun çekiciliğini anlamıştı.

Tanrı yardımcısı olsun ki gerçekten anlıyordu.

BÖLÜM ÜÇ

Evan irkildi, görmeye çalıştı ama gözlerine saplanan ani ışığın acı verici batmalarına karşı çaresizdi. Ne yaptığıнын bilincinde olmadan kolunu sağa sola savurdu. Gözkapaklarını -ya da *gözka-pağını*- açmadan önce saldırıya uğrarsa bunu hissetmek istiyordu. İlk kez uyandırıldığında ve haftalar sonra ilk kez kafesten çıkarıldığında yaşadıklarını tekrar yaşamak istemiyordu. O zaman hazırlıksız yakalanmıştı ama bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti. En azından uyanırken.

Gözleri geçen her saniyeyle biraz daha açıldı ve kesik kesik de olsa odayı görebildi.

Önünde uzatılmış kendi kaba eli.

Gri metal parmaklıklar.

Kafesinin ötesinde bulanık, tezgâh benzeri bir yapı.

Noelle'in nefes alış verişini duydu, hareketini hissetti ve başını ona doğru çevirdi. Kendisinininkinden birkaç metre ötedeki kafesin içinde emeklerken onun bulanıklaştığını gördü.

Aralarında beton bir zemin vardı.

Evan, “Ne görüyorsun?” diye sordu. Görünüşe göre Noelle gözlerini ondan önce açmayı başarmıştı. Muhtemelen iki gözü de sağlam olduğu içindi.

Noelle, “Bir masa var. Ya da bir tezgâh,” dediğinde Evan elini indirdi. Artık kafesinde yalnız olduğunu fark edecek kadar etrafı görebiliyordu. O da ilerledi, kafesinin önüne doğru sürünerek yaklaştı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Küçük kafesinin önünde bir kapı vardı ve başını eğdiğinde, onu kapalı tutan üstteki siyah tuşlu kilidi görebiliyordu. Bir dakika içinde ona daha yakından bakacaktı.

Ufak ama enerji dolu bir umut dalgası hissetti. *Görebiliyorsa*, buradan çıkma şansı önemli ölçüde artardı.

Parmaklıklara tutunarak Noelle'e baktı. Evet, kesinlikle oydu. Neden veya nasıl burada bir araya geldiklerini bilmiyordu ama bunun hastalıklı bir komplo olduğunu düşünmek zorundaydı. Bilinçli olarak seçilmişlerdi. Nedenini tahmin edemese de bağlantılarının tesadüf olmadığından neredeyse emindi.

Baban Leonard Sinclair. Annemi öldürdü.

Ne sikim oluyor? Bunun arkasında kim var?

Noelle ona baktı. Gözleri hâlâ kısık, teni solgundu. Üzerinde siyah bir tayt ve büyük beden soluk pembe bir kapüşonlu vardı. Ayakları onunki gibi çıplaktı. Kalp atışı hızlandı. Nabzının boynunda attığını hissedebiliyordu. Karanlıkta ilk konuşmaya başladıklarında, hatta kim olduğunu söyledikten sonra bile onu kendisinin uydurduğuna yarı yarıya inanmıştı. Zifiri karanlıkta geçirdiği onca yalnız gün ve geceden sonra sonunda kafayı yemişti, Noelle de onun delirmiş hayal gücünün ürünüydü. Tüm çıldırışının ortasında kendine işkence etmek için *onu* çağırmış olması bir şekilde uygun gibi görünüyordu.

Evan ona bakarken Noelle başını çevirdi ve eğilerek önlerindeki şeyi incelemeye başladı. Evan da duvara yaslanmış tezgâha doğru döndü. Onlardan yaklaşık altı metre uzakta, erişilmesi mümkün olmayan bir noktaydı ama üzerinde bazı eşyalar vardı. Durduğu yerden tezgâhın arkasındakileri göremiyordu ama hafifçe öne çıkmış şeyi görebiliyordu.

Noelle, "Bir buz kıracağı var," diye soludu. Gözleri şimdi biraz daha büyümüştü, hızla ona bakıp sonra tekrar başka tarafa döndü. Evan boynunu uzattı, tek gözünü hızla kırıştırarak odanın daha net hale gelmesini sağladı. Evet, arkadaki şeylerin arasındaki buz

kıracağına seçebiliyordu. Ya da en azından ona benziyordu ama her ne olursa olsun, tek *gördüğü* bir *silah*tı.

Evan etrafına çaresizce bakarak kafesinde buz kıracağına almak için kullanabileceği bir şey aradı ama köşedeki metal tuvalet dışında hiçbir şey yoktu. Kollarını genişçe açtı, metal hapishanesinin her iki yanındaki parmaklıklara tutunarak ağırlığının kuvvetiyle tüm yapıyı hareket ettirmeye çalıştı. Kafes titredi ve dışlarının sızlamasına neden oldu ama yerinden kıpırdamadı. Sanki yere çiviyle sabitlenmiş gibiydi. Evan hayal kırıklığıyla homurdanıp öne dönerek tekrar tezgâha baktı.

Noelle, “Sanırım arka taraftaki şeylerden birine bağlı... bir kablo var,” diye mırıldanırken kafesin tepesine dokunarak yükseltilmiş tezgâhı incelemeye çalışıyordu. “Anlamak zor.” Bakışları Evan’a kaydı.

Evan tek gözüyle görebildiği için Noelle’in söyledikleri daha tutarlıydı. Gözleri, açıkça görebildiği silah üzerinde asılı kaldı. Ardından derin bir nefes verip oturdu, dizlerini kendisine çekip ayaklarını yere bastı ve parmaklıklara yaslandı. Elini yağlı, yıkanmamış saçlarının arasından geçirdi. “Siktir!” diye bağırdı. “Bırak buz kıracağına, odanın ortasında lanet olası bir makineli tüfek bile olsa işimize yaramaz. Biz hayvanlar gibi kafesin içine tıkılmışken hiçbir halt yapamayız!”

Noelle, “Eğer onu alabilirsek, belki bir şekilde o kilidi zorlayabiliriz,” dedi, kendi kafesinin tepesindeki kilide bakıyordu.

“Zorlamak mı?” diye sordu Evan. “Ona ulaşsan bile buz kıracağı ile şifreli bir kilidi nasıl zorlayacağını biliyor musun ki? Tanrım, bunu başardığını varsayalım, elini bu parmaklıkların arasından geçirip kilidi kavrayamazsın.” Durup başıyla kafesin kapı kısmındaki parmaklıkları işaret etti. Bunlar diğer kafeslerin parmaklıklarına göre daha sık ve inceydi. İki yöne; hem yukarı aşağı hem de sağa sola yerleştirilmiş, bir ızgara şeklindeydi.

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle öfkeyle, “Daha iyi bir fikrin var mı?” diye sordu.

Evan onun alaycı tonunu görmezden gelerek, “Birisi ışıkları açtı,” dedi. “Belki o *biri* ortaya çıkar.”

Noelle hafif bir kahkaha attı. “Planın bu, öyle mi? Buradan nazik sözlerinle çıkabileceğini mi sanıyorsun? O parlak gülümsemeni onlara göstererek mi? Babanın kim olduğunu zaten öğrenmemişlerse belki de birkaç altın külçe vaat edebilirsin.”

Böylesine hayal edilemez bir durumda; kapana kısılmış ve travmatize olmuş hallerine rağmen demek işler bu noktaya o kadar çabuk gelecekti. Nasıl aksini düşünebilirdi ki?

Evan, bundan çıkış yolunu bulmak için tutunabileceği herhangi bir mantığı ya da sakinliği kontrol altına almak adına mücadele ediyordu. Ancak kendini bir sarmalda, inançsızlık ve korkunun pençesinde hissediyordu.

Evan parmaklıkları tekrar kavrayıp tüm gücüyle sallarken boğazından vahşi bir kükreme yükseldi. Çelik parmaklıklarla ve zorlu koşullarla savaşıyor olduğunu biliyordu. Bunun sonuçsuz kalacağının da farkındaydı. Yine de, birkaç dakika boyunca kendisine öfkelenip mücadele etmesine izin verdi. Ne anlama geldiğini şu ana kadar çözemediği korkunç bir planın parçasıydı. Evan bağırdı, haykırdı, kasları zayıflayana ve boğazı kısılana kadar kafesinin parmaklıklarını salladı. Fakat gelen kimse olmadı. Sonunda bitkin bir şekilde parmaklıklara yaslandı, elini saçlarının arasından geçirerek başını öne eğdi.

Noelle, “Bunu zaten denememiş miydin?” diye sorarken sakinliği Evan’ın vahşiliğiyle tezat oluşturuyordu.

Evan nefesini toparlamaya çalıştığı sırada yanağından yavaşça bir ter damlası aktı. *Evet.* Evet, denemişti. Karanlıkta ilk uyandığında da aynısını yapmıştı. Yüzü olmayan adam onu alıp bu ikinci kafese getirdiğinde bile savaşıyordu. Adam onu kolayca atlatıp

yumruklarını savurmuş, o da sarsak hareketlerle çırpınmıştı. Ancak sonra adam onu bayılmış ve bir şekilde bu odaya taşımıştı.

“Belki de bu işin arkasında baban vardır,” dedi sonunda Evan. *Bunun* sebebi çarpık bir intikam duygusundan başka ne olabilirdi ki?

“Seni pislik,” diye tısladı Noelle. “Buna nasıl cüret edersin?” Evan’ın başı hâlâ öne eğikti. Noelle’in yüz ifadesini görmek istemiyordu. “*Benim babam* katil değil.” Bunu imalı bir şekilde söylemişti ve bu da Evan’ın etine bir diken gibi saplanmıştı.

“Babam anneni öldürmedi. O bir kazaydı.”

“Annemin adını lekelemek de mi bir kazaydı? Babamı mahvetmek? Ve beni?”

Evan başını kaldırıp bakışlarını Noelle’inkilerle buluşturdu. Noelle üzgün ama meydan okur bir ifade takınmıştı. Bu görüntü Evan’ın düşüncelerini bulanıklaştırdı. Kafes kapatılmış, gözleri alev alev yanan bir kız. Ve sadece bir saniyeliğine, sebebi ne olursa olsun, onu böyle görmekten memnuniyet duydu. Çünkü *en azından* o an için Noelle’in kararlılığının o kafese sığmayacak kadar büyük bir şeyi temsil ettiğini biliyordu. Uzun sürmedi. Noelle parmaklıklara yaslandı ve ikisi de sessizce birbirlerine bakarak oturdular. Daha önce, başı eğik yürüyüşü ve her daim kitaplarla dolu olan kolları yüzünden onun sakın olduğu izlenimine kapılmıştı. Ama içinde bir ateş vardı. Belki bu, onların amacına yardımcı olabilirdi.

“Neden bana bu soruları daha önce hiç sormadın? Ya da herhangi bir soru. Benimle hiç konuşmadın bile ve neredeyse her gün birbirimizin yanından geçiyorduk,” dedi Evan. Belki de adım atması gereken kişi *oydu*. Ama ne söyleyecekti ki? Noelle ondan özenle kaçınmıştı, bu yüzden Evan da onu rahat bırakmıştı. Yine de onun haberi olmadan Noelle’i izlemişti. Onu merak ediyordu. Bunlar doğru kelimeler miydi? Tamamen başka insanlarla takılıyorlardı. Kızın etrafında onunki gibi bir *kalabalık* yoktu. Bildiği kadarıyla, Noelle’in sadece tek arkadaşı vardı; kızıl saçlı bir kız.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Hem o hem de Noelle, devlet okullarından gelmiş ve prestijli özel akademiye katılmak için akademik burs kazanmışlardı. Aslında kazanmış değil, seçilmişlerdi. Northland'da dört burslu öğrenci vardı ve hepsi dışlanmış gibi muamele görüyorlardı.

“Seninle konuşmak mı?” Sanki Evan ona toprak yemesini önermiş gibi bir tepki vermişti. “Hiçbir zaman bir anlamı olmayacağının farkındaydım. O zaman cevapları biliyordum ve şimdi de biliyorum. Sadece duygularım zirvede olduğu için konuyu açtım. Anlaşılır bir durum.” Sanki mevcut ruh halinin sebebini açıklamak zorundaymış gibi eliyle kafesinin etrafını işaret etti.

“O halde ne? Cevaplar ne?”

Noelle derin bir nefes verdi. “Belki de *soruların* ne olduğunu sormalısın, Evan. Neden baban hayatımızı mahvetmek yerine yaptıklarının sorumluluğunu almadı?” Hafifçe omuz silkti. “Ayrıcalık. Hak. Fırsat.”

Usulca, “Annen izinsiz girmişti, Noelle,” dedi. “Onu takip ediyordu.”

Noelle'in gözlerinde yine o ateş belirdi. Yanağının içini ısırarak bakışlarını duvara yöneltti. “Bunu yapmazdı. Ve onu takip ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu,” dedi sertçe. “Her zaman onu babanın davet ettiğini ve sonra kendi suçunu örtbas etmek için yalan söylediğini düşündüm.”

“Mahkeme aksini düşündü.”

Noelle bir dakika boyunca ona baktı ve Evan, onun içinde bir şeylerin çalkalandığını hissetti. Ama bu her neyse Noelle kendini tuttu, belli ki bunun önemli olmadığını ya da şu anın uygun bir zaman olmadığını düşünüyordu. “Dinle,” dedi Noelle. “Eğer buradan çıkmak için bir umudumuz varsa, birlikte hareket etmemiz gerekecek. Diğer şeylerin önemi yok.”

Evan, bunun kendisi için muhtemelen daha kolay olduğunu kabul ederek başını salladı. Noelle'in, Evan'ın ailesine karşı derin

bir düşmanlık beslediği açıktı, oysa Evan'ın yaptığı tek şey onu merak etmektir. Tam anlamıyla söylemek gerekirse, Noelle'in hayatını mahveden şey Evan için daha çok trajik bir olaydı, babasının yönetmek zorunda kaldığı son derece talihsiz bir kazaydı. O yaz evde bile değildi. Hamptons'ta, annesiyle kalıyordu. Ve ne olursa olsun, onun bakış açısına göre... trajediden önce hem annesi hem de babası hatalıydı. Belki de Noelle ayrıcalık konusunda haklıydı. Evan yoluna devam etmiş, o edememişti. *Sonuçta onun annesi ölmüştü.* "Haklısın. Bu işte birlikte hareket etmeliyiz."

Ne yazık ki o anda yapılacak bir iş yoktu. Ellerin altında hiçbir şey yoktu. Başvurabilecekleri kimse yoktu. Şu an için yapabilecekleri tek şey beklemektir. Neyi bekleyeceklerini ise bilmiyordu.

BÖLÜM DÖRT

Bir yolda koşuyor, o yolu kıvrıla kıvrıla takip ediyordu. Peşinde onu takip eden biri vardı. Etrafı yeşilliklerle çevriliydi. Orman değildi ama korkunç şekillerle budanmış çalılarla dolu bir bahçeydi. Sanki burası, onun peşinde olan kişiye nerede olduğunu fısıldıyormuş gibi belirsiz bir şekilde izlendiğini hissetti. Buradan asla kaçamayacaktı. Etrafı gözlerle çevriliyken asla... Aniden, göğsüne sıcak bir şey saplandı ve dayanılmaz bir acı içinden geçerek onu yere serdi. Düşüyordu, düşüyordu ve...

“Noelle!”

Sıçradı ve çılgık atarak doğruldu. Çıldırılmış gibi çevresine bakarken kendine gelmeye çalıştı. Etrafı parmaklıklarla çevriliydi. Tekrar arkasına yaslanarak başının beton zemine çarpmasına izin verdi. *Tanrım. Bu gerçek. Hâlâ buradayım.*

Her uyandığında içini kaplayan dehşet asla azalmayacaktı. Nasıl azalabilirdi ki? Gözyaşları onu tehdit ediyordu. Bir anlığına ölmek için dua etmeyi düşündü. İlk kez karanlıkta uyandığından beri bu düşünce birkaç kez aklından geçmişti ama her seferinde kendini durdurmuştu.

Evan yan tarafından, “Yemek geldi,” dedi.

Noelle tekrar doğrulup saçlarını geriye attı. Rüyasında annesini görmüştü. Öldüğü geceyi. Onu, *kendi annesini*, bir mermi delip geçmişti. Dizlerinin üzerine kalktı ve kafesinin arkasındaki duvarda bulunan küçük bölmenin içindeki tepsiye baktı. Onu rüyasından

uyandıran şey kapının açılma sesi olmuştu. Hızlı bir bakış atarak Evan'ın da kolayca ulaşabileceği bir bölümü olduğunu gördü.

Kendi tarafına doğru süründü. İlk kez yemeğini *görebiliyordu*, ekmek ve suya uzandığı diğer tüm zamanların aksine, bu "yemek" yumuşak plastikten yapılmış bir tepsiyle servis edilmişti. Sarı renkte bir çocuk tepsisiydi. Parmak uçlarıyla uzanıp tepsiyi kavradı ve dikkatle kendine doğru çekip gördüğü şeyi elleyerek doğruladı. Tepsinin köşeleri yuvarlaştı, bunu kırsa bile silah haline getirilebilecek bir tarafı yoktu.

Köşesinde yarısına kadar su dolu karton bir bardak, sade beyaz ekmek dilimi ve tepsinin küçük bir kâse şeklinde oyulmuş bölümünde de dilimlenmiş şeftali vardı. Gözleri büyürken diğer elini parmaklıkların arasından geçirdi. Parmağını soluk sarı şeftali suyuna daldırdı ve yaladı. İnleyerek, yumuşak ve şekerli dört meyve parçasından birini alıp ağzına götürdü. Tatlı tadı dilinde patladığında kısacık bir süre bunun keyfini çıkardı. Yıllar gibi geçen sürenin ardından ona sunulan ve gerçek bir lezzet içeren ilk şeydi. Bir tane daha almak için uzandığında, tepsinin yanındaki beyaz kumaş peçeteyi gözüne kestirdi. İlk bakışta açık ve dağınık bir yığın gibi görünmüştü. Ama daha dikkatli bakınca peçetenin özensizce bir şeyin etrafına sarıldığını fark etti.

"Sana ne getirmişler?" diye sordu Evan.

Evan'a baktı, elinde beyaz bir ekmek parçası tutuyordu. Evan ekmeği ağzına götürdü ve tek lokmada neredeyse tümünü yuttu. Noelle, "Şeftali," diye mırıldandı.

Evan çiğnemeyi bıraktı. "Bende şeftali yok."

"Ve sanırım peçetemin altında bir şey var."

"Peçete mi?"

Evan, kafesinin arkasında Noelle'in olduğu yere doğru süründü ve daha yakından bakabilmek için başını iki parmaklığın arasına yerleştirdi. Evan bunu sesli olarak dile getirince, Noelle'in aklına

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

daha önce kendisine hiç peçete verilmediği gelmişti. Onu ekmek ve suyla besleyip kafeste esir tutan gardiyanı, neden peçete eklemek gibi bir nezaket gösterecekti ki? Noelle, neredeyse *hareket etmesini* bekler gibi bir saniyeliğine peçeteye baktı. Peçete hareket etmedi ama bu yine de Noelle'i korkuttu. Bedenini olabildiğince uzak tutarak dikkatle ona uzandı.

Noelle peçetenin kenarını tutup derin bir nefes alarak altında ki... şeyi aldı ve elini hemen geri çekerek beyaz bezi fırlattı.

“Bir ip,” dedi.

“Bu da ne şimdi?” diye sordu Evan.

Noelle beyaz naylon ipi eline aldı. Parmaklarının arasında ipeksi bir his bıraktı.

Evan heyecanla, “Şuna bir bakayım,” dedi.

Noelle tereddüt etti. Bu ip Evan’a değil, ona verilmişti. Onu öylece vermeyecekti. İpi incelerken, “Hayır,” diye mırıldandı. Biri bu ipi peçetenin altına *gizlice mi* koymuştu? Yoksa ip ona bilerek mi verilmişti? Eğer öyleyse sebebi neydi?

Evan hayal kırıklığına uğradığını belirten bir ses çıkardı. “Peki. Ama o buz kıracağına yakalamak için ipi kullanmayı dene. Hadi, acele et.”

Noelle önce buz kıracağına, ardından da ipe baktı. Kement atma becerisi olup olmadığını bilmiyordu ama ipi alete doğru fırlatıp bir şekilde onu düşürebilir miydi? Evan en azından bir şeyler düşünüyordu. Denemeye değerdi.

Noelle kafesinin önüne doğru süründü ve ipin ucuna kement atmak yerine, buz kıracağına devirmek için yeterli hedef kuvveti sağlayacağını umduğu bir çift düğüm attı. “Kement at,” diye tekrar talimat verdi Evan. O da sürünerek kendi kafesinin önüne gelmişti.

“Düğümünden başka bir şey yapmak bu ipi çok kısaltır,” dedi Noelle. Herhangi bir düğüm atılmadan bile ipin tezgâha ulaşmak

* Hayvanları yakalamak için kullanılan ucu ilmekli kaygan, uzun iptir.

için muhtemelen çok kısa olduğunu görebiliyordu. Evan'a ve yüzündeki hevesli ifadeye baktı. Yanağında, yatarken yüzünü dayadığı pürüzlü beton zeminden kaynaklı izler vardı. "Yavru bir ineği kovalamayalı epey zaman oluyor. Uzun süredir pratik yapmadım."

"Çok komiksin. Tamam, kendi yöntemini dene."

Noelle iki elini de kafesin ön kısmının altındaki parmaklıklardan geçirdi. Eli sığmayacak kadar dar olan parmaklıklı kapı, geri kalan tüm alanı kaplıyordu. Bu yüzden eğilmek zorundaydı. Evan'ın gözlerinin üzerinde olduğunu, onun geriliminin kendisinininkiyle karıştığını hissedebiliyordu. Rahatsız edici pozisyonda elinden geldiğince ipi yukarı ve dışarı attı. Ama ip tezgâhtan bir adım uzağa, yüzeyine ulaşamayacak kadar alçağa, işe yaramaz bir yere düştü. Noelle, "Kahretsin," diye homurdandı.

Bu planın sonuçsuz kaldığını kendine kanıtlamak için birkaç deneme daha yaptı, ardından ellerini parmaklıklardan çekerek ipi bir kenara fırlattı.

"Evet, kahretsin," diye mırıldandı Evan. Hakkını vermek gerekiyordu ki bariz bir şekilde imkânsız olan şeyi denemesi için ipi kendisine vermesini istememişti. O da Noelle kadar durumun farkındaydı. "Başka bir planın var mı?" diye sordu.

Noelle iç çekti, yemek tepsisine geri dönüp ekmeğe uzandı. Yanında, Evan'ın da hareket ettiğini duydu. Evan, "Sana iki dilim şeftali karşılığında yarım parça tereyağı veririm," dedi.

Noelle başını onun olduğu yöne çevirdi. "Tereyağın mı var?"

Evan başıyla onayladı, üzerinde gül baskısı olan küçük kareyi ve onu kaplayan minik bir plastik parçasını havaya kaldırdı.

Noelle özlemle kremsi güzellikteki küçük pakete baktı. En son ne zaman yağ yemişti? Yaşamak için yağa ihtiyaç yok muydu? Bir keresinde beynine vitamin ve mineral taşıyan şeyin yağ olduğunu okuduğundan emindi. Ama C vitaminine de ihtiyaçları vardı.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

İskorbüt* hastalığının baş göstermesine ne kadar zaman kalmıştı? “Anlaştık,” dedi ve kalan iki dilim şeftaliyi alıp avucunu ona doğru uzattı.

Evan onun eline baktı. “Biraz da suyundan ver,” dedi emir verir gibi.

Noelle gözlerini kısma da elini geri çekip tepsiye döndü. *Nasıl oluyor da taleplerde bulunma hakkına sahip olduğunu düşünüyordu?* Evan Sinclair, istediğini elde etmeye alışkındı ve şu anda, kafeslerde kapana kısılmışken işbirliği yapmak onların yararınaydı. *Nefret ettiğim biri olsa bile.* Noelle bardağındaki tüm suyu üç büyük yudumda içti ve ardından şeftali suyunun yarısını kaşıkladı. Hemen sonra da iki elini parmaklıkların arasından uzatıp bardağı ve meyveyi Evan’a verdi.

Noelle arkasını döndüğünde Evan da tereyağını kaplayan küçük plastik parçasını kullanarak yağı ikiye bölmeye başlamıştı. Noelle ellerini parmaklıkların arasından geçirdiği sırada kesme işini bitirdi. Birkaç saniye boyunca, ikisi de güvensiz gözlerle birbirine baktı. Belli ki her ikisi de birbirlerinin hareketlerini tartarak ellerindeki şeyleri nasıl değiştireceklerini değerlendiriyorlardı. Birinin önce davranması gerekiyordu. Evan dudaklarını incelterek, hâlâ kâğıt tabanında olan tereyağı parçasını zemine koydu ve parmağıyla Noelle’e doğru itti. Noelle, tereyağı parçasını kafesin kenarına kadar çekti. Bir an için tüm malların sahibi oydu ve Evan’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, en azından bu konuda onun dürüstlüğüne güveniyordu ama bunun karşılığını alacağından emin değildi. Noelle öne eğildi, bardağı onun erişebileceği bir yere koydu ve avucunu açtı.

Göz göze geldiklerinde Evan meyveyi ondan alıp, elini geri çekerek şeftalileri ağzına attı. Çiğnerken gözlerini kapattı ve zevkten hafifçe inledi.

* C vitamini eksikliğinden kaynaklı ortaya çıkan ve bağ dokularını etkileyen bir hastalıktır.

Noelle gözlerini kaçırarak tereyağını aldı ve kâğıdın üzerinden yaladı. Yoğun, tuzlu krema dilinde erirken ağlamak istedi. Gözlerini kapattı, her lezzetli lokmadan keyif alarak yanaklarının içini emdi, böylece son zerresine kadar tadını çıkarabilmişti.

“Sence ne kadar süredir esir tutuluyoruz?” diye sordu Evan.

Noelle gözlerini açtığı anda, Evan’ın karton bardağı yırtarak içindekilere ulaşmaya çalıştığını gördü. Oğlan bardağı ağzına götürüp içindeki suyu temizleyerek yaladı. Onu yargılamıyordu. Son damlaları dökmeden tepsiyi çevirmeyi ve parmaklıkların arasından geçirmeyi başarabilirse, bir dakika içinde onu alacak; üzerindeki kalan meyve suyunu da yalayacaktı. Yalnızca dilindeki tereyağının tadını birkaç dakika daha çıkarmak istiyordu.

Noelle üzerinde tereyağı olan küçük kâğıdı yaladı. “Bilmiyorum. Başta saymaya çalıştım ama-”

“Bir plan doğrultusunda ilerlemiyorlar,” diye cümlesini tamamladı Evan.

Noelle başını salladı. “Karanlıkta olmak da altüst edici.”

“Eğer bu, kafamı karıştırdı anlamına geliyorsa evet.”

Noelle’in dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Küçük kâğıt parçasını gömleğine sürterek kuruttu. Onu saklamakta özgür olduğunu düşünüyordu. Geri vermezse ona ne yaparlardı? Gelip alırlar mıydı? *Güzel*. En azından o zaman karşısında savaşıacak biri olurdu. Gerçi küçük bir kâğıt parçasıyla yapabileceği ve durumu bir şekilde lehine çevirecek bir şey varsa, onun ne olabileceğini henüz bilmiyordu.

“Ne kadar zamandır burada olduğumuz konusunda kafamızı karıştırmalarının amacı ne olabilir ki?”

Noelle bunu düşündü. “Bilmiyorum. Ama olumlu bir şey olabilir. Bizi serbest bırakmayı planlıyor olabilirler ama polise bilgi vermemizi istemiyorlardır.”

“Ama başkaları kaybolduğumuzu anlayacak,” dedi Evan. “Ne kadar süredir kayıp olduğumuzu bilecekler.”

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Noelle parmaklıkların üzerine hafifçe vurdu. “Muhtemelen.” Kaçırılmadan önce işten üç gün izin almıştı. Babası, birkaç gün boyunca onun her zamanki aramalarına veya mesajlarına cevap vermediğini fark ettiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu anlayacaktı. Ama yine de ortadan kaybolduğu zaman tam olarak netleşmeyebilirdi. Bu da bölgedeki kameralar kullanılarak araştırılabilirdi.

Boş su bardaklarını istiflediği kafesinin içindeki köşeye baktı. On altı tane vardı. Ancak bu, orada ne kadar süre kaldığını tam olarak belirlemeye yardımcı olmuyordu çünkü bardaklar rasgele zamanlarda getirilmişti. *Bazen sadece birkaç yudum su, bazen de verileni idareli kullanması için neredeyse tamamen dolu olarak.* Sonunda, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı. “Belki de karanlıkta bırakılmamız sadece bize eziyet etmek içindir.”

Evan hırıltılı bir ses çıkardı. “Görev başarıyla tamamlandı.”

Noelle boğuk bir ses çıkararak onun söylediklerini onayladı. “Sence ışıkları neden açtılar?”

Evan bir süre sessiz kaldı, bu durumu çözmeye çalıştığı belliydi. “Sanırım odadaki şeyleri görmemizi istediler. Sana bir ip verilmesinin de bir nedeni olmalı. Bir şey olmasını bekliyorlar.”

Noelle’in sırtından aşağı bir ürperti yayıldı. Tüm bunlar düşünüldüğünde hâlâ bir şeyden ürpermesi tuhaftı. Bu durum gerçekten daha ürkütücü ve korkunç hale gelebilir miydi? Bu düşüncüyü şiddetle bir kenara atarak kendini bir dehşet kasırgasına kaptırmamak için soruyu düşünmeyi reddetti. Bunu yapmak çok kolaydı, *çok kolay.* Burada ilk uyandığı andan beri o fırtınaya kapılmak üze-reydi ve zihninin kendisine yapamadıklarını, *onların* yapmasına izin vermeyecekti.

Henüz.

“Ama ne? Bizden ne isteyebilirler ki? Ayrıca neden ne istediklerini öylece söylemiyorlar?”

“Bana bak,” dedi Evan. Noelle vücudunu döndürüp alnının yanını demire yaslayarak Evan’ın da benzer bir pozisyonda oturduğu yere baktı. “Duygularımızı ve korkularımızı bir kenara bırakıp olabildiğince mantıklı düşünmeye çalışalım, tamam mı? Diğer kişiler hakkında olumlu bir görüşümüz yok. Sence bu adil mi?”

“Haklısın.”

“Ve bizi doğal... düşman yapan bir bağımız var. Yani sanırım.”

Noelle çenesini onaylarcasına eğdi.

“Sahip olduğumuz bilgileri düşünelim. Diyelim ki bu bağlantı tesadüf değil. Bundan kimin çıkarı var?” Eliyle küçük alanı işaret etti. “Bu, bir şekilde işbirliği yapmamızı sağlamak için mi? Yemeklerimizi paylaşmak? Buradan nasıl çıkacağımızı bulmak?”

Noelle kaşlarını çatı. Evan’ın teorisi uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. “Ama kim böyle bir şey yapar ki? Şimdiye kadar korkutulduk ve neredeyse aç bırakıldık. *Ailelerimiz* bize bunu yapmazdı, en azından babam yapmaz. Peki ya onlar değilse, kim?”

“Koridorda yanından geçerken bana ölümcül bakışlar atan o kızıl saçlı arkadaşın olabilir mi?”

Noelle öfkелendi. Evan elbette bunu Noelle’in *çevresinden* birinin yaptığını sanıyordu. “Paula mı?” Kısa, neşeden yoksun bir kahkaha attı. “Paula böyle bir şey yapmaz.”

“Nereden biliyorsun?”

“Bu, hüznü reklamlarda ağlayan ve kitaplar onu mutlu ettiği için yayıncılık sektöründe çalışmayı hayal eden utangaç on sekiz yaşındaki bir kızın işi değil.” Ayrıca Paula zeki, kibar ve sadıktı. Noelle’in kaybolduğunu öğrendiyse meraktan ölmüş olmalıydı.

“Neden olmasın? Durgun sular derin olur.”

“Tanrım, kapa çenenı.” Noelle tamamen ona döndü. “Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Tamam, o zaman. Neden o bursu kabul ettin?” diye sordu.

TOM KUÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Neden kabul etmeyecektim ki?” O bursu *hak etmişti* ve bu sayede iyi üniversitelerden birinde başka burs kazanabilirdi. Bu hem kendini destekleyebileceği hem de hayatı mahvolmuş olan babasına yardım edebileceği bir yaşam için altın bilek demektir.

“Çünkü ben o okuldayım,” dedi.

“Seni umursamıyorum ki,” diye karşılık verdi.

“Şaka yapıyorum.”

Noelle dişlerini sıktı. “Ya sen?” diye sordu. “Bunu planlayacak kadar hasta ve sapkın kimi tanıyorsun? Eminim bir listen vardır. Tamamen ruhsuz; bu işe oldukça fazla insanı dahil edip onlara bolca para verebilecek kadar zengin biri? Yardım ve yataklık edecek biri? Sürekli bir sonraki heyecanı arayan, amaçsız robot grubuna ne demeli?”

“Duygusal davranıyorsun, Noelle.”

Siktir git. Bunu söylemedi ama söylemek istedi. Bunun yerine, öfkeyle arkasını döndü çünkü onun da siktirip gitmek isteyeceğini biliyordu. Evan haklıydı. Noelle, mantıklı düşünceleri ve bu durumu çözmek için bir şeyler bulmaları gerekirken duygularının kontrolü ele geçirmesine izin veriyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Bizi bu kafeslere koyan birileri var. Bundan fayda sağlayan *birileri* var. Bundan nasıl bir çıkarı olabilir?”

“Maddi açıdan.”

“Evet ama bu bir fidye durumu değil. Bana hiç mantıklı gelmiyor ve senin de söylediğin gibi seni fidye için tutuyorlarsa, bunu bilirdin. Baban yaşadığına dair bir kanıt isterdi ve telefonda sesini duyururlar ya da bir fotoğraf çekerlerdi.”

“Pekâlâ. O zaman intikam. Ama *ikimizden* de nefret eden ya da ikimizi de bir şey için cezalandırmak isteyen biri olabilir.”

“Ya da bizim için endişelenenleri, yani ailemizi cezalandırmak isteyen biri.”

“Bu da bir tür fidyeye olurdu. Baban ve benim ailem, o kişinin bizi elinde tuttuğunu kanıtlamasını istemez miydi?”

“Demek istediğim ortadan kaybolduk. Amaçları ailelerimizi korkutmaksa, bu yeterli olurdu. Yaşayıp yaşamadığımızın bir önemi yok, değil mi? Her iki durumda da acı çekiyorlar. Bilinmezlik durumu daha da kötüleştirebilir.” Babasının, annesi vurularak öldürüldükten sonra gecenin geç saatlerine kadar saçlarını durmadan çekiştirerek dolaştığı görüntüyü aklından uzaklaştırdı. Şimdi ne yaşadığını hayal edemiyordu. Eğer düşünürse kendini kaybederdi.

Evan derin bir nefes verdi, ellerini kaldırarak şakaklarını ovuşturdu. “İkimizin ailesinden kim bu kadar nefret ediyor ki? Bildiğim kadarıyla, altı yıl önceki davadan beri birbirleriyle hiç iletişim kurmadılar.”

Evet, altı yıl olmuştu. Noelle’in annesinin öldürülmesinin üzerinden de yedi yıl, üç ay geçmişti. Ama sanki her şey dün olmuş gibiydi. Babasının hâlâ borçlu olduğu avukat ücretlerini dengelemesi o kadar uzun sürmüştü ki... Altı yıl boyunca her gün gözlerinin biraz daha donuklaştığını görmek mümkündü. Babası o dönem otuz yedi yaşındaydı, şimdi kırk üç olmuştu ama bundan çok daha yaşlı görünüyordu. Noelle iç çekerek şakaklarını ovuşturdu. Aklını zorlayarak, ikisiyle de bağlantılı olabilecek ve mantıklı ya da mantıksız bir şekilde kin besleyebilecek birini bulmaya çalıştı.

Aniden duyulan hoparlörün cızırtısı Noelle’in sıçramasına ve Evan’ın başını onun tarafına çevirmesine neden oldu. “Tepsilerinizi ve çöplerinizi servis asansörüne koyun.” Ses robotikti ve kulağa garip geliyordu. Noelle hareketsiz kaldı, korkusu giderek artarken yemeklerinin verildiği kapılar açıldı. Onunkinin arkasında veya yanında bir şey yoktu. Gümüş metal bir kutu gibi görünüyordu. Bilinmeyen bir yere, yukarı çekilecek bir *servis asansörüydü*.

Evan kendi servis asansörüne bakarken, “Bu da ne sikim böyle?” diye mırıldandı. Hoparlördeki ses ilk seferinde olduğu gibi

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

ritmik bir sesle mesajı tekrarlardı. Bu değiştirilmiş insan sesi değildi, mekanik olduğu belliydi.

Noelle, “Ses nereden geliyor?” diye sorup kafesinin ucuna emekledi ve parmaklıkların arasından dışarı baktı. Bir hoparlör görmiyordu ve sesin hangi yönden geldiğini söylemek zordu. Kayıt tekrarlandı.

“Hey!” diye seslendi Evan. “Bunu çalan her kimse, ona sesleniyorum! Bizden ne istiyorsun? Buradan çıkmak için ne yapmamız gerekiyor? Hey! Yardım edin!”

Kayıt tekrarlandı. Evan önceki gün yaptığı gibi parmaklıkları tutup salladı. “Lanet olsun, konuş bizimle!” Kayıt bir kez daha tekrarlandı. Görünüşe göre alacakları tek talimat buydu. Noelle tepsi-sini aldı ve kolunu olabildiğince uzatarak tepsiyi arkasındaki küçük asansöre hafifçe fırlattı, ardından topladığı bardakları da içine attı.

Yan tarafında yer alan Evan da aynısını yaptı.

Kapılar kayarak bir *klik* sesiyle kapandı. Kutuları yukarı çekmek için kullanılan sistem her neyse iyi yağlanmıştı çünkü içeriden başka bir ses gelmedi. Kayıt durduğunda Noelle bakışlarını Evan’a çevirdi. Evan’ın yaralanmamış olan gözü büyümüştü, bakışları temkinliydi. Kendisinin de benzer bir ifade taşıdığını hayal edebiliyordu. Kalbi göğsünü tekmeliyordu. İçinde bir şeylerin *başladığına* dair tuhaf bir his vardı. Henüz tanımlayamayacağı ya da anlamadığı bu şeyin ikinci kısmının harekete geçtiğini hissediyordu.

Solundaki duvarın bir kısmı Noelle’in düşüncelerine karşılık verircesine kayarak açıldı ve bir adam içeri girdi. Noelle kendini geriye çekerken yan tarafındaki Evan öne atıldı. “Çıkar bizi buradan,” diye bağırdı. Parmaklıkları salladı. “Ne istediğini söyle. Babamın çok parası var. Sana verir.” Kelimeleri nefes nefese, birbiri üzerine yuvarlanarak dökülürken bir anda ortaya çıkan duyusuz yabancıyla pazarlık yapmaya çalışıyordu.

Adamın üzerinde siyah bir pantolon, gömlek, ve ceket vardı; kırmızı ayakkabılar giyip saçlarını bir yana ayırarak taramıştı. Evan'ın söylediklerini tamamen görmezden geliyordu. Noelle, kafesinin kapısına doğru gelen adamı gergin ve korkmuş bir şekilde izledi. Adamın kıyafeti ona bir tür üniformayı hatırlatıyordu ve açıklayamadığı nedenlerden dolayı bu onu endişelendirmişti. Evan adama yalvarmaya devam etti ama adam onun yalvarışlarından hiç etkilenmemiş görünüyordu. Ancak adam, Noelle'in kafesine ulaştığında ve Noelle onun neredeyse simsiyah gözleriyle buluştuğunda, küçük gözlerindeki zar zor kontrol edilen heyecanı görebiliyordu. Geniş gümüş kravat iğnesinden yansıyan ışık gözlerini alırken, Noelle biraz daha geriye çekildi.

“Kiralandın,” dedi adam.

Noelle'in içini korku sardı ve nefes alamayacakmış gibi hissetti. *Hayır hayır hayır hayır hayır hayır*. Nefesi sert bir patlamayla boşaldı. “Kiralandım mı?” diye cıyıkladı. Yanındaki Evan sessizleşmişti. “Ne için?” İçten içe biliyordu. Düşüncelerinin kenarındaki gerçeğin farkındaydı ama kabul etmeyi reddediyordu.

“Arabaları sever misin?” diye sordu Evan, sesi panik doluydu. “Babamın güzel bir Ferrari'si var. Adamım, o bir ikon. O, koşulsuz şartsız senin olabilir.”

Evan'ın sesi boğuk ve umutsuz çıkıyordu. Noelle aniden gülmek istedi. Evan onun için pazarlık yapıyordu. Ama bu da saçma geliyordu çünkü para vaadi işe yaramamıştı, bu yüzden bir araba da işe yaramazdı.

Korkunun ritmi kanında yankılanıyordu. *Kiralandın*.

Böyle nahoş bir durumun içindeyken kalbinde bu kadar korku uyandıracak başka bir kelime düşünemiyordu.

Adam elektronik kilide uzandı ve bir dizi numara girdi. Noelle daha da geriye çekildi. “Hayır! Lütfen, hayır. Ben... ben bakireyim.” Bu söylediği adamın birden duraksamasına neden oldu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Adamın gözlerinin bu gerçekle daha da parladığını görünce kalbi burkuldu. O halde onunla mücadele edecek, hayalarını tekmeleyecekti. Ona dokunmaya çalışan herkesin hayalarını tekmeleyecekti.

Adam cebinden bir şey çıkarırken kapı kolunu çekti. *Bir şok tabancısı.* Kapı açıldı. “Bir seçeneğin var,” derken sesi tiz ve boğuktu. “Burada, her zaman bir seçeneğin vardır.” *Burada mı? Burası neresiydi ki?*

Noelle başını iki yana sallarken nefesi kesik kesik çıkıyordu. “O zaman hayır. Hayır diyorum. İşbirliği yapmayacağım.”

Adam gülümsedi. Dişleri küçük ve kare şeklindeydi. “Bu bir seçenek değil. Benimle gelmeyi seçebilirsin. Ya da burada, kafesinde güvenle oturursun ve biz de onun parmaklarını alırız.”

Adamın ne dediğini anlamaya çalışırken Noelle’in beyni durdu. “Onun... parmaklarını mı?”

Adamın gülümsemesi sabit kaldı. Garip bir şekilde yerli yerindeydi. “Doğru duydun. Ona şok verip iki parmağını koparacağım.”

Parmağını koparmak... Noelle’in etrafındaki dünya yavaşlamış gibiydi, sanki anlamsız bir kâbusun içine girmişti. Bu kâbustan uyandığında, zihninin başıboş bırakıldığında ne kadar rahatsız edici senaryolar üretebildiğini görüp şaşkınlıkla başını sallayacaktı.

Evan’a baktı, rengi solmuştu. Gözünü çevreleyen kızgın, kırmızımsı morluk bile aniden pastel görünmeye başlamıştı. Ellerini yavaşça tutunduğu parmaklıklardan çekti, sanki bilinçsizce tehdit altındaki parçasını geri çekiyordu.

Benimle gel yoksa onun parmaklarını alırız.

Alırız.

“Biz dediğiniz kişiler kim?” diye sordu Noelle, sesi yumuşak ve titrekti.

“Buna istesem de cevap veremem,” dedi adam.

Demek ki adam sadece emri yerine getirmekle görevlendirilmişti. Bir gardiyan olabilir miydi? Kiralık koruma? Sert adam

ifadesinden çok yumuşak görünüyordu, koyu renk gömleğinin altından bile belindeki yağlar belli oluyordu ama Noelle şok cihazının kaba kuvvete gerek bırakmadığını düşündü. Ayrıca ceketinin altında bir silahın ana hatlarını gördüğünden de emindi. Onu bir yere götürecekti. Noelle'in dövüşme ihtimaline karşı hazırlıklıydı.

Ama bu, Noelle onun şartlarını kabul ederse olacaktı.

Benimle gel yoksa onun parmaklarını alırız.

Ya onunla gitmezse? Bu cevabın açıklanmasına ihtiyacı yoktu. Adam ona bir seçenek sunmuştu. Üçüncü bir şık gerçekten yoktu. Ya kendini kiralanmış olmanın ne anlama geldiğini bilmediği bir kaderden kurtaracaktı ya da Evan'ın parmaklarını. Kendini suyun altındaymış gibi hissediyordu, çaresizce yüzeye çıkmak için çırpınıyordu. Bu gerçeklikle yüzleşmektense kendi derisini terk etmeyi tercih ederdi.

Kiralanmak.

Başını çevirince Evan'ın tek sağlam gözüyle karşılaştı. Evan da ona bakıyordu. Gözünde korku vardı. Korku. Sempati. Kafa karışıklığı ve şaşkınlık. Dudakları bir şeyler söylemek istiyor gibi aralanmıştı ama tam olarak ne söyleyeceğini bulamıyordu. Bunun yerine bekledi. Noelle'in seçim yapmasını bekledi. Bir itiraz girişiminde bulunmadı. Sandığı gibi onu cesaretlendirmede. *Bırak parmaklarımı alsınlar. Bu acı çekmeye hazır olduğum bir fedakârlık.*

Zaten Noelle de bunu istemedi. Onun seçimi çoktan yapılmıştı.

BÖLÜM BEŞ

Koleksiyoncu sandalyesinde geriye doğru yaslanırken, altındaki ahşap ağırlığıyla hafifçe gıcırdadı. Gardiyanın geri çekilmesini ve Noelle'in kafesinden çıkması için ona yer açmasını izledi. İç çekti. *Aptal Noelle. Cesur Noelle.* Neden bu seçimi yaptığını biliyor muydu? Hayır. Belki daha *sonra* bunu çözecekti. Tabii eğer Noelle için... *onlar için* bir sonrası varsa. Evan denen çocuk ise sessiz kalmıştı. Hafifçe yüzünü çevirmiş, Noelle'in gardiyanın işaret ettiği kapıya doğru sendeleyerek yürüyüşünü izliyordu.

Evan. Noelle. İsimlerini biliyordu. İzleyen herkes biliyordu çünkü hepsinin onların konuşmalarına erişimi vardı. Ama ekranda hâlâ Dodger ve Midori olarak anılıyorlardı. Onlara tıpkı yarış pistindeki atlar gibi isim verilmişti. Koleksiyoncu bu isimlerin nasıl ve neden seçildiğini ya da rasgele mi seçildiğini bilmiyordu. Aslında umursamıyordu da. Kendisi onlardan sadece Evan ve Noelle olarak bahsediyordu. Onları *tanımak* istiyordu.

Gardiyanın ilk girdiği anı nefessiz bir ilgiyle izlemişti. Adam ilk girdiğinde, Noelle'in geri çekilip saldırıya hazırlanır gibi nasıl küçüldüğünü görmüştü. Ve Evan, Noelle'in ani bir tehdit olarak algıladığı şeye doğru koşmuştu. Onun tepkisi tehlikeye doğrudan yaklaşmakken, Noelle'in tepkisi kaçmaktı. *İlginç.* Bunu bir kenara not etti. Her şey anlam ifade ediyordu. Her şey... Belki tüm bunlar daha sonra değerli olabilirdi.

O *sonra* hakkında başka bir zaman karar verecekti.

Ekrandaki kapı gürültülü bir şekilde kapandı ve Evan kendini ileriye atarak kafesinin parmaklıklarına tutundu. Başını öne düşmüş, omuzları hızla inip kalkıyordu. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Koleksiyoncu onun beden dilini, omurgasının kıvrımını ve kafasının metale yaslanışını izledi. Sonra Evan başını kaldırdı ve kendini hafifçe geri itti. Koleksiyoncu, çocuğun ağladığını düşündü. Ama ağlamıyordu. Öfkelenmişti. *Ah, güzel.* Koleksiyoncu parmaklarını sandalyesinin kollarına hafifçe vurdu.

Ekranın üst kısmındaki sayılar güncellendi ve mevcut oranlar gösterildi. Gözleri hızla kategoriler üzerinde gezindi. Kiralanmanın bilinmezliğine gönüllü olarak giden Midori üzerine *bahis* oynayanlar epey para kazanmıştı. Gardiyanın, Dodger'ın parmaklarını almasına izin vereceği üzerine bahis oynayanlar ise kaybetmişti. İlginç olan, Noelle'in, Evan'ın parmaklarının nasıl alınacağını sormamış olmasıydı. Kararını verirken hâlâ kafesinde olduğu için gizli kameralardan birinin altındaki yüksek masada bulunan aletleri göremiyordu. Görünüşe göre parmaklara demir testeresi mi yoksa anestezi ve ameliyat mı uygulanacağını bir önemi yoktu. Kararını verirken, yöntem sonuçtan daha az önemliydi.

Bunlar, eğer bahse dahil olmayı ve kişisel olarak işin içinde olmayı düşünüyorsa, sahip olunması gereken önemli bilgilerdi. Ancak bu durumun getireceği risklerin faydalarından daha fazla olma ihtimali de vardı.

Masasının kenarında duran raporu çekip açtı. Mahkeme dosyasının çıktıları, birkaç haber makalesi ve diğer halka açık referanslar vardı.

Bu bilgileri elde etmek için özel bir dedektife para ödemişti. Belki oyuncuların içeriden bilgiye sahip olması hoş karşılanmazdı ama organizatörler bunu nereden bilecekti ki? Çoğu oyuncunun yarışmacılar hakkında özel ayrıntıları araştırmakla uğraşacağını sanmıyordu. Oyuncuların böyle bir şeyde avantaj göreceğini de

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

düşünmüyordu. Ama Koleksiyoncu daha iyisini biliyordu. Koleksiyoncu bilginin değerini anlıyordu.

Gözleri, daha önce detaylıca okuduğu raporu hızla taradı. Olay, yedi yıl önce nemli bir yaz akşamında, gece yarısına yakın bir saatte gerçekleşmişti. Noelle'in annesi Megan iki kez boşanmıştı. Yakın zamanda yirmili yaşlarda bir iç çamaşırı modeliyle evlenmiş, deniz taşımacılığı şirketi sahibi olan Evan'ın babasıyla da evlilik dışı ilişkisi yaşıyordu ve adamın mülkünde vurularak öldürülmüştü. *Aptal Megan. Yaramaz Megan.*

Elektrikçi olan Megan'ın kocası Bennett Meyer, ihmal sonucu ölüm nedeniyle dava açmıştı. Mahkeme sürecine göre savunma tarafı, Leonard Sinclair'in o günün erken saatlerinde Bayan Meyer ile ilişkisini bitirdiğini, Bayan Meyer'in incinmiş ve takıntılı bir şekilde Sinclair'in mülküne bilinmeyen yollarla eriştiğini iddia etmişti. Sinclair, ofis kapısının önünde zarar vermeyi amaçlayan birinin olduğunu düşünerek silahını çekmiş ve Bayan Meyer karanlığın içinden kendisine doğru atıldığında da onu göğsünden vurmuştu. Ambulans çağrılmadan önce hayatını kaybetmişti.

Bay Meyer, Bay Sinclair'in hikâyesine inanmamıştı. Mahkemede Bayan Meyer'in gerçekten de multimilyonerle ilişki yaşadığını kanıtlayan, çantasında bulunan bir fotoğraf makinesindeki samimi fotoğrafın varlığına rağmen kocası olayın kaza olduğuna inanmayı reddediyordu. Dava açmıştı fakat kaybetmişti.

Koleksiyoncu tüm bu senaryonun nasıl geliştiğini çok iyi biliyordu. Bay Sinclair, paranın satın alabileceği en yetenekli avukatları işe almıştı. Öte yandan, Bay Meyer evini ve işini ipotek ettirip tek bir avukat için biriktirdiği tüm parayı harcamıştı. Ancak karşıdaki hukuk ekibinin yarısına ve kaynaklarının onda birine bile sahip olamamıştı. Koleksiyoncu, Bay Sinclair tarafından başka hukuki avantajların da sağlandığını biliyordu. Para, kendi adalet anlayışınızı satın almanızı sağlayabilirdi. Koleksiyoncu, bu dünyada büyümüştü; işlerin içeriden nasıl yürütüldüğünü biliyordu.

Bütün bunların sonunda, Bay Meyer sadece dul kalmamıştı. Aynı zamanda evini ve işini kaybetmiş, banka hesaplarını boşaltmış, derin bir borca batmıştı. Karısının zamansız ölümü için adaleti hak edip etmediği asla bilinemeyecekti. Karısı bir metre toprağın altına gömülmüşken Bay Sinclair de mahkeme salonunun dışında bekleyen medyaya yaptığı açıklamada, jüriye gerçeği gördükleri için minnettar olduğunu ve Bay Meyer'a iyi dileklerde bulunduğunu söylemişti. Ardından da serbest kalmıştı.

O an Bay Meyer'ın içini yakıp kavurmuş olmalıydı.

Elbette Koleksiyoncu öyle olduğunu çok iyi biliyordu.

Ekranın içinde küçük bir ekran aniden canlandı. İzleyici olarak, hangi resmi büyüteceğine karar verebilirdi. Küçük ekranda, Noelle yukarıdaki bir odaya girmiş ve oradaki yatağa oturmuş, bekliyordu. Kucağına yasladığı elleriyle oynuyordu. Onu kiralayan kişi henüz gelmemişti.

Ben bakireyim.

Yakında bu değişecekti.

Koleksiyoncu tekrar Evan'a odaklandı; şimdi yavaşça arkasına yaslanmış ve kollarını kendine çektiği bacaklarının üzerine koymuştu. Başını parmaklıklara yaslamış, doğrudan ileriye bakıyordu. Bir gözü tamamen açıktı, diğeri ise zar zor aralanmıştı. Koleksiyoncu, kısa bir süre onu izledikten sonra tekrar ekranın üst kısmındaki çeşitli bahis oranlarına baktı.

Durumların değişkenliğine bağlı olarak oranlar da sürekli değişiyordu.

Tıpkı hayat gibi, diye düşündü.

Ayak uydurmak için hızlı olmalıydınız, yoksa başkaları sizi geçip ilerlemeye devam ederdi.

Ancak her biri için sabit kalan bir bahis vardı: *Kaçış*. Oldukça düşük bir ihtimaldi. Böyle bir şeyin neredeyse imkânsız hale getirilmesini sağlayan bahis kuralları vardı. Hayır, eğer Dodger ya da

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Midori kaçmayı başarırsa bu, yaratıcıların düşünemediği bir şey buldukları için olurdu. Ve o zaman bu sonucu öngörüp para yatıran kişi çok ama çok zengin bir adam olurdu. Ya da kadın. Gerçi öyle biri olduğunu sanmıyordu. Bazı sporlar sadece erkeklere göreymi.

Koleksiyoncu'nun paraya ihtiyacı yoktu ya da istemiyordu. Zaten yeterince parası vardı. Ayrıca onu harekete geçiren şey bu değildi. Ama yine de... bakışları o oranlara, içinde bir şeylerin kaynamasına neden olan sayıya geri dönüyordu.

Elbette nedenini biliyordu, aptal bir adam değildi. Bir anlığına klavyenin üzerindeki parmağı duraksadı, ardından imleci o bahislerden uzağa yönlendirdi. Bu bahis oynanmaya değer miydi yoksa aptallık mıydı, daha sonra karar verecekti. Onlara özgürlüklerine kavuşmaları için bir yol bulmada *yardımcı* olabilir miydi? Bu fikir her şeyin ötesinde ilgisini çekiyordu. Mümkün müydü? *Belki*. Ama kolay olmayacaktı. Birkaç farklı düzeyde stratejiye ihtiyacı olduğu kesindi.

Çocuk kafesinin içinde hareketsiz bir şekilde oturuyor, dümdüz ileriye bakıyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Koleksiyoncu, bakışları çocuğun morarmış yanağında takılı kalmıştı. Noelle'in boş kafesinin arkasına atılmış halde duran ip parçasına göz gezdirdi. İlginç olan şuydu ki ikisi de kendilerini asmak için ipi kullanmayı düşünmemişti. Elbette, yalnızca biri bunu yapabiliirdi. Paylaşmaları mümkün değildi. İpi gönderenin amacının, onların intihar etmeleri olup olmadığını merak etti. Belki de bir tür nezalet gösterisiydi. *İlginçti*. Ancak Evan ve Noelle, intihar olasılığından hiç bahsetmemiş, hatta bu akıllarına bile gelmemişti. En azından henüz. Bu da demek oluyordu ki hâlâ mücadele ediyorlardı.

Küçük ekrandan, Noelle'in oturduğu odaya bir adam girdiğini gördü. Adam yaşlıydı ve onun en az iki, belki de üç katı ağırlığındaydı. Koleksiyoncu, Noelle'in yüzüne odaklanarak görüntüyü büyüttü. İfadesi boştu, ancak gözlerinde alev alev yanan bir nefret vardı.

Güzel. Buna tutun. Hayatta kalmaya yardımcı olacak. Öfke zihni keskinleştirir. Korku ise onu bulandırır.

Ekranı kapattı. Yaşlı bir adamın genç bir bakireye saldırmasını izlemek ilgisini çekmiyordu. Ama çoğu kişi için öyleydi. Monitörün ardından o yüz­süz yabancıların heyecanını neredeyse hissedebiliyordu.

Evet, belki de onları serbest bırakmalarına yardımcı olurum. Eğer yapabilirsem. Ancak bu arada, hayatta kalmaları için ekmek ve sudan fazlasını tüketmeleri gerekecekti.

Noelle'i kiralayan adamın daha önce şeftali ve tereyağı gönderdiğini tahmin etti. Sunacakları eğlence için önden gönderilmiş bir teşekkür hediyesiydi.

Ne kadar da cömert.

Belki de şeftali suyunun Noelle'in teninde kalmasını, onu biraz daha tatlı yapmasını umuyordu.

Koleksiyoncu bir dizi tuşa bastı ve ikisine de özel bir şey sipariş ederek bir başkasının ipotek ödemesine eşit olacak kadar para harcadı.

Bu defa hediye karşılıksızdı. En azından şimdilik.

BÖLÜM ALTI

Kapı yumuşak bir gürültüyle açıldığında Evan irkildi. Başını, Noelle'in kafesine en yakın tarafa doğru çevirdi. Siyah kıyafetler içindeki kırmızı ayakkabılı adam, Noelle'i içeri geri getirmişti. Onu kaba bir şekilde kafesine itti. Adam kapıyı kilitledi ve tek kelime bile etmeden ayrıldı.

Evan'ın nefesi hırıltılı çıkıyordu. Yalnız başına oturduğu süre boyunca sanki yüzyıl geçmiş gibi hissetmiş, onu geri getirecekler mi, getirmeyecekler mi diye merak etmişti. Noelle kiralanıymıştı ve anlamını tam olarak kestiremese de ne demek olduğunu az çok tahmin edebiliyordu.

Noelle, kendisine ne olacağına dair tahmininin Evan'inkiyle aynı şekilde olduğunu sesli şekilde dile getirerek *ben bakireyim*, demişti.

Evan orada öylece oturuyor, parmaklarını açıp sonra yumruk haline getiriyordu. Şu anda parmaklarının tamamına sahip olmasının bedelini Noelle'in nasıl ödediğini merak etmişti. Teşekkür etmek, onun onuruna edilmiş bir hakaret olurdu. Tanrı aşkına, bu Noelle'in nefretini daha da artırırdı.

Noelle, ona doğru dönerek kafesinin karşı tarafına oturdu. Odaya geri döndüğünde ifadesi boştu ama şimdi yüzünü buruşturuyordu.

Evan ne söyleyeceğini bilemedi. "*İyi misin?*" sorusu dudaklarında asılı kaldı ama Noelle'in iyi olmadığını görebiliyordu. Usulca,

“Sana ne yaptılar, Noelle?” diye sordu. Bilmek zorundaydı. Hoşlarına gitse de gitmese de artık bu işte birlikteydiler.

Noelle gözlerini açınca Evan darbe yemiş gibi hissetti. Gözlerinde gördüğü acı, ilkel ve dokunulabilir bir şeydi. “O... o adam, kim olduğunu bilmiyorum... Bana tecavüz etti. Yüzünde maske vardı. Yüzünü göremedim.”

Siktir. Ben burada öylece otururken, o... Evan alnını demir parmaklıklara yaslayıp derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Noelle’in rahatsız olduğu her halinden belliydi ama Evan, Noelle lafı dolandırmadan konuştuğu için minnettardı. “Üzgünüm,” dedi. “Gerçekten üzgünüm. Benim bir şeyler yapmam-”

“Hayır,” dedi. “Üzülme.” Sesi kısılmıştı ve bu, Evan’ın onun çılgılık atıp atmadığını merak etmesine neden oldu. Kendisi de aynı şeyi yapmak istiyordu. Bu düşünceyle, göğsü sıkıştı ve onu zorla yok saydı. Kendi duygularını ön plana çıkarmayacaktı. Noelle’i izledi. Dün gördüğü o ateşli bakışlar geri dönmemişti ama bir kıvılcım vardı. Ufak da olsa oradaydı. Sadece kısa süreliğine olsa bile titreşmişti. “Atlattım. Buradayım. Şimdi, arkana dönüp biraz gürültü yapmanı istiyorum, böylece kendimi temizleyebilirim.”

Gürültü. Gürültüyü mahremiyet için istiyordu. Belki kendini temizlemek için yaptığı şeyin sesini gizlemek, belki de ağlayabilmek için. Evan döndü, gürültü yaratacak bir şey arıyordu ama kafesinde hiçbir şey yoktu. Pekâlâ, o halde sesini kullanacaktı. Ezbere okuyabileceği ne biliyordu? Kalbi hızla çarptı. Kız basit bir şey istemişti ve o başarısız olmaya devam ediyordu. Hayatı boyunca bir şarkının sözlerini bile hatırlayamamıştı, müziği sevdiği ve arabasında her zaman bir şeyler çaldığı düşünülürse bu ilginçti. Ama o stres anında aklına gelen tek şarkı, annesinin bir zamanlar ona söylediği ve bunca yıl sonra bile hâlâ beynine kazınmış olan çocuk şarkılarıydı. Annesinin yıllar önce ona olan ilgisini kaybettiği düşünülürse, bu oldukça garipti.

Evan, birkaç saniye sonra ışıklar açılmış gibi hissetse de bunun daha uzun sürdüğünü biliyordu. Parmakları hâlâ Noelle'in parmaklarıyla iç içeydi ama kasları, aynı pozisyonda uzun süre kalmamanın etkisiyle sızlıyordu. Ve sadece bölük pörçük hatırlayabilse de rüya görmüştü. Hatırladığı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, beyni belli ki endişeden darmadağın olmuş haldeydi ve akıl sağlığını korumak için umutsuz bir çabayla her şeye tutunuyordu.

Ya da en azından hissettiği buydu.

Noelle hafifçe homurdandı, parmakları onunkilerden kayıp yere doğru yuvarlandı, gerildi ve gözlerini açtı. Yüz ifadesi neredeyse hiç değişmedi ama Evan, Noelle'in sadece profilini görebilmesine rağmen gerçekliğin ortaya çıktığı ana şahit olduğuna yemin edebilirdi. Sanki ruhuna inen bir tokadı izlemiş gibiydi, gördüğü kadar hissettiği de bir tür sönüştü. Burada travmatik bir şok yaşamadan uyanacakları bir *sabah* olacak mıydı? Ve bunu dilemeli miydi? Hiç sanmıyordu.

Noelle parmaklarını saçlarında gezdirip yavaşça doğruldu. Bir süre sonra, "Demek bu," dedi. Ses tonu sıradan ve ilgisizdi.

Evan kaşlarını çatıp elini kendi saçlarından geçirdi. "Ne?"

"Burada olmamızın sebebini arıyorduk, işte buymuş. Sapıklara ve sapkınlara kiralanıyoruz. Bu kadar basit."

Evan kelimeleri zihninde evirip çevirdi. Noelle haklıydı. İşte, sebep bu kadar basitti. İnsan ticaretine maruz kalmışlardı. Şimdi de tıpkı bir mal gibi alınıp satılıyorlardı. Merak etti, *ne kadara kiralanıyorlardı?* Ücretleri neydi?

Yumuşak bir sesle, "Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

Birdenbire tüm enerjisinin tükendiğini hissetti ve belki Noelle'e de öyle gelmişti çünkü yüzü ona dönük olarak tekrar uzandı. Evan da aynı şeyi yapınca parmaklıkların arasından birbirlerine bakabildiler.

"Tabii ki bana zarar verdi."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. *Ben bakireyim.* “Demek istediğim-”

“Seksten daha fazlası mıydı? Hayır.”

Evan az da olsa rahatlamıştı. Noelle tecavüze uğramıştı ama vahşice saldırıya maruz kalmamıştı. Bu, korkunç ve çalkantılı bir denizde, küçük bir cankurtaran salıydı. Tutunacak bir şeydi. Elbette bu deneyim aykırı bir durum olabilirdi. Onları neyin beklediğini, sırada ne tür bir canavarın onlardan birini kiralayabileceğini kim bilebilirdi ki?

Evan da buradaydı. Karanlık bir pazar yerinde olup olmadıklarının merak etti. Bu düşünce bile onda deliliğin uçurumundan isteyerek düşme isteği uyandırıyordu.

“Şu tezgâhtakiler, buz kıracağıının arkasındakiler,” dedi Noelle.

“Evet?” Kelime dudaklarından tereddütle döküldü. Neredeyse bilmek istemiyordu.

“Onlar elektrikli; matkap, testere gibi şeyler. Daha küçükleri.”

Elektrikli aletler. Bir buz kıracağı. Korku boğazında pıhtılaşmış. Onları düşünmeyecekti. Hayır, bunu yapmayacaktı.

Ama düşünmeden duramıyordu.

Benimle gel yoksa onun parmaklarını alırız.

Aletlerin ne amaçla kullanıldığını gayet iyi biliyordu.

Duvarlardaki servis asansörlerinin açıldığını duyduklarında birlikte döndüler ve ikisi de teslimatlarına doğru sürünerek ilerledi.

Evan uzanıp tepsinin köşesini kendine çekti ve aşağıya baktı. Ekmek ve su, şu anki temel ihtiyaçlarıydı ama bir avuç yer fıstığı da vardı. *Ah, şükürler olsun.*

Protein içeren bir yiyecek.

Bir fındığı dikkatlice alıp dilinin üstüne koydu. Onu damağında ezerek ve yanlardan hareket ettirerek küçük miktardaki yağı çıkardı. *Ah, bu iyi. Yağ. Tuz.* Bir fındığın içinde bu kadar zevk barındırabileceğini hiç düşünmemişti.

“Sende ne var?” diye sordu Noelle.

“Yer fıstığı,” dedi Evan. “Ya sende?”

Noelle tepsisinden bir şey alıp hava kaldırdı. “Çikolata kaplı çilek,” dedi. Bakışlarını aşağıya çevirdi. “Sahte gül yapraklarının üzerinde.”

“Romantik.”

“Ben de bundan korkuyorum,” diye mırıldandı Noelle, ses tonuna biraz ciddiyet katmaya çalıştıysa da başaramadı.

Evan fıstıkları toplayıp saymaya başlamıştı ki birden durdu. “Dün sana şeftali gelmişti ve sonra...” Duraksadı, Noelle de onaylarcasına başını salladı. *Tanrım*. Yüksek sesle söylemek istememişti. “Bu teslimatlar ile sana yapılanlar arasında bir bağlantı var mı?”

“Ne gibi?”

Evan söyleyecek anlamlı bir şey bulamıyordu. “Şey, bilmiyorum,” dedi. Yeni bilgiler ışığında içinde bulundukları durumu anlamaya çalışıyordu.

Bir süre sonra, “Bizi kaçıran adam... o mu sence?” diye sordu Evan.

“Bilmiyorum,” dedi Noelle. “Ama sanmıyorum. O pek... güçlü biri gibi görünmüyor.”

“Peki, onun bizim hakkımızda nasıl bilgi sahibi olduğunu düşünüyorsun? Seni nereye *kiraladı*?”

Noelle gözlerinin içine baktı. “İnsanların... alınıp satılabileceği bir pazar yeri. Ben... bilmiyorum.”

Evet, o da aynı karanlık şüpheyi kapılmıştı. Hatta aynı kelimeyi bulmuştu: *pazar yeri*. “Tamam, evet, katılıyorum. O zaman belki de bunlar... armağanlardır. Şey... bizi kiralayan insanlardan gelen armağanlar?”

Omuz silkmeden önce, “Armağanlar mı?” diye sordu Noelle. “Mümkün.”

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ama neden? Kur yapmanın gerekli olduğunu sanmıyorum. Biz zaten ellerindeyiz.”

“Hiç komik değil.”

“Komik olmaya çalışmıyordum.”

Noelle bir süre asık suratla çikolataya batırılmış çileğini süzdü, ardından da tırnağıyla ortasından çizip ikiye ayırdı. Parmaklıkların arasından uzatıp yarısını Evan’a verdi. “Önemi yok. Yemekleri reddetmek bizi bir yere götürmeyecek. Bunları yememiz gerek.”

Evan uzanıp çileği aldı ve tepsisine koydu. Fındıkları hızla saydı, bir tanesini çoktan yediği için yarısından bir tane fazlasını Noelle’e verdi. Sessizlik içinde yiyip birbirlerinin yemeğinin tadını çıkardılar. Özellikle de Evan çileği bittikten sonra bile kalan çikolatayı dişlerinden emmeye devam etti. Evan da en az kendisi kadar Noelle’in bunun o gün alacakları tek küçük zevk olacağının farkında olduğunu biliyordu.

Yemeklerini bitirdiklerinde, onlara söylenmeden önce tepsilerini servis asansörüne geri bıraktılar. Kapılar kayarak kapandı ve içindeki tepsi yukarıya, bilmedikleri yere doğru gitti.

Orada birkaç dakika sessizce oturduktan sonra yemek gelmeden önce yaptıkları sohbete devam ettiler. “Satılıyoruz. Ama... neden biz sorusuna dönüp duruyorum. Neden özellikle biz? Bağlantımız... Tüm bunlar... Bunların bir anlamı olmalı.”

Evan buna yanıt veremedi. Fakat Noelle gibi onun kafasında da bu sorular dönüp duruyordu. Ne olduğunu çözebilirse, belki de onları esir tutan kişilere bir şekilde ulaşabilirdi.

Rasgele bir olay değildi. İki ayrı yerden alınmışlardı. İkisini de tanıyan biri olmalıydı ama kim olduğunu tahmin edemiyordu. Belki sadece davayı takip eden ve onlara, ailelerine ya da davanın herhangi bir yönüne tuhaf bir şekilde takıntı geliştirmiş bir sapıktı.

Bu planlanmış bir organizasyondur. Öylesine dengesiz deli bir adamın işi değildi. İşin içinde en azından birkaç kişi daha vardı,

bunlardan biri Noelle'e üst kattaki odaya kadar eşlik eden pislikti. Parmaklarını almakla tehdit eden ve bu ihtimal karşısında heyecanlanmış görünen adam. Diğeri de Noelle'i kiralayan adamdı. Eğer *kiralanıyorsa*, bu reklamlarının yapıldığı anlamına geliyor-du. Noelle'in söylediği gibi yasa dışı bir yerde. Ama nerede? Bu tür şeylerden hiç anlamıyordu.

Aklı böyle bir kötülüğün derinliğini bile almıyordu.

Yaşadıkları kötülüğü...

"Sanırım yukarıda kameralar vardı," dedi Noelle, birkaç dakika sonra. "Tavanın yakınındaki duvarda küçük bir kırmızı ışık gördüm. Ona odaklandım."

"Kameralar," diye tekrarladı Evan. "İnsanlar bu adamı..."

"Evet."

Birileri izliyor muydu? Tanrı aşkına, bu delilikti. Evan doğrulup kollarına yaslandı. "Sence burada da kameralar var mıdır?" Sanki sessizce konuşmak görünmez olmasına yardımcı olacakmış gibi fısıldıyordu. "Sence birileri bizi izleyip... dinliyor mudur?" Sanki aniden onların gözlerini hissetmeye başlamıştı. Tüm bunların arkasındaki bilinmeyen o... avcılar.

Noelle de doğrulup etrafına bakındı. Odada çok iyi gizlenmiş bir kamera varsa da göremedi. Belki de farklı bir ekipman kullanılmıştı. "Sanırım öyle olduğunu varsaymalıyız," dedi. "Yoksa biri beni nasıl kiralayacaktı ki? Sadece bir tarife dayanarak mı?" Başını salladı. "Hayır, bence verdikleri paranın karşılığında ne aldıklarını görmek isterlerdi." Tekrar yere uzanıp sırtüstü yuvarlandı ve koluyla gözlerini kapattı.

Evan onun ağladığını sandı. Parmaklıkların arasından elini uzatmayı düşündü. Ama sonra Noelle kolunu indirdi ve başını ona çevirdi. "Babam, annem öldüğünde beni kiliseye götürmeyi bıraktı," dedi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan'ın alnı soğuk parmaklıklara değdi ve Noelle konuşurken dikkatle onu izledi. "Babama kıyasla annem daha dindardı." Hafifçe tebessüm etti ama gülümsemesi herhangi bir duygu barındırmıyordu. "Sanırım bu oldukça ironik. Bilmiyorum. Ne de olsa evlilik dışı bir ilişki yaşıyordu." Yüzündeki tehditkâr ifadeyi gizledi. "Sanırım babam bunların sadece bir saçmalık olduğunu düşündü. Pazar sabahı gidilecek bir bina. Aklında yer edinmeyecek sözler. Sanırım kilise onun için böyle bir şey haline gelmiş olabilirdi çünkü annem için öyleydi." Kısa bir gülümseme ve küçük bir omuz silkmeyle devam etti. "Belki de o kadar insanın içinde olmayı kendine yediremedi. Gerçekten bilmiyorum."

Evan onun sözlerine kilitlenmişti, lafı nereye götüreceğini merak ediyordu. "Karanlıkta ilk uyandığımda ölmek için dua etmeyi düşündüm. Ama kelimeler zihnimde her oluşmaya başladığında onların ağzımdan çıkmasına engel oldum."

"Neden, Noelle?" Çünkü belki bir gün o duayı eden kişinin kendisi olacağını düşünüyordu. Hiçbir şey hissetmeden yok olup gitmek, çekilen bu tarifsiz acıdan daha mı iyi olurdu? Bir insan, zihni yavaşça çürümeye başlamadan önce bu şekilde kafeste ne kadar süre dayanabilirdi?

"Çünkü böyle bir dua, Tanrı'ya hakaret gibi gelirdi," derken gözleri odayı taradı. Belki de az önce merak ettikleri kameraları arıyordu. "Ve eğer Tanrı'nın var olma ihtimali varsa, şimdi ona her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var."

Evan kafesinin tepesine baktı, saçını avuçlayıp nazikçe çekti. Saçları şimdiden o gece spor salonundan ayrıldığı zamankinden daha uzun gelmeye başlamıştı. "Tanrı bizi buraya koydu," dedi sonunda.

Noelle kahkaha attı. "Bizi buraya Tanrı koymadı. Birileri koydu."

"Tanrı onları durdurmadı. Müdahale etmedi."

“Hayır, sanırım etmedi.” Başını çevirip onun gözleriyle buluştu ve Evan yine o küçük kıvılcımı gördü. “Ama belki hâlâ müdahale eder diye umudumu kaybedemiyorum.”

Evan ona hayran kalmıştı. Tecavüze uğradıktan hemen sonra tekrar bir kafese konmuştu. Önlerinde bilinmeyen işkenceler vardı, kurtulmanın hiçbir yolu yoktu ve gözlerinde hâlâ titreyen bir umut kıvılcımı vardı. Eğer o bunu başarabiliyorsa, Evan da başarabilirdi. “Alabileceğimiz her yardımı kullanmalıyız,” dedi. “Ancak Tanrı, kendisine yardım edene yardım eder.”

Noelle ona gülümsedi ve Evan kısa süreliğine o küçük umut ışığına tutunabildi. Kapı gümbürtüyle açıldığında da bu his aniden yok oldu. Evan irkilerek doğruldu ve Noelle de ayaklanırken yüzündeki saçları geriye doğru itti.

Siyah takım elbiseli ve kırmızı ayakkabılı adam tekrar odaya girdi. Evan’ın vücuduna bir adrenalin dalgası yayıldı, nefesi aniden sığlaştı. Adam doğrudan Evan’ın kafesine yöneldi. “Kıralandın,” dedi ve cebinden şok tabancasını çıkarıp bir eliyle tutarken diğer eliyle kilitteki şifreyi girdi. Evan’ın boğazı düğümlendi, birkaç saniyeliğine nefes almakta zorlandı.

“Ne için?” diye sordu.

Adam acımasız ve tiz bir şekilde güldü. “Bu bilgiye sahip değilim. Tüm istekler benzersizdir. Öğrenmek için beklemen gerekecek.” Başını açık kapının tepesine yasladı. “Elbette seçim senin. Bunun küçük bir bedeli olarak kızın kulağı karşılığında vazgeçebilirsin.”

Evan şok içinde tamamen hareketsiz kalan Noelle’e baktı. “Onun... kulağı mı?”

Adam sırtıp başını salladı. “Sonuçta iki kulağı var.”

Bir elini kulağına götürmüş olan Noelle’e tekrar baktı. Noelle gözlerini kırıştırdı ve elini geri çekti. Bakışları sabit kaldı; dudakları aralandı ama konuşmadı. Kulağını bağışlamasını istemedi,

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

tıpkı onun parmaklarını bağışlamasını istemediği gibi. İstemesi de gerekmiyordu. Evan gözlerini kızınkilerden ayırmadan, “Hayır,” dedi. “Bir bütün olarak kalacağız. Buradan bir bütün olarak çıkacağız.” Sonra kafesin önündeki adama doğru emekleyerek ilerledi. Adam da onun geçmesine izin vermek için geri adım attı.

Noelle aceleyle sürünerek ilerledi, adam tökezleyerek geçerken kafesinin önündeki parmaklıklara tutundu, bacakları sürekli oturmaktan zaten güçsüzdü. Evan o anda Noelle’e bakamadı. Vücudu korkudan titriyordu. *Bir bütün olarak kalacağız.* Ona cesaret veren bir mantra gibi bunu zihninde durmadan tekrarlandı.

Ama çoktan parçalanmaya başladıklarını fark etti. Noelle artık bütün değildi. Ondan bir şey alınmıştı. Muhtemelen Evan’ın da başına aynı şey gelecekti.

BÖLÜM YEDİ

Kilolu adamın yumruğu Evan'ın karnına isabet ederken, Koleksiyoncu Evan'ın öne doğru bükülmesini izledi. Tecavüz yoktu. En azından bu sefer. Ekranların diğer tarafındaki yırtıcıların avlarını kiralamak için birçok nedeni vardı. Kambur ve çöp gibi bacakları olan kısa adam tekrar sallandı, Evan'ın çenesine vurdu ve Evan'ın başı geriye düşerken etrafa tükürükler saçıldı.

Evet, motivasyonlar çeşitlilik gösterebilirdi ama -izlediği gibi bazıları- fazla tahmin edilebilirdi ve çok sıkıcı bir şekilde aynı hareketleri yapıyordu.

Yaşlı adamın başarısına rağmen (ve *bu sporu* yapabilmesi için başarılı olması gerekiyordu) içinde hâlâ bir zamanlar dolapların içine itilen çirkin, çelimsiz çocuk vardı. Ancak asla bir karış yol alamamıştı. Muhtemelen çoğu gün üç parçalı bir takım elbise giyiyor, lüks bir yerde bulunan bir yönetim kurulu odasını çekip çeviriyor ve en iyi restoranlarda yemek yiyordu. O hayatta yüzünü gizlemek için maskeye ihtiyacı yoktu. Koleksiyoncu onun genç fahişelere düşkün olduğuna, özellikle de onları incitmekten ve aşağılamaktan zevk aldığına bahse girerdi. Çünkü artık güç kazanmıştı ve intikam almakta kararlıydı.

Buna açlık duyuyordu.

Nerede ve ne zaman olursa olsun karnını doyururdu. Mecbur kalırsa da arayıp bulurdu. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

Koleksiyoncu bunun özellikle tatmin edici olduğunu düşündü çünkü elleri bağlı olan ve kendisinden dayak yiyen çocuk, uzun

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

zaman önceki tüm o zorbaların olduğu gibi hem yakışıklı hem de güçlüydü. O adamın yerinde olmak istediklerinden biriydi. Belki becermek istedikleri bile olabilirdi ama bunu düşünerek fazla ileri gidiyordu.

Koleksiyoncu, Evan'ın yüzünü yakınlaştırdı ve dikkatle izledi. Belli ki acıya dayanabiliyordu. Tamamen kendinden geçmiş görünüyordu. İlginçti. Bunu başarmak için biraz pratik yapmak gerekiyordu. Çocuğun dayak yemeye alışık olduğuna dair bir tahmini vardı. Belki sık sık değil ama ürkmeden nasıl dayanacağını bilecek kadar. Koleksiyoncu bunu bir kenara not etti. Doğru zamanda kulanacaktı. Bunun ne zaman olacağını bilirdi.

Alt tarafa yakın bir yerde küçültülmüş olan görüntüye baktı. Kız kafesin içinde yan yatmıştı, gözleri kapalıydı ve ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmıştı. Küçük bir top halini almıştı ve neredeyse uyuyor gibi görünse de Koleksiyoncu onun uyumadığını çok iyi biliyordu. Onun söylediklerini, farkında olduğu ve olmadığı her şeyi hızla öğreniyordu. Saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve Koleksiyoncu narin kulağını görebiliyordu. Yukarıdaki resimde çocuk karnına sert bir darbe almış ve kızın küçük kulağının hâlâ kafasına yapışık olmasının bedelini ödemişti.

Koleksiyoncu birkaç gün önce sporla bağlantılı bir sohbet odasına girmişti. Sohbeta katılmamıştı ama orada konuşulanları dinlemişti. Geçmiş oyunlar hakkında konuşulduğunu, oyuncuların birbirlerini parçalara ayırmayı tercih eden diğer yarışmacıları andıklarını duymuştu. Görünüşe göre bir kez başladığında devamı gerçekten de kanlı oluyordu, kimse diğerine merhamet etmek istemiyordu. Koleksiyoncu bu bilgiye hiç şaşırmamıştı. En medeni insanlar bile doğru koşullar altında vahşileşebilirdi. Ve bazen, şu anda olduğu gibi en beklenmedik yarışmacılar -birbiriyle derdi olan iki insan, hatta düşman denebilirdi- acıyı diğerine vermektense tek başlarına çekerlerdi. *Büyüleyici.*

Başparmağını saatinin kahverengi bilekliği üzerinde gezdirdi. Bu Patek Philippe Reference 530 marka bir saatti. Bunu bir yıl önce bir müzayede evinde, yarım milyon dolara yakın bir fiyata bulmuştu. Şimdi düşününce, bahis oynamaya yabancı olmadığını idrak etti. Ama daha önce kazanma şansının garanti olmadığını bir iddiaya hiç girmemişti. Bu durum ona kesinlikle bir avantaj sağlıyordu. Bu onlardan biri olduğu anlamına mı geliyordu? Hayır. Sebepleri farklıydı. Çok farklıydı. Gurur duyduğu eşyasına göz attı. Basit bir şekilde aldatıcı olduğu için onu seviyordu. Onun düşüncesine göre en iyi şeylerin böyle olması gerekiyordu. Lüks ve abartıya değer veren bir adam değildi. Gösterişli. Gereksiz. Taktığı saate kuzu postuna bürünmüş kurt dendiğini duymuştu. Bu hoşuna gitmişti. Evet, çok hoşuna gitmişti.

Burnu gagayı andıran sıska adam, çocuğu dövme bitirmişti. İncecik kollarını zafer edasıyla havaya kaldırırken neşeli görünüyordu. Çocuğun dudağından ve yanağındaki kesikten kan damlarken kafası gevşek bir şekilde sarkıyordu. Hiçbir tıbbi yardım alamayacaktı, tıpkı parmakları kesilmiş olsaydı hiçbir yardımın gelmeyeceği gibi. Tıbbi rahatlama sağlayabilecek şeyler, oyuncuların yarışmacılara hediye edebileceği eşyalar listesinin dışındaydı. Silahlar ve diğer nesnelerin yasak olduğu kısa bir liste de vardı. Acısını dindirmek için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu. En azından hayatta kaldığı sürece yaralarıyla yaşamak zorundaydı.

Koleksiyoncu, Evan kafesine geri götürüldüğünde o ipe daha farklı şekilde bakıp bakmayacağını merak etti. Ama bunu düşünürken bile dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. İçinden bir ses çocuğun öyle düşünmeyeceğini söylüyordu.

BÖLÜM SEKİZ

Noelle yüzünü parmaklıklara dayamış bir halde, “Nasılsın?” diye sordu.

Evan’ın gözleri titreyerek açıldı. İlk önce kaburgalarındaki sızıya, sonra da iyileşmeye yeni başlamış ve artık tekrar kapanmış olan gözündeki ağrıya odaklandı. Diğer gözü de iyi durumda değildi ama en azından biraz açılabilirdi. Başını zonklatıyor, çenesi acıyordu. Dişlerini kontrol etmek için elini ağzına götürdü. Sonunda kısık bir sesle, “Sanki bağlanıp ölümüne dövülmüşüm gibi hissediyorum,” dedi.

Noelle’in yüzü bulanıktı ve Evan net görebilmek için gözlerini kırptırdı, netleştiğinde ise buna pişman oldu çünkü kızın ifadesinin ne kadar solgun olduğunu gördü. Ağlamış gibiydi. İkisinden de buna gücü yetmezdi. Vücut sıvılarını boşa harcamamaları gerekiyordu. Elbette, yaklaşık bir litre kan kaybetmiş olması da bu duruma yardımcı olmuyordu. “Sanırım kaburgalarım kırılmamış.” Bunu hem kendine hem de Noelle’e söylemişti. Vücudunu yukarı çekip parmaklıklara yaslandığında acıyla yüzünü buruşturdu. Vücudunu iki parmaklık arasına sokup sırtını tekine yaslamak yerine ortasına yasladı. “Bunu bana yapan adam kırk kilo bile değildi. Sanırım bu yüzden daha kötü durumda değilim,” derken Noelle’i güldürmeye çalışıyordu. Ama çabası başarısız oldu. Noelle’e bunu yapan o aşağılık herif gibi bu adam da maske takmıştı, o nedenle yüzünün üst tarafı tanınmaz haldeydi. *Korkak. Hepsi lanet olası korkağın tekiydi.*

“Dinle, kanı temizlemem gerek ve bunu yapacak tek şey iç çamaşırım, yani...”

Noelle konuşmaya devam etmesini bekler gibi ona baktı, ardından yüzünde Evan’ın ne söylemeye çalıştığını anladığını gösteren bir ifade belirdi. Geri çekilip arkasını dönerken, “Ah,” dedi. “Evet. Bu iyi bir fikir.”

Evan otururken inledi ve Noelle’in şarkı söylemeye başlamadan hemen önce omuzlarının kalktığını gördü.

“Sen benim gün ışığımsın, biricik gün ışığım. Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu edersin.”

Evan pantolonunu çıkarmak için çaba sarf ederken acısını bastırmaya çalıştı ama her yeri ağrıyordu. Bir yerinin kırılmadığını düşünse de dikiş gerektiren en az iki yarası vardı; biri elmacıkke miğinde, diğeri ise çenesinin kenarında hissettiği derin bir kesikti. Cildinde açılan kısma bastırınca acıya karşı kaşlarını çattı. Kendini toparlamaya çalıştı, gerisini vücudunun halletmesi gerekiyordu.

Evan, babasını ne zaman hayal kırıklığına uğratsa adam ona vururdu. Eh, çoğu zaman da Evan onu hayal kırıklığına uğrattırdı. İkisi de birbirinden çok farklıydı. Evan, babasının onu zayıf gördüğünü ve fiziksel şiddetin onu *sertleştirme* yöntemi olduğunu düşünüyordu. Ama yüzünde iz bırakmamaya dikkat etmiş, ona vururken temkinli olmuştu. Evan neredeyse gülecekti. Belki de babası ona bir iyilik yapmıştı çünkü böylece darbeleri nasıl kaldıracağını öğrenmişti.

“Beni ne kadar sevdiğini asla bilemeyeceksin. Lütfen gün ışığımbenden alma. Hey!”

İç çamaşırını çıkarırken, Noelle’in sondaki coşkusunu duyunca birden duraksayıp mevcut haline rağmen hafifçe gülümsedi ve sonra soyunmaya devam etti.

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

“Geçen gece, canım. Uyurken seni kollarımda tutmam gerektiğini hayal ettim. Uyandığım da, canım. Yanılmıştım. Bu yüzden başımı eğdim ve bir plan yaptım.”

Evan kaburgalarındaki morluklara dokunurken ve çoğunlukla kurumuş olan kanı silerken eğer acıyla boğuşmuyor olsaydı, çıkardığı bu hafif nefes hırıltısı kahkahaya dönüşürdü. Noelle belli ki bu basit şarkının tüm sözlerini bilmiyordu.

Noelle şarkıyı yavaşça söylerken Evan temizlenme işini elinden geldiğince tamamladı. Şarkı sona erdiğinde Noelle onun karşısına oturup yüzüne baktı. “Daha iyi misin?” diye sordu.

“Biraz da olsa evet. Daha iyi *görünüyor* muyum?”

Noelle’in gözleri onun yüzünde gezindi ve buruk bir şekilde gülümsedi. “Pek değil.”

Evan acı içinde gülerek gözlerini kısıtı.

Noelle hafifçe irkildi. “Kulağımın tüm bunlara değdiğini sanmıyorum.”

“Noelle, söylediğimde ciddiydim. Buradan bir bütün halinde çıkacağız. Bu bir söz. Bunu hak ediyoruz.”

Noelle dudağını ısırdı ve Evan, onun biraz önce kendi aklından geçenleri düşündüğünü fark etti: Dışarıdan *bütün* görünmek ya-nıltıcı olabilirdi.

“Annemden bahsedebilir miyim?” diye sordu Noelle.

Evan kafasını eğdi, şaşırmıştı. Noelle’in açmasını beklediği en son konu annesiydi. Yaşanılanları bir kenara bırakıp birlikte çalışmak konusunda anlaşmışlardı. Peki şimdi neden bunu konuşmak istiyordu? Ona borçlu hissettiği için miydi? Fiziksel olarak tekrar zarar görmesine izin vermemek için dayak yediği için miydi? Böyle hissetmemeliydi. Noelle, sırf onun parmakları yerinde kalsın diye lanet olası bir tecavüze maruz kalmıştı. Masumiyeti, iğrenç bir avcı tarafından çalınmıştı.

“Noelle, bunu yapmak zorunda değilsin-”

“İstiyorum,” dedi Noelle, gözleri bir mesaj iletiyor gibi hafifçe irilemişti. “Onu sana anlatmak istiyorum. Babandan, mahkeme tutanaklarından ya da bir haberden değil. Onun benim için ne ifade ettiğini bilmeni istiyorum.”

“Tamam.”

Noelle derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Annem... gerçekten harika bir dinleyiciydi. Sözlerin arasındaki anlamı okuma yeteneği vardı.” Gözlerini bir kez daha hafifçe açıp kapattı, ardından rahat bir şekilde omuz silkti. “Ve dinledikten, *gerçekten* dinledikten sonra harika tavsiyeler verirdi. Düşüncelerini en basit şekilde ifade etmek için tam olarak en doğru kelimeleri kullanırdı. Onun bunu ifade etmek şekli tıpkı müzik gibiydi. Mesajı her zaman mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş kelimelerden ibaret gibi gelirdi.” İç çekerek uzaklara baktı, annesini hayal eder gibi bir hali vardı. Evan’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Söyledikleri... tanıdık geliyordu ama bir şey daha vardı. Sanki anıları paylaşma talebi altında gizli bir mesaj iletiyor gibiydi. “Onu özlüyorum,” dedi Noelle. “Hâlâ kafamda onunla konuşuyorum. Özel konuşmalar.” Utanmış gibi küçük bir kahkaha attı. “Sanırım bunu anlamak zor.”

Sözlerin arasındaki anlamı okuma... tam doğru kelimeleri kullanma... müzik gibi... mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş.

Evan hareketsiz kaldı, anlamaya başlıyordu.

Şarkı. Noelle’in kelimeleri unuttuğunu ve hatırlamadığı yerleri yanlış kelimelerle doldurduğunu düşünmüştü. Ama hayır. Noelle, araya seçilmiş kelimeler eklemişti, bunları seçip bir araya getirmesi için. İkisi arasında özel bir konuşma yolu oluşturmuştu. Çünkü Noelle, tıpkı Evan gibi izlenip dinlendiklerine inanıyordu. Evan gözlerin içine bakarak, “Hayır,” dedi. “Tam olarak anlıyorum.”

Bakışları buluştu. Evan sağlam gözüyle Noelle’i net bir şekilde görebilmek için başını hafifçe öne eğdi. Gözlerinde ölçülü bir heyecan parıltısıyla, “Çok sevindim,” dedi Noelle, sesi boğuk çıkmıştı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan, Noelle'in şarkıyı mırıldanırken yanlış olduğunu düşündüğü kelimeleri hatırlamaya çalıştı. Pek dikkate almadığı için şimdi hatırlayamıyordu. Şarkılar genellikle arka plandaki gürültülerden ibaretti. Zaten Evan, ona ses çıkartmasını söylediğinde şarkı söylemeye başlamıştı. Zihin doğal olarak kendi düşüncelerine dalıyordu ve aslında kelimeleri farkında olmadan geçiyordu.

Noelle inanılmaz zekiydi ve vücudu ağrımalarına rağmen kısa süreliğine coşku hissetti. Aniden, onun mırıldandığı ve oldukça iyi bildiği şarkıdan bir kelimeyi hatırladı. Bu, bir zamanlar annesinin onu uykuya dalarken mırıldandığı başka bir şarkıydı. *Bir plan*. Noelle, şarkıya *plan* kelimesini eklemişti.

Ona bir plan yapmaları gerektiğini söylüyordu.

Ellerinde nasıl seçeneklerin olabileceklerini bilmiyordu ama eğer bir şey gerçekleştireceklerse, gizlice strateji geliştirmeleri gerektiğini anlamıştı.

Her ne kadar ağrı kesici ya da yatıştırıcı bir merhem bulamasa da en azından o an için rahatsızlığı geri plana çekilirken düşünceleri zihninde özgürce dolaşmaya başladı.

BÖLÜM DOKUZ

Koleksiyoncu, yarışmacıları kontrol etmek için tekrar oturum açıp bilgisayarına bakmayalı bir hafta olmuştu. Oğlan. Kız. Evan. Noelle. Erteleyemeyeceği bir iş yükümlülüğü vardı ve bu yüzden evindeki, onları izlediği iş bilgisayarından uzakta kalmıştı. İçinde hafif bir heyecan kıpırtısı hissetti ama bunu bastırdı. Duygularının kendisini kontrol etmesine asla izin vermezdi. Bu konuda yıllar süren bir deneyime sahipti ve hâlâ bu deneyimi kullanıyordu. Tüm konularda, önemli ya da önemsiz, kendi duygularını ve sempatisini ortadan kaldırabilen bir kişinin çok daha serinkanlı kararlar aldığını görmüştü. Herkes bu yeteneği geliştiremezdi ama ona bu doğal yollardan geliyordu. Hep öyle olmuştu.

Oturup monitörü açtı ve onların bulundukları yere, kendileri için özel olarak hazırlanmış bir odada kilitli oldukları binaya bağlanmak için gerekli adımları takip etti. Anladığı kadarıyla, bu tür mekânlar aylar öncesinden seçiliyor ve sadece oyunun amaçları için değil, gerekirse hızlı bir şekilde sökülebilecek şekilde kurulu-
yordu. Bu işte, her türlü olasılık planının gerekli olduğunu tahmin ediyordu. Oyunun amacı, *her şeyin* olasılıklar dahilinde olmasıydı. Ne kadar olasılık dışı olursa o kadar iyiydi çünkü oyuncular böylece çok daha fazla para kazanabilirdi.

Koleksiyoncu parmaklarını birleştirip çenesine götürdü ve canlı yayın ekranı doldururken biraz daha yaklaştı. Kafeslerinde yatıyorlardı, kollarını birbirlerine uzatmış, iki parmaklarını birleştirmişlerdi. Koleksiyoncu eğilip ses seviyesini biraz arttırdı. Ah, birbirlerine

TOM KÜÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

mahremiyet sağlamak için söyledikleri o aynı çocuk şarkılarını söylüyorlardı. Aptalca, anlamsız şarkılar, bazen yarım mırıldanmalar. Bazılarını biliyordu; bazılarını bilmiyordu. Bu onlar için rahatlatıcı bir şey olmalıydı, bir tür başa çıkma mekanizmasıydı belki. Paylaşacak başka bir şey bulmuşlardı. Umutların azaldığı noktada böyle şeyler her zaman yardımcı oluyordu. Kendisinin yokluğunda kaç kez kiralandıklarını merak ediyordu. Ayrıntıları not etmek için ekran başında olmamasına pişman oldu.

Noelle şarkı söylemeyi bıraktığında, Evan onun kaldığı yerden devam etti. Çocuk daha iyi görünüyordu. Şişliği inmişti ve iki gözü de açıktı ancak morlukları koyulaşmış, yüzünün çoğu koyu kırmızıyla mor tonlarında lekelenmişti.

Koleksiyoncu ses seviyesini tekrar azalttı, parmak uçlarını hafifçe birbirine vuruyordu. Oyunun risklerinin artmak zorunda olup olmadığını merak etti. Bu katıldığı ilk oyun olmasına rağmen yarışmacıların sadece birkaç parmağı, kulağı... hatta gözü bile kurtarmak için sürekli tecavüz ve dayacağı seçmesine yaratıcıların izin vermemesi gerekiyordu. Koleksiyoncu bu şekilde oyuncuların sıkılacağını çok iyi biliyordu.

Birkaç sohbeti daha dinleyecek, bunun nereye gideceği konusunda daha fazla ayrıntı öğrenip öğrenemeyeceğine karar verecekti. Ama zaten bir fikri olduğundan emindi. Oradan *bir bütün olarak* çıkmak için yemin etmişlerdi ve yaratıcılar onları bu düşünceden vazgeçirmeye çalışacaktı. Gerçekten bunu yüksek sesle söylemeleri aptalcaydı. Onlara cephane dağıtmış olmalarına rağmen bunu fark etmemişlerdi bile. Ne yazık. Bu durum işleri daha az ilginç hale getirecekti ve o ikisinin gerçekten ilginç olacağına dair büyük umutları vardı.

Onları izlerken duraksadı; beden dillerini not aldı, zihinsel durumlarını değerlendirdi ve Noelle'in hafifçe mırıldandığı şarkının sözlerini dinledi. Sesi güzeldi, şaşırtıcı şekilde Evan'inki de fena değildi. En azından çocuk şarkıları için. Ve diğer kişi şarkı söylerken nasıl dikkatle konsantre olduklarını fark etti.

Kaşlarını çattı ve ses seviyesini arttırarak duyduğunu düşündüğü şeyi doğru anlayıp anlamadığını görmek için biraz daha yakına eğildi.

“Parla, parla, küçük yıldız. Hangi uygun parmaklıklar olduğunu merak ediyorum.”

Oyun parkında gevezelik eden iki küçük çocuğa benziyorlardı. Bu, Koleksiyoncu’ya ikizlerin gizli dilini hatırlattı. Göğsünde hafif bir sızı hissetti ama bunu görmezden geldi, öne eğilip biraz daha dinledi. Hayır, sadece şarkı *söylemiyorlardı*. Şaşırarak kahkaha attı. Aralarında şifreli konuşuyorlardı, şarkılara kelimeler ekleyerek mesajlar oluşturuyorlardı. Şarkının değiştirilmiş kısımlarını alçaltmıştı, kelimeleri zar zor telaffuz ederek ve onları hızlı bir şekilde geçerek hem Evan’a neye dikkat etmesi gerektiğini işaret ediyor hem de dinleyen birisinin ne dediğini fark etmesini zorlaştırıyordu. Duyarlarsa bile bu sözleri o şarkının tamamını bilmediği ve unuttuğu kelimeleri rasgele söylediğini sanmak kolay olurdu çünkü insanlar genellikle şarkı sözlerini unutunca kendileri uydururdu.

Evet, kesinlikle ikizlerin gizli diline benziyordu. Bu yüzden fark etmişti.

Tekrar güldü. Keyfi yerine gelmiş ve meraklanmıştı. İnsanlar onu nadiren şaşırtırdı ama bu ikili başarmıştı. En azından onun yokluğunda, belki de öncesinden beri bu şekilde konuşuyorlardı. Başkalarının göremediği şeyleri görmekte usta olduğunu düşünen kendisi bile bu basit hileyi fark etmemişti. Ama işte tam da bu yüzden işe yarıyordu. Kimse şüphelenmezdi. *Zekice*. “Beni etkilediniz,” diye mırıldandı Koleksiyoncu.

İzleyiciler fark etmeden gizlice neler konuşmuşlardı? Ne kadar ilerlemişlerdi? Kaç kişi, kafalarına takılmasın diye sinir bozucu okul öncesi şarkılar başlar başlamaz sesi kısmıştı? Ya da sadece sıkıcı buldukları için kapatmışlardı? Videoyu geri sarabilmenin bir yolu olmasını diledi ama elbette yoktu. En azından onun için sadece bir oyuncu olarak bu mümkün değildi. Sonuçta canlı bir yayındı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Gözleri Noelle'e takıldı. Bu fikrin ondan çıktığını biliyordu. Geçen hafta hangi şarkıyı söylüyorsa, onun sözlerini karıştırdığını düşünmüştü ama sebebi sözleri bilmiyor olması değildi. Noelle şarkıyı söylerken Evan'ın verdiği tepki yüzünden bu fikre kapılmıştı. Evan'a bunu fark ettirmenin ne kadar sürdüğünü merak etti. Ne olursa olsun, artık olayı kavramışlardı. Gizli diller, iki kişi kuralları anladığında hızla yayılırdı. Gizli diller şekil değiştirir, hızlanır ve dışarıdakiler için anlaşılması giderek zorlaşırdı. Zekice. *Hem de çok zekice.* Şarkılar... Eğer dinleyici dikkat ediyorsa kolayca ve gizlice değiştirilebilecek, bilinen bir dildi.

Gözleri bir kez daha Noelle'in üzerinde durdu, zihninde bir fikrin şekillenmeye başladığını hissetti. Uzak bir ihtimaldi. Gerçekten çok ama çok uzak bir ihtimaldi. Öte yandan artık onun da kendi zihniyle aynı şekilde çalıştığını biliyordu. Onun ne kadar değerli bir yarışmacı olduğunu şimdi anlamıştı.

Ve çocuk. Noelle'in mecbur kalmadıkça çocuğu bırakmayacağını düşündü. Gizli diller gibi bağlar da en ufak bir ilgiyle çok hızlı kurulurdu. Bunu kişisel deneyimlerine dayanarak söyleyebilirdi. Çocukla ilgili düşüncelerine rağmen bunun işe yaraması için takım çalışması gerektiğinin farkındaydı. Yine de hata payı çok fazlaydı, yanlış gidebilecek o kadar şey vardı ki.

Belki de kararını vermesine sebep olan şey bu olmuştu.

Uzak ihtimaller onun uzmanlık alanıydı; sonuçta buradaydı. Başka bir ekrana geçti ve istediği şey uğruna astronomik miktarda para harcadı. Bir süre sonra Koleksiyoncu sistemden çıkış yaptı, yatak odasına gitti ve iş seyahatine götürdüğü valizini yeni boşaltmışken bir diğerini hazırlamaya başladı. Gideceği yer hakkında hiçbir fikri olmadığı için valize farklı hava koşullarına uygun çeşitli parçalar koydu.

BÖLÜM ON

Noelle'in gözlerini bağlamışlardı ve sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu. Aynı odaya getirilmiş, daha önce iki defa olduğu gibi soyunup yatağa yatması söylenmişti. Kapının önündeki silahlı iri adam, sakın bir şekilde ileriye bakıyordu. Şu ana kadarki tek fark, siyah takım elbiseli ve kırmızı ayakkabılı adamın başına bağladığı ipek göz bağıydı.

"Neden?" diye sormuştu.

Adam odadan çıkarken, "Kiralık istek," demişti ve duyduğu son cümle bu olmuştu.

Kiralık istek. Artık *kiralıktan* başka bir şey değildi. Bir araba, bir bisiklet ya da bir otel odası gibi. Geçici olarak *kullanılan* bir şeydi.

Şimdi ise Noelle yatakta yatıyor, titreyerek katlanmak zorunda olduğu şeye zihinsel olarak hazırlanmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ama her küçük ses dikkatini dağıtıyordu. Hiçbir şey göremiyordu, diğer duyuları ise aşırı derecede hassastı.

Fiziksel olarak dayanması gereken şey için hazırlanmak mümkün değildi. Bunu kontrol edemiyordu. Şu anda bedenine başkaları sahipti. Ancak eğer bu mümkünse ruhunu korumaya kararlıydı.

Kapının hafifçe tıklatıldığını duydu. Kasları gerildi. *Tanrım, bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Hızlı olsun. En azından hızlı olsun.* Silahlı adamın kenara çekildiğini ve başka birinin yumuşak adımlarla odaya girdiğini duydu. *Hafif adımlarla. Ayaklarını sürtmüyordu.*

**TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI**

“Merhaba, Noelle.” Sesi derindi ve kulağa bir şekilde melodik geliyordu. Daha yaşlı gibi geliyordu ama öncesinde bu odaya giren diğer iki adam kadar yaşlı olmayabilirdi. Maskelerinin altında tüm özelliklerini tanımlayamamıştı ama vücutlarından; sarkık boyunlarından, damarlı ellerinden ve kelleşen kafalarından yaşlarını anlamıştı. Bu adamın ise sadece sesi vardı. “Bana selam vermiyorsun. Neden?”

Konuşma şekli farklıydı.

Noelle, “Tuzağa yakalanan tavşan, avcuyu selamlamalı mı?” diye hırçın bir şekilde karşılık verdi. Sesi titrese bile hem öfkesi hem de nefreti ona cesaret veriyordu. Kendini sadece bu şekilde savunabilirdi.

Adam güldü ve yatakta bir çökme hissetti. Adam sağ tarafına oturmuştu. İçgüdüsel olarak geri çekildi. “Eğer tavşan özgür olmak istiyorsa...” diye cevapladı adam pürüzsüz bir şekilde.

Bu Noelle’in kafasını karıştırdı. “Beni özgür mü bırakacaksın yani?”

Adam tıslayarak, “Bu kurallara aykırı, küçük tavşan. Ben... kuralları *çiğner miyim?*” dedi. Kelimeyi vurgulamıştı ama nedenini anlayamıyordu. Parmaklarını kolu boyunca gezdirince Noelle kasatı kesilip geri çekildi.

Yine de bu herif, sohbeti başlatan ilk adamdı ve becerebilirse bu avantajını kullanacaktı. Diğerleri gülmüş, homurdanmış, ahlaksız emirler vermiş ve bedenini özgürce kullanmışlardı ama birkaç kelimeden fazla konuşmamışlardı. Ayrıca kesinlikle ondan bir şey talep etmemişlerdi. Onlardan biri gözyaşlarından zevk almıştı ve o da işleri hızlandırmak için daha fazla ağlamıştı. “Kuralları kim koyuyor?” diye sordu Noelle. “Bunu kim yapıyor? Buradan çıkmak için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Bu soruları yanıtlayamayacağımı biliyorsun,” dedi adam, şimdi iki parmağını tüy gibi kolunun üzerinde gezdiriyordu. Noelle kolunu kaldırıp ona vurmak istiyordu. Yumruğunu sıkarak bu dürtüye karşı koydu.

Adamın hafif bir aksanı vardı. Belli belirsizdi. Belki de gözleri bağlı olmasa fark etmeyecekti. Belki de bunu saklamaya çalışıyordu ya da bu dilde uzun zamandır konuşmamıştı ve sesi sadece bazı kelimeleri söylerken aksanını yansıtıyordu.

Noelle adamın kokusunu aldı. Pahalıydı. Aynı zamanda da temiz ve sadeydi. Diğer adamlar da pahalı kokuyorlardı, odaya girdikleri anda Noelle onların kokularını çoktan almış oluyordu. Parfümleri onlardan önce odaya giriyordu. Ter, kuru temizleme kimyasallarının ve üzerlerinde taşıdıkları başka şeylerin kokusunu zar zor bastıran güçlü kokulardı. Noelle'in oldukça iyi bir koku alma duyusu vardı. Keşke olmasaydı. Onlardan biri tamamen soyunmayı tercih etmişti ve o zaman başka kokulara maruz kalmış, nefesini tutmaya çalışmıştı.

Ama bu adam... onun havasını solumaktan kaçınma isteği yoktu. İtiraf etmek istemese de bu küçük bir lütuftu.

“Göz bağını çıkarabilir miyim?” diye sordu Noelle. Daha önce de kendini çıplak hissetmişti ama bu tamamen başka bir düzeyde açılma hissiydi. Karşısındaki güvenilmez kişi onunla aynı şartlara sahip değilken çıplak ve kör olmak, hem korkunç hem de rahatsız ediciydi. Canını yakabilirdi ve Noelle bunun geldiğini asla göremezdi.

“Hayır,” dedi adam. “Bu odanın kurallarının önceden belirlendiği konusunda zaten bilgilendirildiğini sanıyorum. Kuralları çiğnersen, kapıdaki iri adam beynine kurşun sıkmaktan çekinmez.” Adam onun avucunu açtı ve parmaklarını üzerinden geçirdi. “Bazıları bundan zevk alır. Bazıları bundan fayda sağlar. Ancak ben bunların hiçbirini yapmam.”

“Yani başkaları bunu izliyor? Bütün mesele bu mu?” Adama karşı neden bu kadar küstah olduğunu bilmiyordu. O da diğerleri gibiydi. İğrençti. Rızası olmadan savunmasız bir kızdan faydalanan biriydi. Fakat düşüncelerini dile getirme şansı olduğunu hissetmişti

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

ve bir daha asla bu fırsatı bulup bulamayacağını bilmiyordu. Parmaklarının teni üzerinde dolaşması içinde çığlık atma isteği uyardırıyordu ama adamın bunun rahatlatıcı olduğunu düşündüğüne bahse girerdi. Bu açıdan bakıldığında aslında göz bağına minnettardı. Bir arabanın ön camının arkasına saklanmak ve yolda daha rahat hissetmek gibiydi. Ona şiddetle saldırmak istiyordu ama aynı zamanda ondan yardım talep etmeyi de arzuluyordu. Neden ya da nasıl olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, buraya geldiğinden beri büyük ölçüde içgüdü ve hayatta kalma güdüsüyle hareket ettiğiydi. Bir de bu adamın da şimdiye kadar temasta bulunduğu diğerlerinden bir şekilde farklı olduğu gerçeği vardı. Onun melodik sesi yüzünden miydi? Ya da neredeyse dalgalanan o hafif aksanından mıydı? Temiz ve zarif kokusundan mı? *Bunların hepsini unut. O, diğerlerinden farklı değil.* Bütün bunlar yalandı, bir çeşit kostümdü. Başkalarını rahatlatmak için tasarlanmıştı. *O bir canavar. Beni kiralamadı.*

Adam, “Dön, küçük tavşan,” dediğinde sesindeki emri duydu. Dinlenilmeye alışmış birinin ses tonuydu. Diğerlerinde de aynıydı. Fark şuydu ki onlar bunu zalimce söylemiş, ardından emirlere hakaretler de eklemişlerdi. *Dön.* Kalbi, yeni ve farklı bir şekilde incitilmeye hazırlanarak çarptı. Çığlık atmak istiyordu ama bu sadece işleri uzatırdı. Adamın dediğini yaptı ve kendini sıktı. Adamın sıcaklığını üzerinde hissederken şaşırarak elleri omuzlarına geldi ve başparmakları ağrıyan kaslarına baskı yaparak yoğurmaya başladı. *Tanrım.* Aldığı zevkten dolayı ağzından çıkmakla kendisini tehdit eden sesi bastırıp dudaklarını sımsıkı kapadı. Ona bunu vermeyecekti. Olmazdı.

Adam onun mücadelesini görünce gülümsedi, bu onu eğlendirmişe benziyordu. “Sana bir hikâye anlatmamı ister misin, küçük tavşan?”

“Hayır.” Kendini hareketsiz tutuyor, kaslarının manipölasyonuna tepki vermemesini diliyordu. Ama Tanrım, bu çok iyi hissettiriyordu. Haftalardır bir kafesin içinde, sert betonun üzerinde uyuyup kambur duruyor ve çoğu insanın yakınından bile geçemeyeceği bir stresle başa çıkıyordu.

Her yeri ağrıyordu. Bunu dile getirmeyi bırakmıştı ama adamın ellerinin kaslarına dokunması ona son derece farkındalık kazandırmıştı.

“Sanırım yine de anlatacağım,” dedi adam.

“Çok şaşırdım.”

Adam yavaşça güldü ve o gülüşte samimi bir takdir olduğunu hissetti.

Melodik sesiyle birlikte yoğuran ellerinin birleşimi, zihnini biraz bulanıklaştırıyordu. Bu da bir zevkti ve alıkonulduğundan beri kendine izin vermediği bir şeydi. Mecburiyetten, her an nasıl kaçacağını *-kaçacaklarını-* düşündüğü için sürekli tetikteydi. “Devam et o zaman,” dediğinde adam yine tüm tenine yayılan derin bir kahkaha attı. “Bana hikâyeni anlat.”

“Bu hikâyenin benim olduğunu mu söyledim, Noelle? Yakın zamanda bana anlatıldı ve oldukça ilginç buldum.”

“Bana anlatmanın amacı nedir?”

“Bunun bir amacı olması mı gerekiyor? Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü bu beni memnun ediyor. Seni rahatlatmaktan zevk alıyorum. Bazı erkekler başkalarına zarar vermekten tatmin olur, bazıları ise olmaz.”

“Ama sen de tıpkı onların yaptığı gibi beni kullanıyorsun. Farkı ne?”

“Kararı sana bırakıyorum,” dedi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Bu Noelle’i şaşırttı ama üstüne gitmedi. Belki de yalan söylüyordu. Belki adamın fantezisi, onu rahatlatıp ardından korkunç bir şey yapmaktı. Hazırlıklı olmaya çalışacaktı. Ya da olmayacaktı. Belki henüz yapabilecek durumdayken elinden geleni yapacaktı. Belki de bir sırt masajı, kavga etmeye daha iyi hazırlanmasına yardımcı olurdu.

Adam bir şey bekliyormuş gibi hareket etmeyi bıraktıktan kısa bir süre sonra devam etti. Noelle’in bedeni, altındaki şilteye gömüldü. “Bir zamanlar çok değerli şeyler toplayan bir adam varmış,” dedi. “Mücevherler. Yakutlar. Zümrütler. Elmaslar. Ve çaldığı kadınlara bu mücevherleri takarmış.”

“Çaldığı kadınlar mı? Ne demek istiyorsun?”

“Onları aldı, Noelle. Tıpkı senin alındığın gibi. Onları aldı ve kullandı.”

“Ne için kullandı?”

“Seks. Şiddet. Ama çoğunlukla da güç. Yarı uyuşturulmuş; çıplak ve mücevherlerle süslenmiş o kızların hepsi adama kendisini kral gibi hissettiriyorlardı.”

“Tüm o mücevherleri alabilecek kadar zenginse, zaten bir kral gibi değil miydi?”

“Garip değil mi? Ya da belki daha uygun bir kelime *oburluktur*.”

Oburluk mu? Ne demek istiyordu? Zihni, kendisi karar vermeye çalışmadan önce bu kelimeyi tanımladı. *Açgözlülük. Daha fazlasını istemek. Hiçbir zaman yeterli olmamak.*

Adam ellerini Noelle’in kollarının arkasından aşağıya doğru hareket ettiriyor, yoğuruyor ve sonra hafifçe okşuyordu. Noelle onun dokunuşuna sadece katlanıyormuş gibi davrandı. Gerçeği nasıl bilecekti ki? Neden sahip olabileceği tüm rahatlığı almıyordu? Bu her gün ekmek, su ve küçük ikramlar şeklinde sağlanan beslenmeyle aynı şey değil miydi? Yemeği reddetse kimi cezalandırmış olurdu? *Kaçış yolu bulmam gerekiyorsa buna ihtiyacım var.*

“Sen işkencenin ikinci aşaması mısın?” diye sordu Noelle. “Beni sıkıcı bir şekilde öldürmek için mi buradasın?” Zihnini okuyamazdı. Şu anda Noelle’in sahip olduğu tek şey buydu.

“Aksine,” dedi adam, elleri kalçalarına doğru hareket ederek hafifçe sıkıştırıyordu. Noelle, kendisini yarı transa kaptırmasına izin verdiği o halden çıktı. Bunun sadece bir masaj olmadığını biliyordu. Bunun çoktan farkındaydı. “Başkaları beni oldukça ilginç bulduğunu söyler.”

“Koşullar göz önüne alındığında, bu tam olarak kullanacağım bir kelime değil,” dedi Noelle. Aklına gelenler; *sapık* ve *hasta ruhlu*ydü.

Adam yanıt olarak sadece homurdandı, elleri teninde gezinmeye devam ediyordu. Noelle aklını, Evan ile bir haftadır tartıştıkları planı gözden geçirerek başka şeylere yönlendirdi. Galiba... bir haftaya yakın bir süre olmuştu, gerçi kim bilebilirdi ki? Bulundukları yerde zamanın çok da önemi yoktu. Basit çocuk şarkılarına yanlış dizeler ekleyerek konuşuyorlardı, belirgin ve dolayısıyla gereksiz olanları çıkarıyorlardı. *O. Ve. Eğer. Ya da.*

“Kravat iğnesi. Yansıma,” Noelle, bunu Evan’a söyleyerek onları kafeslerinden alıp götürren siyah takım elbiseli adamın gümüş bir kravat tokası taktığını ve bu tokayı, kafeslerinin üzerindeki şifre panelinde kullanabileceğini ima etmişti. Şarkı söylerken adamın kravat iğnesi taktığı yeri sanki göğsünde ağrıyan bir noktayı ovuşturuyormuş gibi göstermişti. Neyse ki Evan neredeyse söylemek istediği her şeyi ilk seferde anlıyordu. Tabii biraz önce adam onu şu anda bulunduğu odaya götürmek için geldiğinde, kafesinde çok geride durmamıştı ama aynı zamanda adam hafifçe içe dönük olduğundan kilidine bastığı rakamların bir tanesini bile görememişti. İşin kötü tarafı, o sayıları okumak için elde ettikleri her şans, birinin alınarak buraya getirilmesi ve daha fazla kurban edilmesi anlamına geliyordu. Yine de bu, umut etmeleri gereken bir sonuçtu.

TOM KÜÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

Adam kısa tırnaklarını bacaklarının arkasına sürtüyor, zihni Noelle engel olmadan yeniden kayboluyor, boğazında bir inleme yükseliyordu. Noelle inlemenin çıkmasını engellemeye çalışırken adam muhtemelen sadece kendini duymak için keyifle konuşmaya devam ediyordu. “Her neyse, bu adam kızlarının hamile kalmasını sağlamaya oldukça hazırlıklıymış ancak doğa, gücünü hissettirecek bir yer bulmakta oldukça ustadır.” Bir eli bacağını okşamaya devam ederken, diğeri uyluklarını araladı. “Çocuklar doğmuş. İkizlermiş.” Duraksayıp kulağına doğru eğilerek, “Bir oğlan ve bir kız,” dedi. “Onlar da zenginlik içinde büyümüşler. Kralın bir sarayı varmış, içi kendisi gibi çıkarları olan başka adamlar ve onların çocuklarıyla doluymuş. Nesiller boyunca, daha azına sahip olanlardan istediklerini almaları ve her arzularının tatmin edilmesi gerektiği bilinciyle büyümüşler.” Daha da yaklaşıp, sonraki kısmı mırıldanarak Noelle’e doğru üfledi. “Ama oğlan ve kız için durum neymiş? Onlar sadece birbirine sahiplermiş.”

Adamın parmakları uyluklarının iç kısmında nazikçe hareket ederken Noelle gözlerini kapatıp başını yatağa çevirdi. Adam ona yaklaştı, Noelle’in yüzü yatağa bastırılmış olmasına ve zorlukla nefes alabilmesine rağmen hâlâ onun kokusunu alabiliyordu. Bunu kabul etmekten nefret etmesine rağmen bu da rahatlamak için kullandığı bir başka zevkti. Adam pahalı kokuyordu, evet ama aynı zamanda güneş ışığının sessiz ışık huzmeleri halinde aktığı ve yabani adaçaylarının yetiştiği loş, gizli, ormanlık yerleri çağırıyordu. Uzun süredir sadece kendi kötü kokusunu alıyordu ve onun temiz kokusu lüks gibi gelmişti. Bir koku nasıl bunu ifade edebilirdi bilmiyordu ama yine de öyleydi. Kokusunun... katmanları vardı.

Noelle aklını kaybediyormuş gibi hissediyordu. Belki de bir anlamda öyleydi, beyni taklalar atarken düşünceleri, bedeni rahatlatıcı bir şekilde birleşiyordu hem zevk alıyor hem de nefret ediyordu. Hazzı bastırmaya çalıştı. Bu adamdan nefret ediyordu.

Her kimse, ondan diğerlerinden daha çok nefret ediyordu. Bedeni ona ihanet ettiği için kendinden nefret ediyordu. Ona verdiği şeyden daha fazlasını istemekten nefret ediyordu.

Adam onun uyluklarını yoğuruyor, ardından parmaklarının uçlarıyla tenine dokunuyordu, bu da Noelle'in ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oluyordu. Adam hafif bir kahkaha attı. Noelle'in dokunuşlarına verdiği tepkiyi görmüş; gülerек bunu Noelle'e belli etmişti. "Bu yanlış mı, küçük tavşan? Sanırım öyle. Ama bu kadar çok şey yanlışken, elinden ne kadarı geliyorsa o kadar doğruyu bulmalısın."

Onun üzerine eğildi. Noelle adamın vücut sıcaklığını hissediyordu. Kendini saldırıya uğrayacakmış gibi hazırladı ama adam iki elini omuzlarına koyup derin bir şekilde masaj yapmaya başladı; başparmağı, uzun zamandır taşıdığı gerginliği ve stresi serbest bırakarak, boynunun ağrıyan arka kısmına doğru hareket etti. *Aman Tanrım, evet.* Bastırmaya çalışmasına rağmen boğazından derin bir inleme yükseldi ve yüzünü daha sıkı bir şekilde yatağa bastırdığı için nefesi neredeyse tamamen kesildi. *Hayır, hayır, hayır.*

"İşte bu," dedi adam, Noelle hazzın içine bulanmış bir halde onun sesini duydu. "Bırak seni öfkелendirsin, Noelle. Öfkелendiğinde çok *sıcaksın*." Noel bir saniye sonra yüzünü çevirip bir nefes aldı, gözyaşları göz bandını ıslatıyordu. Adam Noelle'in duvarlarını yıkmıştı. O inleme, adamın kazandığı anlamına geliyordu.

Katlanmak zorunda kaldığı tüm o utançlar arasında, bu en kötüsüydü. Bir canavarın ona zevk vermesine izin vermişti. Üstelik bunu ona neredeyse itiraf etmişti.

"Her şey bitmiş," diye mırıldandı adam. Ona neden anlattığını bilmediği hikâyesine devam ediyordu. "Kralın yıllık balosunun olduğu gece -bu aslında onun kendi versiyonuymuş, planlanmış tüm o eğlenceler bir baloya göre oldukça farklıymış- katliam o zaman gerçekleşmiş."

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle onun dokunuşunu teninde istediğini belli etmemek için hareket etmemeye çalıştı. Bunun yerine, dikkatini acı dolu arzusundan uzaklaştırmak için adamın hikâyesine odaklandı. *Katliam mı?* Amacı neydi? “Kadınlardan biri kralı memnun etmemiş ve kral balo salonunun ortasında onun boğazını kesmiş. Diğerleri, uyuşturucuların ve kanın etkisiyle biraz çıldırmışlar. Böylece cinayetler başlamış. Çaldıkları on bir kadın ve evin üç çalışanı öldüğünde bile devam etmişler. Ve küçük tavşan, müzik hâlâ devam ediyormuş.”

Adam ellerini Noelle’in teninden çekip üzerinden kalktı. Tanrı yardımcısı olsun ama Noelle onun sıcaklığını anında özlemişti. Konuştuğunda sesi rahattı. “Sana bahsettiğim adam gibi ama çok daha farklı olarak, ben de bir şeyler toplarım küçük tavşan,” dedi. “Benden alabileceğin bir şey olmadığı için senin bir şey yaratmanı istiyorum. Bir şiir. Bir not. Belki bir çizim. Çerçeveletip galerime asabileceğim kişisel bir şey. Gülümsememi ve bu ara oyunu* hatırlamamı sağlayacak bir şey.”

Ara oyunu mu? Ne kadar da hastalıklı bir şakaydı. Bu adam ne saçmalıyordu böyle?

Adam ayağa kalkarken yatak altında hafifçe hareket etti. “Masa- da kâğıt ve kurşunkalem var. İki için bir kralın servetini ödedim. Lütfen buna değecek bir şey yap. Her ikisini de geride bırakman istenecek. Yetkililer, görünür alandan çıktıktan sonra yazı araçlarını kullanmanın kurallara aykırı olduğuna karar verdiler. Bilirsin, gizli mesajlar gibi şeyler. Bu adil olmazdı, değil mi? Ben gittiğimde, göz bandını çıkarabilirsin. Bu bir zevkti, küçük tavşan. Umarım beraber geçirdiğimiz zamandan da bir şeyler kaparsın.”

Noelle bekledi, kapının açıldığını ve ardından yavaşça kapandığını duyduğunda nefesi kesildi. İpek göz bandını çıkarırken yuvarlanıp oturdu. Küçük ipek parçasını bir kenara fırlattı ve önündeki

* Tiyatroda perde aralarında oynan kısa oyunlardır.

boşluğa baktı. Adamın havadaki hatlarını görebildiğine emin oldu, sanki atmosferi bozmuştu ve az önce kapladığı alanı tekrar doldurmak zaman alıyordu. *Aptalca.*

Öfkelendiğinde çok sıcaksın. Kelimeler, adamın hayali hatları gibi kafasında asılı kaldı. Sersemlemiş halinde bile tuhaf gelmişlerdi. Ya da bu sözleri söylediği anda, ona itici ve pek de uygun olmayan bir inleme sonrası söylediği için beynine bu şekilde kazınmışlardı. Ama ayrıca... adamın kişiliğine de uymuyordu. Kokusu, muhtemelen onun kullandığı araba kadar pahalı olan sofistike bir adamdan ziyade kulağa genç birinin söyleyeceği bir şey gibi gelmişti.

Kapının yanındaki adam hareketsiz duruyordu; doğrudan önüne bakıyor, silahını yanında tutuyordu. Noelle çıplak memelerini elleriyle kapadı, yataktan fırlayıp kirli giysilerini hızlıca giydi. Masadaki kurşunkalemle tek bir beyaz kâğıt parçasına bakarken kendini mümkün olduğunca toparlamak için bir dakika ayırdı.

Masaya doğru birkaç adım attıktan sonra kurşunkalemi alıp ucunun keskinliğini değerlendirerek hafifçe vurdu. Arkasındaki silahlı adama doğru fırlatmayı düşündü ama büyük olasılıkla odanın karşısına geçmeden Noelle'i vururdu. Evan, aşağıdan gelen silah sesini duyar mıydı? Artık tamamen yalnız kaldığını hemen anlar mıydı?

Hayır.

Masaya eğildi, kısa bir şiir yazdı, ardından ona eşlik eden bir sanat eseri çizmek için birkaç dakika harcadı. Hem içerik hem de yeteneksizlik açısından çocukça bir şey gibi görünüyordu ama yine de küçük bir tatmin patlaması yaşamıştı. *Umarım beraber geçirdiğimiz zamandan bir şey kaparsın.* Adamın vurguladığı kelimelerde aklına bir şey takılınca durdu.

Kuralları... çiğner... miyim?

Öfkelendiğinde çok sıcaksın.

TOM KOÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

Kalemi sımsıkı tutarak kâğıdı masanın üzerinde bıraktı ve ya-
vaşça duvarda, yukarıdan bakan kameranın küçük gözüne doğru
döndü. Neden bu kamerayı *saklamamışlardı*? Burada izlendiklerini
bilmelerini mi istemişlerdi? Bu, aşağılanmalarına katkı sağlamak
için miydi? Kaç çift yırtıcı gözün kendisini izlediğini merak ederek
baktı. Bu durum ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden
oldu.

Noelle kalemi iki elinin arasına alıp sadece kısa süre tereddüt
ettikten sonra ikiye böldü. Gözlerini kıstığı sırada dişlerini sıktı.
Nefretinin bir alev topu gibi gözlerindeki lensin küçük gözeneğin-
den çıktığını ve diğer taraftaki kişilerin üstüne sıçrayarak onları
alevler içinde bıraktığını hayal etti.

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu, ellerini aşağı indirip
kırık kalemi yere fırlattı. Bir saniye geçti, sonra iki... Ama mini
öfke nöbetine herhangi bir tepki gelmedi. Belki de bundan *zevk*
almışlardı.

Kapının yanındaki adam hâlâ hareketsiz duruyordu. Doğrudan
önüne bakıyor, silahını yanında tutuyordu. Bir saniye sonra siyah
giyimli adam onu kafesine geri götürmek için geldi.

BÖLÜM ON BİR

Evan'ın kasları yanıyor, kolları titriyordu. Vücudunu bir kez daha yukarı itmek için inleyerek mücadele ediyordu. Çaba sarf ederken hırladı, gerilen kollarını düzleştirip ardından soluğunu bırakarak yere düştü ve yanağını soğuk beton zemine bastırdı. Güçlü kalmak zorundaydı. Acıya göğüs germek zorundaydı. Bu kadar az kalori almasına rağmen kas kütleini kaybetmeyi reddediyordu. Zayıf düşmeyi reddediyordu. Çünkü bir gün... bir gün, tüm dayağı atan kişi o olacaktı. "Yapacağım en son şey bu bile olsa," diye soludu.

Kapı açıldığında hızla dizlerinin üzerine çöktü ve Noelle'in geri dönmesini bekledi. Gözleri her zaman olduğu gibi uzaklara dalmıştı. Göğsünde öfke dolu bir çığlık yükseldi. Buna daha ne kadar dayanabileceklerdi? Kapı gardiyanın çıkmasının ardından kayarak kapandı, Noelle oturdu ama son birkaç seferde olduğu kadar dikkatli değildi. Keşke bu tür şeyleri fark etmese, ne anlama geldiğini anlamasa diye düşündü.

Yine de Noelle farklı görünüyordu; gözleri, ifadesiz yüzüne rağmen ıslıl ıslıldı. Bu sefer hemen yatıp gözlerini kapatmamıştı. Şokta mıydı? Tanrım, ona yapılan her neyse çok daha kötü olmalıydı.

Evan, "Sadece dişlerimi alacaklardı, Noelle," dedi. Buradan sağ çıkacaklarını söylemişlerdi. Evan, Noelle'in liderliğini takip edip ona kendi acısını vermeyi reddettiğinde aralarında sessiz bir anlaşma yapmışlardı. Ama bazı acılar diğerlerinden daha büyüktü ve bunu da kabul etmeleri gerekiyordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Buradan bir bütün olarak çıkacağız,” diye mırıldandı Noelle.

“Evet ama-”

“Aması yok,” dedi Noelle. “Asla.”

Evan oturdu, arkasını dönerek -elbette ona söylenmeden- Noelle’in tuvaleti kullanmasına ya da kendisini kiralayan adamın izlerini silmek için elinden geleni yapmasına olanak sağladı.

Sonra da onun şarkı söylemesini bekledi, sanki ona vurmali çalgılarla eşlik ediyormuş gibi parmaklıklara hafifçe vurdu. Yukarıda neler olduğunu anlatmasını beklemiyordu. Zamanla geliştirdikleri, bu konuda konuşmamalarıyla ilgili bir kural vardı. Artık ne soru soruyorlardı ne de birbirlerine bir şey anlatıyorlardı. Tabii ki aynı durumdaldardı, bu da birinin diğerrinin neler yaşadığını tamamen bilmediğı anlamına gelmiyordu.

Onun yerine, kaçış planları yapıp olasılıkları tartışıyorlardı ki şu ana kadar pek bir şey bulamamışlardı. Bazen de en gizli konuşmalarını şarkı söyleyerek yaptıktan sonra konuşurken de buna devam ediyorlardı. Gerçekten konuştukları şeyin üstünü örtmek için başka bir konu hakkında konuşuyormuş gibi yaparlardı. Böylece, onları dinleyen biri varsa ve konuşmalarının bir kısmından şüphelenmiş olsa bile söyledikleriyle ilgili herhangi bir tahminde bulunacak bir referansa sahip olmazdı.

Şu ana kadar, kafeslerini açan şifreyi bilmeleri gerektiğini ve bunu elde etmek için bir yol bulabileceklerini anlamışlardı. Şimdiye kadar her geldiğinde aynı kravat iğnesini takan gardiyana dikkat etmek gibi... Ama bu durum birkaç sorun teşkil ediyordu. Birincisi, adam ancak onlar kapının yanından uzaklaştığında şifreyi giriyordu. İkincisi, bazen hafifçe arkasını dönüyordu. Üçüncüsü, şifrenin bu kadar küçük bir aksesuardan net bir şekilde görülebileceğinden bile emin değillerdi. Bu teoriyi henüz test edememişlerdi.

Evan hafifçe vurmaya devam etti ve sonunda Noelle şarkı söylemeye başladı.

“Altı peni değerinde bir şarkı *çaldı*, çavdar dolu *bir şey*,” diye mırıldandı Noelle, doğru kelimelerde sesini yükselterek vurgulamak istediği kelimelerin öne çıkmasını sağladı.

Bir şey çalmış.

Evan’ın nabızı birden hızlandı. Noelle’in neden tuhaf bir şekilde titrediğini şimdi anlıyordu. Şok olduğunu sanmıştı ama odadan bir nesneyi aşırıldığından beri kontrol altında tutmaya çalıştığı gergin enerjisi miydi? Peki ama ne çalmıştı? Oda etrafında tam bir görsel inceleme yapmıştı ve bağlı olmadığına bile alınabilecek ya da saklanabilecek kadar küçük bir şey yoktu. Boynunu uzattı, küçük bir sorgulayıcı omuz silkişiyle ne olduğunu anlamaya çalışarak Noelle’in arkasından kendisini izlediğini bilerek tepki verdi. *Ne?*

“Dört ve yirmi *kalem*, bir pastanın içinde pişirildi. *parçalara* ayrıldığında, kuşlar şarkı söylemeye başladı.”

Kalem. Parça.

Evan’ın kafası karıştı. Bazen belirli bir kelimeyi söylemenin çok zor olduğunu biliyordu çünkü ya şarkıya uymuyordu ya da başkası tarafından duyulması durumunda çok fazla ipucu veriyordu. Şimdi de durumun böyle olduğunu varsayarak, kalemin parçalarını ve bunların ne işe yarayabileceğini düşündü ama keskin bir tahta parçasından başka bir şey bulamadı. Bu o kadar küçük olurdu ki onu bir bıçak gibi keskinleştirmeyi başarsalar da en yumuşak hedefe temas ettiğinde bile kırılırdı. Yine gerildi ve omuz silkti. *Neden?*

“Ah, kralın önünde ateş etmek için fazla zarif bir dübel’ değil mi o?”

Dübel. Ateş.

Evan, Noelle yokken çektiği sınavlardan dolayı ağrıyan omzunu ovalarken durdu, nefesi kesildi. Tepkisini gizlemek için hafifçe öksürdü.

“Ben tamamım,” dedi Noelle.

* Yapı işlerinde vidanın sağlam tutturulması için yüzeylerdeki deliğe sokulan parçadır.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan arkasını döndü, kafesinin zeminine uzanarak karşısında aynı şekilde uzanan Noelle'e baktı. Daha önce kaçış planlarını konuşmak için kullandıkları konuya geri dönerek, "Çocukken bulduğun o kedi yavrusunu anlatıyordun bana," dedi. Kendisi gibi Noelle'in de ona anlattığı şeylerin bir kısmını sırlarını saklayacak şekilde uydurduğunu ama aynı zamanda bazı gerçekleri de araya sıkıştırdığını düşünüyordu.

"Evet," dedi Noelle. "Doğru. Yani, yavru kediye sahiplendim ama küçük baş belasının tekiydi. Her zaman olmaması gereken yerlerde karışıklığa neden oluyordu." Esnedi, gözleri yukarıya ve hafifçe arkaya kaydı, ardından hızla Evan'a geri döndü. Evan boyunu gerdi, bakışlarını onun işaret ettiği yerin arkasına yöneltti. Kafesinin hemen arkasındaki küçük servis asansörünün karesi dışında hiçbir şey yoktu. Orayı mı kastediyordu? "En küçük, görünüşte önemsiz yerlerde bile," dedi Noelle.

Demek ki servis asansörünü kastetmiyordu. Evan'ın bakışları bir başka gerilme hareketi sırasında arkasına kaydı, gözleri servis asansörünün sağında, duvarın alt kısmında yer alan prizi taradı. Bahsettiği şey bu muydu? Noelle'in çenesi hafifçe aşağıya doğru hareket etti. *Evet.*

Evet. Tamam. Yani... Noelle, çaldığı kalem parçasını kullanarak bir şekilde prizden yangın başlatmayı mı öneriyordu? Bu oldukça olasılık dışı görünüyordu. Öte yandan, böyle bir şeyin yapılabilir olup olmadığını bile bilmiyordu ama Noelle'in zihni farklı çalışıyordu. Evan'ın, Noelle'in kendisinin farkında olmadığı bir şeyi bildiğine güvenmekten başka çaresi yoktu.

Birden aklına bir şey geldi. Noelle'in babası elektrikçi değil miydi? Belki bu konudaki bazı bilgileri babasından öğrenmişti. Aniden umutlandı.

Bir kez göz kırptı. *Anladım.* En azından yeterince...

Noelle'in dudaklarının hafifçe kıvrıldığını gördü, ardından başını yasladığı koluna gömdü. Artık ikisi de hareketleri ve işaretleri

konusunda çok dikkatliydi. Korku ve zorunluluk üzerine kurdukları bu ikinci dil, Evan'ın aylarca çalışsa bile birine öğretemeyeceğini düşündüğü şekilde gelişmişti. Bu odada kameraların nerede olduğunu bilmiyorlardı, bu yüzden her yerde olduklarını varsaymak zorundaydılar.

Evan hızlıca planın ana hatlarını gözden geçirdi. Şu ana kadar ellerinde iki *belki* vardı. Belki kilitlerinin şifrelerine farkında olmadan erişim sağlayabilirlerdi. Ve belki bir yangın çıkarabilirlerdi, bu da... ne işe yarayacaktı? Şifreleri girip kaçmaya çalışırken dikkat dağıtıcı bir unsur mu yaratacaklardı?

Evet ya da onları canlı canlı yakacaktı.

Az önce göğsünde yeşeren umut birden sönüverdi. Hâlâ birkaç sorun vardı. Kafeslerinin şifrelerine ulaşmayı başarsalar bile önündeki parmaklıklar hem dikey hem de yatay olarak üst kısımda keşiyor ve küçük kareler oluşturuyordu. Bu parmaklıklar telden yapılmamıştı. En büyük baskı altında dahi eğilmezlerdi. Oraya erişebilmesi için elinin bir çocuğunki gibi küçük olması gerekiyordu. Ya da parmaklıkların küçük bölümünden sığabilecek ve ardından bükülüp panele ulaşabilecek bir tür alet kullanmaları gerekiyordu. Elini küçültmesi imkânsız olduğuna göre mükemmel bir nesne bulmaları ya da çalmaları gerekecekti.

Sorunlar, olası çözümlerden çok daha fazlaydı.

Belki uydurulmuş, belki de gerçek olan yaramaz kedi yavrusundan biraz daha bahsedip Evan'ın az önce düşündüğü şeyler üzerinde beyin fırtınası yaptılar ama en sonunda fikirleri tükendi. Şimdi yapabilecekleri tek şey, daha fazla fırsat beklemektir. Evan kolunu uzattı, Noelle de aynı şeyi yaptı ve parmakları birbirine kenetlenirken göz göze geldiler.

“Buradan bir bütün olarak çıkacağız,” dedi Evan. Kimin duyduğunu umursamıyordu çünkü bunun onların moralini yüksek tutma çabası içinde söyledikleri boş bir vaat olarak görüleceğini düşünüyordu.

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

İkisi de uykuya dalarken, “Ve buradan birlikte çıkacağız,” diye ekledi Noelle.

Uyudular; uyandılar. Ekmek yiyip su içtiler. Günlerdir farklı bir şey olmamıştı. Evan kendini daha zayıf hissediyordu. Noelle’in hareketlerinden ve konuşmasındaki cansızlıktan, onun da aynı durumda olduğunu görebiliyordu.

Yine de şarkı söylediler, imkânsız gibi görünen olasılıkları tartıştılar ve parmakları birbirine kenetlenmiş halde uykuya daldılar.

Üç gün sonra kırmızı ayakkabılı adam Evan’ın kafesine doğru yürürken elleri ayrıldı. Evan uykudan uyanıp gözlerini kırıştırdı. Zihni bulanıktı ama ne yapması gerektiğini biliyordu. *Şimdi. Bu senin şansın.* Kendini ileri attı, kafesin önündeki parmaklıklara yapışarak onları sarsmaya başladı, tam o sırada adam elini şifreyi girmek için kaldırdı. Onlardan birinin kiralandığını duyurmayı bırakmıştı çünkü Evan ve Noelle’in durumu artık idrak ettiklerini varsayıyor-du. “Lütfen,” diye yalvardı Evan. “Artık dayanamıyorum!”

Adam sıkılmış bir ifadeyle iç çekti. “Geri çekil.”

“Lütfen yardım et,” diye yalvardı Evan. “Bizi buradan çıkaracak olsan bile hâlâ çok geç değil. Yine de doğru olanı yapabilirsin.”

Adam montunun cebinden şok tabancasını çıkarmadan önce, “Hemen geri çekil yoksa seni şok tabancasıyla vuracağım,” dedi.

Evan kafesin zeminine atladı, ardından yüzünü çevirip ön parmaklıklara bastırarak ayaklarıyla üst kısmına tekme attı. Parmaklıkları salladı ve bacakları acımasına rağmen bulunduğu kafese hiçbir zarar veremedi. Adamın dudakları hareket etti ve Evan, hem korkusuna hem de sergilediği performansa rağmen adamın gözlerindeki heyecanı fark etti. Nihayet, acı verme izni çıkmıştı. Yine de Evan’a son bir uyarı yaptı ve Evan, şok dalgasına karşı kendini hazırlayarak ellerini zemine düz bir şekilde koydu.

Şok geldiğinde, onu damarlarından akan sıcak bir yıldırım gibi hissetti ve hareket edemez hale geldi. Dişlerini sıktı ve acıyı

atlatmaya çalıştı, gözleri adamın kravat iğnesine kilitlenmişti. Bulanık küçük yansıma, adamın parmağının tuş takımına bastığını gösteriyordu. 9906.

Evan zaferin sevinci, acı, öfke ve korku arasında bir ses çıkardı; elde ettiği bilgiyi kullanmadan önce neler yaşamak zorunda kaldığını anlamıştı. Çünkü henüz Noelle'in şifresine sahip değillerdi ve onsuz kaçmayı aklından bile geçirmezdi. Bir söz vermişti. Evan'ın cehennemin derinliklerinde öğrendiği bir şey varsa, o da her şeyden mahrum kalabileceği ancak yine de verdiği sözü tutabileceğiydi. Bu söz ona aitti. Kimse bunu ondan çalamamıştı ve şimdi de buna izin vermeyecekti.

Kırmızı ayakkabılı adam Evan'ın kolunu yakalayıp Evan, uzuvlarını çalıştırmaya bile fırsat bulamadan onu sürükledi. Adam, kafesinin kapısını kapattı ve sonra geri çekilerek Evan'ın yavaşça ayağa kalkmasına izin verdi. "Hoşuna gitti mi, kalın kafalı şey?" dedi alaycı bir sesle.

Evan adamı takip ederken başını eğerek sahte bir inleme çıkardı ama giderken Noelle'e gizlice göz kırptı. Eğer görülseydi, yalnızca bir göz kırpma olarak anlaşılabilecek bir hareketti. Noelle kafesinin önündeydi; elleri parmaklıklara sıkıca yapışmış, gözleri Evan'ı takip ediyordu. Evan'ın işareti üzerine Noelle'in dudakları aralandı ve gözleri hafifçe açıldı. Anlamıştı.

Evan'ın başarılı olduğunu biliyordu. Bir adım atılmış, geriye yaklaşık on adım kalmıştı.

Yine de bir adım ileriye gitmişlerdi.

Hem Evan hem de Noelle, fiziksel ve duygusal olarak çok zayıf düşmüşlerdi, bu kadar az şeyle ne zamana dek umutlarını koruyabileceklerini bilmiyordu. Bildiği tek şey, eğer kaçmak mümkünse, zamanlarının hızla tükenmekte olduğuydu.

BÖLÜM ON İKİ

Koleksiyoncu içkisini hafifçe salladı, bardağı geriye doğru eğip gözlerini kapattı ve sıvı boğazını yakarak aşağı inerken anın tadını çıkardı. Nadiren alkol alırdı. Dikkatinin dağılmasından hoşlanmazdı. Ayrıca ne fiziksel ne de zihinsel olarak uyuşmaya ihtiyaç duyardı.

Ancak bazı şeyler özel bir kutlamayı hak ederdi. Bu yüzden Koleksiyoncu, Noelle'in şerefine bir kadeh *Old Fitzgerald Bourbon* kaldırdı. Sadece sınırlı stoğu kalan bu özel içki, yalnızca altı bin dolarlık fiyat etiketini karşılayabilen *bourbon* tutkunlarına sunuluyordu.

Koleksiyoncu, boş *shot* bardağını ofisindeki içki arabasına yerleştirdi ve ardından verandaya çıkan Fransız kapılarını açtı. Şişeyi yanına alıp dışarı çıktığı sırada evin taş duvarına çarptı. Amber renkli sıvının taş zeminde birikmesini izledi.

O içkiden elinde çok fazla vardı.

Koleksiyoncu'nun dudakları kıvrıldı ve ellerini silkerek içeri girip masasına oturdu. O sabah, bir günlük seyahatin ardından evine geri getirilmişti. Uyuşturulmuş halde bile fark edebildiği birkaç ipucu sayesinde güneyde bir yerde olduğunu düşünüyordu. Organizasyon sahipleri bunu zorunlu tutmuştu ve Koleksiyoncu, uyuşturulmuş bedenini başkasının kontrolü altına -kendisini sahiplenmesine- vermekten hoşlanmasa da bu sefer bir istisna yapmıştı.

* Fermentasyona uğratılmış mısır, çavdar, buğday ya da malt arpasından veya malt çavdardan yapılan bir viski çeşitidir.

Kızın ve oğlanın bunu takdir etmesini umuyordu ancak etmemelerini de anlayabiliyordu. Kendisinin ne kadar çok şeyi feda ettiğini biliyor olsalardı bile onları anlardı.

Kendisine bırakılan yerden zarfı çekti, ödediği hatıra buydu. Diğerleri, bir yarışmacıyla geçirdikleri zamana dair bir hatıra olarak bir giysi parçasını ya da belki bir tutam saçı seçmeyi tercih ediyor olabilirdi. Kirli iç çamaşırları hiç şüphesiz iyi bir fiyata gidiyordu. Ancak o, bir nedenle bunu seçmişti ve Noelle onu umut ettiği şekilde hırsızlık yaparak büyük ölçüde etkilemişti. Onun kameraya meydan okurcasına baktığını, kalemi ikiye kırdığını -en azından öyle olduğunu düşünüyordu- ve kömür parçasını kirli kapüşonlusunun bilek kısmının altına sakladığını, duvarın dışındaki bir ekrandan izlemişti.

Umarım yeterince uzun bir parça çalmayı başarmıştır, diye aklından geçirdi.

Zaman her şeyi gösterecekti. Vakit yavaş yavaş tükeniyor, hayatta kalma şansları giderek azalıyordu.

Onu yatağa uzanmış halde hayal etti. Çıplak teni, kuru ve kirliydi. Bazı yerleri çatlamış ve kanamıştı. Aç ve kırılmış görünüyordu. Tamamen savunmasızdı. Ancak görünüşler aldatıcı olabilirdi. Bunu ondan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Onun yoğurucu ellerinin verdiği zevke karşı nasıl savaştığını hatırladı. Noelle'e böyle bir aşağılanma yaşattığı için neredeyse pişman olmuştu. Ve şunu biliyordu, bu şekilde boyun eğmek, onu ezen kişiye karşı büyük bir aşağılanmaydı. İnlemesiyle birlikte ona "efendi" demiş kadar olmuştu ve bunu, gözyaşlarının göz bandını ıslattığı an anlamıştı. Ama izleyen erkekler, bir kiralama söz konusu olduğunda sadece iki şeyi anlardı: Şiddet ve aşağılanma. Koleksiyoncu, kazanmak istiyorsa onlara *uyum* sağlamak zorundaydı. Belki başlangıçta onun manipülasyon şekli zayıf görünmüş olabilirdi ama o, Noelle'in gözyaşlarını kazanmışken diğerleri bunu başaramamıştı.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Manipölasyonun bu kadar kolay gelmesi onu rahatsız etmeli miydi? Yoksa gerçekten kolay mıydı? Çünkü Noelle ile geçirdiği zamanın içinde bir gerçeklik de vardı. Kendi anadiliyle birkaç seçilmiş kelime söylemiş ve ardından konuştuğu diğer dillerin aksanlarını hafifçe karıştırmıştı. Gençliğindeki aksanı uzun süredir kullanmamıştı ama konuştuğu kişi ve hayatının hangi evresi olursa olsun, diğer aksanlar arasında geçiş yapardı. O kadar çok farklı versiyonunu yaşamıştı ki farklı kişiliklere bürünmek onun için hep kolay olmuştu. Bu, yıllar boyunca geliştirdiği bir beceriydi. Orijinal aksanının duyulmasına izin vermek -kısa süreliğine, hatta fısıltıdan ibaret bile olsa- *küçük bir riskti*. Yine de bir zamanlar olduğu çocuk hâlâ içinde bir yerlerde nefes alıyordu ve Noelle'in onu tanımasını ya da en azından sesini duymasını istemişti.

Ayrıca ona kim *oldukları* hakkında bilgi vermişti. Kendisine uyarı verecek olan duvarda yanıp sönen ışığı beklemişti, yasaklı konulara yaklaştığını haber veren ışığı. Sadece bir şans olacaktı. Ama böyle bir uyarı gelmedi. Bu onun ilk oyunu olduğu için bir kanıtı olmasa da uyarıyı dikkate almazsa eve dönüş uçuşunu yapamayacağını tahmin etmişti.

Kendisini dinleyenlere, Koleksiyoncu'ya sponsoru tarafından anlatılan geçmiş maceralarından bahsettiği hikâyeyi tekrarlamak-tan alıkoymamışlardı. Belki de onları eğlendirmişti. Küçük bir tavşan, ona verdiği belirsiz bilgiyi ne yapabilirdi ki? Ama kesinlikle kendilerini kral ve onun sarayındakiler olduklarını anlamışlar, bunun onlara verilen takdir dolu bir selam olduğuna inanmışlardı.

Belki de maske takmaması ona hareket alanı sağlamıştı. Şimdi onu videoya almışlardı.

Her ne olursa olsun, işte buradaydı.

Koleksiyoncu zarfın mührünü kırıp içinden kâğıdı çıkardı. Noelle ona istediği şiiri yazmıştı. Okudukça yüzünde bir gülümseme belirdi.

Kurt adamların dişleri

Ama aynı zamanda postları da var

İçimde senden nefret eden kocaman bir parça var

Gidip kendini becer!

Bakışları, şiirin yanındaki çizime kaydı. Kötü çizilmiş bir kurt adam eskiziydi. Dişlerinden salya damlıyordu ve bir tuzağın içinde duran küçük bir tavşanın üzerine eğilmişti. Daha yakından inceledi ve kahkaha attı. Ah, evet, o küçük tavşan arkasında sakladığı patisinde bıçak tutuyordu. Tüm zorluklar rağmen avcının derisini soymayı umut ediyordu.

Yeniden güldü. Kız gerçekten olağanüstüydü.

Koleksiyoncu oturma açma adımlarını izledi, parmakları klavyede hızla gezinirken ekran içinde başka bir ekran yanıp söndü. İşte oradaydı. Noelle; küçük tavşanı, kafesinde yalnız oturuyordu. Çocuk ise üst kattaki odadaydı.

Koleksiyoncu, kiralama sözleşmelerinin oynandığı odadaki manzarayı gözden geçirirken derin bir iç çekti. Uzun, gagalı burunlu adamla ilgili haklı olduğunu görebiliyordu. Onu dolaplara iten ve isim takan o çocukları dövmek *istemişti*. Ama aynı zamanda, onlara karşı cinsel arzuları da vardı. İşte oradaydı, tekrar gelmiş gibi görünüyordu. Başı çocuğun bacaklarının arasındaydı. Çocuk dişlerini sıkarak kendi gözlerini kapatıyordu, kendine uygulanan şeyi, yapabileceği tek yolla görmezden gelmeye çalışıyordu. Evan'ın Noelle'i hayal edip etmediğini merak etti. Böyle bir bahis olsaydı, Koleksiyoncu bahse girerdi ve kazanacağını düşünürdü. Evan bunun duygusal sonuçlarını daha sonra yaşayacaktı. Eğer bir *sonra* olursa.

Koleksiyoncu o ekranı kapattı, Noelle'in üzerine yakınlaştırdı ve sahip olduklarını değerlendirmek için parmaklarını birleştirerek düşündü. Diğerlerinin gönderdiği şeyler tüketilmişti. Koleksiyoncu onlara saklayacakları, kullanacakları hazineler göndermişti.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Ve onlara bir şey daha gönderecekti. Her bir eşya, onları yazan örgütün kurallarına uymak zorundaydı. Ama onun kendi kriterleri vardı. Her bir öge amaca hizmet etmeliydi. Bir şekilde, sanki kendisi oradaymış gibi onlarla konuşmalıydı.

Noelle'in yaptığı çizimi tekrar önüne çekti, tıpkı onun cildini okşadığı gibi parmağıyla tavşanı okşadı. Planladığı gibi ilerlemişti. Ne söyleyeceğini, ne bırakacağını tasarlamış ve Noelle'in bunu anlayacağını ummuştı. Tam da beklediği gibi Noelle bu fırsatı değerlendirmişti. Hâlâ yaşadığı heyecanın etkisindeydi. İçtiği küçük miktarda alkol etkisini göstermeye başladığında sahneyi zihninde tekrar canlandırdı ve gözlerinin kapanmasına engel olamadı. Noelle, onun kendisine bıraktığı şeyi fark ettiği anda ne hissetmişti? Umut? Heyecan? Korku? Evet, kesinlikle hepsi bir arada olmalıydı.

Küçük kalem ucunu kırık kılıfından gizlice çıkardığı anda kalbi kesinlikle üç kat daha hızlı atmış olmalıydı. Korkusunu nefretinin arkasına saklamıştı. *Lütfen fark etmeyin*, diye dua etmiş olmalıydı. Kalem ucunu küçük olmalıydı ama odayı temizleyen kişi kalemi yeniden birleştirse, küçük bir parçanın eksik olduğunu fark ederlerdi.

Öyle olmamıştı. Eğer fark etselerdi, *Noelle* bir şeyini kaybederdi. Hayati bir şey olurdu. Bütün olarak ayrılma vaadini geçersiz kılacak bir şey. Yarışmacıların da kuralları vardı ama bunların ne olduğunu bilmiyorlardı. Gözlerini açtı. Ve işte oradaydı, tamamen sağlam görünüyordu. Onu izledi, *Noelle'e* o inleme anını yaşattığında ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı. Anlıyordu. Bir zamanlar o da öfkeliydi.

Derin bir nefes aldı. *Düşünmesi* gerekiyordu. *Ne göndermeliydi?* Bu, oyunun kuralları değişmeden önceki son şansları olabilirdi. Yarışmacılar ne kadar dayanırsa, şeytanların onları kullanma süresi o kadar uzar ve daha fazla para kazanılırdı. Ama sonunda, bu onlara yeterli gelmeyecekti. Huzursuzluklarını hissedebiliyordu.

Çocuğa özel olarak göndereceği şeyin aklına gelmesiyle gülümsemi. Eğer nasıl kullanılacağını anlarsa... ne kadar da mükemmel bir şiir olurdu. Güzel.

Şiddetli. Ama güzel.

Noelle'in bulunduğu odanın kapısı açıldı ve çocuk içeri itildi, metal kapı gürültüyle kapandı.

Noelle kırmızı ayakkabılı adama, "Hey, yarım akıllı!" diye bağırdı. Adam duraksadı ve Koleksiyoncu, bu ilginç gelişmeyi izlemek için ekrana biraz daha yaklaştı. "Bu işi neden aldın? Pozisyonunun adı ne, biliyor musun? Ayakçı. Çünkü belli ki cesaretin yok. Muhtemelen paran da yoktur. Yoksa burada bizi o aletlerle parçalıyor olurdun, değil mi, ayakçı?"

Koleksiyoncu yumuşak bir kahkaha attı. *Zekice. Çok zekice.* Adamı kızdır, onu akılsızca bir şey yapmaya teşvik et ve bunu avantajına kullan. Ama nasıl? *Küçük tavşan, neyin peşindesin?* O ve çocuk ne konuşmuştu? Koleksiyoncu ya izlememişti ya da söyledikleri şarkıları yeterince iyi bilmediği için gizli dillerini mi anlayamamıştı.

Kırmızı ayakkabılı adam, kafesine doğru yürüyüp genç kızın önünde durdu. Noelle ona meydan okurcasına baktı. "Merhaba, yarım akıllı," diye selamladı adamı. Koleksiyoncu, adamın çenesinin duruşundan bile Noelle'in onu şimdiden kızdığını görebiliyordu. Şimdi iş daha da kolaylaşmıştı çünkü o ve çocuk, diğerini kurban etme konusunda direnmişti. Kırmızı ayakkabılı adam bu pozisyonu seçmişti çünkü iki kişiyi doğramayı bekliyordu. Tezgâhın üzerinde duran elektrikli aletleri kullanmayı bekliyordu ama oradaydılar ve keskin, parlak bıçaklarının üzerinde ne bir damla kan ne de doku vardı. Onun için büyük bir hayal kırıklığı olmalıydı. İş sadece esirleri diğerlerinin zevkine, tacizine ve kan dökmesine götürmekten ibaretti. Ve Noelle, bu yarayı kaşıyordu. Koleksiyoncu'nun dudaklarından

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

bir tıslama sesi çıktı ama gözlerini ekrandan ayırmadı. Büyülenmişti. “Nesin sen, buranın hadımı mı falan mı?” diye sordu Noelle.

Koleksiyoncu, *hadımın* cebinden şok tabancasını çıkardığını görünce tekrar güldü. Noelle kafesin parmaklıklarını sıkıca tutarken eklemeleri beyaza dönmüştü; korkmuyor, geri çekilmiyordu. “Bunu doğru düzgün kullanabildiğine bile şaşıyorum,” dedi. “Bunu yapabildiğine misin? Belki Evan’ı şans eseri vurmuşsundur, hadım.”

Adamın kendisini şok cihazıyla vurmasını istiyordu. Neden? Ne elde etmeyi umuyordu? Adamın üzerine tükürmesi ve ona tekrar *hadım* diye hitap etmesi, adamın tuzağa düşmesi için yeterliydi. Adam ucu ateşledi ve Noelle başka yöne kaçtı. Adam öfkeyle homurdandı ve tekrar ateş etti. Noelle yere yığıldı, yüzünün bir yanı parmaklıklara, ardından yere çarptı. Kasları seğirirken, “Hadım,” diye homurdandı Noelle. Bedeni tarifsiz bir acıyla kaskatı kesilmişti. Yine de... başını kaldırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu... Adamın göğsüne odaklanmıştı.

Kırmızı ayakkabılı adam, kafesin şifresini girip kapıyı açtı ve hareketsiz haldeki Noelle’i saçlarından tutarak yüzüne yumruk attı. Çocuk bağırdı ve kendi kafesinin parmaklıklarını şiddetle salladı, vahşi bir hayvan gibi görünüyordu. Güzel bir gösteriydi. Oyuncular bundan keyif alıyor olmalıydı. Bunu biliyordu çünkü kendisi de keyif alıyordu. *Hadım*, Noelle’i sanki bez bebekmiş gibi kafesin içine fırlatıp kapıyı kapattı. “Sabah yeni bir aşama başlıyor,” diye homurdandı. “Seçimler daha *kanlı* olacak.” Koleksiyoncu, Noelle’in kafesinin arkasındaki kamerayı açarak adamın yüzünü görebilirdi ama buna gerek yoktu. Arkasından bile *hadımın* alaycı bir şekilde sırıttığını, gözlerinin kötülükle parladığını anlayabiliyordu. Ah, evet sabah olduğunda bahisler artacaktı. Adamın, çocuk ve kıza bu küçük sırrı vermemesi gerekiyordu. Ama kendini tutamayacak

kadar heyecanlıydı. Sonuçta, ne olursa olsun etlerinden bir parçanın eksilmesine yol açacak bir seçimle karşı karşıya kalacaklardı.

Adam odadan çıkmak için döndüğünde, Koleksiyoncu onun kravatındaki gümüş iğneyi fark etti. Daha önce buna hiç dikkat etmemişti. Burada, uzaktaki ofisindeki koltukta otururken çok fazla rahattı. Çocuğun ve kızın aklından geçenleri daha iyi anlaması gerekiyordu. Rahatlık onu gevşetmişti. Kravat iğnesi *hadım* odadan çıkarken bir kez daha parladı. Koleksiyoncu sandalyesinde bir kez sallandı, şaşırmış gibi bir kahkaha attı. Vay canına.

Şuna bak sen. Küçük tavşanı düşündüğünden bile daha akıllıydı. Bakışları çocuğa kaydı. Kızın durumuyla ilgili endişeli görünüyordu ama aynı zamanda... umutluydu. Noelle'in ne yaptığını çok iyi biliyordu. Çocuk da Koleksiyoncu'yu şaşırtmıştı.

İşin doğrusu, Koleksiyoncu nadiren şaşırdı. Bakışları Evan'a kaydı. Gerçekten de iyi yetişmişti. Koleksiyoncu gülümsedi, ayağa kalkıp evdeki spor salonuna doğru yürüdü, kasları yanana kadar kendini zorlayacaktı. Vücudunu yorgunluktan bitkin düşürene kadar çalışırken onlara ne göndereceğini düşünecekti. Kullanmaları için hâlâ zaman varken önümüzdeki birkaç saat içinde onlara ulaşacak şeyler olmalıydı. Her biri için özel bir şey. Ve bunları ya anlayacaklardı ya da anlamayacaklardı...

BÖLÜM ON ÜÇ

Evan, “Yüzün nasıl?” diye sordu.
“Bu, sorunlarımın en önemsizi,” dedi Noelle. Parmak uçlarıyla yanağındaki açık kesiğe dokunurken nefesi kesildi. Kapüşonlunun ucunu kaldırıp hafifçe yanağına bastırdı ama kanama büyük ölçüde durmuştu. Evet, vücudu feci halde ağrıyordu ama aynı zamanda göğsü zaferle doluydu.

Bu zaferin içinde bir de hayal kırıklığı vardı. 330?

Sadece dört rakamdan üçünü görebilmişti. Kırmızı ayakkabılı adamı tekrar kandırması ve en iyisini yapabileceğini umması gerekecekti. Ama şansı giderek azalıyordu. Belki ona, onu kışkırtmalarına izin verdiği için disiplinsizlikten ders verilirdi. Belki de onları izleyen biri, aslında ne yaptıklarını anlar ve özgürlüğe kavuşma konusunda besledikleri her türlü hayali hızla sona erdirirdi.

Yaralarına üç parmağıyla vurup sadece üç numarayı gördüğünü Evan’a söylemişti. Evan başını hızlıca sallamış, sonra da ağzını sıkı bir şekilde kapatıp uzaklaşmıştı.

Üç sayı, hiç olmamasından iyiydi. Eğer kilitlerine şifreyi girebilecek uygun bir alet bulurlarsa, sonuncuyu denemek için zamanları varsa on rakamı geçmeye çalışabilirlerdi.

Tabii tuş takımı birden fazla denemeye izin verirse.

Ki bu pek olası değildi.

Sabah yeni bir aşama başlıyor. Seçimler daha kanlı olacak...

Ne anlama geldiğini bile düşünmek istemedi.

Umutsuzluğa kapıldı ama onu zor da olsa bir kenara itti. Bunun bir anlamı yoktu. Çünkü o yola girdikten sonra geri dönmek çok zordu. Pes etmek, kesin yenilgi anlamına gelirdi.

Yere uzandığında Evan da aynısını yaptı. Ellerini uzatarak birbirlerinin parmaklarını sıkıca tuttular; bu hareket artık soluk almak kadar doğal geliyordu. Noelle nefes verdi ve bir saniyeliğine sadece birbirlerinin gözlerine baktılar. Evan'ın gözleri, şimdi ona bir vaha gibi geliyordu, derin denizde bir ada. *Sarılacak bir şey. Dayanmak için bir neden.* Yalnız olmadığını bilmesini sağlıyordu.

Noelle ona haz veren, onu inleten kadife sesli adamı düşündü. *Bırak seni öfkeliyorsun, Noelle. Öfkeli olduğunda çok sıcaksın. Kuralları... çiğner... miyim?* Sonra da ona not yazması için bir kurşunkalem bırakmıştı. Ateş çıkarmak için kullanılabilecek bir şey elde etmek amacıyla kırılabilir bir kurşunkalem. Ona yardım mı ediyordu? Onlara? Bu mümkün müydü? Adam onu kullanıyor, onunla oynuyordu. Bir oyunun içinde kafa karıştırıcı bir başka oyundu. Ama onun -onların- başka seçeneği yoktu, bu oyuna ayak uydurmaktan başka çareleri olduğunu sanmıyordu.

Ve yarın, bahisler yükselecekti.

İç i korkuyla doldu. Uzaktaki nükleer patlama dünyasını sarsıyordu ve gözlerini kapatıp yere çökerek bir daha asla yukarı bakmak istemiyordu. Bunun yerine Evan'ın gözlerine baktı.

Evan'ın ifadesi şimdi daha umutsuzdu. Oysa kafeslerin şifrelerini -büyük ölçüde- öğrenmeyi başarmışlardı. Noelle bunun eskisinden daha yakın ama hâlâ o kadar uzak olmalarından mı, yoksa kendisi gibi sabah olunca korku seviyesinin daha da artacağını düşünmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Belki de üst katta ona bir şeyler olmuştu. Sormayacaktı. Bir anlaşmaya varmışlardı ve onunla yukarıda başına neler geldiği; vücudunun nasıl kullanıldığı, ruhunun nasıl göz ardı edildiği hakkında konuşmak istemiyordu.

TOM KUÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Tıpkı umutsuzluğa giden yol gibi eğer içindeki o karanlık tünelle gitmeye başlarsa, geri dönemezdi.

Zaten pek çok kasvetli yol ayrımının kesiştiği bir noktada duruyordu.

Parmaklarını, onun parmaklarına daha sıkı bir şekilde sardı ve aralarında kırılmaz bir bağ oluşmuş gibi hissetti.

Buradan bir bütün olarak çıkacağız.

Buradan birlikte çıkacağız.

Uzun gelen bir sürenin ardından servis asansörleri indi ve kapılar açıldı. İkisi de kendilerini doğrultarak kafeslerinin arkasına doğru süründü. Noelle tepsisini çıkardı. Yiyecek olarak sadece bir dilim beyaz ekmek ve içecek olarak bir bardak su vardı. Ama tepsinin diğer tarafında duran şey dikkatini çekmişti. Onu temkinli hareketlerle kaldırıp sağa sola çevirdi.

Ucu hafifçe bükülmüş küçük bir tırnak makası.

Bakım aleti mi?

Evan'a döndü, o da elinde başka bir şey tutuyordu.

"Tırnak makası," dedi Noelle. Küçük aleti kaldırdı ve onun elinde tuttuğu şeye merakla baktı.

Plastik başlıklı çekiç miydi? "O ne?"

"Yanında çan tokmağı yazıyor," dedi Evan. "Bir enstrüman ya da onun gibi bir şey." Birkaç saniye boyunca ona bakarak çevirdi sonra avucuna vurdu. Hafif görünüyordu, ağır değildi. Baş lastikti, sağlamdı ama birine zarar vermesi mümkün değildi. Şok tabancası ve silah karşısında kesinlikle kaybederdi. Tam bir hayal kırıklığıydı.

Evan aleti tereddütle kaldırıp parmaklıklar boyunca sürüklemekten önce biraz duraksadı. Küçük bir kahkaha gibi bir nefes verdi. "Ah," dedi. "Şarkılarımıza eşlik edebilir. Birisi şarkı söylememizden hoşlanıyor."

Ya da bizimle dalga geçiyor?

Noelle tırnak makasına baktı. Ufak ve dayanıksızdı. Bir şok tabancısına karşı başarılı olamazlardı. Hatta onu saklamayı başarıp uygun bir anda çıkarsalar bile muhtemelen sert bir şeye vurduklarında kırılırdı. Zaten adam hiçbir zaman böyle bir şey yapabilecekleri kadar onlara yaklaşmıyordu. Kullanışsızlardı.

Ama...

Noelle oturup uzun, kirli tırnaklarını inceledi. Birkaç tırnağını yemişti, diğer birkaçı da kırılmıştı. Ama bunlar pürüzlü ve rahatsız ediciydi. Evet, ağrıları ve acıları vardı. Büyük küçük pek çok şekilde acı çekmişti ama içgüdüğü kendini temizlemektir ve bunu yapamamak insanlığından bir parçayı kaybettirmişti. Tırnaklarının hepsini birkaç dakika içinde kesti, Evan da parmaklıkların üzerinde çan tokmağının çıkardığı seslerle denemeler yapıyordu.

Noelle ona dönüp, "Al," dedi ve küçük tırnak makasını yerde sürükledi. "Tırnaklarını temizle."

Evan alaycı bir şekilde güldü. "Burada okul balosunun kralı olmak için yarışmıyoruz."

Tanrım. Noelle uzun zamandır ne okulu ne de baloyu düşünmüştü. *Balo.* Hah. Ne kadar saçma bir düşünceydi. Eski hayatında bu konu hakkında endişelenebilirdi. Biri onu davet eder miydi? Yoksa umursamıyormuş gibi yapıp Paula ile kızlar gecesi için plan mı yapardı? Kraliçe olmayı asla düşünmemişti. Ama Evan... Evan balo kralı olmak için doğmuştu.

Kral.

O yarı uyuşturulmuş kızlar, çıplak ve mücevherlere bürünmüş. Onları bir kral gibi hissettiriyormuş.

Adamın sesi... Onu düşünmek yasaktı. Bunu aklından çıkardı ve bir kahkaha kopardı. Evan tokmağı yere koydu ve kendi tırnaklarını kesmek için oturdu. Noelle onu izledi, küçük bakım görevini yapmanın onu, bir kral gibi değilse de en azından biraz daha insan gibi hissettirdiğini düşündü. Bu iyiydi. Belki de onları gönderen

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

kişi bu küçük zevkin farkındaydı. Ya da belki daha kötüsüydü. Belki de onları gönderen kişi, sabah tırnaklarının parmaklarından söküleceğine dair bir uyarı almıştı ve bu hastalıklı bir şakaydı. Bu düşünceden sıyrılmayı umarak yutkundu. Her ne olursa olsun onları belirli bir amaç için düşünmüştü ve bu sadece tırnaklarını kesmek değildi.

Evan düşük ve yavaş bir tonda, neredeyse mırıldanarak şarkı söylemeye başladı, tüm odağı işindeydi. Noelle ondan uzaklaşıp kolundaki bir kabukla oynuyormuş gibi yaptı ama onun ne söylediğini dikkatle dinledi.

Evan şarkı söylerken Noelle'in kalbi hızlandı, ardından ne yapacağını açıkladığında ise birden ağırlaştı.

Evan... hayır.

Evet, diye ısrar etti Evan. Evet.

Aman Tanrım, o fedakârlık... Gözlerini sımsıkı kapattı, Evan'ın sadece birkaç kelimeyle tarif ettiği şeyi gözünde canlandırdı. Yüzünü buruşturmazdı, belki onları yakından izliyorlardı ve yüz ifadesi onlara sadece tekerleme mırıldanmadıklarını gösterirdi. Omuzlarını kaldırdı ve sonra bıraktı. *Tamam.* Başka çareleri yoktu.

Başını çevirdi, Evan yukarı baktığında göz göze geldiler. Evan tokmağı alıp parmaklıkların üzerinden geçirdi, bu sırada bakışlarında kesinlik vardı.

Ah, Evan.

Sessiz bir nefesle başını çevirdi. Çocuk haklıydı. İşler daha kanlı bir hale gelmeden önce plan hemen devreye sokulmalıydı. Kaçış girişimlerini imkânsız hale getirecek parçalarından birini kaybetmeden önce yapılmalıydı. Bu iki yeni alet, kararı onlar adına vermişti. Denemek için ihtiyaçları olan her şey ellerindeydi.

Ya şimdi.

Ya da asla.

Noelle dizlerinin üstünde durduğunda Evan da onu takip etti; onunla birlikte şarkıya katıldı. Yüksek sesle, kararlılıklarını dile getirerek şarkı söylediler. Evan tokmağı parmaklıkların üzerinde gezdiriyordu. Sesleri kısılana kadar, planlarının tamamını dile getirene kadar şarkı söylemeye devam ettiler.

İşte bu kadardı. Bundan sonra işler daha kötüye gidecekti. Işıklar söndüğünde ya buradan kurtulacaklardı ya da kurtulamayacaklardı.

Tıpkı şu anda olduğu gibi kameralar onları izlemeye devam ediyor olacaktı. Hiç tereddüt etmeden ve hızlı şekilde hareket etmek zorundalardı.

Yorgun halde yere çöktüler, birbirlerine uzandılar ve parmakları birleşirken bakışları kenetlendi.

BÖLÜM ON DÖRT

Karanlığın gelmesi bir ömür sürmüş gibiydi. Hareket etmeden, sessizce uyuyor numarası yaparak uzandıkları zaman daha da uzun gelmişti. Noelle'in parmaklarını hafifçe sıkmasıyla Evan doğruldu ve kafesinin önüne süründü. Noelle tokmağa uzanan Evan'ı izledi.

Aman Tanrım. Korkudan öyle çok titriyordu ki kalbi neredeyse boğazında atıyordu. Hem Evan hem kendisi hem de alacakları risk ve başarısızlık olasılığı için... Ayrıca başarısızlık bir seçenek değildi. *Zamanı gelmişti.*

Evan'ın derin haykırışı sessizliği bozdu. Tokmağı aldı, parmaklıklara vurdu ve olabildiğince salladı.

Eğer izliyorsanız, pislikler, gözlerinizi Evan'dan ayırmayın.

Yeterince uzun... sadece yeterince uzun...

Noelle kafesinin arkasına çekildi, Evan elini yere bastırıp tokmakla eklemlerine vurdu ve acı dolu bir ses çıkardığında Noelle hafifçe inledi. Tehlikesiz görünen bu alet başka bir insana zarar vermezdi ama tek bir ele ne kadar hasar verebileceğini hayal bile edemiyordu. Tüm o minik kemikler...

Noelle cebinden sakladığı küçük kömür parçasını çıkardı, ellerinin titrememesi için çabaladı. Tokmağın sert darbelerini ve Evan'ın kendi elini parçaladığını özetleyen o yankı seslerini duydu. Evan *çığlık atıyordu* ama durmuyordu. Onun için ağlamak istiyordu ama buna vakti yoktu.

Sıra sende, Noelle.

Ona bakın, pislikler. Onun acısını görmek istemiyor musunuz? Bu sizi heyecanlandırıyor mu, piç kuruları?

Noelle, kafesin parmaklıklarına yaslandı, kalbi çılginca atıyor ve yanağından ter damlası süzülüyordu. Minik bir makas ve bir avuç gül yaprağı çıkardı. *Hediyeler.* Aletler. Işıklar yandı ve gözlerini kısmasına rağmen duraksamadı.

Geri sayım başlamıştı.

Noelle, kafesinden çıkarılıp üst kattaki adamlardan birine götürüldüğü her anı saymıştı. Uzun koridorda yürümek ve metal merdivenlerden yukarı çıkmak dört dakika sürüyordu. Eğer yukarıda, onları izleyen ve yiyecekleri servis asansörüyle gönderen biri varsa, aynı mesafeyi kat etmek sadece bir dakikasını alırdı. Belki birkaç saniye daha uzun sürebilirdi. Hepsi bu kadardı. Eğer şanslılarsa, yukarıdaki kişi daha uzak olan odalardan birindeyse -belki de uyuyordu- daha fazla zaman alırdı. Ama buna güvenemezlerdi. Yerleşim düzeninin nasıl olduğu hakkında pek bir fikirleri yoktu. Sadece götürüldükleri o odayı biliyorlardı.

Noelle uzandı ve yüzünü soğuk metale iyice bastırmak için başını çevirdi. Gözlerini yana doğru kaydırды. Böylece servis asansörünün yanındaki prizi görebildi. Zor da olsa parmaklarıyla dokundu ve derin bir nefes verdi. Şimdiye kadar prize ulaşabileceğinden asla emin değildi, sadece görüşünü kullanarak mesafeyi ölçmeye çalışmış ve hesaplarının doğru olmasını ummuştu. Küçük makasla priz kapağının vidalarını söktü, her vida kolayca çıkarak yere düştü. Makası bıraktı ve küçük kalem ucunu almak için tekrar parmaklıkların arasına uzandı, nefesi kesik kesik çıkıyordu. *Nefes al, nefes al, sakın ol. Adım adım ilerle.*

Kalemin ucunu düşürdüğünde, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Onu aldı ve iki değerli saniyenin geçtiğini fark etti. Saniyeleri geri alamazdı. *Nefes al, nefes al, nefes al.*

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Arkasına baktığında Evan'ın kemiklerini parçalamayı bıraktığını gördü, sadece küçük inlemeleri ve mırıldanmaları duyuluyordu. *Bunu atlatacaksın, Evan. Biliyorum.* Ama ona bakamazdı. Odaklanması gereken bir iş vardı, Evan'ın da kendi görevi. Dikkatlerini başka bir şeye veremezlerdi.

Noelle, kalemin ucunu ve kumaş parçalarını geri aldı. İki eliyle de uzandı, yüzünü parmaklıklar arasına o kadar sert bastırdı ki elmacikkemikleri acıdı. Bir eli priz yuvasına kalemin ucunu yerleştirirken, diğeri bir gül yaprağını kıvılcımı yakalayabilmek için priz yuvasının arkasına kadar uzatmaya çalıştı.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Evan acı içinde kükredi ve ardından bir düğmeye basıldığını belirten *bip* sesini duydu. Evan, çökmüş elini kapının daha küçük parmaklıkları arasından geçirmişti. Kırık parmaklarıyla panele erişiyordu. Noelle kalemin ucunu prize sokarken ellerini sabit tuttu. Hiçbir şey olmamıştı. *Aman Tanrım. Aman Tanrım.* Bir kez daha yaptı, bu sefer biraz daha sertti ama küçük parçayı kıracak kadar değildi ve arkasından küçük bir kıvılcım çıktı. Ardından üç *bip* sesi daha duydu ve sonra Evan'ın kafes kapısının açıldığını işitti. İçinde bir hıçkırık yükseldi. Ama henüz sevinmek için çok erkendi. *Sakin ol. Devam et.* Gül yaprağını biraz daha yaklaştırdı ve sonra kalemin ucunu tekrar prize soktu. Bu sefer daha büyük bir kıvılcım çıktı, yaprağın kenarına sıçradı ve kırmızı renkte bir parlama başladı. *Evet, evet, evet, evet.*

Elini parmaklıkların arasından geri çekerken attığı acı dolu haykırış Evan'ın midesine krampların girmesine neden oldu. Noelle, ardından ayak seslerini ve sert bir tekme sesini duydu, tahta parçalanıyordu ama bunları mümkün olduğunca duymazdan geldi; gül yaprağını sabit tutarak yakmaya devam ettirdi ve sonrasında da onu başka bir yaprağa dokundurdu. Küçük ateş öbür parçaya sıçradı ve şimdi iki yaprak yanıyordu. Havaya ince bir duman bulutu yükseldi.

Şimdi üst kattaki binanın arkasından gelen ayak seslerini duyuyordu. Birisi veya birkaç kişi yoldaydı. Ama geldikleri yön, Noelle'in daha önce olduğu tek odanın tarafından değildi. Onlar başka odadaydılar. *Tanrı'ya şükürler olsun.*

Bir saniye sonra Evan oradaydı, dizlerinin üstüne çökmüş, onun yaktığı küçük ateşi izliyordu. Elinden damlayan kan zeminde küçük bir gölet oluşturunuyordu. Ateşi, tutuşana kadar sabit tuttu ve ardından dikkatle ayağa kalktı. Ahşap duvardaki deliğe doğru birkaç adım attı. Noelle korku içinde nefessiz kaldı, kalbi göğsünü delecek gibiydi.

Evan, tokmağın ucunu tahta parçalarının kenarına tuttuğunda kıymıklar turuncuya döndü ve sonra ateş hızla yayılarak büyümeye başladı. Noelle, alevlerin birdenbire duvara sıçrayıp yükseldiğini görünce şok içinde çığlık attı. Geriye çekildi, birkaç metre uzakta olmasına rağmen ısıyı hissetti.

Bağırışlar şimdi yükselmmişti. Yukarıdan daha fazla ayak sesi duyuluyordu.

Ateşle dikkat dağıt. Ama Noelle bu kadar etkili olacağını beklemiyordu. Duvardan bir patlama sesi duydu ve ardından ayak seslerinin yön değiştirdiğini fark etti. Duvarların yalıtımı yangına dayanıklı değildi. Burada hiçbir güvenlik kuralına uyulmamıştı. Yangının yayılma hızına bakılırsa, duvarların arasında kâğıt ve çıra var gibi görünüyordu. Yukarıdaki adamların kafası, alevlerin sesinden dolayı oldukça karışmış olmalıydı. Noelle ve Evan şanslıydı. *İyi, iyi, iyi. Lütfen dayan.*

Noelle'in nefesi kesildi, bütün uzuvları titriyordu.

Evan, servis asansörünü açtı ve yanmakta olan çubuğu içerideki duvarlara tutarak ateşi başlattı. Kapıyı kapattı, çatlaklardan alevlerin kırmızı parıltısını ve yukarı doğru tırmanmaya başladığını duyabiliyordu. Şimdi sesler her yere yayılmıştı. Adamların ayak sesleri bir tarafa sonra başka tarafa gidiyordu. Çığlıkları, kafa karışıklığı doluydu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Duman kafesine dolarken, “Çıkar beni, çıkar beni,” diye bağırdı Noelle. Evan ön tarafa koştuğunda o da hızla emekledi. Noelle aynı şeyi tekrarlamaya devam etti. Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi çıkıyordu. Nefes almak ve sakın kalmak için mücadele veriyordu. Şimdi pes edemezdi. Daha kat etmeleri gereken çok yol vardı.

“Seni çıkaracağım,” dedi Evan, sağlam elini kullanarak onun görebildiği üç rakamı tuşladı: 330. Bir yandan kanayan diğer eliyle yerde sıvı birikintisi oluşturdu.

Noelle, “Sanırım sonuncusu sağdaydı,” derken kelimeleri birbirine karışıyordu. Kravat iğnesi olan adam elini sağ tarafa kaydırmıştı... Sanki öyle yapmıştı.

“Tamam.” Evan bir numara daha girdi. Noelle, 3306’yı denediğini düşündü ama göremediği için emin olamıyordu. Ve ne yaptığını yansıtan bir şey yoktu. Beklemek zorundaydı. Güvenmek zorundaydı.

Noelle, kafesin önüne duman gelince yere eğildi ve öksürmeye başladı.

“Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun,” diye mırıldandı Evan. Ardından işe yaramayan ikinci bir şifreyi denedi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ya yalnızca belirli sayıda deneme hakları varsa? Ya sıfırlanırsa? O zaman yanarak ölecekti. Ateş arkasında alev alev yanıyor, duman odaya doluyordu. Sıcaklık zaten yoğundu ve giderek yaklaşıyordu. Evan’ın göğsü inip kalkıyor, gevşek bir şekilde asılı duran, paramparça olmuş elinden ayaklarının dibindeki sıvı birikintisine kan damlıyordu. Noelle kan birikintisine bakarak eğildi, ayaklarını kendine çekti ve sıcaklık yaklaştıkça gözlerini sımsıkı kapattı. Belki de önce duvarları ateşe vermeyi planlamaları gerekiyordu. Ama tartışmış ve hesaplamışlardı ayrıca üst kattaki adamların yangın söndürücü için gitmelerini sağlamak ya da alarmı tetiklemek, sadece üç rakamını bildikleri şifreyi çözmek için zaman kazanmak daha akıllıca görünmüştü. Ancak yangının

bu kadar hızlı yayılacağını tahmin etmemiştir. Ama şimdi... Tanrım, çok korkuyordu.

“Ne olursa olsun, seni bırakmam,” dedi Evan. Sesi garip bir şekilde sakın çıkıyordu. “Buradan birlikte çıkacağız.”

“Hayır Evan,” diye fısıldadı Noelle. “Hayır. Bir kez daha dene ve sonra kaç. Yardım getir.” Bu kafeste yanarak ölmesi bile daha iyiydi. Onu buraya tıkan canavarlara hayatını vermek yerine bunu seçmişti.

İçini garip bir huzur kaplarken gözleri yaşlarla doldu. Elllerinden gelenin en iyisini yapmışlardı; umduğundan daha ileri gitmişlerdi. Evan’a son mesajı verecek ve ne yapması gerektiğini söyleyecekti. Onun hâlâ çıkmak için zamanı vardı.

Evan üçüncü şifreyi denerken duyduğu *bip* sesleriyle, kapının açıldığını fark etti. Noelle kapı açıldığında öne doğru düştü. Bir anlığına ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra Evan onu ayağa kaldırdı ve birlikte kapıya doğru sendeleyerek koşmaya başladılar.

Başka bir şifre vardı.

Noelle küçük makası almak için elini cebine attı. Planlarına göre onu tekrar yerine koyup koymadığını bile bilmiyordu. Parmakları makasa ulaştığında rahatlamış bir nefes verdi.

Sıcaklık artık dayanılmaz hale gelmişti, duman yoğundu. Noelle kapüşonlusunun kolunu ağzına götürdü, yanındaki Evan da gömleğini aynı şekilde tutuyordu.

Noelle’in gözlerinden yaşlar süzülürken yanan dumandan kaçınmak için gözlerini kırptırdı. Kapının elektrik sistemini barındıran duvarın üzerindeki panelin kapağını sökmeye çalıştı. Sistemin basit olması için dua ediyordu. Neden kolay olmayacaktı ki? Kafesleri zaten kilitliydi. Odaya erişim için basit bir güvenlik sisteminden fazlasına ihtiyaç yoktu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Ateş duvarlarda hızla yayıldı ve kapıyı tutan iç kısma kadar ulaştı. Yine de hâlâ yeteri kadar uzaktı -en azından Noelle öyle olduğunu umuyordu- bu yüzden elektrik sistemi erimemişti.

Yangın kükredi ve çatırdadı. Arkalarında bir şeyler çökerken rasgele çıkan sesleri duyabiliyorlardı. İki erkek sesi ve metal merdivenlerden inen ayak seslerini duyduğunu sandı. Az sonra bu odaya çıkan uzun koridorda olacaklardı. Noelle ve Evan köşeye sıkışacaktı. Önlerinde bir silah, arkalarında alev alev yanan bir yangın vardı.

“Bunu başaracaksın, Noelle,” dedi Evan yanından, sesi kısık çıkıyordu. “Başaracaksın.”

Derin nefes al. *Tamam. Tamam. Evet.*

Noelle kablolarının üzerine baktı, onları ayırmak için parmaklarını kullanarak kapıyı çalıştırdığını umduğu kabloyu kesti. Kapı açılmadı. Hayal kırıklığı ve korku dolu bir inlemeye odaklanıp yanındakini kesti.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

Noelle ve Evan koridora fırladılar. Koşarken öksürüyor ve nefes almaya çalışarak ciğerlerine temiz hava çekiyorlardı.

“Oradalar! O tarafa gittiler!” diye bağırdı bir adam. “Lanet olsun. Dikkat et.” Arkalarında bir şey patladı, bir duvar parçası koridora düştü ya da öyle olduğunu düşündü. Ciğerleri yanıyor, koşarken göğsü kalkıp iniyordu. Onları takip edenlerden uzaklaşmak dışında nereye gidecekleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Koridorda bir dönüşe yaklaşırken, “Şuradan dön,” diye soludu Evan. Noelle onu takip etti, köşeyi döndü ve sonra Evan kapüşonlusundan sertçe çekerek kendini duvara yapıştırdı. Onun da aynısını yapmasını işaret ederken aniden durdu.

Evan onu arkasına ittikten sonra arka cebine uzanıp oraya sıkıştırdığı ipi Noelle’e verdi. Noelle ipi aldı, kafası karışmış ve korkmuştu. Evan ne yapıyordu? Çılgılık atmak, onu sarsmak ve kendisiyle kaçmasını sağlamak; hızla yaklaşan ayak seslerinden

uzaklaşmak istiyordu. Silahları, onlara zarar verecek aletleri vardı. Onları kafeslere tekrar atarlardı.

Hayır, hayır, hayır. İlk ben ölürüm.

Evan ayaklarını sertçe yere bastı ve sağlam elindeki şeyi kaldırdı. *Buz kıracağı.* Odayı parçalara ayırmak için tekmelediği mobilyanın parçalarından birini aldığı anda buz kıracağını da almıştı.

Keşke şimdi elektrikli aletlere sahip olsalardı. Tabi ki tam kullanım için işe yaramazlardı. Kaçış planlarını yaparken birini almaktan vazgeçmişlerdi. Onları sadece yavaşlatırlardı. Saplama için çok hantal ve beceriksizlerdi. Ama şimdi, yanlarına gelen adamın kafasına savurmak için onlardan birini elinde tutmayı diliyordu.

Her taraftan; yukarıdan ve aşağıdan, bir yerlerden çökme sesleri duyuluyordu. Bina hızla yanıp kül oluyordu. Duman, yangının başladığı odadan çıkan koridora doğru akıyordu.

Ayak sesleri onlara çok yaklaşmıştı. Evan elini daha da yukarı kaldırdı ve Noelle bir an için dünyanın durduğunu, ardından donduğunu, sonra hızlandığını ve canlı renklerle ona doğru hızla ilerlediğini düşündü. Dünyası döndü, parmakları yanında dokunduğu duvara değdi. Aynı anda Evan güçlü bir çığlık attı ve elini yay çizer gibi aşağı doğru savurdu. O sırada, yukarıdaki odada onun vahşice hırpalandığı sırada nöbet tutan adam, onların beklediği köşede belirdi ve başını onlara doğru çevirdi. Evan buz kıracağını adamın boynuna sapladı. Adam çığlık attı, dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle kıracağı tutmaya çalışırken yaradan fışkıran kan bir fiskiye gibi etrafa saçıldı.

Adam sert bir şekilde düştü, yüzü yere çarpıp çatırdadı. Hareket etmiyordu.

Evan buz kıracağını adamın boynundan çıkardı. Noelle çıkan o sesi, yangından ve kendi kalbinin hızla atışından dolayı zar zor fark etti.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Başka bir adamın ayak sesini duydular. Farklı bir yoldan gelmişti ama yakındı. Ve yaklaşıyordu. Birine seslendi, *Mo* ya da *Joe* gibi bir şey dedi ama yangın şiddetli bir şekilde kükremeye devam ediyordu. Kirişlerin düşme sesleri, adamın duyulmasını imkânsız hale getiriyordu.

“Evet!” Evan, sesini kalınlaştırarak az önce öldürdüğü gardiyan gibi arkadaşının çağrısına cevap verdi. Sonra Noelle ile birlikte yerdeki adamın bir kolundan tutarak onu ana koridordan görülmeyecek şekilde köşeye çektiler. Ardından tekrar beklediler, adamın ayak sesleri yaklaşırken hızlı nefesleri diğer seslere karışıyordu. Kırmızı ayakkabıları olan adam, tıpkı ilk adam gibi köşeyi döndü ve durdu. Noelle adamın ifadesindeki nefreti gördü ve bu nefret şoka, peşinden de korkuya dönüştü. Evan buz kıracağını tekrar aşağıya indirdi, keskin uç adamın gözüne saplandı. Adam çığlık attı, elini yukarı kaldırarak silahını ateşledi. Noelle kurşunun yanağının yakınından geçişini hissetti ve o da çığlık attı, kendini duvara doğru fırlattı.

Her şey çok hızlı gelişti. Evan adamın elindeki silahı düşürdü ama adam, Evan’ın boynunu kavramayı başardı ve buz kıracağı gözünde olan adamla birlikte yere düştüler. Kan etraflarından havaya fışkırdı.

Noelle çığlık attı ve adamın arkasına geçerek ipi boynuna doladı. Tüm gücüyle çekti, adamın kafası geriye doğru eğildi ama elleri hâlâ Evan’ın boynundaydı. Evan’ın yüzü korkunç bir kırmızı renge bürünmüştü.

Bu şekilde bitmeyecekti. Özellikle de onları sürekli yukarı çıkarıp aşağılayan bu adam yüzünden asla. Noelle dişlerini sıktı ve bir kez daha ipi çekti. Adamın göz yuvasından fışkıran kanla birlikte boğuk ve iğrenç homurdanma sesleri duyuldu.

Adam yüzüstü düşerken neredeyse Noelle’i de beraberinde götürüyordu. Evan kendini adamın altından çektikten sonra sağlam

olan elini boğazına götürerek öksürdü. Hırıltılı nefeslerle solunumunu düzene sokmaya çalışıyordu.

Adam ölmüş müydü? Noelle'in hiçbir fikri yoktu ama öyle olmasını umuyordu. *Cehennemde çürü.*

Zaman yoktu. Zaman kalmamıştı.

Bu ikisinin arkasından kaç kişinin daha geleceğini kim bilebilirdi?

Noelle, Evan'ı çekti ve birlikte geri dönüp ana koridora ulaştılar. Tavanın parçası düşerken neredeyse onlara çarpacaktı. Üzerinden atlayarak geçtiler. Ardından patlayıp çatırdayan ve yanan bir duvar parçasından kaçmayı başardılar.

Bir yükleme rampasıydı. Ona benziyordu ve garaj tipi kapının yanında bir makara vardı. Noelle ipi bıraktı, iki elini de zinciri çekmek için kullandı. Kapı gıcırdayarak ve inleyerek yukarı doğru kalktı. Altından geçecek kadar açıldığında ikisi de oradan kayarak diğer tarafa çıktı. Bir rampanın kenarında duruyorlardı.

Dışardalardı. Geceydi.

"Bu taraftan," dedi Noelle. Evan'ın gömleğini çekiştirerek yere inen beton merdivenlere doğru koştular. Basamaklardan neredeyse uçarcasına iniyorlardı.

Basamaklar bitince koşmaya başladılar.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, uzaklaşmaları gerektiği idi. *Ve özgür olacaklardı.*

Arkalarındaki bina vahşi bir alev denizine dönmüştü. Noelle sadece bir kez geriye baktı. Bina devasa bir fabrika ya da eski bir depo gibi görünüyordu ve tümüyle alevler içinde kalmıştı. Kıvılcımlar gökyüzündeki havai fişekler gibiydi. Eğer bu kadar korkmuş ve yanan ciğerlerine giren her nefes için savaş veriyor olmasaydı, bunu güzel bile bulabilirdi. Bu, bir zafer gibi görünebilirdi.

Bunun yerine, korku ve acıyla hıçkırarak ağladı, Evan'ın yaralanmamış elini tutarak geceye doğru koştu.

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Daha fazla koşamayacak hale gelene kadar ilerlemeye devam ettiler. Arazi çöl gibiydi, toprak sertti ve güneşten çatlamıştı. Yangının ışığı soldu ama ay ışığı yollarını aydınlatmak için oradaydı.

Noelle yere yığıldı, bacakları artık pes etmişti. Vücudu; haftalar, belki de aylarca neredeyse hareketsiz kalıp işkence görüp yarı aç bırakıldıktan sonra onu daha fazla taşıyamazlardı.

“Noelle,” diye inledi Evan. “Devam etmemiz gerekiyor.”

“Yapamam,” dedi. “Özür dilerim. Sadece biraz dinlenmem gerek. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Evan tartışacak gibi göründü ama sonra Noelle’in yanına oturdu ve ikisi de parıldayan yıldızlara bakarak sırtüstü uzandılar.

Gecenin sadece yumuşak esintisini, aralıklı çalılıkları hareket geçiren hafif bir rüzgârı, küçük bir hayvanın belirsiz hışırtısını duydu. Nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. O binada onlarla birlikte sadece iki adam mı vardı? Onu defalarca tecavüz eden adamlar oraya mı gelmişti? *Kiralandınız.*

Düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Bu çok fazlaydı. Parçalanmadan dayanmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu.

“Sence bizi aramaya çıkan başkaları da var mıdır?” diye sordu Evan kısık bir sesle. Düşünceleri belli ki onunkine benzer bir yoldan gitmişti.

“Belki,” dedi. *Onlar* kimdi? Helikopterleri veya arazi araçları mı vardı? Bulundukları bilinmeyen çölde, esir tutuldukları yanan bina artık çok uzakta kaldığı için görülmesi imkânsız olan bu yerde onları bulabilirler miydi?

Sanki başka bir gezegenin ıssızlığına adım atmışlardı. Bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü hayatı boyunca tanıdığı yıldızlar başlarının üzerindeydi. İşte, Büyük Ayı ve aynı zamanda onun burcu da olan İkizler Takımyıldızı.

Birkaç dakika daha hareketsiz ve sessizce orada kaldılar. Noelle’in ciğerleri hava ile doluyor, sinüslerinden yanık kokusu

temizleniyordu. Evan'ın kolunu kendisinininkine değdiğini hissetti. Daha sonra eli kıpırdadı ve iki parmağının kendi parmaklarını sardığını hissetti.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Uzun zamandır olduğu gibi el ele tutuşuyorlardı ama şimdi omuzları birbirine değiyordu ve ikisi de özgürdü. Hıçkırarak ağlamaya başladı ve Evan'a dönerek ona yaslandı. Evan kolunu kaldırıp onun omzuna doladı. Noelle, Evan'ın da hafifçe ağladığını duyduğunu sandı ama emin değildi.

Noelle'in hıçkırıkları yavaşlayıp yumuşak ağlamalara dönüştü, bir süre sonra gözyaşları kurudu. Konuşmadan öylece oturduktan sonra ayağa kalktılar. Hareket etmeleri gerekiyordu. Yakında sabah olacak ve karanlığın örtüsünü kaybedeceklerdi.

Bu sefer yürüdüler; Noelle önde, Evan arkadaydı. Noelle arada sırada Evan'a bakıyordu. Kırık elini göğsüne bastırmıştı. Kanamıyor olması iyiydi. Ama yaralı olduğunu biliyordu ve Evan, parmak eklemlerini kafesinin küçük açıklığından geçecek kadar çökmüş hale getirmişti.

Onun kafesi.

Noelle, çok kısa bir süre önce bulundukları yerin görüntüsüyle içinde yükselen dehşeti bastırmaya çalıştı.

Gerçek gibi görünmüyordu. Zihni dönüyor, histeri düşüncelerinin çatlaklarından içeri sızıyordu.

Düşünme. Şimdi değil.

Henüz güvende değillerdi. Bu yüzden yola devam ettiler.

BÖLÜM ON BEŞ

Evan'ın eli korkunç bir şekilde zonkluyordu. Tüm vücudu ağrıyordu ama elindeki acı o kadar şiddetliydi ki kusacakmış gibi hissediyordu.

Yine de yürümeye devam ettiler; Noelle önünde çatlak zeminde sendeleyerek ilerliyordu. Evan onu takip etti çünkü liderlik edecek gücü olmadığını hissediyordu ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Fakat onu bir dakika oturmak için bile olsa asla bırakmazdı, bu yüzden Noelle yürüdükçe o da yürümeye devam etti.

Durma. Ayakta durmamın tek sebebi sensin.

Tam anlamıyla bir hiçliğin ortasındaydılar. Ne kadar uzağa götürülmüşlerdi? Ve kim onları çelik kafeslere kapatıp korkunç seçimler yapmaya zorlamıştı? *Kıralanmak*? Ayrıca neden onları seçmişlerdi?

Buradan bir bütün olarak çıkacağız.

Buradan birlikte çıkacağız.

Ve başarmışlardı, Tanrım *başarmışlardı*. Hem de tüm zorluklara rağmen. En azından şimdilik.

Göğsünde vahşi bir kükreme yükseldi ve dizlerinin üstüne çöküp gökyüzüne haykırmak istedi. Bu sesin dışarı çıkmasına izin verse ne içerdiğinden bile emin değildi. Dizginlenmiş bir zafer mi? Öfke mi? Acı mı?

Evet. Evet, hepsi.

Evan, böylesine muazzam ve her şeyi kapsayan duyguların uzun süre bastırılmayacağını hissediyordu.

Ama şimdilik, elindeki acı içindeki çalkantılı duyguları bastırıyordu ve tuhaf bir şekilde, bunun için minnettardı.

Karanlık gökyüzündeki soluk gri bir çizgi gözleriyle buluştu. Sabah olmuştu.

İçi korkuyla doldu. Noelle arkasına baktı ve onun yüzünde kendisinin de hissettiği endişeyi gördü. Karanlık sanki onları avlayanlardan bir koruma, bir tür örtü görevi görmüştü. Aslında yakından ya da uzaktan hiçbir ses duymamışlardı; geride bıraktıkları yangını söndürmek için gelen itfaiye araçları bile yoktu.

Böylece yürümeye devam ettiler. Çölün gölgeleri; adaçayı yeşili ve kahverengi bitkilere, beyaz dikenlerle kaplı sarı başlı parlayan kaktüslere ve ayaklarının altındaki kırmızımısı toprağa dönuştü.

Gökyüzü inci renginden soluk pembeye geçti, birdenbire mor ve turuncu çizgilerle patlıyormuş gibi göründü.

Noelle, Evan'ın önünde durdu ve göz göze geldiklerinde derin bir nefes aldı. Evan da duraksadı, bir aracın onlara doğru yaklaştığını fark etti. Akıly yerinde değildi, adımlarını elindeki zonklamaya uyum sağlamış gibiydi ve neredeyse arabanın sesini kaçıırıyordu. Adrenalin Evan'ın damarlarında dolaşmaya başlarken sağ tarafındaki kuru çalıllara işaret etti, ikisi de mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oraya doğru topallayarak ilerleyip saklandılar.

Araba yavaş ilerliyordu ve Evan, önlerinde bir yol olduğunu fark etti. Lastiklerin çakıllı zeminde yuvarlanma sesini duydu ama aynı zamanda... gülme ve... şarkı söyleme seslerini vardı.

"İspanyolca," diye fısıldadı Noelle; gözleri kocaman açılmış halde ona bakıyordu. Onlar... *Meksika*'dalar mıydı?

Araba yavaşça yanlarından geçti ve saklandıkları yerden yaklaşık yüz adım ötede gıcırtyla durdu. Daha fazla İspanyolca duyuldu, bir yetişkin bir şey söyledi ve bir çocuk da yanıt verdi. Evan çalıyı kenara çekip arasından dışarıya baktı. Gelen araç bir kamyondu ve arkasındaki açık kasada altı ya da yedi kişi oturuyordu,

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

birkaç tanesi çocuktuktu. Yaklaşık dokuz ya da on yaşlarında bir oğlan kasadan atladı ve çölde koşarak bir kaktüsün arkasına geçip pantolonunu indirdi. Evan, çocuğun işediğini duydu.

Başını çevirdiğinde Noelle ile göz göze geldi. Yardım istemeye cesaret edebilirler miydi? Görünürde hiçbir şey yoktu ve o kadar susamıştı ki bayılacak gibi hissediyordu. Onun da en az kendi kadar kötü durumda olduğunu görebiliyordu. Yürüyerek çok fazla ilerleyemezlerdi. Bu da cehennemden kaçıp çölde yalnız başlarına ölmeleri anlamına gelirdi. Aslında bu daha iyi bir seçenektir ama o kadar da iyi sayılmazdı...

“Çocuklar var,” diye fısıldadı Noelle.

Evan başını salladı. Karşısındaki insanlar, çiftçi ya da işçi gibi görünüyorlardı. Belki de oğullarıyla birlikte günlük çalışmaya gidiyorlardı. Eğer Noelle ve Evan’ın içine sürüklendiği şeyin bir parçası olsalardı, yanlarında çocuklarını getirirler miydi? Ayrıca -daha dikkatli baktı- kasanın arkasında oturan yaşlı bir kadın neden başına bir eşarp bağlayacaktı?

Hayır, bunlar yerel halktandı, tabii *yerel* ne demekse. Evan, Noelle’e baktı ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak işaret verdi. Sonra onun elini tuttu ve çalılardan dışarı çıktılar.

Kamyonun arkasında duran adam, oğlanı beklerken irkilip kulağa küfür gibi gelen İspanyolca bir şey söyledi. Küçük oğlan kaktüsün arkasından koşarak geldi ve babasının yanına geçti. Kamyonundaki diğer insanlar, gözleri kocaman açılmış ve şaşkın ifadelerle onlara bakıyordu.

Birlikte yavaşça yaklaştılar. Zaten yapabilecekleri tek şey buydu. “Yardıma ihtiyacımız var,” dedi Evan. “Bize yardım edebilir misiniz?”

Kamyonun arkasında duran adam, oğlanla birlikte onlara bakarak İspanyolca bir şeyler söyledi. Evan başını salladı. “Üzgünüm, sadece İngilizce konuşabiliyoruz.”

“İngilizce,” dedi adam, ağır bir aksanla. Kamyondaki diğer insanlara döndü ve birkaç kelime söyledi.

Yanındaki Noelle sendeleyince Evan kolunu dolayarak onu tuttu.

Yaşlı kadın ayağa kalkıp bir şeyler söyledi, sonra adamlardan biri atladı ve Evan ile Noelle’in yanına geldi. Hepsi bir kollarından tutarak kamyona binmelerine yardım etti ve onları içerideki ahşap sandalyelere oturttular.

Bir adam, kabinin arka penceresinden eğilip sürücüye bir şey söyledi. Kamyon arkasında toz ve çakıl kaldırarak tekrar yavaşça hareket etmeye başladı.

Başka bir adam, onlara bir su matarası uzattı ve ikisi de açgözlülükle içip teşekkür ederek şişeyi neredeyse boş bir şekilde geri verdiler. Adam, bezle sarılı bir şey uzatınca Noelle onu alıp açtı. Yemektir. Yarısını bölüp Evan’a verdi. İkisi de yedi. Evan, yediği şeyin ne olduğunu veya tadının nasıl olduğunu anlamamıştı. Tek bildiği açlıktan ölmek üzere oldukları ve daha fazla ilerleyebilmek için beslenmeleri gerektiğiydi.

“Neredeyiz?” diye sordu Evan, karşılarında oturan ve şüpheyile bakan baba ve oğluna.

Küçük çocuk babasına bir şey söyledi, sonra tekrar Evan’a döndü. *Sobreviviente*.^{*} Çocuğun söylediğini düşündüğü kelime buydu. Evan başını salladı. Bu kelimeyi doğru duyup duymadığını ya da bulundukları yerin adı olup olmadığını bilmiyordu.

Yaşlı kadın bir şeyler söyleyerek Evan’a oturduğu yere gelmesi için işaret verdi. Evan tereddüt ettiğinde, kadın elini işaret etti. Birkaç saniye ardından yanındaki çantadan bir bez parçası ve küçük bir kavanoz çıkardı. Evan yine tereddüt ettiğinde, kadın aynı cümleyi daha emredici bir şekilde tekrarladi. Bu defa neredeyse tıslamıştı. “Sanırım elini sarmak istiyor,” dedi Noelle.

* (İsp.) Hayata kalan.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan ona baktı ve ardından başını eğip kamyonda birkaç adım daha atarak kadının yanına oturdu. Kadın nazikçe elini tuttu ve Evan acı içinde tıslayınca alçak sesle bir şeyler söyledi. Evan, kadının empati duyduğunu hissetmişti, elini geri çekmedi. Eli şişmişti ve normal boyutunun iki katına çıkmıştı. Derisi öfkeyle kızarmış, bazı yerlerde de gerildiği için çatlamıştı. Parmakları beş şişman sosis* gibi görünüyordu.

Yaşlı kadın, Evan'ın eline bir tür merhem sürerken çocuk Noelle'e baktı. Noelle de birkaç adım ötede, diğer yolcularla birlikte dizleri zıplarken ona bakıyordu. Evan başı dönerken aniden garip bir kahkaha atma dürtüsü hissetti. Bir adam çok küçük bir gitar çıkarmış ve şarkı söylemeye başlamıştı. Her şey o kadar gerçeküstü ve komik geliyordu ki Evan'ın dudakları titredi. Gözlerini parlak ufka çevirdi. Gülmeye başlarsa, duramayacağını ve sonunda bu kamyonun zemininde çılgın atan, kıvranan bir deli haline geleceğini biliyordu.

Yaşlı kadın elini hafifçe okşayarak başka bir şey söyledi. Kelimelerin arasından *médico* dediğini yakaladı ve ona doktora görünmesini söylediğini anladı.

Evan başını salladı. "Gracias". Bu, İspanyolca bildiği tek kelimiydi. Okulda, Almanca öğreniyordu ve bunun sebebini bile bilmiyordu. Bu durum da birdenbire ona komik geldi ama nedenini hayatı boyunca açıklayamazdı.

Kamyon durduğunda Evan döndü. Binaların çatılarını görebiliyordu. Küçük bir kasaba gibi görünüyordu. Kalbi hızlandı ama çok uzaktaymış gibi hissediyordu. Uyuşmuştu. Hem bedenini hem de zihnini yarı yarıya terk etmiş gibi hissediyordu.

Küçük çocuk kasabayı işaret edip bir şey söyledi, ardından adam kamyondan atlayarak Noelle'e yardım etmek için elini uzattı.

* Beş şişko sosis (*Five Fat Sausages*) bir çocuk şarkısıdır.

** (İsp.) Teşekkürler.

Anlaşılan, onları bu kasabanın kenarında bırakıyorlardı. Adam bir yere işaret etti. “*Vamos**,” dedi.

Evan ayağa kalktı ve Noelle’in kamyonetin kenarına oturup aşağı atladığını gördü. İkisi de dönüp araca bir kez daha baktılar. “*Gracias,*” dedi Evan tekrar. “Şey, polis?” diye sordu.

Hepsi birbirine baktı, ifadeleri temkinliydi. Evan birinin *policía* dediğini duydu.

“Hayır,” dedi küçük çocuk. “*No policía, no bueno.***”

Polis iyi değil mi?

Daha fazla bir şey söylemeye fırsat bulamadan kamyonet hareket etmeye başladı ve onları bir toz bulutunun içinde bırakarak uzaklaştı.

Yeniden yürümeye başladılar, sokakların kenarından dolanarak binaların arkasına geçtiler. Evan, kamyonetteki insanların bu kasabadaki polislere güvenip güvenmediklerini genel bir prensip olarak mı yoksa başka bir nedenden mi olduğunu anlamamıştı. Belki de bir şekilde organize suça bulaşmışlardı. Yabancı ülkelerdeki yolsuz polis departmanlarına dair hikâyeler duymuştu ama bunların doğru olup olmadığını kim bilebilirdi? Risk almamaya karar verdiler.

“Bak,” dedi Noelle pürüzlü bir sesle. Önlerindeki bir binayı işaret ediyordu. Üzerinde MOTEL yazan bir tabela gördü. Daha önce gördüğü hiçbir motele benzemiyordu ama odaların kiralana-bileceği bir yere benziyordu. Noelle sendeledi ve Evan kolundan tutarak onu neredeyse sürükleyerek motele doğru götürdü. Eğer bir yere ulaşamazlarsa, Noelle sokağın ortasına yığılacaktı.

İçeri girdiklerinde masanın arkasında oturan genç bir kız onlara şaşkınlıkla baktı. Tavandaki pervane üzerlerinde dönerken her hareketinde hafif bir tıkırtı yapıyordu. Evan gözlerini kırıştırarak ayakta kalmaya çalıştı. Arkada, ekranda statiklerle dolu küçük bir televizyon açıktı. Genç kadın onları İspanyolca selamladı.

* (İsp.) Hadi.

** (İsp.) Polis olmaz, bu hiç iyi değil.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“İngilizce konuşuyor musunuz?” diye sordu Evan.

Genç kadın bir süre sessiz kalıp, “Biraz,” dedi sonunda.

Evan derin bir nefes aldı. “Bir oda lazım,” dedi. “Telefonlu bir oda. Soyulduk. Babam odanın parasının iki katını verir ama önce ona ulaşmam lazım. Kredi kartıyla resepsiyonu arayacak. Bize bir oda gösterir misiniz, lütfen?” Ona gerçeği ne kadar anlatabileceğinden emin değildi ama bir şeyler söylemek zorundaydı. Onun yardımına çaresizce ihtiyaçları vardı.

Genç kadın bir süre daha onları süzdü, gözleri Noelle’e kaydı, ardından tekrar Evan’a döndü. “Lütfen,” dedi Evan. “Çift katı. Dört katı. Ne gerekirse.”

Kadın bir süre daha düşündü ardından arkasındaki askı tahtasından bir anahtar aldı ve yanında bir kartvizitle birlikte ona uzattı. Kartı işaret ederek, “Bu numara,” dedi.

Evan derin bir nefes alarak, “Teşekkür ederim,” dedi. “Çok teşekkür ederim. Babam arayacak.”

Genç kadın başıyla onaylayarak yan kapıyı işaret etti. Evan, Noelle’i dışarıya, yan tarafta yer alan üç odadan birine götürdü. Anahtarın üzerinde iki yazıyordu. Noelle tam yere düşmek üzereydi ki Evan onu yakaladı ve odalarına doğru taşımaya başladı.

Sol elini neredeyse hiç hissetmiyordu. Belki kadının ona sürdüğü şey yüzündendi ama muhtemelen şoka giriyordu.

Anahtarı üçüncü denemede kilide sokarken eli titredi. Ardından pek nazik olmasa da Noelle’i yatağa bıraktı. Ancak Noelle bunu fark edemeyecek kadar bilinçsizdi. Evan kapıyı kapatıp kilitledikten sonra odadaki tek pencerenin perdesini çekti. Peşinden kendisi de yatağa oturdu ve yan masadaki eski tip telefonun ahizesini kaldırdı. Amerika’ya arama yapmayı çözmesi biraz zaman aldı. Sonrasında nasıl yaptığını bile hatırlayamayacaktı. Vücudu iflas ediyordu. Zihni bulanık, düşünceleri dağınıktı. Babasının ceptelefonu numarasını uluslararası operatöre verirken sesi titriyordu,

neredeyse yere kapaklanacaktı ama telefon çalmaya başladığında kendini topladı.

“Efendim?”

“Baba?” Sesi çatladı.

Kısa bir duraksama oldu. “Evan? Kahretsin, Evan sen misin?”

Noelle sesten dolayı uyanmış olmalıydı çünkü yataktan sersemlemiş halde kalktı ve sürüklenerek banyoya girdi. Nasıl yaptığını bilmiyordu. Ayrıca Noelle Meyer’dan daha güçlü bir insan tanımadığını fark etmişti.

“Evet baba, benim.”

“Neredesin?” Babasının sesi şimdi çatlıyordu. Çaresiz durumdaydı.

“Meksika,” diye yanıtladı Evan. Resepsiyondaki kadının kendisine verdiği kartvizitteki adresi okudu. “Polise gitsek mi bilmiyorum. Güvende olur muyuz, emin değilim.”

Düşün açılmasının ardından perdenin çekildiği sırada çıkan kancaların bar üzerinde sürtünme sesini duydu.

Babası küfretti ve arka planda bir hareketlenme oldu, sanki babası konuşurken bir yerlere doğru aceleyle gidiyordu. “Orada kal,” dedi babası. “Odanın parasını ödeyeceğim, kimse kapınıza gelmemeli. Kapıyı kilitle ve oradan ayrılma. Kimseyi içeri alma. Dört saate orada olurum.”

“Dört saat mi?” Bu bir ömür gibi gelmişti. Dayanamayacakları kadar uzundu. Ama başka seçenekleri var mıydı ki? Evan, kendilerini kaçıranların onları arayıp aramadığını, peşlerinde olup olmadığını merak etti. Gözleri odanın etrafında dolaştı ve silah potansiyeli taşıyacak bir şeyler aradı. Dolapta duran ütü, bir sandalye ayağı...

“Teşekkür ederim, baba.” Sesi gittikçe zayıflıyordu.

“Seni seviyorum, oğlum. Seni çok seviyorum. Yakında orada olacağım. Kimseyi içeri alma. Hiç kimseyi, anladın mı?”

TOM KÜÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

Evan telefonu yerine bıraktı, ardından ayağa kalkarak daha büyük mobilyaları kapının önüne çekmeye başladı. Bunu yaparken verdiği çabayla homurdanıyordu. Banyodaki su sesi kesildi ve boruların gıcırdadığını duydu.

Bir dakika sonra Noelle elinde bir havluyla, vücudunu ve kışmen ıslanmış saçlarını sararak banyodan çıktı. Eskiden zayıf olan bu kız, şimdi adeta yok olmuş gibiydi. Ayakta zor duruyordu ama vücudunu temizleyebilmek için nasıl bu kadar uzun süre bilinçli kalabildiğini anlıyordu. “Yardım için geliyorlar,” dedi Evan.

“Babamı aramam lazım,” dedi Noelle pürüzlü bir sesle.

Evan az önce kendi babasını ararken geçtiği süreci tekrar ederek ahizeyi kaldırdı. Noelle babasının numarasını verdi ve arama başladığında Evan ahizeyi ona uzattı. Noelle onu kulağına tuttu. Aramanın telesekreterde sonlandığını duyduğunda Evan kızın hıçkırdığını duydu ve ardından bağlantı kesildi.

“Babanı, buraya geldiğinde babamın telefonundan ararsın,” dedi Evan. Noelle’in yüzünde acılı bir ifade olsa da uyuşmuş bir şekilde başını salladı. Yatağa doğru sendeleyerek battaniyeyi üstüne çekti, üzerinde sadece havlusu vardı.

Evan ona, “İyi misin?” diye sormak için ağzını açtı ama bunu yapmadan Noelle’in başını yastığa koyduğu anda uyuyakaldığını fark etti. Ona baktı, göğsü inip kalkıyordu ve ağzı açık bir şekilde uyumuştı.

Evan kapının önüne yığıldığı mobilya yığınının baktı. Pencerenin kilidini tekrar kontrol etti ve güneşli sokağa bir kez daha hızlıca göz attı. İnsanlar geçiyordu; sırtında bebek taşıyan bir kadın, önünde koşan çocuğa sesleniyordu ve zayıf bir köpek, binanın gölgesinde yatıyordu.

Evan döndü, yatağa girip sadece bir saat uyuyup dinlenmek istedi ama bunu yapmadan önce banyoya doğru yürüyüp içeri girdi ve tamamen başka bir hayatta giydiği kıyafetleri çıkardı.

BÖLÜM ON ALTI

Noelle, perdenin kenarlarından sızan ışıkla gözlerini araladı. Kısa bir süre kendi evinde, koltuğun üzerinde uyuyakaldığını düşündü. Korkunç, travmatik bir rüya görmüştü. Okuldan tanıdığı yakışıklı ve popüler Evan Sinclair, bu rüyada yer almıştı. Ne tuhaftı. Ne kadar gerçekçiydi.

Ancak sonra dumanın kokusunu aldı. Gözlerini biraz daha açtı ve etrafına bakarken her şey korkunç bir hızla geri döndü.

Kafes.

Açlık.

Dehşet verici yalnızlık ve korku.

Sıcak nefesleri yüzüne vururken bedenine işkence eden adamlar.

Elinin kemiklerini parçalayan Evan.

Kaçış.

Yangın.

Takip.

Buz kıracağı.

Çöl.

Tanrım, tanrım, tanrım.

Hepsi ezici birer ağırlık gibi hissediliyordu. Özgürlüğüne güvenemiyordu. İçinde çırpınıyordu. Bunu kabul edemiyordu. Özgürlüğü elinden alınacaktı. Bu bir rüya, bir dilek ya da duaydı ve az sonra patlayacak, onu bir kafesin arkasında uyandıracaktı. Bir hayvan gibi kapana kısılmıştı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Bir ses kulağına çalındı. Ses ona aitti. İnleme vardı. Bu inlemeler kendisinden geliyor, onları durduramıyordu.

Bir el ona doğru uzandı, parmaklar onunkilere kenetlendi. Nefesini sertçe verdi ve ciğerlerini havayla doldurdu. Artık nefes alabiliyordu. *Al. Ver.* Kalbi yavaşlayana dek yutkunarak nefes aldı.

“İyisin,” dedi Evan uykulu bir sesle. “Özgürüz. Bu gerçek.”

Noelle’in göğsünde bir hıçkırık yükseldi. Bir eliyle Evan’ın parmaklarını sıkıca kavramışken diğer eliyle çarşafı tutup sıktı. Evan sağlandı ve çarşaf çok yumuşaktı. Dışarıda, çocukların uzaktan gelen oyun seslerini, bir köpeğin havlamasını duydu. *Yaşam. İnsanlar.* Dünya etraflarında dönüyordu. Onlar da bunun bir parçası olmuşlardı. Cehennemin derinliklerinden yukarı çıkmışlardı.

Noelle vücudunu Evan’a doğru çevirdi. O da zaten yana dönmüştü, kırık eli kalçasında duruyordu. Göğsü çıplaktı ve Noelle onun beline sarılmış havlunun üst kısmını gördü. Kaburgalarını görebiliyordu. Çok kilo vermişti. Evan da duş almıştı. Derisindeki tüm pisliği, dumanı ve dehşeti mümkün olduğunca temizlemişti.

Yine de kendisi gibi Evan’ın da bunların içinde sıkışıp kaldığını biliyordu. Noelle bir daha asla temiz hissedemeyecekti. Bir daha asla özgür hissetmeyecekti.

Göz göze geldiler ve Evan’ın bakışlarında, kendi gözlerinde de olması gereken çaresizliğin aynısını gördü. Hayatta olduklarını hissetme, kontrolü ele geçirme, geri dönülmez bir şekilde kırılmadıklarını kanıtlama ihtiyacı duyuyordu. *Başka bir insanın dokunuşunu özgürce kabul etme ihtiyacı.* Dizlerinin üzerine kalktığında, havlusu yere düştü ve Evan sırtüstü döndü. Ardından birbirlerine tuttundular ve ikisinin de dudaklarından ilkel sesler çıktı; belki hıçkırık, belki inleme, belki de yardım çığlıklarıydı. Belki bunların hepsi, hatta çok daha fazlasıydı. Anlatılması mümkün olmayan, dışa vurulması gereken şeylerdi. Evan eliyle Noelle’in memesine dokundu. Noelle de Evan’ın zaten sertleşmiş olan penisini avucuna alıp

aşağı doğru hareket ettirdi ve hayalarını kavradı. Evan inledi, onun eline baskı yaptı.

Noelle, Evan'ı seçmenin ya da aslında herhangi birini seçmenin, diğerlerinin anılarını silip süpüreceğine dair belirsiz bir şeyler hissediyordu. Bu yüzden hıçkırık dudaklarından serbest kaldığında ağzından şu kelimeler döküldü: "Unutamıyorum. Unutmak istiyorum."

Evan doğrulup Noelle'i çevirdi ve böylece üstte duran o oldu. Noelle bunu önemsemedi ama kendini dirsekleri üzerinde kaldırdı, böylece ikisi de kontrolü ele geçirdi. Gözleri açıldı çünkü yaptıkları şeyleri ve birbirleri için neyi seçtiklerini görmeleri önemliydi.

"Benimle unut. Yeni anılar oluşturalım. Sadece bunu düşüneceğiz. Kendimize sadece bunu hatırlama iznini vereceğiz."

Evan onun içine doğru girerken Noelle, "Evet," diyerek sert bir nefes verdi. "Evet." İslanmamıştı ama bu umurunda bile değildi. Bu zevk almakla alakalı değildi, çok daha fazlasıydı. Daha önce var olduğunu bile bilmediği bir şekilde hayatta kalmakla ilgiliydi. Ruhunu kurtarmaya çalışıyordu ve Evan'ın gözlerine baktığında, onun da aynı durumda olduğunu görebiliyordu.

Evan hareket etmeye başladı, Noelle'in içine şiddetle girip çıkıyordu. Nazik değildi ama Noelle de öyle olmasını istemiyordu. Sert ve acımasız olmasını istiyordu. Bunu derisine kazımasını, vurmasını, zorla ona hissettirilen kokuları, sesleri ve duyguları parçalayarak dışarı atmasını istiyordu. "Daha sert," diye fısıldadı. Evan onu dinledi. Evan'a, bunu yapmaya ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Bunu başkalarına doğru, iyi, hatta akli başında gelecek bir şekilde açıklayamazlardı. Ama orada bulunmuşlardı, şimdi bu odadalardı ve biliyorlardı.

Biliyorlardı.

Noelle bacaklarını Evan'ın kalçalarının etrafına sardı ve sonra sırtüstü düşerek yastığın üzerine indi. Evan da onu takip etti, hâlâ ileri geri hareket ediyordu. Noelle kulağına, "Evet, evet, evet, evet."

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

diye mırıldandı. Kelime iyileştiriciydi. Bu kelime bir tür ilaçtı. Korkunç bir yarayı kapatmaya başlayan ufacık bir dikişti.

Yara kapanmayacaktı ama o anda, bu bir başlangıç gibi hissettirdi. Umutsuzca ihtiyaç duyulan bir başlangıç.

Evan boşalırken hırlamayla hıçkırık karışımı bir ses çıkardı. Noelle, bacaklarını onun etrafında sıkıca sararak onu orada tuttu, Evan'ın teninin kokusunu içine çekti. Ağladığını fark etti. Gözlelerinden sızan sıcak yaşlar, kulaklarına akıyordu.

Nefesleri düzeldi ve kasları gevşedi. Noelle bacaklarını yatağa indirdiğinde Evan ondan uzaklaştı. İkisi de öylece oturdular. Ne konuştular ne de bakiştılar. Evan, yere düşen havluyu beline doladı ve Noelle uyurken sarındığı havluyla kendini örttü.

“Üç saat,” diye mırıldandı Evan, yatak başındaki saate bakıyordu. “Üç saat uyumuşuz.”

Evan ayağa kalkarken, “Sonsuza kadar uyuyabilecekmişim gibi hissediyorum,” dedi Noelle.

Evan ona baktı, yüzünde küçük ve hüzünlü bir gülümseme belirdi. Hiçbir şey söylemedi ama Noelle onun ne düşündüğünü biliyordu. *Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz. Bir gün sonsuza kadar uyuyacaksın ama henüz değil.*

Henüz değil.

Noelle de ayağa kalkıp saçlarını düzeltilti.

Evan bandajlı elini havaya kaldırdı. “Sen bunu... yapabileceğini düşünüyor musun?” diye sorarken banyoya doğru başıyla işaret etti, Noelle'in anlaması biraz zaman aldı ama sonra ne kastettiğini fark etti.

“Tabii,” dedi.

Evan duşu açtı ve ikisi de havlularını yere bıraktı. Çıplaklıklarından utanmamalarının garip olduğunu düşündü ama bazı açılardan uzun zamandır onunla geçirdiği vakitlerde tamamen çıplak olduğunu hissediyordu. Bir insanın ruhunu tamamen gördüğünüzde çıplak bir beden ne anlam ifade edebilirdi ki?

Sevişmişlerdi ama bu neredeyse cinsellikten uzaktı. Noelle'in kafası o sırada fazla karışık ve duygusal olarak kendini dışarıya tamamen kapattığı için olanları anlamlandıramıyordu. Belki ileride bunun anlamını ifade edebilecek kelimeleri bulacaktı ama şimdi bunu ne istiyor ne de ihtiyaç duyuyordu.

Sıcak suyun altına girdiler ve Noelle sabunla Evan'ın vücudunu yıkadı. Avuçlarına bol miktarda şampuan dökerek saçlarını ve yüzündeki sakalı yıkadı, ardından aynı işlemi bir kez daha tekrarladı.

İşini bitirdikten sonra kendini yıkadı, bu sefer saçlarını da temizledi. Birkaç saat önce dünyadaki en çok istediği şey duş almakmış gibi hissetmişti ancak o kadar yorgundu ki pek azını yapacak enerjiyi bulabilmişti. Şimdi ise bu işi yavaşça ve özenle yapıyordu.

Arkasını döndüğünde Evan hiçbir şey söylemeden sağlam olan eliyle sırtının tamamını sabunladı. "Üzgünüm," diye mırıldandı, sabunu dairesel hareketlerle cildinde gezdiriyordu. "Çok üzgünüm."

Noelle başını eğdi ve gözlerini kapadı. Evan'ın neden özür dilemediğini biliyordu ve muhtemelen o da aynı şeyi hissediyordu. Ya da öyle hissetmeliydi. Evet, sevişmeleri gerekiyordu ama bir şekilde birbirlerini kullanmışlardı. Birbirlerinin bedenlerini acılarını hafifletmek için kullanmışlardı. Bu durumu geri almazdı ve Evan'ın da alacağını sanmıyordu ama yine de... Şüphesiz, pişmanlık daha sonra gelecekti ve o sözleri söylediği için memnun olacaktı. "Hayır, ben üzgünüm," dedi ona.

Evan alnını omzuna dayadı, Noelle onun nefesini teninde hissetti. "Ben daha çok üzgünüm," dedi. "Cidden, Noelle-"

"En çok ben üzgünüm," dedi Noelle. Döndü ve onu kollarının arasına aldı.

Evan derin bir nefes verdi ve küçük bir kahkaha attı. "Dur, ben-" Başını kaldırdı, gözleri büyüdü ve işte o anda Noelle de bunu duydu. Araba sesleri yaklaşıyordu.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Evan suyu kapattı, duştan fırlayıp bir havlu kaptı ve pencereye koştu. “Babam,” diye seslendi; sesinde panik, sevinç ve yüzlerce başka duygu vardı.

Noelle bir havlu kaparak aceleyle kurulanmaya başladı. Eline geçirdiği kıyafetlere -artık hepsi yağlanmış, kanlı ve dağılmak üzere olan paçavralara- uzandı ve bunları üzerine geçirmeye başladı. O sırada dışarıda bir filo dolusu araç gelmiş gibi sesler yükseliyordu.

Evan kıyafetlerini giymişti, şimdi kapının önüne yığıldığı mobilyaları çekmeye çalışıyordu. Bunu tek eliyle, yorgunluktan yarı ölü halde nasıl yapabilmişti, Noelle’in hiçbir fikri yoktu ama bir şekilde yapmıştı. Noelle ona doğru koştu ve yardım etmeye başladı, tam o sırada biri kapıya sertçe vurdu.

“Evan!”

“Baba bekle, eşyaları çekiyorum. Bir dakika!”

“Tanrım, Evan, acele et!” Dışarıda büyük bir kargaşa yaşanıyor-du, sanki Evan’ın babası yüz tane adam getirmişti.

Evan ve Noelle gayretli şekilde nefes alıp verdiler ve kapının aralanmasına yetecek kadar alan yaratana kadar uğraştılar. Sonra Evan, iki kilidi açtı ve adamın teki -Evan’ın babası- kapıdan içeri girdi. Oğlunu kollarına alırken hıçkırarak ağlamaya başladı, onu tutarken titriyordu. Ardından geri çekildi, Evan’ın yüzünü elleriyle kavradı ve sanki hayal ettiği yaraları ararcasına yüzünü inceledi. Ya-nağında, uzunluğu yer yer değişen sakalının hemen üzerinde kötü bir yaranın başlangıcı vardı. Bunun ve korkunç bir şekilde kırılmış elinin dışında, Evan hâlâ aynı Evan’dı.

Daha zayıftı, sakalları çıkmıştı ama hâlâ kendisiydi.

Yine de tamamen farklı biriydi. Kimsenin göremeyeceği çok fazla iz vardı. Sadece kendisi ve Noelle o izlerin tam olarak nerede olduklarını bilebilirdi.

Noelle’in düşünceleri birbirine dolandı. Kendinde değilmiş gibi geliyordu. Gerçekten kurtarılmış olduklarına inanamıyordu, gerçekmiş gibi hissetmiyordu. Eve dönüyorlardı.

“Tanrı’ya şükür,” dedi Evan’ın babası. “Tanrı’ya şükür.” Bay Sinclair ellerini indirdi ve geri çekildi, gözleri Evan’ın üzerinde geziniyordu. “Elini iyileştireceğiz,” dedi. “En iyi cerrahları bulacağım. Yüzün ve elin için her şeyi yapacağım.”

“İyiyim,” dedi Evan.

Babası derin bir nefes verdi ve başını salladı; rahatladığı apaçık ortaydı. O sırada Noelle’in kenarda durduğunu fark etti. Noelle, babasının yüzünde anlık olarak çiğ bir nefret gördüğüne yemin edebilirdi ama bu hemen kayboldu ve babası ona başını salladı. “İkiniz de çok şey yaşadınız. Ama sağlıklısınız. Buradasınız. Sizi Amerika’ya geri götüreceğiz ve sonra gerekli tıbbi yardımı alacaksınız. Hadi gidelim.”

Motelden çıkış yaptılar ve Noelle, yüz adam yerine sadece üç tane siyah SUV olduğunu gördü. Bay Sinclair, yanından geçtiği adamlardan birine bir şeyler söyledi ve o adam Noelle’e doğru ilerleyip koluna dokundu. “Benimle gelebilirsiniz, hanımefendi.”

Evan durup Noelle’e doğru yürümeye başladı. “Hayır, o bizimle gelecek.”

Babası omzunu tutarak, “Oğlum,” dedi.

Evan’ın babasının daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmadan, “Sorun yok,” dedi Noelle. Oğluyla zaman geçirmek istediğini tahmin edebiliyordu. Şu an, temelde onları kurtarıyor olmasına rağmen adama karşı bir sevgisi yoktu ama tek çocuğunun kayıp olduğu süre boyunca yaşadığı korkuyu ve üzüntüyü hayal edebiliyordu. “Babamı aramam gerekiyor. Telefonunuzu kullanabilir miyim?” diye sordu aracın yanındaki adama.

“Elbette, hanımefendi. Yola çıkalım, sonra aramanızı yaparsınız. Böylece tahmini varış süremizi de belirlemiş oluruz.”

Noelle başını salladı ve Evan’a döndü. “Ben iyiyim.”

Evan tereddüt etti ve durumdan hiç hoşnut görünmese de kabul edercesine başını salladı. Adam, SUV’ nin arka kapısını açtı ve

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle, geri dönüp Evan'a baktı. Vücudundaki her kas ona koşup sıkıca tutunmasını ve asla bırakmamasını söylüyordu.

Uzun süre birbirlerine bağlı kalmışlardı. *Buradan bir bütün olarak ayrılacağız. Birlikte ayrılacağız.* Bunu *başarmışlardı.* Peki neden şimdi verdikleri sözü bozuyorlarmış gibi hissediyordu? Sanki kendisinin bir parçasını kaybediyormuş gibi geliyordu. Bunun mantıklı olmadığını farkındaydı ama yine de doğruydı.

Noelle döndü ve arabaya binerek yumuşak deri koltukların üzerine kaydı. Gözyaşları akmaya başlarken uzandı. Yaşlar hiç durmayacakmış gibi hissediyordu. Sanki sonsuza kadar ağlayabilirdi.

Adam şoför koltuğunun arkasındaki yerde duran bir çantayı işaret etti. "Orada yiyecek ve su var, Bayan Meyer." Noelle mırıldanarak teşekkür etti. *Yiyecek. Su.* Ne kadar isterse. Sadece rahatlamış olması gerekiyordu ama bu düşünce çoğunlukla acı veriyordu ve nedenini bile tam olarak anlamıyordu.

Kendini yoğun şekilde eksik hissediyordu. Kâbusları boyunca parmaklarını tutan, belki de bir daha asla tutmayacak olan çocuktan yoksundu.

İçinde bulunduğu araba geri geri gidip döndü ve birkaç saatliğine sığındıkları küçük, hiçbir yere ait olmayan kasabadan uzaklaştı. Noelle giderken pencereden dışarı bakmadı. Bunun yerine, ağlamaya devam etti.

BÖLÜM ON YEDİ

Güneş çöldeki ufuğun ardında yok olurken gece çöktü. Evan, boş bir ifadeyle otoyol boyunca hızla geçen tahta evleri izledi. Bir sandviç yiyip bir şişe su içti. Garip bir şekilde, yemek yerken bile ne zaman tamamen özgür hissedeceğini merak etti. “Noelle’in yiyeceği bir şeyler var mı?” diye sordu. Babası dudakları incelmış halde ona bir bakış attı ama başını salladı. Evan, Noelle’in bulunduğu arabanın kendi aracının hemen arkasında olup olmadığını kontrol etmek için birkaç dakikada bir arkasına bakıyordu. Babası yalnızca tutuldukları binayı ve oraya nasıl gittiklerini mümkün olduğunca tarif etmesini istemişti. Evan da öyle yaptı, tekdüze bir sesle konuştu. Duyguları sanki körelmiş gibiydi ve bunun için biraz minnettar, biraz da endişeliydi. Duygularının, fırtına bulutları gibi toplandığını hissediyordu ve gelecekte gökyüzünün yarılacağını biliyordu.

Babası telefonda, bir tür kolluk kuvvetiyle konuşurken Evan’ın binanın yeri ve oranın yandığına dair tarif ettiği bilgileri aktarıyordu. Telefondaki kişi memnuniyetsiz bir şekilde konuşuyordu. “Oğlumun güvenliğini kimseye emanet etmemeliydim. Onu bulmayı başaramadınız,” diye patladı babası.

Evan dalıp gitti ve ardından uyandı. Babası hareketsiz oturuyor, çenesini sıkarak camdan dışarı bakıyordu. Başını çevirdi ve Evan’ın gözlerine baktı. “Kim oldukları hakkında bir fikrin var mı?” diye sordu babası.

Evan başını salladı. “Hiçbir fikrim yok.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Babası onu bir süre inceledi ama başka bir soru sormadı. Evan bunun için minnettardı. Belki de babası başına gelenlerin ayrıntılarını bilmek istemiyordu. Öğrenmekten korkuyor olabilir miydi? Sorun yoktu. Zaten Evan da anlatmak istemiyordu. Kimseye bir şey söylemek istemiyordu. O ve Noelle biliyordu. Önemli olan tek şey de buydu.

Sonunda, gözlerini açık tutamayacak kadar yorgun düşen Evan tekrar uykuya daldı. Araba onu tekrar kaçışlarını yaşadığı kaotik bir rüyaya sürükledi ancak bu kez farklı seçimler yaparak korkunç sonuçlarla karşılaştı. Rüyasında Noelle'in tekrar tekrar korkunç şekillerde öldüğünü izledi.

Babası onu arada bir sarsarak uyandırıyor, Evan boğazına takılan çığlığı bastırmaya çalışıyordu. “Şşt oğlum, sorun yok,” dedi babası. “Güvendesin.”

Evan, sınır boyunca süren yolculuğun çoğunu uyuyarak geçirdi ve sınırı geçtiklerinde de uyumaya devam etti. Babasında pasaportu olduğunu fark etti, peki Noelle'i sınırdan nasıl geçireceklerdi? Panikle doğruldu ve arka camdan dışarı bakmak için döndü. Üç SUV'nin hâlâ onları takip ettiğini görünce derin bir nefes alıp rahatladı.

Bunu nasıl halledebildiklerini bilmiyordu ama Noelle hâlâ onunla birlikteydi, sadece bir araba uzaklıktaydı. Evan tekrar uykuya daldı.

Evan gözlerini açtığında neredeyse sabah olmuştu. Uyku mahmurluğundan sıyrılıp doğrularak oturdu. Bir polis karakolunun otoparkındaydılar, SUV hâlâ çalışır haldeydi. Evan yalnızdı. Ne kadar süredir burada uyuyordu?

Başını çevirerek durumu değerlendirirken Noelle'i aradı. Diğer arabalar yakında park etmişti, etrafta bir sürü haber aracı vardı; logolar San Diego'dan olduklarını gösteriyordu. Neler oluyordu? Babası arabanın hemen dışındaydı, takım elbiseli bir adamla konuşuyordu. Evan kapıyı açtı. “Evan,” dedi babası, Evan dışarı çıkarken

ona doğru ilerleyip kolunu tuttu. Fotoğraf makinelerinin flaşları patladı, haber spikerleri ona bağıarak sorular soruyordu. Ancak söylenenleri kesik kesik duyuyor, cümleleri tam anlamıyordu.

Babası dişlerini sıkarak, “Üzgünüm,” dedi. “Polis departmanından biri medyaya yolda olduğumuzu sızdırmış. Lanet akbabalar.”

Babası ve diğer adamlarla birlikte binanın yan kapısından hızla içeri girdiler. Kapılar kapandığında, sesler azaldı. “Noelle?” diye sordu Evan. “Noelle nerede?”

“O bir dedektifle birlikte,” dedi babası. “Şu an onu dert etme.”

Şu an onu dert etme.

Ama Evan bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun iyiliği uzun zamandır kendisiyle bağlantılıydı. Kendini nasıl koparacağını bilmiyordu.

Başını hızla çevirdi, Noelle’i arıyordu ama mavi takım elbiseli uzun boylu bir adam önünde durup elini uzattı. “Evan, ben Ajan Crokin. Benimle gelebilir misin? İfadeni almamız gerekiyor. Zaman çok önemli.”

Evan adamı ittirip oradan oraya bakarken, “Noelle!” diye bağırdı.

“Evan!” dedi babası sert bir sesle. “Kes şunu. O zehirli biri. Ailesi zehirli. Birlikte ne yaşadıysanız yaşandı ve bitti. Ve bunun için Tanrı’ya şükürler olsun. Şükürler olsun.”

Babası anlamıyordu. O eski meselelerin artık önemi kalmamıştı. Hatta gerçekmiş gibi bile gelmiyordu.

Her şey uğulduyordu. Işıklar. Yanından geçen insanlar. Kafası. Dengesini sağlayamıyordu. Ajan bu fırsatı kullanarak onu koridordan geçirdi ve masalarla dolu geniş bir alana çıkardı. Evan, Noelle’in bir bankta oturduğunu, başını ellerinin arasına aldığını gördü. Bir kadın yanında diz çökmüştü.

Evan, onu yönlendiren adamdan kurtulup Noelle’e koştu ve kadının yanına onun gibi diz çökerek oturdu. “Noelle, sorun ne? Ne oldu?”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle başını kaldırdı; gözleri kan çanağına dönmüştü, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Evan'a doğru eğilirken parçalara ayrılmış gibiydi. Evan kollarını onun etrafına doladı. "Babam... o ölmüş," dedi. "Ben kaybolduğum sırada ölmüş."

"Ölmüş mü?" Evan anlayamamıştı.

Noelle'i teselli eden kadın bankta onun yanına oturdu. "Kalp krizi geçirdi," dedi ve Noelle boğazına gelen bir hıçkırığı bastırdı. "Noelle kaybolduktan hemen sonra."

Evan bir elin koluna dokunduğunu hissettiğinde babası onu ayağa kaldırdı, Noelle geriye yaslanırken Evan'ın kolları aşağıya düştü. "Artık ifade vermen gerekiyor, oğlum. Bunu yapanları yakalama şansımız varsa, ajanlara hatırladığın her şeyi anlatman lazım. Sonra seni hastaneye götüreceğiz. Annen yola çıktı. Sabah burada olacak. Ardından eve gideceğiz."

"Bunların hepsi bekleyebilir." Kolunu babasından kurtarıp Noelle'e doğru bir adım attı.

Ama Noelle başını salladı. "Hayır, Evan git. Ne biliyorsan anlat. Ben de anlatacağım." Hızlı adımlarla birilerinin geldiğini duyunca döndü ve Noelle'in arkadaşı Paula'yı gördü. Kırmızı atkuyruğu sallanarak Noelle'e doğru koşarken arkasından iki yaşlı insan aceleyle ilerliyordu. Paula'nın ailesi. Biri onları arayıp hemen uçak bileti almalarını sağlamıştı. Belki bunu yapan babasıydı. Ya da muhtemelen polisti. Uyuyarak zaman geçirdiği için çoğu şeyi kaçırmıştı.

Noelle ayağa kalktı, Paula onu kucaklayınca dudaklarından başka bir hıçkırık döküldü, ikisi de ağlıyor ve titriyordu. Kızların etrafına kollarını dolamış olan Paula'nın ebeveynleri de ağlıyordu.

Evan geri çekildi. Noelle'in elleri onunkilerin arasında değilken kendini kaybolmuş hissediyordu. Bildiği tek şeyden, kimliğinden, sıyrılmıştı. Tarif edilemeyecek kadar acı verici bir yalnızlık içindeydi. Noelle de yalnızdı. Artık babasıydı. Ailesi yoktu. Yine de en azından şu an için arkadaşının ve onun ailesinin kolları arasında, güvendedi. Babasının kendisini uzaklaştırmasına izin verdi, hâlâ

Noelle'e doğru uzanan kolu sonunda düştü. Ortasında bir masanın ve etrafında sandalyelerin olduğu odaya doğru girdi.

Ajan onlara içecek bir şeyler teklif ettiğinde babası kahve, Evan ise bir şişe su istedi. Susamıştı. Uzun zamandır susuyordu. Ama artık susmasına gerek yoktu. Ya da aç kalmasına. Veya dehşete düşmesine.

Artık kafeste değildi. Yine de hâlâ öyleymiş gibi hissetmeyi nasıl bırakacağını bilmiyordu. Titremeye başladı. Bir sandalyeye çöktü ve babası yanına oturdu. "Bunu kim yaptı, baba?" diye sorarken sesi zor çıkmıştı.

Babası bir saniyeliğine ona baktı, gözleri öfke doluydu. Sanki bunu güçlkle bastırıyor gibiydi. "Bilmiyorum," dedi dişleri sıkılı halde. "Ama bunu çözmeye çalışacağım. Senin yapman gereken de unutmaya çalışmak."

Unutmak mı? Gülmek istedi. Ama bunu yaparsa ağlayacağını biliyordu. Babasının önünde ağlamayacaktı çünkü Evan, babasının şu anda bile bunu zayıflık olarak göreceğini biliyordu.

Üç gün. Üç gün geçmişti. Bazı yönlerden Noelle'i görmeyeli üç yıl olmuş gibi geliyordu, bazı yönlerden de sadece birkaç dakika. Zamanın ilerlemesiyle duygularının nasıl iç içe geçtiğini daha önce hiç fark etmemişti. Noelle'in evine, duvarların hemen ötesinde bir yerlerde olduğu yere bakarken durdu. Özlem onu ilerlemesi için teşvik ediyordu.

Ev eskidi, beyaz kiremitler açıkça bir kat boya istiyordu. Evan, kısa beyaz çit kapısının arkasından kapanmasına izin verdi ve sonra avcı yeşili rengindeki ön kapıya doğru yürüdü. Çimler yeni biçilmişti ama verandadaki saksılarda duran çiçekler gibi ön penceredeki çiçekler de kurumuştı.

Bir sinek veranda ışığının ampulüne çarpıp küçük bir vızıltı çıkardı. Evan yumruğunu kaldırıp kapıyı çaldı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Ayak sesleri yaklaştı ve ardından kapı açıldı. “Merhaba, Paula,” dedi Evan. Sağlam elini kot pantolonunun cebine sokmuştu, sol eli göğsüne bağlı askıdaydı. Orada olmak, daha önce hiç gitmediği ve bir milyon yıl bile geçse gitmek için bir sebebi olmayacağını düşündüğü bu evde olmak, garip bir şekilde yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

Sözde düşmanınin yaşadığı ev. *En azından kâğıt üzerinde.*

Ne kadar saçmaydı. Bu, artık komik geliyordu. O, tamamen farklı bir hayattı.

Paula tereddüt etti, Evan’ın varlığına nasıl tepki vereceği konusunda kararsız olduğu belliydi. “Üst katta dinleniyor,” dedi sonunda. Evan’ın neden orada olduğunu gayet iyi bildiği açıktı. Onu evde istemediğini belli etmek ister gibi bir adım atıp vücuduyla kapıyı engelledi. *Tanırım.* Ona okulda her zaman baktığı gibi bakıyordu. Güvensizlikle. Nefretle. Babasının arkadaşının ailesine yaptıklarından dolayı hâlâ Evan’a karşı kin mi besliyordu? Noelle ona nasıl birlikte hareket ettiklerini, nasıl bağ kurduklarını anlatmamış mıydı? Yoksa, tıpkı Evan gibi yaşadıklarını birkaç kelimeden fazlasıyla ifade edememiş miydi?

“Bırak içeri gelsin, Paula.” Paula arkasını döndüğünde Evan hafifçe öne eğildi, ikisi de merdivenlerde duran Noelle’e baktılar. Saçları dağılmış, gözleri biraz şişmişti ama birkaç gün önce polis merkezindeki gibi değildi.

Uzun süre boyunca aynı kıyafetleri giydiğini gördükten sonra onu gri bir kapüşonlu ve kot pantolon içinde görmek, Evan’ın kafasını karıştırmıştı. Bir saniyeliğine zamanda geriye gittiğini sandı. Farklı insanlar oldukları zamana. Ama gitmemişti. Buradaydı ve Noelle sadece birkaç adım ötesindeydi. Paula’nın yanından geçerken Noelle hafif bir nefes aldı ve Evan merdivenlerden hızla yukarı çıktı. Noelle’e ulaşır ulaşmaz yaralı eline dikkat ederek onu göğsüne çekti. Onu aralarında herhangi bir engel olmadan tuttu, sadece

iki parmağını değil, tamamını. Noelle'e sarıldı ve sonunda nefes alabildiğini hissetti. Nihayet.

Noelle geri çekildi ve omzunun üzerinden bir bakış attı. Yüz ifadesine bakılırsa Evan, Paula'nın hâlâ orada durup onlara onaylamayan bir şekilde baktığını hayal edebiliyordu. Ama Noelle sadece döndü ve onu odasına götürdü.

Noelle kapıyı kapatıp kilitledikten sonra, "Paula seninle mi kalıyor?" diye sordu Evan.

Noelle başını sallayarak yatağa oturdu. Evan, Noelle'in yalnız olmamasına mutlu olmuştu. Onu, boş bir evde durup babasına veda edemediği için yas tutarken hayal etmişti. Aniden başka bir ebeveyni daha kaybetmişti. Ve Evan'ın ailesi de bu kayıpla iç içeydi ama tamamen farklı bir şekilde. Bunu düşünmek istemiyordu. Şu anda olmazdı.

Noelle'in evinin önünde duran polisi geçerken görmüş, en azından geçici olarak güvenliğe sahip olmasına sevinmişti. Bu artık söz konusu olmadığında... belki onu kendisiyle kalmaya ikna edebilirdi. Noelle kapüşonlusunun bilek kısımlarını ellerinin üzerine çekti ve huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Daha önce onu bu kadar hareketli görmemişti. Ne okuldayken karşılaştıklarında ne de yanındaki kafeste dururken.

Kol askısına bakarak, "Elin nasıl?" diye sordu Noelle.

"İyi. Cuma gününe ameliyat planlandı. Doktorum düzeltebileceğini düşünüyor. Plastik cerrah da umutlu." Yüzündeki kesikleri işaret etti. "Yeni gibi olacağım."

Noelle yumuşak bir kahkaha attı. İkisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Eli ve diğer her şey için. Keşke öyle olmasının bir yolu olsaydı.

Evan kısa bir süre etrafına bakındı, eski püskü beyaz mobilyalara göz gezdirdi. Bunların Noelle'in çocukluğundan beri bulunduğu mobilyalar olduğuna bahse girebilirdi. Masanın yanındaki

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

yarısı soyulmuş tek boynuzlu at çıkartmaları, bu düşüncesini doğruluyordu.

Kitaplığı tamamen doluydu. Sadece sıralar halinde değil, aynı zamanda üst kısma sıkıştırılmış tek ciltler de vardı. Bir dakika ayırıp onları incelemek istedi ama şimdi zamanı değildi. Yine de onu bir insanın başka birini tanıyabileceği kadar iyi tanıdığını ama aslında neredeyse hiç tanımadığını fark etti. “En sevdiğin renk ne?” diye sordu.

Noelle kısa bir süre şaşırmış gibi baktı ama sonra gülümsedi. “Mavi.”

“Bu çok genel bir cevap oldu.”

“O zaman turkuaz. Markette satılan küçük kitlerdeki o Paskalya yumurtası boyasının rengi.”

Bu oldukça spesifikti. En sevdiği renkler ve Paskalya yumurtası boyası gibi şeyler hakkında konuşmanın bir lüks olduğunu fark etti. Bu farkındalık başını döndürdü. Ayrıca üzülmesine de sebep oldu. Yine de tekrar gülümsedi ama bu garip hissettiriyordu. Son birkaç gündür, yüzünün suyun altında gibi olduğunu, tüm ifadelerinin bir şekilde yanlış ve bozuk çıktığını, görünmeyen bir akıntı tarafından farklı yönlere çekildiğini hissediyordu.

Parmağıyla yatak örtüsünün ucundaki iplikle ilgisizce oynarken, “Bir şey buldular mı?” diye sordu Noelle.

Evan iç çekti. Neyi kastettiğini biliyordu ama birkaç dakika daha önemsiz; üzücü şeylerden bahsetmeyi ummuştı. Çünkü artık çok önemsizmiş gibi hissettiriyorlardı. Ve aynı zamanda her şeymiş gibi. Hayat bir bilmece yumağına dönüşmüştü ve Evan, bunu nasıl bir mantığa oturtması gerektiğini bilmiyordu. “Hayır. Yangın neredeyse her şeyi yok etmiş. İtfaiye araçları oraya ulaştığında, geriye sadece bir yığın kül kalmış. Ancak iki kişiye ait insan kalıntıları bulmuşlar.”

Noelle dudaklarını kemirdi. “Öldürdüğümüz adamlar,” dedi. “Yani orada sadece ikisi varmış.”

Evan, yatağın kenarına oturdu ve kollarını dizlerine dayayarak başını çevirip ona baktı. “Başka kim geldiyse sadece geçici olarak oradaymış.” Ellerindeki bilgileri yetkililere vermelerinin üzerinden sadece birkaç gün geçmişti. Birçok kurum hâlâ test yapıyor, araştırıyor ve böyle bir davayla ne yapılması gerekiyorsa onu yapıyordu. FBI da işin içindeydi. Siber ekipler, adli tıp uzmanları ve en iyilerin en iyileri. Suçluları kesinlikle bulacaklardı. Evan, onları neredeyse bir buçuk ay boyunca işkenceye maruz bırakanların -beş hafta ve bir gün boyunca kayıptı, Noelle ise üç haftadan daha az- yakalanmadığı bir dünyada yaşamayı düşünemiyordu.

Şimdiye kadar öğrendiklerine göre ilk kaybolduklarında, aynı okuldan iki çocuğun birkaç gün arayla ortadan yok olmasının tesadüfi olduğu düşünülmüştü. En başta polis, birlikte olup olmadıklarını merak etmişti; belki gizli bir aşk yaşıyorlardı. Ama arkadaşları bunun mümkün olmadığını ve Evan ile Noelle’in hiç konuşmadığı, gizli bir ilişkileri olduğuna dair hiçbir kanıt olmadığını ısrarla belirtince, o olası ipucu da tükenmişti. Eğer aynı kişi tarafından kaçırılmışlarsa babalarının hukuki mücadelesinde bağlantıları olduğu halde buna dair bir kanıtları da yoktu. Görünüşe göre ikisi de anlaşılabilir bir sebeple birdenbire ortadan kaybolmuştu. Onların yokluğunda pek bir şey açığa çıkmamıştı. Bu yüzden soruşturma ancak şimdi başlayabiliyordu.

Evan ayağa kalktı, jaluziyi aralayıp sessiz sokağa göz gezdirdi. Güneş batıyordu. Yakında hava kararacaktı. Gerçekmiş gibi hissedilen rüyalarla işkence gördüğü o saatlerde, hiçbir şeye pençe atarak uyanıyor, yalnızca zihninde var olan görünmez gölgelere yumruk sallıyordu.

Ve parmaklarını Noelle’in parmaklarına ulaşmak için uzatıyordu ama sadece boşlukla karşılaşlıyordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle, “Silahın var,” derken Evan’ın arka cebindeki av bıçağını işaret etti. Bıçak bir düğmenin kaydırılmasıyla açılıyordu. Kanca-lydı, keskindi ve yeterince güçle kullanılırsa ölümcül olabilirdi.

Evan eğer gerekirse o gücü kullanırdı.

“Kaçırıldığımda,” diye başladı Evan. “Yanımda bir silah olsaydı kullanabileceğim bir an vardı. Ama silahım yoktu. Sadece yumruklarım vardı ve onlar da çoğunlukla işe yaramadı. Bu hatayı bir daha yapmayacağım.” Jaluziyi tekrar indirdi ve sokağın hemen ilerisine park etmiş siyah arabaya baktı. Şoförü onu bekliyordu. Bu durumun Evan’a güvende olduğunu hissettirmesi gerekiyordu. Ama *güvenliğin* ne olduğunu bile bilmiyordu.

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi Noelle yumuşak bir sesle. “Dün gizli silah ruhsatı almak için nasıl kayıt yaptırabileceğimi araştırdım. Sanki... bir daha asla güvende hissedemeyecekmişim gibi geliyor, anlıyor musun? Evden bile çıkmadım.”

Evan yatağa geri döndü ve onun yanına oturarak Noelle’in elini tutup başparmağını onun eklem yerinde gezdirdi. Ellerindeki sıyrıklar hâlâ oradaydı ama iyileşiyorlardı. Yüzündeki morluk da daha iyi görünüyordu. “Baban... Noelle, gerçekten nasılsın?” diye sordu. Onun her şeyin üstesinden gelmeye çalışırken yas tutacak durumda olup olmadığını merak ediyordu. Anılar, kâbuslar... Kâbus görüp görmediğini sormasına gerek yoktu.

Noelle titrek bir nefes verdi. “Sadece bu evde yalnız başına ve çok korkmuş olduğunu düşünüp duruyorum. Kalp krizi geçirdiğini söylüyorlar ama bence kalbi kırıldı. Öylece ikiye bölündü. Benim başıma ne geldiğinin düşünmek bir işkenceydi ve buna dayanamadı. Ani bir kaybın daha üstesinden gelemedi.” Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, Evan onu kollarına alarak elini sırtında gezdirdi. Uzun haftalar boyunca Noelle o üst kattaki odadan; ruhunun zindanına kazınacak, ömrü boyunca unutamayacağı bir şekilde döndüğünde, onu böyle teselli etmek istemişti ama yapamamıştı. Fakat şimdi yapabiliyordu ve bu onu da rahatlatıyordu.

Noelle ağlarken sırtını sıvazlamaya devam etti sonra yavaşça şarkı mırıldanmaya başladı. “Keşke tüm küçük kar taneleri; şeker çubukları ve sütlü içecekler olsaydı, ah, keşke ben küçük kar taneleri, kalpli şekerler ve sütlü içecekler olsaydım, ne güzel olurdu.”

Noelle’in dudaklarının, gözyaşları boynun ıslatmaya devam etmesine rağmen bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissetti. Evan, Noelle’i görebilmek için arkasına yaslandı ve tıpkı Noelle’inki gibi belli belirsiz, o görünmeyen çekiminin yüzünde oluşturduğu gülümsemeyle ona baktı.

Göz göze geldiler ve o anda bir şeyler değişti. Yalnızca birbirleriyle tatmin edebileceklerini anladıkları o derin ihtiyacı fark ettiler. Evan’ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Noelle’in nefes verirken boğazındaki nabzının hızlandığını gördü, gözyaşları durmuştu.

Seks, Meksika’daki motel odasınınkinin aynısıydı. Telaşlıydı, kafa karıştırıcıydı ama bir o kadar da çaresizce isteniyordu. Evan o günkü gibi hem orgazmına koştu hem de patladıktan sonra pişmanlık duydu. Yaptıkları şeyin amacı bu değildi ama belki de Noelle için zevkli hale getirmeye çalışmalıydı. Ancak Noelle, öyle bir şey istermiş gibi görünmüyordu ve gerçek şuydu ki Evan da istemiyordu. Vücudu farklıydı ve durdurulamazdı.

Birbirlerinde ihtiyaç duydukları şey her neyse, bir uyuşturucu gibiydi. Yüksek dozda alınan bir kimyasal gibi Evan’ı kısa bir süreliğine uyuşturuyordu.

“Noelle.” Yan döndüğünde ikisi de tavana bakar haldeydi. “Bu defa ya da diğerinde... bir şey kullanmadık.”

“Hastanede bana tecavüz kiti” yaptılar,” derken sesi duygudan yoksundu. “Ertesi gün hapı verdiler.”

* *If All the Raindrops* adlı çocuk şarkısının sözlerinin değiştirilmiş halidir.

** Cinsel saldırı mağdurlarının adli delil toplama sürecinde kullanılan bir araçtır. Bu kit, mağdurun vücudundan, giysilerinden veya diğer eşyalarından DNA, vücut sıvıları, saç gibi kanıtların toplanmasını sağlar.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ah.” Noelle’in yüzünün önündeki saçlarını üzerinde elini gezdirdi ve bir tutamını avucunun içine aldı. “Ama bu sefer..” Tanrım, bunu hiç düşünmemişti. İki seferinde de sadece saf bir ihtiyaç haline gelmişti, herhangi bir düşünce yoktu. *Aman Tanrım.*

“Hastanede bana spiral takıldı,” dedi. Yatak örtüsünü yanına alarak doğruldu ve kıyafetlerini almak için eğildi. Evan onun yüzündeki ifadeden nefret etmişti. Pişman, kafası karışmış ve üzgün görünüyordu. Bu durum ona acı veriyordu. *Evan*, ona acı veriyordu ve bu en son istediği şeydi.

Evan, “Bu durumu bitirmeliyiz,” dedi. Kafası karışmıştı, üzgün hissediyordu. Onun dokunuşuna, rahatlamaya veya sadece *ona* ihtiyaç duymuştu ama nedenini ya da bunun doğru mu yoksa yanlış mı olduğunu artık bilmiyordu. Çünkü acıyı bir anlığına durdurabilmişti, daha uzun sürmemişti.

“Evet,” diye kabul etti Noelle, Evan’a dönmeden. “Bunu bitirmeliyiz. Doğru değil.”

İşte mesele de buydu. Bu tam olarak yanlış da gelmiyordu. Sanki seksin yerine bambaşka bir şey koyuyorlardı ve o şeyin ne olduğunu ya da ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Eğer elinden gelseydi bunu yapardı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o anda aşağıdan gelen yüksek bir gürültü yükseldi.

Evan hızla yataktan fırladı, pencereye gidip jaluzinin bir kısmını çekti. Derin bir nefes vererek, “Babam,” dedi. Babası burada ne halt ediyordu? İkisi de hızla giyindiler, Evan kol askısını taktı ve Noelle’in odasından merdiven boşluğuna doğru koştu. Paula’nın babasıyla kapıda tartıştığını gördü.

“Oğlum nerede-”

“Baba, burada ne yapıyorsun?”

Babası, Evan’ın Paula’nın yanından geçişi gibi ama daha sert bir şekilde geçip Paula’yı arkaya savurdu. Paula, ona düşmanca bir bakış attı.

Merdivenlerin dibinde durarak Evan'a, "Gidiyoruz," dedi babası.

"Gidiyor muyuz? Burada olduğumu nasıl öğrendin?" *Ah.* Telefonunu cebinden çıkarıp havaya kaldırdı. "Telefonuma *takip* uygulaması mı koydurdun?"

"Bunun için beni suçlayabilir misin?" dedi babası neredeyse bağırarak, yüzü kızarmıştı. "Tanrım! Kaçırıldın. Nereye gittiğini söylemeden öylece çekip gidemezsin."

Dişlerini sıkarak, "Ben çocuk değilim, baba," dedi.

"Benim çatımın altında yaşadığın sürece benim sorumluluğundasın. Ve buraya bir daha gelmeyeceksin." Babasının çenesi de kendi çenesi gibi kasılmıştı ve yaşlı adam oğlunun arkasında duran Noelle'e tek bir bakış atmayı özenle reddediyordu. Evan, Noelle'in sıcaklığını ve kaygısını sırtında hissedebiliyordu.

"Bunu o yapmadı!" diye bağırdı Evan. Öfkesinin taşıdığını hissedebiliyordu. Babası birini suçlamak istiyordu ve Noelle tek seçenektir. Babasının son birkaç gündür polisle, FBI ile ve kendi güvenlik ekibiyle konuşurken Noelle'in adı geçtiğinde sessizce sinirlendiğini fark etmişti. "O benimleydi. O da bir kurban! Tanrı aşkına-

"Evan." Noelle elini omzuna koyunca babasına söylemek istediği sözleri yutmak zorunda kaldı. Bu adil değildi. Hiçbir şey adil değildi. Noelle'e baktığında, onun da yüzündeki düşmanlığı gördü. "Eğer babam bu adamın evinde olduğunu bilseydi..." Babasına öfkeyle baktı ve derin bir nefes alarak sözünü yarım bıraktı. "Lütfen git."

"Noelle, evinden gitmeni istiyor." Arkasından Paula'nın sesini duydu ve döndüğünde onun da babasına baktığını gördü. Gözlerini Evan'a çevirdi. "Ve baban haklı. Belki de biraz zamana ihtiyacınız var." Noelle'e bir bakış attı ve oradaki sempatiyi gördü ama bu da Evan'ı sinirlendirdi. "Birlikte korkunç bir şey yaşadınız," diye devam etti Paula. "Kendinize bu durumu sindirmek için zaman tanıyın."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Kimse sana bir şey sormadı,” diye patladı Evan. “Hiçbir bok bilmiyorsun.”

Paula’nın burun delikleri genişledi ve Noelle sessiz bir çığlık attı. Evan o aptal kızıdan nefret ediyordu ama Noelle’in yanında olan da oydu. Bir parçası, onun yanında başka biri olduğu için mutluydu. Noelle’e döndü ve yüzündeki üzüntü onu parçaladı. “Evan,” dedi. “Babamın anma törenini planlıyorum. Belki de Paula haklıdır. Belki baban da öyledir. Biraz zamana ihtiyacımız var. En azından birkaç ay.”

“Birkaç ay mı? Bunu söylemek istemiş olamazsın!”

“Olabilirim. Gerçekten. Buna ihtiyacım var. Senin de ihtiyacın var.”

“Kız mantıklı konuşuyor. Hadi gidelim, Evan,” dedi babası. Kız. Bunu söyleme şekli Evan’ı çileden çıkartıyordu. O kız, ikisini de kaçıran o hayvanlar tarafından mahvedilmişti. Onun hayatta olmasının en büyük sebebiydi. Babası gerçekten bunu göremeyecek kadar nefretle mi doluydu?

Noelle’e tekrar döndü ama o çoktan Evan’dan uzaklaşmıştı. Göğsü çökmüş gibi hissetti, nefes almakta zorlanıyordu. “Evan,” dedi Noelle nazikçe. “İkimizin de... duyguları, düşünceleri karma-karışık. Çelişkili. Dünyada yeniden yaşamanın nasıl bir şey olduğunu, yeni bir temel atabilmek için hatırlamak zorundayız.”

Ona baktı. Söyledikleri bir noktada mantıklıydı. Yine de ona bağırarak ve kâbuslarda olduğu gibi tırmalamak istiyordu. Yalnız hissediyordu.

“Noelle-”

“Lütfen, Evan,” dedi. “Babam için bir tören planlamam gerek. Ona veda etmeliyim. Bunu hak ediyor.” Arkasına, Evan’ın babasına baktı. “Polis cevapları bulacak. Senin onlarla çalıştığını bilmek beni rahatlatıyor, böylece ben... böylece yas tutabilirim. Lütfen, yas tutmama izin ver.”

Evan, Noelle'in kendisinden uzaklaştığını hissetti. Sanki Evan bir uçurumun kenarında duruyordu ve Noelle'in kaybolmasını izliyordu. Bu Evan onu bıraktığı için değil, Noelle ona tutunmadığı için oluyordu. "Ben-"

"Hoşça kal, Evan." Bunu söylemesiyle birlikte merdivenlerden yukarı doğru koşup köşeyi dönerek yok oldu.

Evan kalbi deli gibi atarken sadece bir an bekledi, ardından ters yöne döndü ve dudakları ince birer çizgi halini almış babasının yanına giderken Paula'ya bakmadan yürüdü.

Dışarıda, güneş ufukta kayıp bir iz gibi görünüyordu. Gece geliyordu. *Kâbusların onu beklediği yer.*

BÖLÜM ON SEKİZ

Koleksiyoncu, çayını yudumladı ve ardından tabağa bırakırken porselenlerin birbirine çarparken çıkardığı tıngırtıdan memnun oldu. Sıvı oldukça sıcaktı, bolca şekerle ve bir dilim limonla hazırlanmıştı. Çok uzun zaman önce tanıdığı bir adam, tam bu şekilde hazırlanmış çayı içerdi ve şimdi aynısını o içiyordu.

Adamı yüceltmek için değildi. Ona duyduğu nefreti yaşatmak içindi. Kalbinde, ruhunda, hatta ağzında. Bir yudum daha aldı. Şekerine rağmen bu sefer acı bir tat bırakıyordu.

Güzel.

Koleksiyoncu, Evan ve Noelle hakkında yazılan haberin linkine tıkladı. Sayfanın üst kısmında, kayboldukları süre boyunca kullanılan aynı fotoğraflar vardı. Mezuniyet fotoğrafları. Evan takım elbise ve kravat içinde kocaman gülümsüyordu. Ah, bir gün yöneteceğini sandığı toplantı odalarını düşünüyordu...

Bunu yapamayacak durumda değildi, tabii hâlâ istediği buysa. Ama Koleksiyoncu, planlarının değişmiş olacağını ya da çoktan değiştiğini tahmin ediyordu.

Sonuçta, esaret bir insanı değiştirirdi.

Öncelikler değişirdi.

Ve işte Noelle. Küçük tavşanı. Utangaç gülümsemesini görünce göğsünde uzak bir kıpırtı hissetti. Kendini daha iyi tanımasaydı, bunu bir tür sevgi olarak adlandırabilirdi. Ama uzun zamandır bu duygudan yoksun kalmıştı.

Kendi seçimiydi.

Hayır, o zaman hissettiği şey sevgi değil, gururdu.

Evet, onunla çok gurur duymuştu.

Noelle o kadar güçlüydü ki... Tam olarak umduğu gibi davranmıştı.

Ve uzun zamandır hissetmediği bir bağ hissetmişti.

Nasıl hissetmeyecekti ki?

Ekranın üzerinde parmaklarıyla gezindi, Noelle'in koyu saçlarını takip etti. O gün saçlarını kıvırmıştı. Omuzlarına uzun dalgalar halinde dökülüyordu. Saçlarını kıvrırken aklından nelerin geçtiğini merak etti. Kesinlikle birkaç kısa ay içinde kendisini bir kafeste yem olarak bulacağını, yüzlerce psikopatın karanlık pençesinde masum bir piyon olacağını düşünmemişti.

Ne olursa olsun, hayat tahmin edilmezdi. Her olasılık için önceden plan yapmadığınız sürece öyle olabilirdi. Hatta bunu yapmanız bile...

Bir çekmeceyi açtı, arkasına uzandı ve dikkatli bir şekilde çerçevelenmiş fotoğrafı çıkardı. *Celeste*. Boğazı düğümlendi. Tıpkı az önce Noelle'in görüntüsüne yaptığı gibi parmağını onun narın elmacıklkemiği üzerinde gezdirdi. Ne kadar güzeldi. Saçlarının kokusunu hâlâ anımsayabiliyordu. Ama yıllar geçtikçe bu koku zayıflıyordu. Yakında bunu tamamen unutacak mıydı? Koleksiyoncu nadiren korku hissederdi ama bu düşünce onu çok rahatsız etti. Kadının utangaç gülümsemesine baktı. Koleksiyoncu'dan başka biriyle nadiren konuşurdu. Adam o zaman onun sesi olmuştu, şimdi de olacaktı.

Parmağı kolyeyi takip etti ve ardından boğazının altındaki oyukta oturan kırmızı elmasa geçti. Onunla eş olan bir yüzüğü vardı. Artık pek takmıyordu. Fazla biliniyordu. Fotoğrafı tekrar çekmeceye koymadan önce, "*Schatje*," diye fısıldadı, anadilinde. *Küçük hazine*.

Çayını yudumladı. Fotoğrafa bakarken çayı soğmuştu. Zihnini yeniden Noelle'e odaklayarak ekrana baktı ve makaleyi aşağı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

kaydırmaya başladı. Ancak bunun sebebi hayatta kaldıkları kâbusu okumak istediği için değildi. Basın öyle olduğunu sansa da hiçbir şey bilmiyordu. Polis de öyle. FBI da. Deneyeceklerdi. Belki birkaç ipucu bulacaklardı ama takip ettiklerinde oyun taşınmış olacaktı, yeni kodlar gönderilmiş, internetin karanlık bodrum katına daha derin koridorlar inşa edilmiş olacaktı. Bu insanlar sınırsız paraya sahipti ve her zaman rüşvet almaya hazır yolsuzluk yapan bir polis olurdu.

Bazı oyuncuların uluslararası istihbarat servislerinde içinde çalıştığını düşünüyordu. Ne olsa bir kralın sarayında, yasa dışı şekilde çalışabilmeleri için böyle adamlara ihtiyaç vardı.

Hayır, makalenin ne söylediği ya da soruşturma güncellemesinin ne olacağı umurunda değildi. Dusk'ta, polis istasyonuna götürülen Noelle'in o anını görmek istiyordu; yüksek sokak lambaları ve kamera ışığı onun solgun, korkmuş yüzünü aydınlatırken çekilmiş fotoğrafa bakmak istiyordu.

Başta Noelle'i sıradan bulmuştu ama bu, onu içten parlamasını sağlayan ve güzelleştiren ateşi görmeden önceydi.

Noelle'in çıplak bedenine elleriyle dokunmuştu ama aynı zamanda onun zihnine de girmişti. İşte bu *çok daha* tatmin ediciydi.

Hatta düşündüğünden bile daha tatmin ediciydi.

Birkaç dakika daha ona baktı, kanı hızla damarlarında pompalanıyordu, kendini canlı hissettiriyordu. *Onun tarafından* desteklenen kaçışlarını izlemek hayatındaki en büyük heyecanlardan biri olmuştu.

İkisini de asla unutmayacaktı. Evet tercihen Noelle bir süreliğine onu unutabilirdi ama bu sonsuza dek sürmeyecekti. Hayır, kesinlikle unutmayacağını biliyordu.

Bu bilgi sarhoş ediciydi.

Telefonunda bir mesaj belirdi ve yönlendirildiği siteye giriş yapmak için kodu kullandı.

Yeni bir oyun başlıyordu. Tabii ki oynayacaktı. Belki bir kez daha kazanmak için. Bunu neden yapmasını ki?

BÖLÜM ON DOKUZ

Bir Yıl Sonra

Noelle başını kaldırdı. Oturduğu şemsiyeli restoran terasının dışında kaldırımında yürüyen adama bakarken dizini sallandırıyordu. Yakındaki çeşmenin suyu sabah güneşinde parlıyordu ve hafifçe sıçrayan su huzur verici bir ses çıkarıyordu. Sakin sabaha ve akan suyun huzur veren sesine rağmen Noelle'in kalbi hızla atıyordu. Kaygı yüzünden bacaklarını tekrar tekrar hareket ettiriyordu.

Sokağın aşağı tarafından onun yaklaştığını, onu tanımlayacak herhangi bir belirgin özellik gözüne çarpamadan önce fark etmişti. Oturduğu yere yürüyen adam, hatırlayabildiği kadarıyla Evan'dan daha uzun, omuzları daha genişti ve yürüyüşü hiç tanıdık değildi. Sonuçta, okulda onu gördüğünde düzenli olarak bakışlarını kaçır-mıştı. Eh, sonrasında da çoğunlukla dizlerinin üstündeydiler.

Ya da sırtüstü.

Birkaç blok ötede olmasına rağmen onu tanıdı. Gözleri kapalı olsaydı bile onun yakınında olduğunu bilirdi. Bunun doğru olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu ama kısa bir süreliğine duygusal olarak hayatta kalması onun varlığına bağlı olmuştu. Belki de onları açıklanamaz bir şekilde bağlayan, mevsimler ve mesafeler üzerinde uzanan sıkı dokunmuş bir ipti. Bu son bir yıldır aralarındaki boşluğu hissetmişti ve şimdi de yakınlığını hissediyordu. Sersemlemişti. İçinde bir uğultu vardı. Sanki üzerinde adının yazılı olduğu bir gösterge onu işaret ediyordu.

Noelle ayağa kalkıp ellerini kalçasına yerleştirdi, ardından pantolonuna sürttü ama kollarını ne yapacağını bilmiyordu.

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Tanrım, çok gergindi.

Adam yaklaştı... yaklaştı. Çevresine bakmadı. Gözleri doğrudan Noelle'e odaklanmıştı. Belki o da Noelle'i hissediyordu. Gülümseyince Noelle nefes verdi ve dudakları da kıvrılarak ona karşılık verdi. Düşük bel pantolon ve üzerinde bir logosu olan siyah bir tişört giymişti, ne logosu olduğunu anlamadı çünkü dikkati dağılmıştı. Her zamanki gibi inanılmaz derecede yakışıklıydı, nefes kesici bir *altın* gibiydi. Daha da fazlasıydı. Bir yandan içi sevinçle doluyor, bir yandan da ağlamak istiyordu. Gerçekten, bu konuda canını yakan bir şeyler vardı. Nedenini anlamıyordu ve belki bunu sonra düşünürdü, belki de düşünmezdi.

Evan kısa siyah kapıdan geçip arkasından kapanmasına izin verdi ve sonra küçük bistro masasında Noelle'in durduğu yere doğru ilerledi. Gülümsemesi genişledi. "Merhaba," dedi. Sesi adeta onun içinden geçti. Bir ışık huzmesiydi. Karanlıkta uzanan bir eldi. Parmaklar onunkilerle birleşiyordu. *Yalnız değilsin.*

"Merhaba," diyerek selam verirken gülümsemesinin genişlemesine engel olamadı. Bu iyi hissettiriyordu. Geçen yıl hayatında çoğu şey zorlama gibi hissettirirken bu gülümseme hiç çaba sarf etmeden, kendiliğinden oluşmuştu.

"İyi görünüyorsun," dedi Evan. "Siktir, hem de çok iyi."

"Sen de öyle."

"Saçın," dedi. "Daha parlak."

"Ah." Noelle ellerini saçlarına götürürken utangaç bir şekilde omuzlarını silkti ve onun fark etmesinden bu kadar hoşlanmasına kendisi de şaşırdı. "İşıltılar," diye açıklarken cevabının saçma olduğunu hissediyordu. Sanki tesadüfen karşılaşmış eski sınıf arkadaşları gibilerdi. Bir sonraki konu hava durumu olacaktı.

Babası evine gelip onunla beraber ayrıldığı günün üzerinden *bir yıl* geçmişti. Neredeyse sürüklenerek götürülmüştü. Buna inanmak hâlâ çok zordu. İkisinin de olanları sindirmek için zamana

ihtiyaçları olduğunu söylemişti ve bu doğruydı ancak daha derin bir gerçek vardı. Muhtemelen ikisi de hayatlarının geri kalanını bunu sindirmeye çalışarak geçireceklerdi.

Bir dakika boyunca orada durdular. Hava, Noelle'in sylemeyeceklerinden emin olduğu kelimelerle yoğunlaşmıştı. İşin aslı zaten bütün bunları tanımlayabilecek bir kelime de yoktu. *Bu sorun değil*, diye düşündü Noelle. İki de biliyordu. Hep böyle olacağını tahmin etti. zerinde bir termos ve iki beyaz kupa olan masayı işaret etti. "Yemek mi yoksa kahve mi isteyeceğinden emin olamadım," dedi.

"Sadece kahve," dedi Evan. "Yemek yedim." İki de oturdu ve garson onlara yaklaştı, gözleri Evan'ın üzerinde dolandı. Evan menüye gerek olmadığını söylediği sırada Noelle ieceğinden bir yudum aldı.

"Beni aradığın için çok mutluyum," dedi Evan. "Bu... vay canına, bu harika."

Neredeyse aramayacaktı. Paula'nın büyükannesinin cenazesi için San Francisco'da plan yaptıktan sonra haftalarca tereddüt etmişti. Kadını hiç tanıımıyordu ama Paula destek için yanında olmasını istemişti ve bunu memnuniyetle yapmıştı. "Bana nasıl olduğunu anlat," dedi.

Evan kendine bir fincan kahve doldurdu ve bir yudum alıp sonra sandalyeye geri yaslandı. Noelle en iyi plastik cerrahları tutacak paraya sahip olmanın neler yapabileceğini görebiliyordu. Yüzünde yediği dayaklardan izler yoktu. Sol elini masaya koyunca Noelle'in kalbi sıkıştı çünkü en azından o kısmı hâlâ travmasının hafif de olsa fiziksel izlerini taşıyordu. Gözleri sa çizgilerindeki izleri takip etti ve sonra bakışlarını ona çevirdi. Evan, Noelle cerrahi izleri incelerken onu izliyordu. "İyiyim," dedi. "Oldukça iyi. Stanford..." Kaşlarını kaldırıp indirdi ve sonraki kelimeyi özenle seti. "Yoğun geçiyor." Gülümsedi ama gergin görünüyordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Başını eğdi ve Noelle onun çenesinin kasılmasını, bir omzunun yukarı kalkmasını izledi. “Stanford’ı sevmiyor musun?”

Evan gülerken omuzları düştü. “Senden hiçbir şeyi saklayamıyorum, değil mi?”

Noelle’in dudakları kıvrıldı ama gözlerini kahvesinden ayırmadı. Bir paket daha şeker atıp karıştırırken Evan’ın boğazını temizlemesiyle bakışlarını kaldırdı. Evan, bir kadının yanından geçtiği so-kağa bakıyordu; kadın neredeyse kendisiyle aynı boyda bir köpeği zorlukla yürütüyordu. Tasmayı zorla çekiştiriyordu ve kimin kimi gezdirdiği belli değildi.

“Hayır, gerçek şu ki... şey... nefret ediyorum,” dedi Evan. Derin bir nefes verdi. “İşte bu. Kendime bile bunu ilk defa söyledim. Nefret ediyorum,” diye tekrar etti sanki bunu kendine doğruluyormuş gibi.

“Neden nefret ediyorsun?”

Evan sıkıntıyla iç çekti. “Hiçbir anlamı yokmuş gibi geliyor. Biliyor musun, derslerde oturuyorum, herkes kurumsal yönetim ve üst düzey liderlik hakkında konuşuyor. Ben sadece her şeyin ne kadar kahrolası şekilde işe yaramaz görüldüğünü düşünüyorum. Sanki babamın yaşadığı hayatın aynısına doğru sürüklendiğimi hissediyorum ve... siktir, bu bana ölüm cezası gibi geliyor, Noelle.”

Babamın yaşadığı hayat. Onun babası, paranın satın alabileceği bütün lükslere sahip bir imparatordu. Yine de... Noelle, Evan’ın ne demek istediğini tam olarak anlıyordu. “Bence çoğu insanın gördüğü dünyadan farklı bir şekilde gördüğümüzü söylemek doğru olur. İyi ya da kötü.”

Göz göze geldiler ve aralarında karşılıklı bir anlayış oluştu. Evan bir süre yaralanmamış elinin tersini masaya vurdu. “Evet ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini veya...” Hayal kırıklığıyla nefes verdi. “Hayatıma nasıl uygulayacağımı bilmiyorum.”

“Sanırım zaman alacak.”

Hafifçe başını sallayarak onayladı. “Bazı açılardan, geçen yıl yeniden başladım gibi geliyor. Her şeyi tekrar öğrenmem gerekiyormuş gibi... Çünkü her şey farklıydı. Yeniydi. Bir tür... yeniden doğuş, sadece masumiyet yoktu.” Kısa bir gülümsemeden sonra yüzünü buruşturdu.

Noelle de gülümsedi. “Ben de öyle.”

“Peki ya sen? Nasıl gidiyor?”

“İyi. Daha iyi.” Geceleri hariç ama bunu zaten biliyor olmalıydı. Gecelerden bahsetmeye gerek olmadığını düşündü.

Evan endişeli bir ifadeyle dikkatle onu izliyordu. Anlıyordu. Evet, söylemedikleri şeyleri anlıyordu. Ama aynı zamanda gerçeği de söylüyordu. *İyi*di. Çoğu yönden gayet iyiydi. “Hâlâ okula devam ediyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Okulu bıraktım.” Yerel bir topluluk kolejinde dersler alıyordu. Kısa bir kahkaha attı. “Sanırım ben de dersleri gereksiz buldum. En azından şimdilik.” Kahvesini tekrar karıştırdı. Soğumuştur, hem Evan gelene kadar iki fincan içmişti ve kafein sadece kaygısını arttırmıştı. Şimdi daha sakin hissediyordu. Zihni onu duygusal bir fırtınadan geçirmişti. Evan’ın varlığıysa içsel fırtınayı sona erdirmişti. “Sakin şekilde oturamadığımı fark ettim, biliyor musun? Belki bir gün bu değişir,” derken omuzlarını silktiler. “Ya da orada kalmamı sağlayacak bir konu bulurum. Ama şimdilik ayakta olmayı, hareket etmeyi, çalışmayı tercih ediyorum.” *Ve mümkün olduğu kadar az düşünmeyi.* “Bir spor barında garsonluk yapıyorum. Faturaları ödememi sağlıyor.”

Evan başını salladı. “Yapabileceğin çok şey var. Bunu çözeceksin.”

Noelle dudaklarının etrafında bir gülümsemenin gezindiğini hissetti.

“Seni bu kadar uzun süre göremeyeceğimi düşünmemiştim,” dedi Evan.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Biliyorum. Ben de düşünmemiştim,” dedi ona. “Sanırım... babama veda ettikten sonra ve oradan nereye gideceğimi anlamaya başladığımda, neredeyse...” Cümleyi bitirmekte zorlandı. Onu incitmeden nasıl tamamlayacağını bilmiyordu. “İkimizin duygularından ziyade sadece kendi duygularıma odaklanmak, daha kolay bir seçenektir. En sağlıklısıydı.”

“Anlıyorum.” Bir saniyelğine altdudağını dişledi, ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. “Babanın anma törenine geldim.”

Noelle şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Gerçekten mi? Seni görmedim...”

“Beni görmene izin vermedim. Arkada durdum. Güzel bir törendi.”

Buna ne yanıt vereceğini bilmiyordu.

“Çoğu gün senin yanına gelmemek için kendimi kendime zar zor engel oldum,” dedi. “Ama sonra... biraz daha sağlam bir zemin üzerinde olduğumu hissetmeye başladım. Ardından sanki...”

“Beni görmekten, o duygularla tekrar yüzleşmekten mi korktun?”

Evan'ın bu seferki gülümsemesi biraz hüzünlüydü. “Evet, sanırım.”

Başını salladı. Onun için de aynı şey geçerliydi. Evan'ı her gün görmek, takılıp kalmak anlamına gelirdi. Bir anlamda, Evan'dan uzaklaşmak, o kafesten dışarı bir adım daha atmak gibi olmuştu. Oradayken olduğu kızla, şu an olduğu kişi arasındaki farkları sadece mesafeyle anlayabilirdi. Ve ilerleme kaydettikten sonra, geri gitmeyi düşünmek bile -en azından Noelle'in zihninde Evan zaten hâlâ oradaydı- imkânsızdı.

Bir süre sessiz kaldılar. Belki Evan da ilk günlerin itiş kakışını, dönüp dolaşan umutsuzluğu, çaresizliği, her şeyi anlayan biriyle olma özlemini düşünüyordu. Öfke, her ne kadar onun için sonra gelmiş olsa da.

“Peki... birileriyle görüştün mü?” Bir kâğıt peçeteyle oynuyordu ve elleri şimdi onun cevabını beklerken hareketsizdi.

Noelle başını salladı. “Geçtiğimiz aylarda birkaç randevuya çıktım...” Noelle dudağını ısırıldı. “Ama bitti.” Kahve içmeye ve sonra sinemaya gitmek için anlaştığı adamı yok saymıştı. Adam elini tutmaya çalışmıştı ve Noelle derisinin kaşındığını hissetmişti.

Etraflarındaki hava sanki durmuş, arka plan bulanıklaşmıştı. Net ve keskin görünen tek şey Evan’dı. Onun referans noktasıydı. “Neden?” diye sorarken sesi yumuşamıştı. Sesi boğazına bir şey takılmış gibi boğuk geliyordu. “Demek istediğim, bu...”

“Benim için zor mu?” Gözlerini kaçırarak yutkundu. “Evet, donup kalıyorum,” diye fısıldadı. “Hatta el ele tutuşmaya bile katlanamıyorum. Ve... zevk alamayacağımdan endişeleniyorum. Ayrıca en sonunda... biliyorsun, birisiyle işler ilerlediğinde, çok zaman alacak...”

“O kişi bunu kişisel olarak algılayacak?” dedi Evan soru sorar gibi.

“Evet. Evet, tam olarak. Sonra da bu kötü bir kısır döngü olacak. Ne kadar gergin olursam, oraya varmam o kadar zor olur.” O yüzden neden deneyecekti ki? Neden birine bunu yapacaktı? Belki de yaralı olduğunu kabul etmeliydi.

“Bunu... doğru kişiye açıklayabilirsin,” dedi Evan. Noelle yüzü yanıyor gibi hissediyordu. Evan ile, *onunla bile*, bunu konuşmak zordu. Yine de gerçeği isteyerek sunmuştu. Çünkü Evan sormuştu ve ona yalan söylemek istemiyordu. Nedense, ona yalan söylemek kendine yalan söylemek gibi geliyordu.

“Yapabilirim,” diye onayladı Noelle. “Doğru kişiyle. Eninde sonunda.” Ayrıca evet, dürüst olmak iyi hissettiriyordu. Kimseye karşı dürüst olamayacağı o kadar çok şey vardı ki.

Noelle, Evan’ın çenesinin titrediğini gördü. Ellerinin tamamen hareketsiz olduğunu fark etti. Kendisini kışkırttığını, onun

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

aşk hayatı hakkında konuşmak istemediğini düşündü. Belki de bu doğrudu. İkisi de yaşananlardan zarar görmüştü. Zaten kabul ettikleri gibi duyguları sağlıklı şeylere dayanmıyordu.

Duyguları *gerçek* olan hiçbir şeye dayanmıyordu.

Ya da kalıcı olan şeylere.

Bu yüzden yeniden bir araya gelmeleri kısa ve karmaşasız olacaktı. İki eski... arkadaş? Arkadaşlar mıydı? Tabii ki. İki eski arkadaş; ortak noktalarıyla, mücadele ettikleri konular hakkında konuşuyorlardı. Sadece baş başa konuşabilecekleri şeylerdi. Devam etmeleri gerekiyordu. Noelle'in devam etmesi gerekiyordu. Evan'ın *devam etmesi gerekiyordu*.

Her ikisi de *devam etmişti*. En azından çoğunlukla normal bir hayat yaşayabilmek için. Noelle sürekli omzunun üzerinden bakmadan evden çıkmayı öğrenmişti. Tekrar gülmeyi öğrenmişti. Bir anda gözyaşlarına boğulmamayı öğrenmişti. Evan da bunları aşmış gibi görünüyordu. Mevcut yolunu sorgulamasına rağmen iyi görünüyordu. Ama yirmili yaşlardaki erkeklerin çoğu bunu yapardı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Başka biriyle... görüşüyor musun?"

"Hayır."

Cevabı netti, kaslarının gevşediğini hissetti. Kasılmış olduğunu fark etmemişti bile. Kendisinin de kışkandığını düşündü. O garip bağ, pek çok çeşitli duyguyla karışmıştı. "Neden?" diye sordu.

Evan omuzlarını silkti ve elini kaldırarak parmaklarını gerdi. "Güçlenmeye odaklanmakla meşguldüm ve... bilirsin, derslerimden nefret etmek, hayatımla ne yapmam gerektiğini merak etmek zaman alıyor." Hafif bir rüzgâr esti ve alçak kapının yakınındaki bir ağaç titreyince yaprakları hışırdadı. Evan yumuşak sesin geldiği tarafa döndü ve yüzündeki gülümseme soldu. "İlgimi çeken kimseyle tanışmadım." Duraksadı, Noelle konuşmaya devam etmesini bekledi. "Ben de duygusal olarak sıkışıp kaldım. Çok fazla." Masaya vurdu. Noelle, onun bunu itiraf etmekten hoşlanmadığını anlayabiliyordu. Ama yine de söylemişti ve buna memnundu.

“Geçen e-postanda bahsettiğin terapistle görüşmeye devam ediyor musun?” diye sordu.

Evan yumuşak bir kahkaha attı. “O e-postayı altı ay önce göndermiştim.”

“Özür dilerim. Çok sık kontrol etmiyorum.” Noelle internette vakit geçirmeyi pek sevmezdi. Orası, mayın tarlasına benziyordu. Her şey tetikleyici unsur olabilme potansiyeline sahipti. Instagram’a son girdiğinde, bir kızın iki dudak kalemini karşılaştırdığı bir gönderi görmüştü ve bir saat boyunca ağlamıştı. *Çünkü mahrum bırakıldın*, demişti Paula, ona durumu anlattığında. *En kalıcı reнге sahip dudak kalemini umursayabilecek bir kız olma ihtimalinden mahrum bırakıldın*. Gülmüş fakat sonra biraz daha ağlamıştı. Bunu umursamak istiyordu. Hem de *çaresizce*. Gerçekten mahrum bırakılmış gibi hissediyordu.

Bu yüzden nadiren... internette bir şeylere bakıyordu. Evden çıkarken bile etrafında yeterince potansiyel mayın vardı. Ama çıkmak zorundaydı. Çalışmak zorundaydı çünkü karnını doyurması gerekiyordu.

Evan onun düşüncelere daldığını görebiliyordu. “Belki sana mektuplar yazmalı ve postayla göndermeliydin,” dedi bir süre sonra.

Noelle güldü. “Belki de.”

“Ancak soruna gelince evet, aynı terapistle görüşüyorum. Daha sık değil ama ... biliyorsun, ihtiyacım olduğunda.”

“Yardımcı oluyor mu?”

Evan bunu düşünüyormuş gibi baktı. “Evet, sanırım. Çok akıllı. Sanırım... *rahatlatıcı* demek daha doğru olur. Ayrıntıları açıkladığımda şok olup dehşet içinde kalmayacak birinin olduğunu bilmek güzel. Ya sen?”

“Hayır. Birkaç ay önce bir terapistle gittim. İyi biriydi ama ... bilmiyorum, sanırım onunla birbirimize pek uyum sağlayamadık. Ama Paulavar. Paula benim için bir dayanak oldu.” Bir profesyonele

TOM KUÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

gitmeyi bıraktığını çünkü onu karşılayacak maddi gücü bulamadığını belirtmedi. Ama Paula hakkında söylediklerinde dürüsttü. Tabii ki kendisi de vardı. Üstesinden gelmeyi başarıyordu.

“Güzel, buna sevindim,” dedi Evan.

“Başka bir şey ister misiniz?” diye sordu garson.

“Hayır, teşekkürler, sadece hesap lütfen,” dedi Noelle. Başka ne konuşabilirlerdi ki? Sadece bir yıl olmuştu. İkisi de hâlâ mücadeleye ediyordu ve her ikisi de oldukça iyiydi. Onu çok özlemişti. Ve birbirleri için iyi olmadıklarını biliyordu. İyileşmek, yaşadıkları şeylerden ölçülebilir şekilde ilerlemek zaman alacaktı. Ama birbirlerini kontrol ettikleri için mutluydu. Onu şimdiki gibi sağlıklı, en azından çoğunlukla mutlu olarak devam ettiğini ve ilerlediğini hayal edebiliyordu.

“Bugünkü planın nedir?” diye sordu Evan hızla.

Noelle tereddüt etti. “Aslında bir plan yapmamıştım. Paula anesine son dakika düzenlemelerinde yardım ediyor ve cenaze için gelen aileyi karşılıyor.” Sokağın karşısındaki oteli, özellikle bu restoranı seçmesinin nedenini işaret etti. Odasının manzarası bile vardı. “Sadece otel havuzunda birkaç saat takılmayı ya da belki birkaç yer görmeyi planlıyordum. Bilmiyorum.”

Başını salladı. Evan tekrar hızla, “Benim de günüm oldukça boş,” dedi. Kalbi de aynı şekilde hızlanmıştı.

O eski, tanıdık tutku. Gözleri ona değdiği andan itibaren kabul etmemeye çalıştığı *ihtiyaç*.

Garson tekrar gelip fişi masaya koydu. Birkaç tabak ve kahve bardağını toplarken zaman geçmiyor gibiydi. Genç kadın dönerken Noelle nefesini verdi. Evan ile göz göze geldiklerinde bakışlarını güçlkle kaçırdı. Onunla havuzda takılmasını ya da şehri gezmesini istemeyecekti. Nasıl yapacağını bile bilemiyordu. Onunla değil. Birbirlerine yabancıları. Evet, hayal edilemeyecek kadar korkunç; onları sonsuza dek değiştirecek bir şey paylaşmışlardı. Sonsuza dek bağlayacak bir şeydi. Ama aslında, birbirleri hakkında

anlamalı hiçbir şey bilmiyorlardı. Sadece veda etmek ve onun hayatına devam etmesine izin vermek daha iyiydi. Henüz çok erkendi. Bunu yapmamaları gerekirdi.

“Noelle-”

“Evan-”

Gözleri onunkileri aradı. Evan da ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyordu. Otelin karşısına baktı. Önündeki görevli yaşlı bir adamın bagajından bavulları boşaltmasına yardım ediyordu. Tekrar göz göze geldiler. Noelle onun ne teklif ettiğini veya ne istediğini biliyordu. Belki de o tür bir teklif için kelime yoktu. Ama biliyordu. Evan da biliyordu.

Noelle yapmayacağına dair kararını çoktan vermişti. Kötü bir fikirdi.

“Evet,” dedi Noelle yumuşak bir sesle. Cüzdanını almak için uzandı ama Evan onu geçerek masanın üstüne yirmilik bir banknot bıraktı. Küçük kapıdan birlikte çıktılar ve otele doğru yola koyuldular.

Bir gün önce giriş yaptığı oda hoştu. Basit ama güzeldi. Noelle çantasını masanın üzerine fırlattı. Arkasında, kapının tıkırtısını ve Evan'ın kilidi takarken çıkardığı sessiz zincir sesini duydu. Kalp atışı hızlandı. Gergindi ama teslim olmuştu, hatta bu yanlış olsa bile kendine izin vermişti. Aynı zamanda da rahatlamıştı. Bir seçim yapmıştı. İkisi için de sonuçları olacaktı ama geri adım atmayacaktı. *Şimdi değil.* Evan'ın bakışları da kendinden emindi, bunu görebiliyordu. Burada yapaylığa gerek yoktu. Akıllarında sadece tek bir amaç ve tamamen bir anlayış vardı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve dönüp yaklaşırken onu izledi.

Evan başını eğip nazikçe gülümsedi. Gergin görünüyordu ama bu Noelle'i şefkatle doldurdu. Bu seferki diğerlerinden farklıydı. Daha önce şefkat hissetmemişti, sadece ilkel bir ihtiyaç vardı. “Hiç öpüşmedik,” dedi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Göğsünden yükselen kahkahayı tutamadı. Bu saçmalıktı. “Öpüşmedik mi?”

“Öyle olsaydı bunu hatırlardım.”

Noelle de öyle olsa hatırlayacağını düşünüyordu. Bazen, seks yaptıkları iki anı hayal ederdi; kavrayışı, teninin üzerindeki kayışı, içine girdiğinde etinin yarattığı sıcak baskı... Onu tehdit eden ve tekrar tekrar üzerine gelen diğer imgeleri bastırmak için gözlerini kapadı. O anılara sahip olduğu için minnettardı. Onlara, aylar önce ona Evan’a sarıldığı zamanlardaki gibi sıkıca tutunmuştu. Bir silah, gölgeler arasındaki bir meşale gibi hissettiriyorlardı.

“Bu sefer farklı yapalım,” dedi Evan. “Yavaş ilerleyelim. Ne kadar yavaşlığa ihtiyacın varsa. Acele etmemize gerek yok. Süre kısıtlaması yok. Tamam mı?” Sanki Noelle’in aklını okumuştı. Evet, eski anıları vardı ama bu anılar daha keskin, daha parlak olacaktı.

“Evet,” diye fısıldadı. “Peki, tamam.”

Evan bir parmağını onun çenesine koydu ve yüzünü eğerek yaklaştı. Tatlıydı. Gerçekten tatlıydı. Onun hakkında uzun süre yanılmıştı. Sadece bir ayda, bir kafes ve ateşli bir kaçışla en büyük düşmanına bağlanmıştı. Küçük bir gülüş dudaklarından sızdı, Evan geri çekildi ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Noelle’e onu neyin güldürdüğünü sormadı.

Evan’ın dudakları ona değdiği anda Noelle’in gözleri titreşerek kapandı. Onun tadını biliyordu. Belki de sebebi nefesinin kokusunu bildiği içindi. Bu yeniliğe rağmen ilk öpüşmeleri, bazı açılardan eve dönmek gibi hissettirdi. O evde yüzlerce hayalet yaşıyordu, belki huzur içinde olmak belki de gece yarılarında zincirlerini sallamak için oradaydılar. Dudaklarının kenarında yavaşça gezinen dilini hissetti ve Noelle ağzını açarak ona daha da yaklaştı.

Evan kollarıyla onu sardı ve yara izleriyle kaplı elinin parmaklarını saçlarından geçirerek başını okşadı. Bu hoştu. Daha önce ona kimse bu şekilde dokunmamıştı. Noelle onun ağzının içine doğru iç çekti ve dilini kendi diliyle buluşturdu.

O ikinci kattaki odadan önce yalnızca üç çocukla öpüşmüştü. Hiçbirini pek hatırlamıyordu, sadece pek iyi olmadıklarını biliyordu. Evan iyiydi. Gerçekten iyiydi.

Öpüşmeleri yavaş, derin ve ilahi bir tutku içindeydi. Bunu *yapabilirdi*. Evan ona istediği kadar zaman verecekti, hatta gerekirse gecenin tamamını da. Bu konuda emindi. Bu sayede güveni de aldığı zevk de katlandı.

Noelle eriyordu. Kollarını onun etrafına sardı ve Evan'a daha da yaklaştı. Avuçlarını kollarına ve omuzlarına doğru sürterken parmaklarının altındaki nabızı hızla atıyordu. Pantolonundaki şişkinliği, tenindeki sıcaklığı hissetti. Tahrik olmuştu ama ses çıkarmıyordu. Evan, Noelle'e uyum sağlamak için heyecanını geri tutmaya çalışıyordu.

Dudakları ayrıldı ve Evan geri adım attı. Yanakları kızarmıştı, dudaklarında Noelle'in bıraktığı ıslaklık vardı. Çok güzeldi; sadece özellikleri veya saçları yüzünden değil, aynı zamanda yüzündeki yoğun konsantrasyon yüzünden de öyleydi. Noelle'e bakarken kalbini neredeyse durduracaktı. Tişörtünün etrafına elini sarıp kafasının üstünden çekti. Egzersiz yaptığı her halinden belliydi. Güçlü ve zarifti. Kendisine biraz süre vererek onu doya doya içti ve o da tişörtünü başının üzerinden çekerek çıkardı.

Bu da farklıydı. Diğer anıların yerini alacak yeni anılar. Yorgun, aç, susuz, korkmuş, *umutsuz* hallerinde olmadıkları anılar.

İkisi de soyundu, her giysi parçası çıkarıldığında bakışları ısındı. Evan sertleştiğinde Noelle ilk panik dalgasını hissetti ama buna rağmen nefes aldı. Giysilerini bir kenara koydu ve yatağın kenarına oturdu. Geriye yaslandığında Evan onun üzerine gelmek yerine, yanına yatıp ona doğru döndü. Evan uzanıp bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırdı. Utangaç olmasına rağmen son zamanlarda hayatının başka hiçbir döneminde hissetmediği kadar yoğun bir şekilde heyecanlıydı. İğrenç, yaşlı adamın kötü bir maskeyle,

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

ağızından yayılan soğan kokusuyla tecavüz ettiği anın yerine Evan onun bekâretini almış olsaydı, nasıl olacağını düşündü.

Evan sanki bu rahatsızlığını sezmiş gibi onu kendine çekti ve parmaklarını nazikçe sırtında gezdirdi. “Bazen benim için de zor,” dedi kulağına. “Başka birini düşünmek. Seni düşünüyorum, Noelle. Merak etmeden duramıyorum...”

Noelle dudaklarını tekrar onunkilerin üzerine doğru yaklaştırdı ve onu susturdu. Şu andan başka hiçbir şeyden bahsetmesini istemiyordu. Ne bir vaatten ne de bir plandan. En azından bir kısmının, kendisine yapılanlar için yanlış yere koyulmuş bir suçluluk taşıdığını biliyordu ve buna gerek yoktu. Evan da aynı şeye maruz kalmıştı. Eğer Evan’ın yanlış düşüncelerini hafifletmeye yardımcı olacaksa mutlu olurdu çünkü bu sadece kendisi için değildi. Daha fazlası olmamalıydı.

Öpüşürken ona döndü, bacağına kalçasının üzerine attı. Tek bir vücut haline geldiler. Evan’ın nefesi kesilirken biraz geri çekildi ve gözlerine bakarak onu okumaya çalıştı. Sol eli teninde, kalbinin üzerinde gezindi.

Noelle kollarını hareket ettirdi, Evan’ın elini kendi elleri arasına alarak dudaklarına götürdü. Parmak uçlarını yavaşça, teker teker öperken Evan iç çekti. “Ne durumda?” diye fısıldadı. “Gerçekten?”

“Gergin. Ağrılı. Ama yine de iş görüyor,” dedi Evan hafif nefesle dolu bir gülüşle. “Fizik tedavi yardımcı oluyor. Doktorlar zaman içinde çoğunlukla normal olacağını düşünüyorlar.”

Noelle gülümseyerek, “Bizim gibi mi?” diye sordu. Bunu şakayla karışık söylese de aslında dedikleri doğrudu. Ya da öyle olmasını umuyordu.

Evan, “Tam olarak,” derken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Zaman için de çoğunlukla normal olmak... Bu tedavinin gayet iyiye gittiğinin işareti, değil mi?”

Noelle omuz silkti. Evan ile bu şekilde, böylesine yakın ve bedenleri çıplak konuşmak kanının damarlarında daha hızlı hareket

etmesine neden oluyordu. Sıcak ve umut dolu hissediyordu. “Tedavinin seyri açısından, evet. Daha kötü olabilirdi.”

Evan kısık bir sesle güldü, bu ses tenini kadife bir şey okşuyormuş gibi hissettirdi. Noelle hafifçe titrerken meme uçları sertleşti. Gırtlaktan gelen kahkahası onu darmadağın etmişti. Böyle hissetmek çok güzeldi.

Evan eğilip boynunu öptüğünde Noelle onun sıcak nefesini teninde hissetti. Başparmağı bir meme ucunda tembel daireler çizerken, “İyi mi?” diye sordu.

“Evet,” diye fısıldadı Noelle. “Evet, iyi.”

Noelle gözlerini kapatmadı. Onu hissetmek istiyordu ama daha da önemlisi, onun görüntüsünü anında hatırlayabileceği şekilde, zihnine kazımak ve saklamak istiyordu. Başka bir adamla yakınlık yaşadığında Evan’ın anısını çağırmak hastalıklı bir şey miydi? Belki. Belki de bilinmeyen bir gelecekteki partnerine karşı son derece adaletsizdi. Ama alternatif görüntüler çok daha kötüydü. Onlar, herhangi bir gelecekteki yakınlığı imkânsız hale getirecekti.

Sonunda Evan’ın hissettirdiklerine tutunacaksın ama yüzü bulanıklaşacak. Bu bir gün olacak. O zaman gerçekten özgür olacaktı.

Eğer Evan’ın da ihtiyacı olan şey buysa Noelle aynısını onun için de istiyordu. Belki yoktu. Ama ona haz vermenin, bir şekilde Evan’ı iyileştirdiğinden neredeyse emindi.

“Kesinlikle işe yarıyor,” diye mırıldandı. Eli memesinde sihirli şeyler yaparken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Evan elini Noelle’in karnına götürdü ve temkinli bir şekilde bacaklarını ayırdı. Noelle dondu, içgüdüleri ona geri çekilip kaçmasını söylüyordu.

Evan onun düşüncelerini dağıtarak, “Nefes al,” dedi. “Ve bana bak.”

Noelle’in nefesi boşaldı ve gözleri onun gözlerine kilitlendi. O kadar mavilerdi ki... Uzun, yağışlı bir gecenin ardından sabah sakinleşmiş gökyüzü kadar netti. Evan gülümsedi ve bu biraz aptalca

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

ve beklenmedik bir şeydi, bu yüzden Noelle de gülümsedi ve tam o anda Evan parmaklarını içine soktu. “Ah,” diye fısıldadı Noelle. Ardından o hissi fark etti, onun elinin hareketlerine zincirlenmişti ama aynı zamanda o net, mavi gökyüzüne doğru süzülüyor, kendini bırakıyordu. Tanrım, süzölmek ne kadar güzeldi. Bir uyuşturucuydu. Güzel bir kaçıştı. Evan başını eğip bir meme ucunu ağzına alınca Noelle çığlık attı ve parmaklarını onun yumuşak saçlarının arasına geçirdi. Onu bacağına karşı hissetti; sıcak ve sertti ama Noelle hazır olduğunu söyleyene kadar ona zaman vereceğini biliyordu.

Çok uzun sürmesini istemese de bedeninin bu kadar iyi tepki verdiği bir durumda zihninin dağılma riskini de göze almak istemiyordu. Bu bir tür denge oyunuydu ve oldukça hassastı. O aptal gülümsenin yardımı olmuştu, bunu yalnızca Evan bilecekti.

Evan parmağını yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyordu. Başparmağıyla Noelle’in kendisini onun eline doğru bastırmasını sağlayan noktada hafifçe daireler çizerek daha fazlasını arıyordu. Noelle onun daha rahat hareket edebilmesi için bacaklarını ayırdı. Evan’ın parfümüyle karışık kokusu etrafını sarmıştı, başka hiçbir şey yoktu. Noelle onun tenin kokusunu nerede olsa tanırdı. Korkusunun tadını da kanının ekşiliğini de biliyordu. Ama şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Onun yüzünü cehenneme sürüklendikleri zamanki haliyle görmeyi reddetti. Zevk içinde gözlerini kapadığını fark etti ve tekrar açtı. Evan onu izliyordu. “İyisin,” dedi. “Her şey yolunda. Çok ıslaksın, Noelle. Seninle ilgili her şey mükemmel.”

Islaktı. Öyle olduğunu hissedebiliyordu. Evan’ı parmaklarının kaymasıyla körüklediği arzusun kanıtıydı. Bedeni hâlâ kendine aitti. Kimse onu cinsel isteksizlikle dolu bir yaşama zorlamamıştı. İyileşebilirdi. Şu anda da bunu yapıyordu.

Noelle, “Şimdi,” dedi ve Evan’ın omuzlarını nazikçe çekti. Gölgelerin birikmesine izin vermek istemiyordu, bu riski göze almak istemiyordu.

Parmakları yavaşça kaymaya devam ederken, “Bu şekilde yapabilirim,” dedi Evan,

Ama Noelle başını iki yana salladı. Onun üzerini çıkmasını, parmağından daha fazlasıyla içine girmesini istiyordu. Teslim olması, bunu yapabileceğini bilmesi gerekiyordu.

Evan bir saniye tereddüt etti ama onun isteğini yerine getirdi, elini çekti ve üzerine eğilerek onu öptü, bedenini onun üzerine getirip dizleriyle destek aldı. “Beni yönlendir,” dedi. Noelle aşağıya uzandı, sertliğini kavradı ve teninin ipeksiliği karşısında şaşırdı. Elini üstünden kaydırarak cildin yukarı ve aşağıya nasıl kolayca hareket ettiğini büyülenmiş bir şekilde inceledi. Belki bunu daha sonra, eliyle ve belki de ağızıyla keşfetmek isteyebilirdi. Bu düşünce onu heyecanlandırdı.

Evan acı dolu bir kahkaha attı. “Bunu durdurmazsan, bir dakika içinde işimi bitireceksin.”

Noelle gülümsedi. Söylediği şey, bir hedefi olduğu ve zevkinin bunun tamamı olmadığıydı. *Tatlı Evan*. Gözlerinin içine baktı ve onu sevdiğini fark etti. O anda, Evan’ı gerçekten sevdiğini anladı. Sevgisi hastalıklı ve çarpık, hatta sevginin asla temellendirilmemesi gereken şeylere dayanıyordu. Ama yine de onu seviyordu ve aşk oradaydı, kalbini ısıtarak onu vücuduna yönlendiriyordu.

Seni seviyorum ve o yüzden, bu iş bittiğinde, seni bırakacağım.

Bir kez daha.

Evan’ın görüşü bulanıklaştı ve Noelle onun yüzünün buruşmasına sebep olan hazzı izledi. *O bakış*. Tanrım. Çok güzeldi. Onu içine çekti ve sadece Evan’ın hazını izleyerek kendi zevkini daha da arttırdı.

Kendi hazzını bulmanın yanı sıra, birlikte olduğun adamın da aldığı zevke tanıklık etmek harika bir farkındalıktı.

Evan farklı hissettirdi. Önceki iki seferden çok farklıydı. Bu kadar tahrik olmanın doğal ve *doğru* gelen bir tarafı vardı. Noelle daha önce neredeyse onun kendisine tam olarak uymadığını

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

düşünecekti ama hayır, mükemmeldi. Bacağını kaldırdı ve Evan yavaşça hareket edip farklı pozisyonları denerken alnında ter damlacıkları birikti. Sırtı nemlenmişti, Noelle tenini okşadı; içindeki ve ellerinin altındaki hisse bayılmıştı. Evan'ın memesini kavrayan ağzı ve iç kaslarını sıktağında titremesi hoşuna gidiyordu. Seks hakkınca daha önce hiç bilmediğı *çok şey* vardı.

Evan, Noelle'in yavaşça zirveye tırmanmaya başladığı anı fark etmiş gibiydi. Elini bacaklarının arasına getirip onu nazikçe okşayarak kanının daha hızlı akmasına ve karın kaslarının gerilmeye başlamasına neden oldu.

Evan derin nefesler alıyordu, başı eğilmişti ve kasları o kadar gerilmişti ki... Kendini tutuyordu.

Ardından saf bir zevk dalgası üzerini kapladığında her şey yoğunlaştı. Noelle onu omuzlarından tutarak tırnaklarını derisine geçirdi ve Evan'ın adını haykırdı.

Noelle onun da boşaldığını biliyordu ve bir anlığına birlikte havada asılı kaldıktan sonra dünyaya geri döndüler. Bir saniye önce-sine kadar kendini mutlu hissederken sonraki anda kaybolmuş hissetti. Gözyaşları akarken güldü. Kahkahası ağlamaya dönüştü ama yine de onu sıkıca tuttu. Evan onun mutluluğundan da üzüntüsünden de şikâyetçi değildi. İkisini de sorgulamasına gerek yoktu. Sadece Noelle'e sarılmaya devam etti. O anda, Noelle bunun doğru ya da yanlış olup olmadığını umursamadı. Her şeyi kabullendi.

BÖLÜM YİRMİ

Evan, Noelle kalmasına izin verdiği için rahatlamıştı. Bunu yapmayacağından neredeyse emindi. Daha önce de birbirlerine bu şekilde zarar vermişlerdi. Bu defa birbirlerine ne sunduklarına dair daha net bir resimleri olduğunu düşünse de gerçekten emin olamıyordu. O kafeslerden kaçtıklarında bir tür yeniden doğuş hissi yaşadığını söylediği sözlerde samimiydi. Her şeyi yeniden öğreniyordu. Sınırlarını, duygularını, rahatlık seviyesini. Kimliğini. Dünyadaki yerini. İnsanlığa bakış açısını. Daimi bir döngü içindeydi. Savruluyordu. Onunla birlikte olmak, Noelle'i kollarında tutarak bir gece geçirmek, uzun zamandır ilk kez ayaklarının yere sağlam bastığını hissetmesini sağlamıştı.

Oda servisinden bir şeyler sipariş ettiler ve yatakta yemek yediler. Sonra tekrar seviştiler. Ve tekrar. Evan, Noelle'in hem fiziksel hem de duygusal sınırlarını keşfetmesini izlemekten büyük zevk alıyordu. Ayrıca bunda şifa da buluyordu. Kendisi de bir kurbandı. Yakınlık sırasında kendisini rahatsız edecek görüntülerin geleceğinden endişelenmişti. Ama öyle olmadı. Tek gördüğü Noelle'di. Geceyi sadece andaki haliyle yaşamıştı ve bu, yaralı ruhunu bir araya getirmesine yardımcı olmuştu.

Üçüncü kez seviştiklerinde Noelle ağlamadı. Evan, "Gözyaşı yok," derken ona döndü ve Noelle'i de kendisiyle birlikte çevirdi.

Noelle ona baktı, gülerken ciddileşti. "Gözyaşı yok," diye onayladı.

"Artık daha iyisin."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Bu o kadar kolay mı?”

Başıyla onayladı. “Faturamı göndermem gerekecek mi?”

Noelle gülüp onun omzuna hafifçe vurdu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandılar. Parmakları kenetlenmişti ve birbirlerine bakarken gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Evan nerede olduğunu bilmiyordu, sadece elinin uzandığını ve onun bir zamanlar olduğu gibi kendisini tuttuğunu biliyordu. Hatıralar sağanak yağmur gibi üzerine yağdı. Kafes. Soğuk. Korku. O yerin, o zamanın hisleri, hepsi içeri doldu. Noelle nefes nefeseydi, elini çekip arkasını döndü ve yatağa oturdu. Evan yutkunup hızla doğruldu ve yan masadaki lambaya uzandı. Dengesi bozuktu ve savrulan lamba masadan yere düşerken ampul kırıldı.

Oda karanlığa gömüldü. Karanlıktı. Çok karanlıktı.

Hâlâ orada mıyım? Özgür olduğumu mu hayal ediyordum?

Evan, Noelle’in sessiz hıçkırığını duydu ve duvar boyunca ilerleyerek el yordamıyla bir düğme aradı. Yukarı kaldırdı ve oda kutsal bir ışıkla aydınlandı. Ter içindeydi. Çok sıcaktı. Zor nefes alıyordu.

Sadece kiralanmış bir oda ve buruşmuş yatak çarşafı vardı. Ama o zamanki kiralanmış odada değillerdi, kapının önüne mobilyalar yığılmamıştı. Tozlu sokakta kırmızı ayakkabılı bir adamın yürüdüğünü, nefret dolu bir ifadeyle uzatılmış bir gülümseme karikatürüne bürünmüş birini göreceğinden emin olarak perdelerin arasından baktığı oda değildi. Bu kâbus bir zamanlar onu rahatsız etmişti ama bir süredir onu rüyasında görmemişti. Aklına bile gelmemişti. Şimdiye kadar.

Noelle çıplak memelerini kollarıyla kapatmış, gözleri odanın etrafında deli gibi dolaşırken yatağın kenarında oturuyordu. Evan onun yüzünde de kafese, motele ya da belki de ikinci kattaki o odaya gittiğini görebiliyordu; Evan, o odayı zihninden silmeye çalışmıştı.

Noelle’e doğru ilerledi, diz çöküp ellerini tuttu. Noelle kollarını indirip ona baktı. Çok güzeldi. Mavi çizgili gömleği, beyaz

pantolonu ve yüzünden geriye çekilmiş saçlarıyla... Kafeteryanın avlusunda onu gördüğünde de aynı şeyi düşünmüştü. O zaman genç görünmüştü; genç ama aynı zamanda olduğundan daha olgun. Şimdi ise çok savunmasız görünüyordu ve gözlerinden o ür-kütücü ifadeyi silip atmak istiyordu. Ama o ifade, istemeden de olsa, kendisi yüzünden oradaydı.

Birlikte en kanlı savaşımlardan geçmiş, yaralı savaşçılar gibiydiler. Birbirlerinin anlayışında sığınak buluyorlardı çünkü deneyimleri birçok yönden anlatılamazdı. Birlikteyken kelimelere ihtiyaçları yoktu. Yine de birbirlerinin varlığı, gömmesi daha kolay olan gö-rüntüleri ve anıları da beraberinde getiriyordu.

Daha önce bunu farkında değilse de artık biliyordu.

Bu gerçek kalbini kırdı. Tıpkı aynı sebepten dolayı ilk kez kırıldığı gibi. Onu arzuluyordu. Sadece Noelle'in sunduğu teselliği istiyordu. Ama Noelle de Evan'ı, onu kimsenin yapamayacağı bir şekilde tetikliyordu. Noelle'den uzak olmak daha rahatlatıcıydı. Ve bu Evan'ı ikiye bölüyordu.

Evan onun parmaklarını öptü. Elini açtı ve avucuna dudaklarını bastırdı. Ona tekrar baktığında, Noelle hâlâ o savunmasız bakışı taşıyordu ama gözlerine bir sıcaklık yerleşmişti.

"Hâlâ bir karmaşayız," dedi.

Evan iç çekti. "Bazı açılardan."

"Bu konuda asla pişman olmayacağım," dedi Noelle.

"Önümü kesiyorsun," dedi Evan. *Tekrar.*

"Bu, ikimizin de ihtiyacı olan şey, Evan," dedi Noelle. Birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı ve onun yaralarını tek tek öptü. Tartışmak istiyordu ama gerçekten tartışamazdı. Bu acı veriyordu ama Noelle'in haklı olduğunu biliyordu.

"Sanırım öyle. Bunu nasıl bilebiliriz?"

"Hayatlarımızı yaşayarak."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Kalbinde bir çatlak oluştu ve kasları birbirinden ayrıldı. Bunu hissetmişti. Hiç kimse bu sözlerin, fiziksel olarak kendisini ölçülebilir bir şekilde değiştirmedigine onu ikna edemezdi.

Başını dizlerine koyduğunda Noelle saçlarını okşadı. "Senden uzak olduğumda kendimi boş hissediyorum," dedi Evan. "Son bir yılda bunu çok düşündüm."

"Ben de. Ama bu boşluk... bir bakıma önemli."

"Evet," diye kabul etti Evan. "Ama aynı zamanda acı veriyor."

"Zamanla geçecek."

Yine o yırtılmayı ve kalbinin iki yöne gerildiğini hissetti. Öte yandan onun haklı olduğunu da biliyordu. Şimdilik. Belki de son-
suza kadar. Gelecek, sadece travma üzerine inşa edilemezdi.

Ama daha fazlası da var. Öyle mi? Nasıl bilebilirlerdi?

Bunu *gerçekten nasıl* bilebilirlerdi?

Noelle sırtüstü uzandı ve Evan da yanına kıvrılarak arkasından ona sarıldı. Birbirlerini hem iyileştirmişler hem de zarar vermişlerdi. Farklı bir şey yapamazlardı. Kader, birbirlerine olan etkilerini belirlemişti.

Orada onunla yatarken, ağlama isteği duydu. En son ne zaman ağladığını hatırlayamıyordu. Ne o kafeste ne de o korkunç üst kat-taki odada ağlamıştı. Onu daha sıkı sardı ve hâlâ yapabiliyorken ona tutundu.

Sabah uyandığında Noelle gitmişti. Evan onun bunu yapacağını zaten biliyordu.

İKİNCİ KISIM

Canavarlarla dövüşen kişi, kendisinin de
bir canavara dönüşmediğinden emin olmalıdır.

—*Friedrich Nietzsche*

BÖLÜM YİRMİ BİR

Yedi Yıl Sonra

Evan arabasından inerken telefonu çaldı. Arabayı kilitlemek için düğmeye bastı ve telefonu cebinden çıkarıp ekrana göz attı. *Babam.*

Aramayı reddedip telefonu tekrar cebine koyarak garajdan çıktı ve Aria ile buluşacağı İtalyan restoranına doğru yöneldi.

Babasıyla daha sonra konuşacaktı. Son zamanlarda, babasının aramalarını çoğunlukla görmezden geliyordu. Babasının, Evan'ın fırsatlarını boşa harcadığı için hayal kırıklığına uğradığı yönündeki başka bir uzun konuşmayı dinlemek istemiyordu. Yirmi yedi yaşındaydı ve babası hâlâ yedi yıl önce Stanford'ın işletme programını bırakmasını, bunun yerine ceza adaleti okumayı seçtiği gerçeğini kabul edemiyordu. Babası bunu ödemeyi reddetmişti ki bu Evan için sorun değildi. Annesi ise her zamanki basit teselliyle karşılık vermişti: *Eğer bu seni mutlu ediyorsa benim için sorun yok.* Bu da aslında, *yeni kocam ve üvey çocuklarımla hayatımı yaşamakla meşgulüm ve gerçekten umurumda değil,* demekti. Evan birkaç eyalet okuluna başvurmuş ve ardından da bir iş bulmuştu. Dört yıl boyunca kendi başının çaresine bakmıştı.

Mezun olduktan bir yıl sonra kendi özel soruşturma firmasını kurmuş ve bir kez bile pişman olmamıştı.

Gösterişli bir iş değildi. Hatta her zaman ilginç olduğu da söylenemezdi. Ama bir müşterinin davasını sonuçlandırmak, adaletten yoksun kalmış yanını besliyordu. Hatta aldatıldığını düşünen

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

eşle ilgili bile olsa -başlangıçta gerçi çevirme lüksü olmadığı bu tarz işleri artık almıyordu- böyle hissediyordu. Onlar genelde nan-kör ve her zaman depresif olurlardı. Evan'ın tecrübesine göre bir eş, partnerinin aldattığından şüpheleniyorsa, muhtemelen haklı çıkıyordu.

Tabii, eğer doğru terim buysa kendi *özel projesi* de vardı.

Düzenli olarak birlikte çalıştığı, Reno Polis Departmanı'ndan birkaç kişiyle bağlantı kurmuştu ve bunlardan biriyle, Aria Dixon adında bir memurla şu anda buluşacaktı.

Küçük ve ev sıcaklığındaki restorana girdiğinde garson gülümsedi ama onun biriyle buluşacağını söylemesine gerek kalmadan, Aria arka taraftaki bir masadan ayağa kalkıp el salladı. Evan elini kaldırarak Aria'ya onu gördüğünü belli etti ve ardından aralarında ki etkileşimi izleyen garsona başıyla selam verdi.

"Keyifli günler, efendim," dedi garson.

"Teşekkürler."

"Merhaba," dedi Aria. Evan masaya vardığında, ayağa kalkıp ona hızlıca sarıldı. "Seni görmek çok güzel."

"Seni de." Montunu çıkardı ve sandalyesinin arkasına astı. Oturduğunda, "Nasılsın?" diye sordu.

Aria omuz silkti, bal rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Onu daha çok saçları toplanmış ve üniforma içinde görmeye alışkındı. Üstelik onu sivil kıyafetlerle görmek her zaman biraz tuhaf geliyordu. Aria, Evan ile aynı yaşıydı. Koyu yeşil gözleri ve burnunun üzerinde birkaç çili vardı. Katı bir polisten ziyade güzel Orta batılı bir kasaba kızına benziyordu. "Biliyorsun, her zaman olduğu gibi rüyamı yaşıyorum."

Aria ona gülümsediğinde Evan da hafifçe güldü. Aria'nın bazen ona bakışlarından, bir yıl önce yaşadıkları kısa ilişkiyi tekrar canlandırmayı umduğunu anlayabiliyordu. Bu ilişki, grup olarak dışarıya içmeye çıktıkları bir gece, onun Aria'nın evine dönmesiyle

başlamıştı. Birkaç kez birlikte olmuşlardı ama hep sıradan ve rahat bir ilişkiydi. En sonunda Evan, aralarındaki çalışma ilişkisini daha fazla riske atmak istememişti. Ne olursa olsun romantizme odaklanabilecek bir durumda olmadığı için bu ilişkiyi sonlandırmayı önermişti. Sebebi Aria'yı çekici ve ilginç bulmadığı için değildi; sadece kariyerini inşa etmekle meşguldü. Aria'nın bu durumu iyi karşıladığını düşünüyordu ancak gözlerindeki belirsiz hayal kırıklığını fark ettiğinde, baştan bu çizgiyi aşmasından ve değer verdiği bir iş arkadaşıyla gerilim yaratmış olmasından dolayı pişmanlık hissetmişti.

Çünkü Evan, sonunda huzurlu bir yere gelmişti. Bu durum zaman almıştı. Hatta yıllar sürmüştü. Ama artık iyiydi. Gerçekten iyiydi. Çok nadir kâbus görüyordu. Başına gelenleri, soğuk terler dökmeden düşünebiliyordu. Elbette, hâlâ mağduriyetiyle ilgili duygular yaşıyordu ama kabullenmişti. Bunun böyle olması gerektiğini düşünüyordu. Yaşananlar onu değiştirmişti. Başka türlü nasıl olabilirdi ki? Ama zaman geçtikçe fark ettiği şey, değişimin hepsinin olumsuz olmadığıydı.

Yedi uzun yıllık iyileşme, ara sıra aldığı terapiler ve içgüdülerinin doğru olduğuna inandığı yolu takip ettikten sonra bulunduğu yere gelmişti. Bunu riske atmak? En ufak bir şekilde bile olsa? Evan, eğer bir şey veya *biri* bu riski almaya değer olursa, bunu anlayacağını biliyordu.

Aria bir yudum su alıp bardağı yerine koydu. "Benimle burada buluştuğun için teşekkürler. Haftalardır tek bir gün bile izin kullanmamışım gibi hissediyorum. Evde yiyecek hiçbir şey kalmamış."

"Hâlâ özel timde mi çalışıyorsun?"

"Evet. Çete faaliyetleri son zamanlarda tavan yaptı. Cumartesi günü dört yaşındaki bir çocuğa arabadan ateş açıldı."

Evan yüzünü ekşitti. "Durumu nasıl?"

"Şu an için kritik. Bu tür şeylere ilgin varsa dua edebilirsin."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan başını salladı. Bu, düzenli olarak yaptığı *bir şey* olmasa da bir grup suçluya bağlılığını kanıtlamak isteyen pisliğin teki tarafından vurulan dört yaşındaki küçük bir çocuk adına tanrıya dua etmekten çekinmezdi.

Aria bir ay kadar önce çete birimine atanmıştı. Bu durum Reno'da giderek büyüyen bir sorundu. Tabii ki çetelerle birlikte daha fazla uyuşturucu geliyor ve dolayısıyla daha fazla suç işleniyordu; sadece çete üyeleri tarafından değil, aynı zamanda uyuşturucuya bağımlı hale gelen vatandaşlar tarafından da. Ayrıca her zaman daha ciddi bir sorun olan insan kaçakçılığı meselesi de vardı.

Garson gelip önden içki siparişlerini aldı; Aria bir kadeh şarap, Evan ise bir bira istedi. Teknik olarak iş saatleri dışında sayılırlardı. "Bana söyleyecek bir şeyin var gibi geldi," dedi Evan.

Aria başını salladı. "Belki. Emin değilim. Kararı sana bırakmayı düşündüm." Sandalyenin yanındaki çantasına uzanıp bir dosya çıkardı ve Evan'a uzattı. Evan dosyayı masaya koyup açtı. Göz gezdirirken kaşları çatılmıştı.

Boş zamanlarında kaçırılma vakalarını araştırıyordu. Aria'dan dikkatini çeken ve kriterlere uyan her şeyi ayırmasını istemişti. Elbette, önce ona geçmişiyile ilgili bilgi vermek zorunda kalmıştı ama Aria zaten biliyordu. Aria, bunu itiraf ettiğinde yüzü kızarmıştı ama buna gerek yoktu. Kaçışlarından sonraki yıl, Evan ve Noelle'in hikâyesinin aldığı medya ilgisi düşünüldüğünde Aria'nın adını hatırlıyor olmasına şaşırmamıştı. Kimse tüm gerçeği bilmiyordu. Medya kesinlikle bilmiyordu, bu da hem Evan'ın hem de Noelle'in medyayla konuşmayı reddetmesiyle sağlanmıştı. Evan'ın en son istediği şey, birinin ona bakıp hemen tecavüz ve şiddetle ilişkilendirmesiydi.

Tabii ki FBI neredeyse anında devreye girmiş ve davayı devralmıştı. Sonuçta bu bir kaçırılma vakasıydı. Sadece eyalet sınırlarını aşmakla kalmamış, başka bir ülkeye gitmişlerdi. Ancak Aria'nın

bazı bilgilere erişimi vardı ve zaten Evan'ın ondan istediği bilgiler daha genel sayılırdı.

Dosyadaki sayfayı çevirdi, Aria'nın neden bu vakayı işaretlediğini anlıyordu. "Polise kafeste tutulduğunu söylemiş," diye mırıldandı Evan, ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Garson masaya içeceklerini koydu, Evan kollarında birçok yara olan zayıf bir adamın fotoğraflarının bulunduğu dosyayı kapatırken neredeyse ırkilecekti. Yaşlı bir adam olduğunu görünce şaşırdı. Yüzü solmuş, gözleri irileşmişti. *Şoktaydı.*

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sordu neşeli genç garson kız.

Evan, "Bir dakika daha ister misin?" diye sordu Aria'ya.

"Eğer sen sipariş vermeye hazırsan ben de verebilirim."

Evan hazır değildi ama İtalyan restoranında yemek yediğinde genellikle aynı şeyi alırdı. Aria, makarna sipariş verdikten sonra Evan, tavuk parmesan siparişini verdi. Garson uzaklaştığında, Evan dosyayı tekrar açtı. "Bir deponun bodrumunda tutulmuş... Teksas'ta." *Teksas.* Hiç de yakın değildi.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Aria. "Görünürdeki en tuhaf şey buydu. Tabii seni kaçıran kişi taşınmadıysa ya da büyük bir ağ için çalışmıyorsa."

Seni kaçıran kişi. Evan, Noelle'in de bu cümleye dahil olduğundan emin olmak için onu düzeltmek istedi. Kaçıran sadece o değildi. Bir ekip olmuşlardı ve Noelle'i anmamak -şu anda bile- yanlış hissettiriyordu. Noelle ile ilgili düşünceleri yine de uzaklaştırmaya çalıştı. O eski yaraların hâlâ rahatsız edici bir şekilde sızlamasına ve gerilmesine neden olan şeylerden biri de Noelle'i düşünmekti.

Evan'ın San Francisco'da o bahar gününden beri görmediği Noelle.

Zihnini, önündeki dosyaya ve Aria'nın az önce büyük bir ağ hakkında söylediklerine geri döndürmeye çalıştı. "Bunun her zaman mümkün olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Sürekli kameraların önündeydik. İnsanlar bizi izliyordu. Tahmin ettiğim kadarıyla

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

dünyanın dört bir yanına yayılmış olabilirlerdi.” En azından bazıları. Evan para ödeyip onlara tecavüz eden ya da onları dövenlerin, Meksika’da tutuldukları yere; sınırın birkaç saat ötesindeki yoksul kasabaya yakın olduğunu düşünüyordu.

Aria şarabından bir yudum alırken gözleri hüznle ona takılıp kaldı. Evan’ın maruz kaldığı suçtan bahsettiği ya da yaşadığı acılara ima ettiği her an, Aria’nın bakışları hüznleniyor gibiydi. Günlük olarak yaptığı işin ne kadar trajik olduğu düşünülürse, bu üzüntü çok şey anlatıyordu. Kadehini masaya bırakırken, “Tüm bu zaman boyunca, benzer bir kaçırılma olayıyla ilgili hiç rapor gelmedi,” dedi.

“Belki de kaçırılanlar kafeslerinde ölmüştür.”

Aria’nın dudakları tek bir çizgi halini aldı. “Ama bir şekilde bulunurlardı, değil mi? Yani, eğer bu bir insan kaçakçılığı ağı olsaydı, olaylar sadece seninle bitmiş olmazdı. İnsanları satmak gibi kazançlı işler nadiren durur.”

Evan iç çekti. Bu korkunç bir gerçektir. “Evet, haklısın. Sadece inanmak istemiyorum... bittiğine. Kaçtıktan sonra bize bunları yapanların çantalarını toplayıp günü bitirdiklerini kabullenmek istemiyorum. Bu çok karmaşık bir durumdu. Kameralar. Belki de bizi kiralayan insanların, bizi bir yerden uçakla getirdiği bir düzeneğe vardı. Bu büyük bir operasyondur.”

“Sorun şu ki bu operasyon Meksika’da öylesine terk edilmiş bir fabrikada yürütüldü.”

Evet, Evan bunu çok iyi biliyordu. FBI, bir zamanlar tekstil işi yapan fabrika sahibini araştırmıştı. Bu girişim, sadece iş gücü çekmekle kalmayıp aynı zamanda bölgedeki yoksulluğu azaltma umuduyla, birkaç düşük gelirli kasabanın eteklerinde faaliyete geçmişti. Evan bu planın nerede raydan çıktığından emin değildi. Ancak işyeri sahibi, inşaat tamamlandıktan ve kapılar açıldıktan neredeyse beş yıl sonra Amerika’ya geri dönmüştü. Fabrika üç yıl boyunca terk edilmiş halde kaldıktan sonra, Evan ve Noelle kendilerini bir

zamanlar terzilerle dolup taşan büyük bir atölyede kafeslenmiş halde bulmuşlardı. “Hem yanmış hem de terk edilmiş bir fabrika,” diye homurdandı Evan. Belki de tüm bina yanıp kül olmasaydı daha fazla adli kanıt bulunabilirdi. Bir an için o yangının dumanını hatırladı, derin nefes aldığı anda ciğerlerinin yandığını hissetti. Uzun bir nefes verip birasından büyük bir yudum aldı.

Dosyaya hafifçe vurmadan önce, “Bunun için minnettarım,” dedi. “Belki bir şeyler çıkar.”

Aria başını salladı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirirken, “Ya da adam kafayı yemiş de olabilir,” dedi. “Yetmiş yaşında ve rehabilitasyona girip çıkmış. Ayrıca şu anda hırsızlık ve eve zorla girme suçundan hapiste, bu yüzden onun hikâyesini öğrenmek istersen, Beaumont, Teksas’taki FCI Beaumont’u ziyaret etmen gerekecek.”

Vay canına. Bu uzun bir yolculuk demekti.

Evan, “Teşekkürler, Aria,” dedikten sonra dosyayı kapattı. Yalnız kaldığında dosyayı daha dikkatli okuyacaktı. Ve eğer içgüdüleri bunun değerli bir şey olduğunu söylerse, belki de adamı ziyaret ederdi. FBI, Evan’ın davasında ilerleme kaydetmemişse, onun kaydetmesi pek olası değildi. Özellikle de üzerinden neredeyse on yıl geçtikten sonra. Ama en azından denemek içinde yanan bir ihtiyaçtan farksızdı. Bu yüzden pes etmeyecekti.

“Başka bir şey daha var,” dedi Aria, çantasından başka bir dosya çıkarttı. “Noelle’in babası hakkında kamu veri tabanlarında bulunmayan herhangi bir şey bulmamı istemiştin.”

“Bir şey mi buldun?” FBI, babalarının bağlantısını, iki adamın kişisel ile yasal geçmişi dahil olmak üzere araştırmış ancak Evan ve Noelle’in kaçırılmasıyla ilgili herhangi bir sonuca varamamıştı. Bu kısım hâlâ tuhaf ve çözülememiş bir bilmeceydi. Yine de Evan, bunun bir tesadüf olduğuna inanmıyordu. Peki eğer öyle değilse, o etken neydi? Eğer çözebilirse, bunun kendisini daha fazlasına götüreceği bir ipucu bulacağına inanıyordu. Çok daha fazlasına.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Yasal davalarla ilgili olarak bana anlattıklarından başka bir şey yoktu. Megan Meyer’ın vurulması mahkemede yeniden gündeme geldi. O kayıtlar sende var.”

Evan başıyla onayladı. Davanın görüldüğü sırada babasıyla birlikte yaşadığı için ona zaten bir şekilde aşınaydı. Yine de her kelimeyi okuyup babasının, ilişkisi olduğu öfkeli kadını vurduğu o talihsiz günün detaylarını öğrenmişti.

Bir hata. Bir trajedi. Babasının aynı statüde olan insanlardan oluşan bir jüri tarafından *suçsuz* bulunduğu bir olay.

“Mahkemeye ilgili değilse, o zaman ne?”

Aria, çantasından katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Evan açarken konuşmaya başladı. “Noelle’in kaybolmasından hemen önce bir arkadaşı adına polise başvuruda bulunmuş.”

Evan kaşlarını çatı. “Gerçekten mi?”

Aria başını salladı. “Noelle’in kaçırılmasıyla ilgisi olmayabilir ama kızının kaybolmasından birkaç gün önce bir arkadaşının kaybolmasını fazla tesadüf olarak düşündüm.”

Evan belgeyi inceledi. FBI bunu keşfetmiş miydi? Eğer öyleyse, Evan’ın bundan haberi yoktu. Ya gözden kaçırmışlardı ya da araştırmışlar ve konunun durumla ilgisiz olduğuna karar vermişlerdi. Belki de FBI’ın bundan haberi yoktu çünkü Noelle’in kaybolmasıyla ilgili polise ihbarda bulunan ilk kişi arkadaşı Paula Hathaway’di. Görünüşe göre Paula, Noelle’den günlerce haber alamayınca içsel bir alarm hisseden tek kişiydi. Noelle’in babasını aramış, onun da kızını bizzat görmediğini öğrenmişti. Noelle’in babası, Paula’ya Noelle’in odasını ve evin diğer bölgelerini kontrol edeceğini söyledikten sonra telefonu kapatmıştı. Paula ondan hemen haber alamayınca polisi aramıştı. Paula’nın bilmediği şey, bu telefon görüşmesi ile polisin Noelle’in kaybolmasıyla ilgili ifadesini almak için evine gelmesi arasında geçen sürede, Noelle’in babasının kalp krizi geçirip öldüğüydü. “Dow Maginn,” diye mırıldandı Evan.

Aria'nın Bay Meyer'ın kayıp arkadaşı hakkında söylediklerine geri dönmüştü. "Bulundu mu?"

"Bulundu." Aria bilgiyle dolu çantasından bir dosya daha çıkar-
dı ve Evan'a uzattı. "Görünüşe göre bir soygunun kurbanı olmuş.
Cesedi bir ara sokağın arkasında, çöp konteynerinin arkasında bu-
lunmuş. Bay Meyer, arkadaşının öldüğünü öğrenmiş ve ardından
iki gün sonra kızının kaybolduğu haberini almış."

Zor bir hafta geçirmiş olmalıydı. Evan dosyaya göz attı. Evet,
Bay Meyer zor bir hafta geçirmişti. Ama tüm sıkıntıları, neredeyse
anında ölümüne neden olan büyük bir kalp krizi ile son bulmuştu.
Bu sırada kızı için işler, kâbuslar dünyasına doğru ilerlemek üzereydi.
"Bir soygun," diye tekrarladı. "Suçluyu yakalayamadılar mı?"

"Hayır ama adamın alkolik ve kavgacı olduğu biliniyordu. Ay-
rıca o bölgede daha önce kavgalara karışmış. Yakınlarda bir bilgisa-
yar tamircisi varmış ve işten sonra ya da bazen iş sırasında içmeye
gidermiş. O bölge yüksek suç oranına sahip. Soygunlar olağan bir
durum. Cüzdanı ve saati kayıp olduğu için polis, olayın görünenin
ötesinde bir şey olduğuna inanmak için fazla bir sebep bulamamış."

Evan dosyayı kapatarak Aria'nın ona verdiği diğer dosyaların
yanına koydu. "Hımm."

"Eh, benim de içimde bir his uyandırdı," dedi Aria. "Her neyse,
umarım tüm bunlardan daha derinlemesine araştırabileceğin bir
şeyler bulursun."

"Kesinlikle bulacağım." Evan birasını kaldırdı ve gülümseyerek
Aria'nın şarap kadehiyle tokuşturdu. "Bir ilerleme olasılığına. Ve
bunu bulduğun için sana. Bunun için sana ne kadar teşekkür et-
sem azdır, Aria."

Aria'nın dudakları kıvrılırken bakışları Evan'ın üzerinde takılı
kaldı. Şarabından bir yudum alırken, "Ne zaman ihtiyacın olursa,
Evan," dedi. "Her zaman buradayım."

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Evan, arkasındaki kapı kapandıktan sonra derin bir nefes aldı ve diğer üç kişiyle birlikte gardiyanı ziyaret odasına kadar takip etti. Yanındaki grup, birbirinden tamamen farklı üç kişiden oluşuyordu; boynunda yılan şeklinde dövme olan ve bebek arabasında bebek taşıyan genç bir kadın, diğeri saçındaki bigudileri çıkarmaya zahmet etmemiş yaşlı bir kadın ve avukat gibi görünen bir adam. Üzerine tam oturmayan takım elbisesi ve ilgisiz tavırları, Evan'a, adamın muhtemelen mahkeme tarafından atanmış bir avukat olduğunu ve müvekkiline dair pek ilgisi olmadığını düşündürdü.

Evan, bu tuhaf grup ile birlikte FCI Beaumont'un arazisinde yer alan kışla tarzındaki binaya girdi. Küçük masalardan birine oturdu ve diğerleri de aynı şekilde oturarak birbirlerinden uzaklaştı. En yakınındaki genç kadın, çantasından biberon çıkardı. Biberonu bebeğin ağzına sokarak, ayağıyla arabayı sallar gibi yaparken Evan'a göz kırptı ve dilini anlamlı bir şekilde oynattı. Evan onun garip bir şaka yaptığını düşünüp rahatsız edici bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ellerini önündeki masaya koyup gözlerini mahkûmların girmesini beklediği arka kapıya sabitledi.

Evan, birkaç saat önce Teksas'a varmış, öğle yemeği yedikten sonra buraya gelmişti. Planı, Lars Knauer adındaki adamla görüşmek, akşamın ilerleyen saatlerinde uçağa tekrar atlayıp dönmekti. Harcadığı yedi yüz doların bu kısa ziyaret için değerli bir bilgiye dönüşmesini umuyordu.

Kapı açıldı ve gardiyan içeri girerken arkasındaki dört adam da onu takip etti. Evan, dava dosyasından Lars'ın neye benzediğini

biliyordu ve onu gördüğünde ayağa kalkıp yaşlı adamın dikkatini çekebilmek için elini kaldırdı.

Lars yavaşça yaklaşıırken dikkatle Evan'ı süzüyordu. Evan da aynı şekilde onu inceledi. Dava dosyasındaki fotoğrafında zayıf ve çökmüş görünüyordu. Tabii ki fotoğraf sadece boynundan yukarısını gösteriyordu ve alkol bağımlılığı birinin yüzünde izler bırakabilirdi. Ancak adam hâlâ yetmiş yaşında biri için beklenmedik şekilde formdaydı. Omuzları genişti ve bedeninde fazladan bir gram yağ bile yoktu. Bir yerlerde *kaya gibi sağlam* ifadesini duymuştu ve şimdi aklına gelmişti ama dürüst olmak gerekirse, bunun tam olarak ne anlama geldiğinden ya da gerçekten buraya uyup uymadığından emin değildi. Lars'ın saçları kısacık kesilmişti, tamamı beyazlamış olmasına rağmen hepsi hâlâ yerindeydi.

Evan elini uzattığında Lars, bu eli sıkıp sıkılamayı düşünür gibi baktı ama sonra tuttu ve bir kez kuvvetle salladıktan sonra bıraktı.

“Bay Knauer, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim.”

İkisi de oturdu; Lars Knauer ellerini masanın üzerine, avuçları aşağı bakacak şekilde koydu. Çenesini hafifçe yukarı kaldırarak konuştu. “Bana Lars diyebilirsiniz. Telefonda, polise bildirdiğim suça benzer bir durum yaşadığını söylemiştin, doğru mu?”

“Evet, doğru. Ancak benim yaşadıklarım sekiz yıl önce oldu, yani aradan biraz zaman geçti.”

“Tam olarak ne oldu?”

Evan derin bir nefes aldı ve Lars'a yaşadıklarını yüzeysel şekilde anlattı. Çölde kaçışlarından bahsederek hikâyesini sonlandırdı. Amacı adamın güvenini kazanmaktı ama aynı zamanda da Lars'ın hikâyesini etkilememek için detayları geri planda tutarak dikkatli davranıyordu. Lars, Evan konuşurken onu izledi ama şimdi sağındaki pencereden dışarıya, tek manzara olan tel örgüyle çevrili duvara bakıyordu.

Lars, “Benziyor,” dedi ve Evan, onun ses tonunun birdenbire korkuyla değişmesine şaşırdı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Bana ne olduğunu anlatır mısın?”

Lars kısa kesilmiş saçlarını çekiştirdi, hâlâ o pencereden dışarı bakıyordu. İç çekti ve gözlerini tekrar Evan’a çevirdi. “Evet, sana anlatacağım. Sabaha karşı iki civarında bardan çıkarken yakalandım. Bana arkadan vurdular ya da belki koluma bir iğne sapladılar. Kim bilir, belki birisi biramın içine bir şey koymuştu. Oldukça sarhoştum, bu yüzden tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim, karanlıkta, bir kafeste uyandığım.”

“Siktir,” diye küfretti Evan.

“Evet,” dedi Lars. “*Siktir*, doğru kelime.” Bir an durdu. “Panik yapıp bağırdım, çılgılık attım ama kimsenin cevap vermeyeceği çok açıktı. Bu yüzden sakinleşip Zen moduna geçtim. Zen’in ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Ah... Buddha Zen gibi mi?”

“Doğru. Zen, üstün erdemlerle ilgilidir. Ahlaki eğitim. Sabırlı dayanıklılık. Meditasyon. Bilgelik. Vietnam’da savaş esiriydim ve orada tanıştığım bir adam bana bunu öğretmişti. Bu, arkadaşlarım gelip beni kurtarana kadar delirmeme engel oldu.”

Kahretsin. Bu adam bir değil, iki kez mi esir düşmüştü? Eğer mevcut durumunu da sayarsak, aslında üç kez esir düşmüş demekti ve Evan, adamın bunu kesinlikle hesaba kattığını düşünüyordu.

“Her neyse,” diye devam etti Lars. “Bu öğretileri hatırladım. Komik olan, Amerika’ya döndüğümünden beri bazı zorluklar yaşadım ve Zen pratiği yapmak hiç aklıma gelmemişti. Sanırım Zen’i savaşla ilişkilendirmiştim ve o kafeste uyanmak kesinlikle buna uyuyordu.” Sanki zihnini temizliyormuş gibi kafasını salladı. “Işıklar yandığında, mahzende benimle birlikte başka bir kafes, içinde de bir adam vardı.”

Evan’ın kollarındaki tüm tüyler diken diken olmuştu. Bu, onun yaşadığı şeyle birebir aynıydı. Bunun bir şekilde bağlantılı olması gerekiyordu. *Yıllar sonra bile.* Evan’ın başı dönmeye başladı. “O adam kimdi?” diye sordu.

“Hanh,” dedi Lars.” Soyadını bilmiyorum. Hatta adının nasıl yazıldığını bile bilmiyorum, kafamda *h-a-n-h* diye canlandırıyorum.”

Evan telefonunu çıkarıp notlar uygulamasını açtı ve ismi yazdı. “Onu gördün mü? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Kaçış sırasında yollarımız ayrıldı ve polise gidip gitmediğini hakkında bir fikrim yok. Zaten yasal olarak vatandaş değildi, bu yüzden sınır dışı edilmekten korktuğu için gitmemiş olabilir.” Dudaklarından ironik bir kahkaha kaçtı. “Sanki bu daha kötü olacakmış gibi. Böyle bir şeyden sonra bir an önce buradan kaçmak isterdim ama... her yerde kötü şeyler olur. Bu arada, bunların hepsini polislere anlattım,” dedi Lars. “Ama polis, bunun bir tür psikoz nöbeti olduğunu düşündü. Bir süre akıl hastanesinde kaldım, TSSB* teşhisi kondu. Ben bile birkaç kez bütün bunları kafamda kurup kurmadığımı merak ettim.”

“Bunları kafanda kurduğunu sanmıyorum,” dedi Evan. “Ama bu bir teselli sayılır mı, pek emin değilim.”

Lars dalgın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Hayır, hayal etmediğimi biliyorum. Bu anılar, Vietnam’dakiler gibi keskin.”

“Tabii ki fazla ayrıntıya girmene gerek yok,” dedi Evan. “Ama sana ve Hanh’a neler yaptıklarını özetleyebilirsen, çok minnettar olurum.”

“Hastalıklı akıl oyunları oynadılar. Daha kötü bir şeyden kaçınmak için birbirimizi satmamızı sağlamaya çalıştılar. Sanırım bu da senin yaşadıklarına benziyor.”

Evan bir süre sessiz kaldı ve sadece başını sallamakla yetindi.

“Bak, ben bunu yapmayacaktım,” diye devam etti Lars. “Ormanda yeterince pislik görmüştüm ve içindeki canavara teslim olmanın insana ne yapacağını biliyordum. Belki hemen değil ama sonradan.”

“Sen... kiralandın mı?”

“Kiralanan mı? Seks ticareti mi demek istiyorsun?”

* Travma sonrası stres bozukluğunun kısaltılmış halidir.

TOM KÜÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

Evan başını salladı.

“Ben değil. Belki Hanh. Bizi kafeslerimizden çıkardıklarında başımıza gelenleri konuşmadık. Hanh... daha güzel olanımızdı, diyelim. Ve kesinlikle daha gençti. Bu tür şeyleri yapan hasta he-rifler için bunun bir farkı olup olmadığının önemi var mı onu bile bilmiyorum.”

Evan yutkundu. Her şeyin bir pazarı olduğunu tahmin ediyordu. Ama evet, gençlik ve çekicilik her zaman insan ticaretinde göz-de metalar olacaktı. Bazı insanların bu özel şekilde kurban edilme olasılığı düşüktü. Bunun örneği: Yetmiş yaşındaki bu adamdı. Ama yine de...

“Peki seni Hanh’a ihanet etmeye zorlamak için ne yaptılar?”

“İhanet etmek,” diye tekrarladı Lars, sanki kelimeyi test ediyormuş gibiydi. “Evet, sanırım yaptığım şeyin tanımı bu olurdu, değil mi?” Duraksadı. “Çoğunlukla korkutma taktikleri kullandılar. Beni üç aç vahşi köpeğin bulunduğu kilitli bir odaya koydular. Bir saat orada kalmam gerektiğini eğer parçalanmazsam, zaman dolmadan fikrimi değiştirebileceğimi ve Hanh’ın elini ya da bacağına alacaklarını söylediler.”

“Kahretsin,” dedi Evan. Midesi bulanıyordu. “Zen?” diye sorarken sesi hafifçe kısılmıştı.

Lars gülümsedi. Dişleri de tıpkı kendisi gibi güçlüydü. “Zen,” diye onayladı. Tanrım, bu kocaman adam, Vietnam gazisi ve akıl hastanesinde zaman geçirmiş bu adam, üç aç vahşi hayvanla dolu bir odada *meditasyon* yaparak bir saat geçirmişti. İnsanlar bazen onu gerçekten çok şaşırtıyordu.

“Bulunduğun odalarda kamera gördün mü?” diye sordu Evan.

Lars başını salladı. “Hayır ama birinin izlediğini biliyordum. Bizi kafesimizden çıkarıp geri atan adam, sadece izleyerek bilebileceği şeyleri söylüyordu.”

Noelle ile yaşadıklarında aynı rolü oynayan adamı gözünde canlandırdı. Kırmızı ayakkabılar. Kırmızı ayakkabılar giymişti. Bunun

çok belirgin olduğu için bir üniformanın parçası olup olmadığını merak ediyordu. “O adam hakkında net bir şey hatırlıyor musun?” diye sordu. “Hatırladığın herhangi bir özel giysi?”

Lars omuz silkti. “Çirkin bir herifti. Suratı tıpkı pugcinsi köpeğe benziyordu. Ama bunun dışında? Hayır.”

“Demek kırmızı ayakkabı giymemişti?” Evan yönlendirmek istememişti ama bahsetmenin bir hatırayı tetikleyip tetiklemeyeceğinden emin olmak zorundaydı.

“Kırmızı ayakkabılar mı? Hayır. Siyah botlar giyiyordu.”

Evan başını salladı. “Kaçışını anlatır mısın?”

“Tabii.” Çenesini kaşırken düşündü. “Yemeklerimizle birlikte bize bir şeyler gelmeye başladı; eşyalar ve garip küçük bilmeceler. Bunların hediye olduğunu söylediler, gerçekten de öylelerdi çünkü kaçmamıza yardımcı olan şeyler bunlardı.”

Evan soğuk soğuk terlemeye başladı, kanı heyecan ve korku ile kaynıyordu. Midesi bulanıyor, hafif bir ateş basıyordu. Üstelik artık tek bir şüphe bile duymuyordu; kendisi ve Noelle’i kaçmasını sağlayanlarla, bu adamla *ortak* Hanh’ın kaçmasını sağlayan aynı kişilerdendi.

“Bu-”

Odanın önündeki masada oturan gardiyan aniden, “On dakika kaldı, ziyaret süresi bitmek üzere,” diye duyurdu.

“Bu, ikimize de sadece bizim nasıl kullanacağımızı bileceğimiz ya da bizim durumumuza özel gibi görünen şeylerin gönderildiği bir durumdu.” Zamanın kısıtlı olduğunun farkında olan Lars artık daha hızlı konuşuyordu. Kaşlarını çatmıştı. “Açıklaması zor.”

“Güçlü yanlarınızı nasıl kullanacağınızı bildiklerine mi inanıyorsun?”

“Evet, kesinlikle.” Lars, anlaşıldığını görünce şaşırdı. *Biri ona inanıyordu.* “Hanh çok fazla İngilizce konuşmazdı ama sayıları bilirdi. Birbirimizle iletişim kurmak için oldukça fazla el kol hareketleri yapmamız gerekiyordu. Ama bu konuda iyiyimdir.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Bir ormanda diğer adamlarla tek kelime bile etmeden ne kadar çok zaman harcayacağını biliyor musun? Belki de bu bizim avantajımız oldu çünkü insanlar bizi izliyorsa, ne söylediğimizi tam olarak anlamıyor olabilirlerdi.” Devam etmeden önce duraksadı. “Hanh sayılar konusunda bir dâhiydi. Kafes kilitlerimize girilen şifreleri, adamın kapıyı açmadan önce şifreleri tuşlayışından bir şekilde çözdü. Şifreleri tam olarak bildiğinden emin olana kadar birçok kez dinlemek zorunda kaldı. Ama şifreleri bir kere elde ettikten ya da en azından öyle düşündükten sonra odadan çıkmayı planladık. Fakat sanki bize verilen şeyler sadece bizim içinde bulunduğumuz şartlarda uygulayabileceğimiz aletlerdi.” Başını kaşdı, sanki bu fikir hâlâ onu şaşırtıyormuş gibiydi.

Ama Evan’ın ilgisini çekmeyi başarmıştı. Bu ona çok tanıdık geliyordu. Biri, Noelle’e bir parça kalem ucu bırakmıştı ve Noelle onu yangın çıkarmak için kullanmıştı. Biri onun bunu yapacağını nasıl tahmin etmişti? Ve sadece bunu da değil, aynı zamanda özgür olmak için yanma riskini göze alacağını da bilmişlerdi.

Geriye dönüp baktığında, bazı şeyler neredeyse *planlanmış* gibi görünüyordu. Ama bu plan onlara ait değildi. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Omurgasından bir ürperti geçti.

“Bu işte birlikte hareket etmemiz gerektiğini biliyorduk ve öyle de yaptık,” dedi Lars. “Birimizin kaçması asla işe yaramazdı.”

Evet. Onun ve Noelle’in durumunda da aynısı böyle olmuştu. Tam olarak her şey aynıydı. *Buradan bir bütün olarak çıkacağız, buradan birlikte ayrılacağız.* “Kafeslerinizden kurtulduktan sonra sizi durdurmaya çalışan birileri oldu mu?” diye sordu Evan.

“Onların peşimize düştüklerini duydum ama biraz garipti çünkü binayı terk ettiğimizde bizi kovalayan kimse olmadı. Kelimenin tam anlamıyla ıssız bir yerdeydik, bu yüzden en yakın kasabaya ulaşmak için yürümek zorunda kaldık.”

“O ıssız yer neresiydi?”

“Burada, Teksas’ta ama çölün tam ortasında. Medeniyete ulaşmamız altı saat sürdü. Ama fark ettiğim kadarıyla peşimizi bırakmışlardı.”

Bu da onların durumuna da benziyordu. O zamanlar Evan bunu fark etmemişti ama geriye dönüp baktığında; bulunacaklarından, kafeslerine geri götürülmek üzere bir grup insanın peşlerinde olduğundan endişelenmiş ve paranoyaya kapılmıştı. Ancak işin doğrusu, yıllar geçmesine rağmen kimse onların peşine düşmemişti. Bir süredir bu konu hakkında endişeliydi. Bu yüzden gizli bir silah ruhsatı almıştı. Düzenli olarak çalışıyor, fırsat buldukça uzun mesafeler koşuyordu. Kendini dövüşmeye hazır tutuyordu. Çünkü belki de zihninin bir köşesinde, tekrar savaşmak zorunda kalacağı bir zamanın geleceğini biliyordu.

Ama belki de... belki artık kimse onunla ilgilenmiyordu. Ya da masanın karşısındaki adamla. Belki de kaçmayı başardıkları anda, bir zamanlar onları kaçıranlar için artık hiç önemleri kalmamıştı.

Çünkü kazanmışlardı.

Bu hastalıklı, sapıkça oyunu kazanmışlardı.

Tıpkı savaşı kazandıklarında özgürlüklerini de kazanan eski gladyatörler gibi.

Bir başka ürperti diğerlerine katıldı. Boynundan başlayarak sırtında hızla ve yoğun şekilde dolaşırken sanki soğuk, kemikli parmaklar teninde geziniyor gibi hissediyordu.

“Beni dinlediğin için teşekkür ederim,” dedi Lars. “Kaçtıktan sonra, TSSB çok kötü geri döndü. Birkaç kez sinir krizi geçirdim, içkiye başladım. Polisler benim deli olduğumu söyledi. Hanh diye biri yoktu. Sadece kafamda var olmuştu. Vietnam’dan kalma bir hayal ürünüydü. Polisler bana karşı hoşgörülü davranıp kaçtığım binaya gittiler. Boştu. Tozun üzerinde tek bir ayak izi bile yoktu. Ancak yeni boşalmış içki şişelerinin olduğu bir yığın vardı. Ne düşündüklerini anlayabiliyordum.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Elini başının üzerinden geçirdi. “Bir gece çok fazla şekilde içtim ve daireme döndüm. Yalnız, o daire benim değildi. Yaşlı bir kadına aitti, onu mutfak zemininde kalp krizi geçirmesine neden olacak kadar onu korkuttum. Kocasını polisi aradı. Geldiklerinde ikimiz de baygındık; ben içkiden, o da kalp krizinden.” Başını salladı, sert yüz hatlarını pişmanlık ve belirgin bir acı ele geçirdi. İç çekti. “Bir yıl sonra buradan çıkacağım. Ama burada olmak çok da kötü değildi. Burada olmak, hayatın bir savaş olabileceğini ve huzurlu yeri bulmak için yabancı bir ormanda üzerime ateş açılmasını ya da hastalıklı kişiler tarafından kafese kapatılmamı beklemem gerektiğini bana hatırlattı. Unutmamaya yemin ettim. Unutmak sadece bir süre işe yarar.” Duraksadı. “Tekrar kafeste olmaktan hoşlanmıyorum ama tuhaf bir şekilde, dış dünyaya göre burada neredeyse daha güvende hissediyorum. Bu parmaklıkların arkasındayken beni neyin beklediğini biliyorum.” Sandalyesinde geriye yaslandı. “Buranın canavarların barındığı yer olduğunu söylüyorlar ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Gerçek canavarlar nerede, biliyor musun? Dışarıda.” Başını pencereye doğru salladı. “Ve onlar, sürü halinde dolaşırlar. Daima sürüler halinde dolaşırlar.”

Evan gri tuğlalı binadan çıkıp arabasına doğru yürüdü. Direksiyonun başına geçtiğinde camları açarak derin bir nefes aldı. Sıcak bir gündü ama bir ağacın altında park yeri bulmuştu ve gölge sıcağı biraz hafifletiyordu. Yine de sıcaklığı umursamıyordu. Sadece hava almak istiyordu.

Lars’ın ona söylediklerini düşündü, zihninden sayısız düşünce ve soru geçti. Polisler, raporlarında Lars’ın ona verdiği detayların seviyesine yaklaşamamıştı bile.

Çünkü ona inanmamışlardı.

Onlar Lars'ı, psikoz içinde, alkolik bir veteriner olarak görmüşlerdi. Lars'ın yaşadıklarıyla ilgili bazı detayları düşündü, birtakım farklılıklar vardı ama eğer ikisi de hastalıklı bir oyunun içinde yer alıyorsa, bu doğal değil miydi? Eğer birileri en üst düzeyde ilgi çekmeye çalışıyorlarsa, her *olay* birebir aynı olamazdı.

Elini saçlarının arasından geçirdi. Lars ile deneyimleri hakkında konuşurken hissettiği hafif mide bulantısı giderek artıyordu. Bir oyun. Bir etkinlik.

Tanrım.

Gerçekten böyle miydi? Bu oyun, bugün bile hâlâ oynanmaya devam mı ediyordu? Az önce gladyatörleri düşünmüştü. Şimdi ise gözünün önünde, o kölelerin aylarla ve aslanlarla dövüştüğü, bir zamanlar görkemli olan Roma Koleyumu canlandı. En önemlisi de o kölelerin birbirleriyle ölümüne dövüşmeleri idi.

Baş dönüyordu. Asıl konu bu muydu? Ne seks ne de para... *en azından özünde*. Tüm bunlar... sadece eğlence için miydi?

Bu fikir, zihninde zehirli bir yılan gibi dolaşüyor ve dişlerini ona geçiriyordu.

Tarih boyunca bazı insanlar, kanlı sporlara karşı hep hastalıklı bir ilgi duymuştu. Belki de bu, görüldüğü kadar eski bir şey değildi.

Evan bir anlığına arabasının yan camından dışarı baktı ama aslında gördüklerine odaklanamıyordu. Eğer durum buysa, o zaman en önemli soru şuydu: *Tribünlerde* izleyen ve tezahürat yapan kimlerdi? Kan ve şiddet görmeye, başkalarının acısını, ıstırapıyla aşağılanmalarını izlemek için böylesine aç olanlar kimdi?

Bir de bunu izlemek için para ödemeye razı olanlar... Çünkü işin içinde para olmalıydı. Nerede kötülük varsa, orada her zaman para da bulunurdu.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Evan sandalyeye yaslanarak sinirli bir nefes verdi. Şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nde, kayıp olarak bildirilen Hanh adında biri yoktu. Ve son on yılda bu isimle kayıp olarak bildirilen kimse de yoktu. Ancak bu mutlaka bir şey ifade etmek zorunda değildi. Lars, onun muhtemelen belgesiz bir göçmen olduğunu düşündüğünü söylemişti. Bu işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Hanh, başka bir ülkeden gelmiş olabilirdi, belki de ailesi onun kaybolduğunu bile bilmiyordu. Ya da belki de yetkililerden korktuğu için kaybolduğunu bildirmemişti.

Kahretsin. İki kişinin aynı türden korkunç bir deneyimi paylaşması ona göre yetkililerin üzerinde yeniden soruşturma başlatmaları için yeterli baskıyı oluşturabilirdi.

FBI sekiz yıl önce hiçbir şey bulamamış olsa da teknik olarak dava hâlâ açıktı. Sadece ipuçları tükenmişti. Yine de Evan, bunu öylece bırakmaya dayanamazdı. Sadece adalet arzusundan dolayı değil, aynı zamanda Lars ile yaptığı görüşmenin onu inandırdığı gibi bu devam ediyorsa, insanlar belki de tam da o anda korkunç bir şekilde mağdur ediliyordu.

Tanrı aşkına, tüyleri diken diken olmuştu.

Ayağa kalkarken sandalyesi ahşap zeminde geriye doğru sürünerek gıcırdadı ve birkaç saniye gezinip masanın üzerindeki telefonunu alıp numarayı çevirdi. İlk çalışta, “Memur Dixon,” diye yanıtladı kadın.

“Merhaba, Aria. Ben Evan.”

“Texas nasıldı?”

“Sıcak.”

Yumuşak bir kahkaha attı. “Duydum.”

“Bu duruma alışık olmamız iyi bir şey,” diye gülümsedi Evan. Reno, Nevada serin yazlarıyla ünlü değildi. Lars Knauer ile yaptığı görüşmenin kısa bir özetini anlattı ve konuşmayı bitirdiğinde kaddın sert bir nefes verdi. “Vay canına. Polisler ona inanmamış.”

“Hayır. Bu yüzden ifadesi çok yüzeysel kalmış. Akıl sağlığı sorunları olan sarhoş bir adamın saçmalıklarını dinliyor gibi davranmışlar.”

“Eh, onları bu konuda suçlayamam. Biz de çok fazla böyle vakayla karşılaşırız ve genellikle, durum tam olarak görüldüğü gibi oluyor.”

“Bunu anlayabiliyorum.” Ayrıca, bu olay tamamen başka bir eyalette ve onunla Noelle’in yaşadıklarından çok daha sonra gerçekleşmişti, oysa o zamanlar onların davası çok dikkat çekmişti. “Harika bir nokta yakaladın, Aria. Buna gerçekten minnettarım. Eğer davalarımız arasında izleyebileceğim bir ipucu bulabilirsem... belki bu durumu açıklığa kavuşturabilirim. Bunca zamandan sonra bile.”

“Sana güveniyorum, Evan. Her zaman.”

“Biliyorum.” Boğazını temizledi. “Yani, şey, aramamın sebebi başka bir ricada bulunacak olmam. Aslında bu biraz rahatsız edici.”

“Ah. İlginç.”

Evan yumuşak bir kahkaha attı. Bu davaya -kendi davasına-farklı açılardan yaklaşmayı düşünüyordu ve eğer hayatta kalan kurbanları bulamazsa, belki de ölmüş olan birkaçını bulabilirdi.

“Kayıp parçaları olan cesetler arıyorum.”

“Kayıp parçalar mı?”

“Evet. Parmaklar, kulaklar ya da uzuvlar. Aslında her şey olabilir.”

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Aria bir an durdu. “Neden bu açıdan baktığını anlıyorum ama unutma, çeteler de bu tür sapkınlıklara eğilim gösterir. Eskiden Diablos çetesinin bir üyesi olan muhbirimizin, serçeparmağı ve bir gözü yok. Hastalıklı bir ritüel ters tepmiş. Ya da belki de bazılarına göre doğru gitmiş. Söylemesi zor. Her neyse, demek istediğim şu ki sistemde senin duymak isteyeceğinden daha fazla canlı veya ölü beden olabilir.”

“Anladım. Yine de tüylerini diken diken eden bir şey bulursan, beni arar mısın?”

“Tüylerim tamamen sana ait,” diye yumuşak bir kahkaha attı.

Kısa bir duraksama oldu. Aria’nın, Evan’ın kendisine açtığı kapıdan geçmesini beklediğini hissedebiliyordu ama bunu yapmaya cesaret edemedi.

İyi bir fikir değildi.

“Son zamanlarda sana-”

“Bana minnettar olduğunu söyledin mi? Evet, biliyorum. Hoşça kal, Evan.”

“Hoşça kal, Aria.”

Evan tekrar sandalyesine oturup parmaklarını masaya vurdu. Lars ve bu bilinmeyen Hanh, belki bu ülkede yasa dışı yaşayan, belki de kim bilir orası neresiyse evine geri dönmüş biriydi. Onlar yabancıları. O kafeslerde uyanmadan önce birbirlerini tanımıyorlardı.

Öte yandan o ve Noelle birbirlerini tanıyorlardı. Ayrıca aynı kasabadan geliyorlardı. Dahası, aralarında bir bağ vardı. Negatif bir bağ. Bu farklıydı. Peki... neden? Bu, durumun hastalıklı bir ilgiyle karşılanmasına mı neden oluyordu? Birbirlerinden nefret eden iki insan, diğerinin acı çekmemesi için acıya katlanmaları istendiğinde ne yapardı?

Parmaklarını masaya vurmaya devam etti.

Bu ilginç bir soruydu. Keşke retorik* olarak kalmaya devam etseydi.

Bir masa oyununda sorulan ve cevabının gerçekten önemli olmadığı çünkü her şeyin eğlence için olduğu hayali bir ahlaki ikilemden ibaret olsaydı.

Ama hayır, onlar bunu yaşamışlar ve cevabı bulmuşlardı.

Tıpkı Lars ve Hanh gibi. Birbirlerini harcamaya gönüllü değillerdi. Ya da bu durumda, testere altına atmaya. Ense kökünden başlayıp sırtına yayılan ürpertiye üzerinden attı.

Vietnam gazisi Lars, zaten hayatta gördüğü katliamlar yüzünden karanlık bir gerçeklik algısı geliştirmiş biriydi. Öte yandan Hanh, yabancı bir ülkede, bir yabancı olarak Lars'a tutunmuş, onu kendisini bir insan olarak gören ilk kişi olarak kabul etmişti. Lars, Hanh'ı yasadışı bir göçmen olarak değil, bir insan olarak görmüştü. Bu elbette spekülasyondur ama yaşananlara bir anlam yüklemek gerekiyorsa, bu bakış açısı en azından biraz mantıklı geliyordu. Belki de bu, onların travmalara verdikleri tepkilerden anlam çıkarmanın bir başka yoluydu.

Evan başını elleriyle kavrayarak arkasına yaslandı. Buradan nereye varacağını bilmiyordu. Her şey tekrar başlangıç noktasına dönmüş gibiydi. Ama şimdi emin olduğu bir şey vardı; ona ve Noelle'e yapılanlar, başka insanlara da yapılmıştı ve muhtemelen hâlâ yapılmaya da devam ediyordu.

İç çekti. *Noelle*.

Noelle hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordu çünkü onunla ilgili düşünceler tamamen dengesini bozuyordu. *Hâlâ*.

Yıllar önce birbirlerine veda etmiş ve yollarını ayırmışlardı çünkü ikisinin de duyguları çok karmaşıktı. İkisi de sanki bir gemi kazasından kurtulmuş gibiydi; karanlık bir denizde, her biri kendi

* Karşı taraftan bir cevabın beklenmediği; soruyu soran kişilerin cevabı çoğu zaman bildiği bir soru türüdür.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

küçük enkaz parçasına tutunarak zar zor hayatta kalıyordu. Bir araya gelmek, yetersiz bir parça üzerinde hayatta kalmaya çalışmak, ikisinin de boğulması anlamına gelirdi.

O zamanlar bunu tarif edecek doğru kelimeleri bulamamışlardı ama içgüdüsel olarak ne hissettiklerini biliyorlardı. Tek bildiği, hem ondan ve onun kendisinde uyandırdığı duygulardan kaçmak istediği ve aynı zamanda onu bırakma düşüncesine katlanamamasıydı.

Noelle'den, Evan'ın parmaklarını, dişlerini ve çeşitli diğer vücut parçalarını feda etmesi istenmişti. O da her seferinde reddetmişti. Uzun zaman önce o boş yatakta uyandığında Evan bir uzvunu kaybetmiş gibi hissetmesi hayli ironikti.

İşin gerçeği birkaç yıl sonra bile öyle hissetmeye devam etmişti. Hatta bazen hâlâ öyle hissediyordu.

Tam da şu anda olduğu gibi. Onu özlemişti. Tanrım, gerçekten özlemişti.

Birbirleriyle iletişimde bile kalmamışlardı. O zamanlar, bunun işe yaramayacağını düşünmüştü. Ne kadar acı verse de, temiz bir ayrılık gerekiyordu.

Noelle bazı anlarda hiç pişman olmuş muydu, yoksa doğru şeyi yaptıklarını mı düşünüyordu? Evan, Noelle'in bu kadar zamanın geçmemiş olmasını dileyip dilemediğini merak ediyordu, şimdi öyle bir noktaya gelmişti ki artık onunla temas kurmak neredeyse imkânsızdı.

Ama o gün o odada, bazen hissettiği pişmanlığa rağmen doğru şeyi yaptıklarını düşünüyordu. Sonuçta, yaşadıkları gibi bir şeyden sonra karşısındakinden yoluna devam etmemesini kim isterdi ki? Diğerini takılıp kalmaya kim zorlardı?

Boğulmaya.

Evan derin bir nefes verdi. Uzun zamandır oturup Noelle hakkında bir şey düşünmemişti. Ama şimdi, o geçmişten gelen keskin acı canını yakıyordu. Reno Polis Departmanı'nın önerisiyle,

eve döndükten hemen sonra görüşmeye başladığı terapist bile bu konuda ona yardımcı olamamıştı. Emekli bir adli psikolog olan Profesör Vitucci, profil çıkarma konusunda uzmandı ve Evan'ı görmeyi kabul etmişti. Polisler onun *en iyisi* olduğunu söylemişti ve haklılardı. Ancak Evan'ın bile konuşamadığı bazı şeyler vardı. Üstelik bunların başında Noelle geliyordu.

Noelle ile ilgili karmaşık duygular, Evan'ın tüm travmaları arasında belki de en yıkıcı olanıydı. Hatta, özgür kaldıklarında sona ermeyen tek şeydi. Bazı açılardan, yıllar geçtikçe daha da acı verici hale gelmişti. O zindanda birlikteledir. Tanrı şahitti ki, bazen o kafeslerde yaşadıkları yakınlığı, kurdukları bağı özlüyordu.

Bu ne kadar hastalıklı ve çarpık bir düşünceydi böyle? Kendisinin bile açıklayamayacağı ya da haklı çıkaramayacağı ters bir Stockholm sendromuydu.

Ama Profesör Vitucci'den bahsetmişken -psikolog, profil uzmanı ve bilge bir adam-onunla konuşmayalı uzun zaman olmuştu.

Onun yönlendirmesine ihtiyacı vardı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Profesör Vitucci kapıda gülümseyerek durdu. “Evan,” dedi sıcak bir sesle ve ofisinin kapısını ardına kadar açıp onu içeri davet etti.

Yaşlı adamı görmek bile Evan’ın ihtiyaç duyduğu huzuru getirmişti. “Profesör, sizi görmek harika.” Burası hem ofis hem de ev olarak kullanılan bir yerdi ve neredeyse yıllar önce bıraktığı gibi görünüyordu. Ancak Evan, kanepenin yenilendiğini fark etti ve halının değişmiş olabileceğini düşündü. Yıllar önce buraya son kez geldiğinde odanın tam olarak nasıl göründüğünü hatırlayamıyordu. O zamanlar bulanıktı. Daha iyiydi ama hâlâ suyun üzerinde kalmaya çalışıyordu. Daha güçlüydü ancak başı hâlâ sürekli yükselen dalgaların üzerinde zar zor duruyordu.

Halının renklerini tam olarak hatırlayamasa da odanın verdiği hissi unutmamıştı. Oda hâlâ odunsu ve temiz kokuyordu. Masanın arkasındaki kitaplarla dolu olan aynı kitaplık da yerindeydi.

Profesör Vitucci de neredeyse aynı görünüyordu, sadece şakaklarında biraz daha fazla gri tutamlar vardı ve göz kenarlarına birkaç çizgi daha eklenmiş gibiydi. Yine de gülümsemesi hâlâ sıcak ve açıktı, rahat duruyordu. Sekiz yıl önce Evan’ın hemen gevşemesini sağlamıştı, şimdi de aynısını yapıyordu. Profesör koltuğuna geçti ve Evan karşısındaki kanepede oturup ayağını diğer dizinin üzerine koyarak geriye yaslandı. “Nasılsınız, profesör?”

Profesör Vitucci gülümseyerek, “Bunu benim sana sormam gerekiyor,” dedi. “Ama ben? Harikayım. Bu, üniversitede çalışacağım son dönem olacak. Birkaç ay içinde gerçekten emekli olacağım.”

“Neden *gerçekten emekli olmanız* da hâlâ epey iş yapacakmışsınız gibi hissediyorum?”

“Ah, beni çok iyi tanıyorsun. Hem de bunca zamandan sonra. Özel dedektiflik işi nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor. Aslında, çok iyi gidiyor. Artık işleri seçebileceğim bir noktadayım.”

“Artık kıskanç eşler yok mu?”

Evan güldü. “İlk önce bu davaları bıraktığımı nasıl anladınız?”

“Kim bırakmazdı ki? İnsanların birbirine ihanet ettiğini izlemek moral bozucu.”

Evan bir onaylama sesi çıkardı. “Aslında, artık Reno Polis Departmanı ile çok fazla danışmanlık işi yapıyorum. Yani bir bakıma meslektaşız.”

Evan onu ilk görmeye başladığında profesör ona yıllar önce kendisinin oyun ustası olduğunu düşünen, sorunlu bir adamın şehri haftalarca nasıl terörize ettiğine dair bir davaya danışmanlık yaptığını söylemişti. Evan, profesörün oyunla ilgili suçlar konusunda psikopati hakkında doğrudan bilgi sahibi olmasını ve Vitucci’nin hiçbir şeye şaşırmadığını görmekten rahatlık duymuştu. O her şeyi görmüştü. Fazlasıyla. Evan, onun nasıl böyle sakin kalabildiğini ve hatta bunu yaydığını merak ediyordu.

“Mutlu görünüyorsun, Evan. Son gördüğüme göre çok daha sakinleşmişsin. Ne kadar oldu?”

“Dört yıl.”

“İnanması zor. Peki, nasılsın? Hâlâ kâbus görüyor musun yoksa artık bitti mi?”

* Çekici, manipülatif, duygusal yönden acımasız ve suç işleme potansiyeline sahip kişilik yapıları için kullanılan bir kelimedir.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Bitti. Ara sıra oluyor ama düzenli değil. Gece yatmaya gitmek için endişelenmeme neden olacak bir şey yok. Bunun zaman meselesi olduğunu söylemişsiniz. Haklı çıktınız.”

“Çoğu şey sadece bir zaman meselesidir,” dedi. “Acının ortasında olduğunda buna inanmak çok zordur.”

Evan başını salladı. Bunun doğru olduğunu görmüştü. Zaman acıyı tamamen geçirmese de keskin köşelerini yontmakta ustaydı. Şimdi neredeyse parmaklarını üzerinden gezdirip hâlâ kıymık tutan, hâlâ kanatabilecek olan kısımları incelemesi mümkünmüş gibi hissediyordu. Plastik ayakkabı bağcığıyla oynadı. Profesör bekledi. Birinin kelimeleri seçmek için beklediğini fark etmek konusunda iyiydi. “Yine de zor olan bir şey var... galiba hâlâ başa çıkmaya çalıştığım bir şey.”

“Nedir o?”

Gözlerini kaldırdı ve profesörün anlayışlı bakışlarıyla karşılaştı. “O kız,” dedi Evan. “Birlikte kaçırıldığım, birlikte kaçtığım kız...”

“Evet,” dedi profesör. “O kız. Adı neydi?”

“Noelle.”

“Ah, Noelle, evet. Onunla hiç tanışmadım ama bana onunla ilgili bahsettiğin çoğu şeyi hatırlıyorum. Oradayken sana başa çıkmada yardımcı olmuştu. Nasıl kaçacağını bulmada önemli rol oynamıştı.”

“Evet. Evet, öyleydi.”

“Hâlâ onunla iletişimde misin?”

Evan kafasını salladı. “Sonrasında... acı vericiydi...” İç çekti. Bunu nasıl açıklayacaktı?

“Esaret sırasında çok yakınlaştınız,” dedi profesör. Evan’ı incelerken başını yana eğmişti.

Evan, profesörün her zamanki gibi sezgisel olmasından dolayı minnettar halde başıyla onayladı. “Evet, öyleydik. Ve sonrasında, sanki...” Elini hareket ettirip ayağını yere indirdi. “Sanki birlikte olmaya mecburduk ama aynı zamanda ayrı olmaya da mecburduk.”

Bu doğru muydu? Öyle sayılırdı. “Birlikte olma mecburiyeti daha güçlüydü.” Kaşlarını çattı. “Belki benim için ondan daha çok. Bilmiyorum. Ama sanırım ikimiz de ayrı iyileşmemiz gerektiğini biliyorduk.” Kafasını hayal kırıklığı içinde hafifçe salladı. “Sadece histen ibaret olan şeyi sözle ifade etmeye çalışıyorum. Bilmiyorum. Bunun bir tür Stockholm sendromu olup olmadığını merak ediyordum.”

“Stockholm sendromu, kişinin kendisini kaçıran kişiyle kurduğu bağıdır. Evet, bu tür şeyler de olur. Ama senin yaşadığın şey ortak travma bağı olarak adlandırılır. Ya da savaşa ilişkilendirilirse birlik bütünlüğü de denir. Bir tür savaştan sağ çıktığını söylemek abartı olmaz, değil mi?”

Evan bir anlığına sessiz kalıp düşündü. Bitmeyen korku, izole edilmek, sürekli fiziksel zarar tehdidi ve çaresizlik... Evet, bir tür savaş içinde olduklarını varsayabilirdi. Alışılmadık bir savaş olabiliirdi ama yine de bir savaştı. “Evet,” dedi. “Öyle denebilir.”

“Ortak travma bağları çok, çok güçlüdür çünkü bir süre için hayatta kalmak anlamına gelir. Aşırı istismarcı koşullarda yaşayan kardeşler bile bu bağı tadar. Üstelik tacizci artık hayatlarında olmadığına dahi o bağı bırakmakta zorlanırlar. Bu, ilişkileri çok derin bir şekilde karmaşık hale getirir. Bazen bu bağ derin bir aşkla bile karıştırılabilir ama bu, umutsuz ve sahiplenici hissettiren bir aştır.”

Evan sıkıntılı bir nefes verdi ve altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Yani bu aslında aşk değil mi, öyle hissettiriyor olsa bile?”

“Kimse sana birini sevip sevmediğini ya da aşk gibi görünen şeyin sadece paylaşılan bir travma bağı olup olmadığını söyleyemez. Söylediğim şey, tarif ettiğin umutsuzluğun muhtemelen ikincisi olduğudur.” Biraz öne doğru eğildi. “Birlik bütünlüğü, savaşta olduğunda önemli bir amaç taşır, Evan,” dedi. “Daha fazla travmayı atlatabilmek için gerekli bir destek sistemidir. Ancak savaş dışındaki travma bağı, gerçek bir amaca hizmet etmez çünkü süregelen

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

travma artık bir gerçeklik değildir ve olmamalıdır da. Bunun farkına vardığınızı hissediyorum. Hem senin hem de Noelle'in."

"Evet, farkındaydık," dedi Evan. "Bunun sağlıksız olduğunu biliyorduk. Sadece bunu nasıl sonlandıracağımızı, bunu *hissetmeyi* nasıl durduracağımızı bilmiyorduk."

"Bu yüzden de yollarınızı ayırdınız."

"Evet."

"Belki de en iyisi budur."

"Belki."

"Ama..."

Evan nefes verirken güldü. "Ama merak ediyorum. Çünkü bazen... onu özliyorum."

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, o zaman diliminde Noelle'i gerçekten tanıma şansın oldu mu? Noelle seni tanıdı mı?"

Evan bunu düşündü. "Emin değilim. Birlikte cehennemi yaşamış biriyle birbirinizi daha fazla mı, yoksa daha az mı tanırırsınız? Onunla sinemaya gitmenin nasıl bir şey olacağını bilmiyorum. Patlamış mısırına tereyağı koymayı sevip sevmediğini ya da komedileri, dramalara tercih edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Tüm bunlara rağmen onun tanıdığım en cesur insan olduğunu ve başkası yanmasın diye ateşe yürüyebileceğini biliyorum."

Profesör Vitucci'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İnsan, birçok deneyimin ve özelliğin bir bileşimidir," dedi. "Ama evet, belki de onun hakkında diğer insanların asla öğrenme fırsatına sahip olamayacağı şeyler biliyordur ve bu çok güzel bir şey."

Evet, bunun çok iyi olduğu kesindi.

"Son zamanlarda aklımı kurcalayan bir şey var çünkü kaçırılan ve hapsedilen insanlarla ilgili benzer durumları araştırıyorum. Teksas'ta bizimkiyle benzer hikâyesi olan bir adam buldum."

Profesörün koyu renk kaşları yukarı kalktı. “Anlıyorum.”

“Sanırım yaşadıklarımızın hâlâ devam etme olasılığı yüksek. Ya da... birkaç yıl öncesine kadar devam ediyordu. Sadece onun ifadesine sahibim ve polis zaten bunu araştırdı ama...”

Profesör onu bir saniye izledi, gözlerinde endişeli bir bakış belirmişti. “Diğerlerinin ulaşamayacağı bilgilere erişim yolların var,” dedi. “Bu yüzden soruşturmayı tekrar başlatmanın sana cazip gelmesini anlıyorum. Sadece dikkatli ol,” diye uyardı.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Uzaklaşman gereken bir şeye kendini kaptırmamaya dikkat et. Tekrar sıkışıp kalmamaya.”

Evan başını salladı. O da aynı şeyi düşünmüştü. Ama zihninin bir köşesinde başka insanların hâlâ aynı korkunç şeyleri yaşıyor olabileceği ya da yaşayacağı ihtimali onu rahat bırakmıyordu. “Tekrar tekrar aynı noktaya gelip aynı şeyi düşünüyorum,” derken şimdi düşüncelerini sesli olarak dile getiriyordu. Karmakarışık ve tam oluşmamış düşüncelerini fikir alabileceği birine yansıtmak ona yardımcı oluyordu. “Noelle ve birbirimizi tanıyor olmamızı. Babalarımızın bir bağlantısı vardı.”

“Ah, evet. Bana hatırlatır mısın?”

Evan, babasının Noelle’in annesiyle olan ilişkisinden, kadınının babasına takıntısından, babasının onu yanlışlıkla öldürmesinden ve davadan bahsetti.

“Evet,” diye karşılık verdi Profesör Vitucci. “Şimdi hatırlıyorum. Bu ilginç. Sanırım o zaman da böyle düşünmüştüm. Ama FBI, o bağlantıyı açıklayacak bir şey bulamamıştı.”

“Hayır, pek bir şey ortaya çıkaramadılar,” diye mırıldandı Evan. “Ama olayların başlangıcı buraya dayanıyor ve bunun önemli olabileceğini düşünüyorum.”

“Ah, evet. Bunlar çok şey anlatabilir,” dedi. “Tabii onlara erişebilirsen.”

**TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI**

Evan, “Noelle olaylara artık daha net gözlerle bakabiliyorken ona bazı sorular sorabilsem harika olur,” diye düşündü sesli bir şekilde.

“Ama aynı duyguların yeniden ortaya çıkmasından endişeleniyorsun.”

“Evet. Sanırım öyle yapıyorum.” Bir süre sessiz kaldı. “Ayrıca, Noelle ortadan kayboldu. Yıllar önce ona birkaç kez e-posta gönderdim ama hepsi geri döndü. Şimdi nerede yaşadığını bilmiyorum.” *Ya da evlenip evlenmediğini? Ciddi bir ilişkisinin olup olmadığını?* Gerçek şuydu ki bu Evan’ı korkutuyordu. Ve bunlardan korkması onu daha çok korkutuyordu... *Ne karmaşa ama.*

“Eh,” dedi Profesör Vitucci. “İyi ki özel bir dedektif değilsin çünkü bu işini fazlasıyla kolaylaştırırdı.”

Evan güldü ve bu ona iyi geldi. İçinde bir şeyler değişirken aniden daha hafif hissetmeye başlamıştı. “Kesinlikle doğru.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Evan arabasından inip şaşkınlıkla etrafına baktı. Kendini farklı bir dünyaya gelmiş gibi hissediyordu. Solunda, yüksek otların hafif esintide hışırdadığı bir tahta köprünün hemen ötesinde, okyanus güneşte pırıldayan elmaslar gibi ışıldıyordu. Üzerinde süzülen bir kuşun sesini duyunca gözlerini kısarak başını kaldırdı ve bulutsuz mavi gökyüzüne baktı. Ardından doğru yerde olduğunu belirten ahşap tabelaya tekrar göz gezdirdi: *Sweetgrass Cottages*.

Noelle'in yaşadığı ve çalıştığı yer burasıydı.

Kalbi hızlanırken kiralık arabasının kapısını kapatmadan önce tuz kokulu havayı derin bir nefesle içine çekti. Büyük yosunlarla kaplı ağaçların sıralandığı, plantasyon' tarzı eve doğru giden tuğla yoldan yürümeye başladı.

Vay canına.

Baktığı internet sitesinde her şey güzel görünüyordu ama burası fotoğrafların yansıtılabileceğinden çok daha etkileyiciydi. Bahçeler oldukça bakımlı görünüyordu, verandanın kenarlarında çok güzel kokan kırmızı çiçekler vardı ve korkulukların arasından sarmaşık gibi dolanıyorlardı. Evan rahat görünümlü -şu anda boş olan- hasır mobilyalara, sarkan eğrelti otlarına ve taşan çiçek saksılarına bakarak kısa basamakları tırmandı. Çatı saçaklarının altında yavaşça dönen fanlar vardı. Evan küçük altın bir tabelanın yanında yer aldığı geniş maun kapıya doğru ilerledi, tabelada

* Amerikan İç Savaşı döneminden önce ortaya çıkmış, tarım ürünlerinin işlenmesi için kurulmuş malikâne tarzındaki büyük evlerdir.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Kiralama Ofisi yazıyordu. İçindeki heyecanla kapıyı açtı ve kimalı lobiye adım attı.

Üzerinde beyaz bir bluz ve lacivert şort olan sarışın bir kadın gülümseyip, “Merhaba, efendim,” diyerek onu selamladı. Geniş maun tezgâhın arkasına geçti, ilk basamağında üst katın özel olduğunu gösteren kadife bir ip bulunan, geniş bir merdiven vardı. “Burada mı kalacaksınız?” diye sordu genç kadın.

“Ah, aslında hayır. Belki. Şey, demek istediğim, buradaki çalışanlarınızdan biriyle görüşmek için geldim. Noelle Meyer.”

Kadının kaşları hafifçe kalktı ama gülümsemeye devam etti. “Noelle mi? Tabii. Arayıp geldiğinizi haber vereyim. İsminiz?”

Evan onun kendisini görmek istemeyeceğinden endişe duyarak tereddüt etti. Onu bulmak ve son yedi yıldır nerede yaşadığını öğrenmek için gösterdiği çabanın ardından buraya, Güney Carolina’ya uçmuştu. Onu sadece aramanın yeterli olmayacağına, Noelle’i görme fikrini kafasına koyduktan sonra bu arzudan kurtulamayacağına kendini inandırmaya çalışmıştı. Hissettiği hafif umutsuzluk eskisi gibi değildi. Artık sadece arzu vardı. Onu görme ihtiyacı. Noelle’in iyi olup olmadığından emin olmak istiyordu. Bu sadece veda etmek anlamına gelse bile küçük de olsa bir şekilde yeniden bağlantı kurmak. Ancak buraya gelmek için yarım gününü harcadı diye Noelle’i kendisini görmeye zorlayamazdı. “Evan Sinclair,” dedi.

Kadın başını sallayarak telefonu kaldırdı ve numarayı çevirdi. Bir dakika sonra telefonu yerine koydu. “Üzgünüm, cevap vermiyor. Muhtemelen kulübelere akşamüstü ziyareti yapmakla meşgul. Bir saat içinde işi bitmiş olur. Beklemek ister misiniz?” Sağındaki kırmızı döşemeli mobilyaları işaret etti.

Evan beklemek için fazla sabırsızdı. “Sanırım sahile doğru yürüyüş yapıp geri geleceğim.”

“Tabii.”

Evan evden çıktı ve merdivenlerden indi. Gölgeyi yolda ilerlerken ana evin etrafındaki daha küçük bir binanın yanından geçtiğini

fark etti. Kulübeler mi? İnternet sitesine göre ana evin arkasında, konukların ağırlanabileceği çeşitli boyutlarda on kulübe vardı. Mülkün sahibi Bayan Chantilly Calhoun hâlâ bu evde yaşıyordu.

Sahile gitmek yerine, evin etrafında dolaşan yolu takip etti, *Coquina* yazan ve yeşilliklerin arasından kısmen görebildiği sevimli bir bungalova işaret eden bir tabelanın yanından geçti. Önünde birkaç patika vardı ve mülkün yerleşimini merak ederek durdu.

Birden bir çocuk sesi duydu; küçük bir kız heyecanla bir şeyler söylüyordu. Ardından bir kadın ona cevap verdi. Çocuk güldü ve ardından yakındaki patikalardan birinde koşarken küçük ayaklarının sesini duydu. Beyaz elbisesi ağaçların ve çalılıkların arasından geçerken gözden kayboldu.

O ikinci sesin cazibesine kapılan Evan ağaçların arasından geçti, sağında daha büyük bir kulübe belirdi. O kulübenin korkuluklarına atılmış havlular ve verandasında plaj oyuncakları vardı. Güzel ve sakın bir yerdi. Kulübelerin hepsi, ağaçlar ve bitki örtüsü arasında, ana yoldan biraz uzaktaydı. Evan bu yolun oldukça uzun mesafe boyunca uzandığını tahmin etti.

Pembe çiçeklerle dolu çalının etrafından dolaşırken kalbi boğazına yükseldi ve sonra hızla düştü. *Noelle*.

Uzun saplı bir el arabasının yanında durmuş, küçük bir not defterine bir şeyler karalıyordu. Evan ona bakakaldı. O, tanıdığı kişiydi... ama aynı zamanda farklı biriydi. Saçları yüksek bir at-kuyruğuyla toplanmıştı; karamel rengi saç telleri yüzünün etrafında ve boynunun üzerinde parlıyordu. Kendisini resepsiyonda karşılayan kadınıninkine benzer bir kıyafet giymişti. Üzerinde beyaz ince bluz, lacivert şort ve beyaz spor ayakkabılar vardı. Ten rengi altın sarısıydı, yanakları günün sıcağından pembeleşmişti ve yazmayı bitirip defterle kalemi cebine sokmadan önce dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti.

Evan konuşamadı, hareket bile edemiyordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle elini arabasının tutma koluna uzatırken durdu; kaşları çatıldı ve sanki Evan'ın varlığını hissetmiş gibi ona döndü.

İkisi, aralarındaki mesafeden birbirlerine bakarken Noelle donup kaldı ve gözleri büyüdü.

“Evan?” diye fısıldadı.

Evan bitki örtüsünün gölgesinden çıkıp güneş ışığının Noelle'in üzerine düştüğü bir anda ona doğru yürüdü. Ona yaklaştığında, “Merhaba,” dedi.

Merhaba. Ne kadar aptalca bir kelimeydi. O an hissettiği yüzlerce duygudan birini bile karşılamıyordu. Noelle sanki gözlerine inanamıyormuş gibi başını salladı. Evan onun durduğu yere ulaştığında Noelle gözlerini kırıştırarak, “Nasıl... burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni görmek güzel,” dedi Evan. *Bu daha iyiydi ama yine de yetersizdi.*

Noelle bir nefes verdi. “Seni görmek de güzel. Sadece... hiç beklemiyordum. Vay canına. Ben...” Omzunun üzerinden geriye doğru baktı. “Ben... Tanrım.”

Merhaba. Vay canına. Evan neredeyse gülecekti. Neredeyse.

“Şu anda çalıştığını biliyorum,” dedi Evan. “Böyle aniden geldiğim için özür dilerim ama buraya gelmemin bir sebebi vardı.” Garip bir şekilde yerinde kıpırdandı. Tanrım, bu çok garipti. Bunca yıldan sonra bile, üstelik tek bir telefon görüşmesi dahi yapmadan...

Noelle'in gözleri tekrar büyüdü. “Her şey yolunda-”

“Evet. Her şey yolunda. Yani benim için demek istiyorum. Sadece... şey...” Evan ensesini ovaladı. Terlemişti. Seyahat için giydiği kot pantolon ve tişört hâlâ üzerindeydi. Üstelik bu bunaltıcı güney havasına uygun değildi. Bunu akıl edememişti. En azından ayrıntıları düşünmemişti. Duygularıyla hareket etmişti ve işte buradaydı; uygunsuz kıyafetlerle ter içinde kalmış bir şekilde burada olmasının nedenini açıklamaya çalışıyordu. Güney Carolina'ya

gelmekle kalmamış, Noelle'in hayatına beklenmedik şekilde müdahale etmek için de buradaydı. "Aslında, bir konuda yardımına ihtiyacım var."

Lanet olsun. Konuyu böyle açmak istememişti. Ayrıca bunu bu kadar çabuk söylemek de istemiyordu. Sadece bunu daha az sıradan gösterecek, daha iyi ifade edecek kelimeleri bulamıyordu. Ona ne söyleyeceğini düşünmeliydi ama bunu yapmamıştı. Gergindi, bu yüzden her şeyi doğaçlama yapıyordu ve hepsi yanlıştı. *Yardımına ihtiyacım var.* Tanrım, bu kulağa çok aptalca geliyordu. Belki de öyleydi. Sadece kelimeler değil, aynı zamanda bunu sormak bile anlamsızdı. Birdenbire bu durumu sorgulamaya başladı. Burası harikaydı, huzurlu ve gün ışığıyla doluydu. Noelle ise bronzlaşmış, mutlu, huzurlu görünüyordu. Üstelik o kadar güzeldi ki Evan'ın kalbini yerinden söküyordu.

Noelle hâlâ ona bakarken Evan gözlerini kısarak bakışlarını masmavi gökyüzüne çevirdi. Ardından gözleri küçük beyaz çiçeklerle süslenmiş, tropikal bir bitkinin önünde duran Noelle'e geri döndü. "Tanrım, durduğumuz yere bak..." Yerin dibine girmek istedi. Bunu neden söylemişti ki? Ama Noelle, anlık şoktan sonra kendine gelir gibi hafif bir nefes verdi. "Harika görünüyorsun," dedi Evan.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle," dedi Noelle ve arabanın sapını kavradı. "Benimle yürür müsün?" Omzunun üzerinden tekrar geriye doğru baktı. "Yapmam gereken birkaç teslimat daha var, sonra konuşabiliriz."

"Tamam. Harika." Evan, Noelle'in arkasından onu takip etti; Noelle, arabayı arkasından çekerek yoldan aşağıya doğru ilerledi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Evan. İnternet sitesine bakmıştı ama orada personel listesi yoktu. Bu yüzden Noelle'in ne iş yaptığını bilmiyordu.

Noelle arkasına dönüp tekrar ona bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi ama anında kayboldu. "Teknik olarak, mülk sahibinin asistanıyım," dedi. "Ama her şeyden biraz yapıyorum.

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

Çalışanlarımızdan ikisi geçen hafta okula geri döndü, o yüzden personel eksikliği çekiyoruz.” Noelle, arabadan beyaz tüylü havlulardan biraz çıkardı ve önünde durdukları kulübeye doğru döndü. Noelle kapıyı çaldı ve kapıyı açan kadına havluları uzatarak gülümsedi.

Noelle ona el sallayarak dönerken, “Teşekkürler,” dedi kadın.

“Mülk sahibinin asistanı,” diye tekrarladı Evan. “Mülk sahibi, Chantilly Calhoun.”

Noelle gülümseyerek, “Ta kendisi,” dedi. “Peki ya sen?” Yolda ilerlemeye devam ederken bir başka yola saptı. İki yandan da kulübelerin hepsinin yerini gösteren ahşap tabelalar vardı ve üzerlerinde isimler yazılıydı. *Zeytin Salyangozu*, *Çizgili Salyangoz* ve her bir ismin altında deniz kabuğu resmi vardı. “Sen neler yapıyorsun, Evan?”

Kendimi aptal gibi hissediyorum, sen çalışırken peşinden dolaşıyorum ama aslında asıl istediğim seni kollarıma almak, saatlerce tutmak ve ardından gerçekten bir anlam ifade eden sorular sormak. “Şey, ah, belki şaşıracaksın ama özel dedektif oldum.”

Noelle durup ona döndü. “Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Stanford’dan ayrıldım ve özel bir dedektif oldum.”

Noelle başını yana eğdiğinde bir tutam saç yanağının üzerine düştü. Evan’ın eli, onu geri itmek için kaşınıyordu. “Bahse girerim baban buna bayılmıştır.” dedi Noelle. Evan’ın habersiz ortaya çıkışından beri ilk defa gerçekten gülümsemişti.

Evan da gülümseyerek karşılık verdi. “Hâlâ çok kızgın,” diye itiraf etti. Eliyle tekrar ensesini sıktı. “Ama bu benim hayatım. Seçimlerimden memnunum.”

Göz göze geldiler ve birkaç saniye boyunca bakışları kilitlendi. Sonra Noelle başka bir yöne bakarak altdudağını dişlerinin arasına alıp ağaçlara göz attı. Ne arıyordu? Onu kurtaracak birini mi? Yoksa patronunun çalışırken Evan ile sohbet etmesine kızacağından mı endişeleniyordu? “Bunu duymak güzel,” dedi Noelle.

“Teşekkür ederim.”

El arabasının üzerine eğilen Noelle'in eline baktı. Parmağında bir yüzük yoktu. Rahat bir nefes aldı. Bu konuda içinin ne kadar ferahladığını kabul etmek istemiyordu ama öyleydi. *Nedenini düşünmeyecekti. Sadece yapmayacaktı işte.*

Noelle el arabasından mavi bir plaj çantasını çıkardı ve iki uzun ağacın arasındaki başka bir kulübenin kapısına götürdü. Evan, Noelle'in başka bir kadınla birkaç kelime konuştuğunu duydu, ardından Noelle geri döndü. "Bu kadar," dedi Noelle. "Eve geri döndüğümde yapmam gereken biraz daha iş var. Onu bitirdikten sonra, yaklaşık bir saat içinde bir şeyler içmek için buluşabiliriz?" Tekrar omzunun üzerinden geriye doğru bakarak, endişeli bir bakış attığında bu Evan'ı şaşırttı. "Kasabada çok iyi tatlı çay votkası yapan bir yer var. Orası yerel halkın favorisidir." Noelle aniden telaşlanmış gibi göründü. "İçki içip içmediğini bile bilmiyorum. Ama neyse ki orada her şey var. Burada mı kalıyorsun, yoksa bugün eve geri mi uçacaksın?"

"Dürüst olmak gerekirse, Noelle, bugünden sonrası için hiçbir şey planlamadım."

Noelle başını öne eğerek bir kahkaha patlattı, elini kırıştırdığı alnına götürdü "Tanrım, Evan. Bu sadece..."

"Biliyorum," dedi Evan. "Biliyorum. Ben de... tamamen afallamış durumdayım. Sadece seni görmeyi *umuyordum.*"

Bu gerçeküstüydü. Birlikte cehennemden geçmiş iki insan, şimdi kadim bir ağacın benekli gölgesinde, berrak yaz göğünün altında duruyorlardı. Oradan buraya olan yolculuğunu hatırlayamıyordu. O yüzden her bir deneyim birbirinin üzerine biniyor, bu durum kendini biraz sarhoş ve hafifçe sersemlemiş hissetmesine neden oluyordu. Ateşli bir rüya gibiydi. Karmakarışık bir imkânsızlıktı.

"Mesele sadece bu değil," diye mırıldandı Noelle. "Bu—"

"Anne! Anne!" Bu daha önce duyduğu çocuğun sesiydi, küçük ayak sesleri onlara doğru gelirken yapraklar hışırdadı. Evan, Noelle'e doğru koşan küçük kız çocuğunu gördü.

**TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI**

Annesi.

Ah.

Noelle bir anneydi.

“Ewell ile dondurma almak için bisikletle gidebilir miyim?”

Noelle çocuğa doğru dönerken Evan gözlerini kırptırdı. Noelle hafifçe eğildi ve kızın saçlarını düzeltmek için elini uzattı. Kızın parmak arası terliklerine bakarken, “Elbette, tatlım. Ama ayakka-bılarını değiştir,” dedi. “Ayrıca kaskını tak. Ewell’dan bu sefer sadece bir top dondurma iste, üç değil.”

Evan’ın kalbi göğsünde sertçe çarpıyordu.

Noelle evliydi ama yüzük takmıyor muydu? Yoksa bu çocuğun babasından ayrılmış mıydı?

Küçük kız, Noelle doğrulurken döndü ve Evan, onun yüzünü tam olarak ilk kez gördü. Ağzı kururken yutkundu. *Ah.*

Evan geriye doğru sendeledi, bir şeye tutunmak için elini uzattı ve avucu bir ağacın gövdesine değdi.

Küçük kız, “O kim, anne?” diye sordu.

“Evan,” dedi Noelle, dikkatli gözlerle ona bakarken sesi yumuşaktı. “Eski bir arkadaşım.”

Kız gülümseyerek, “Merhaba, Evan,” dedi. “Ben Callie.” Ön dişi eksikti. Evan ön dişlerini kaç yaşında kaybetmişti? Altı? Yedi? Evet, tam o civarda olmalıydı. *Aman Tanrım.*

Evan gülümsemeyi başardı ama bunun titrek olduğunu hissediyordu. “Merhaba, Callie. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Hoşça kal, anne. Hoşça kal, Evan,” dedi kız, zıplayarak köşeyi döndü ve yeşillikler arasından kayboldu.

Bir süre boyunca Evan ve Noelle sadece birbirlerine bakıp kaldılar, gözleri kilitlenmiş haldeydi.

Sonunda Noelle, “Evan?” diye fısıldadı.

Evan elini ağaçtan indirdi ama dizlerinin güçlü kalacağından hâlâ emin değildi. “O...”

Noelle yavaşça başını salladı. “Evet, Evan. O senin kızın.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Noelle, Evan'ın onu beklediği sahile adım attı ve yavaşça yaklaşıırken Evan'ı izleme fırsatını değerlendirdi. Bir dalga çarptı, su ilerledi ve Evan'ın ayaklarına vurdu. Güneşin yavaş yavaş kızıl bir şekilde batmaya başladığı ufka bakarak duruyordu.

Evan'ın burada; sık sık durup onu düşündüğü, nasıl olduğunu merak ettiği bu yerde olduğuna hâlâ inanamıyordu. Evan her zamanki gibi yakışıklıydı, zaman bunu değiştirmemişti. Ancak kızlarının ona bu kadar benzediğini düşünmemişti. Callie, tamamen kendi başına bir birey olmuştu, Evan'ın yüzü uzak bir anı olduğu için kızının onun neredeyse tıpatıp kopyası olduğunu fark etmemişti. Sadece ten rengi Noelle'e benziyordu. Ama geri kalan her şeyi? Tamamen Evan'dı. O yüzden Evan, kızlarına bir bakış atmış ve kim olduğunu hemen anlamıştı.

Evan, onun kumda yaklaştıkça çıkan ayak çıkan seslerini duymuş olmalıydı ama Noelle tam yanına gelene kadar dönüp bakmadı. Noelle bakışlarını Evan'ın baktığı yere, parıldayan güneşin önünden geçen tek bir yelkenlinin silüetine doğru çevirdi.

"Burası huzurlu bir yer," dedi sonunda Evan. "Burayı neden evin olarak seçtiğini anlayabiliyorum." Sözleri sıradandı ama sesi donuktu. Şokta olduğu her halinden belliydi. Tabii ki öyleydi. Bu yüzden onu suçlayamazdı. Noelle sahilde buluşmalarını istemişti çünkü konuşmak zorundalardı. Günün geri kalanını burada geçireceğini personele haber vermesi gerekiyordu ve birkaç dakika yalnız kalmanın, Evan'ın kendini toparlamasına yardımcı olacağını umuyordu.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Bu özel sahilin huzurundan bahsetmek yerine, Noelle elini uzatıp Evan'ın koluna dokundu. "Evan..."

"Neden?" Evan ona döndüğünde Noelle'in eli düştü. Yüzündeki işkence dolu ifade Noelle'in kalbini paramparça etmişti. "Neden bana söylemedin? Bilmeye hakkım vardı."

Noelle bir nefes verdi, gözlerini onunkilerden kaçırarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Üzgünüm." Başını salladı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum."

"Denemelisin, Noelle. Bana en azından bunu borçlusun."

Kollarını indirdi. Evan haklıydı, ona açıklama borçluydu. Sadece bunu yapmaya hiç hazır hissetmiyordu. Bu sabah uyandığında Evan'ın tekrar hayatına gireceğini nasıl bilebilirdi ki? Elinde okuyabileceği bir senaryo yoktu çünkü bu anı asla hayal etmemişti. Sahip olduğu tek şey gerçeğin gri tonlarındaki haliydi. "Hamile olduğumu Güney Carolina'ya taşındıktan sonra öğrendim. Küçük bir daire kiralamıştım ve iş aramaya başlayacaktım..." O günleri hatırlamaya çalışırken başını ovaladı. Duygusal olarak hâlâ oldukça kırılgan bir zemindeydi. Ama her sabah sahilde oturup dalgaların gelişini izlemek ruhuna oldukça iyi gelmişti. San Francisco'da o gece aldığı, taşınma ve yeniden başlama kararı, bir anda kader gibi hissettirmişti. Kendini tam da olması gereken yerde hissediyordu.

Noelle iç çekti. "Başta, pozitif çıkan hamilelik testini inkâr etmeye çalıştım. Sweetgrass'te iş buldum. En başından beri burayı çok sevdim. Chantilly ise... şey..." Küçük bir kahkaha attı ama bu kahkaha hızla sönüp gitti. "O tam bir güç kaynağı. Ama bana kendimi hoş karşılanmış hissettirdi." *Sevildiğini hissettirmişti.*

Noelle o an Evan'a döndü ve gözlerine baktı. "Sana defalarca e-posta atmayı düşündüm, Evan. Gerçekten düşündüm." Bakışlarını kaçırdı. "Ama sonra... çok korktum. Hamile ve yalnız olduğumu bilmekten daha fazla korkuyordum. Seni tekrar görme düşüncesi... Bilmiyorum, sanki şey gibi geldi..."

“Duygusal olarak geriye gidiyor gibi hissediyordun.”

Noelle başını salladı, kalbi deliler gibi atıyordu. Evan, Noelle’in konuşmakta zorlandığı bir anda ona kelimeleri sunmuştu ve Noelle buna çok minnettardı. Tabii ki bunu anlıyordu. Belki o da Noelle’i zaman zaman düşünmüş ve aynı şeyi hissetmişti. Belki her seferinde Noelle’i düşündüğünde, onu o kafeste görüyordu. Tıpkı Callie’yi yaptıkları gece olduğu gibi.

“Evet ama artık sadece kendimi düşünmüyordum. Seni de düşünüyordum, Evan. Gerçekten. Seni güzel bir yaşama sahip olduğunu umduğum o hayatından tekrar çekip çıkarmamayı düşünüyordum. Eğer tam anlamıyla ayaklarının üstüne basmaya başladıysan ve aniden bir baba olmayı çözmen gerekirse ne olurdu? Yollarımızı ayırmanın ikimiz için de en iyisi olduğuna karar vermiştik. Sanırım bu ikimize de iyi geldi,” dedi yumuşak bir şekilde.

Evan’ın omuzları kalkıp indi. Eliyle şakağını kaşıdı. Hâlâ kafası karışıktı. Hafif de olsa öfkeliydi ama en çok da incinmiş görünüyordu. “Peki ya Callie? O da daha iyi durumda mı?”

Bu yerinde bir soruydu ve karmaşık bir cevabı vardı. “O harika. Zeki ve anlayışlı. Mutlu bir çocuk, Evan.” Ama babasını hiç tanımamıştı ve eğer şimdi bunu özlemiyorsa, er ya da geç özleyecekti.

“Peki babasının kim olduğunu biliyor mu? Seni ve kendisini terk etmiş bir adam olduğunu mu düşünüyor? Aman Tanrım, Noelle.” Birkaç adım atıp ondan biraz uzaklaştı.

“Ona sadece babasıyla aramızdakilerin yürümediğini söyledim. Henüz yedi yaşına bile basmadı. Fazla derin sorular sormuyor.”

“Peki sormaya başladığında ne olacak? O zaman ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Belki ona gerçeği söylerim, o kadar ileriye düşünmedim.”

Evan küfretti. Daha çok fısıldayarak söylemişti ama Noelle bunu duydu. Evan ona öyle hızlı döndü ki Noelle neredeyse geriye gidecekti. “Beni mahrum bıraktın,” dedi. “Onu benden mahrum

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

bıraktın. Baba olup olamayacağıma karar verme hakkımı benden aldın. Zaten elimden alınan onca şeyden sonra benden başka bir şey daha aldın. Beni en çok öldüren şey de Noelle, *bütün insanların* arasında en çok senin bunun bana ne hissettireceğini bilmen gerekirdi. Zaten yeterince şeyi kaybettiğimi bilmen gerekiyordu.”

Pişmanlık, buz gibi ve acı bir şekilde Noelle’in içinden geçti. Tanrım, Evan’ın bu şekilde konuşması Noelle’i çok utandırmıştı. Onun bu şekilde hissetmeye hakkı olduğunu ve kendisi hakkındaki yargısında da tamamen haklı olduğunu biliyordu. Öte yandan... her şeyi değiştirse bile yine aynı şeyi yapacağını söylemekten kendini alıkoyamıyordu. Hayatı mükemmel değildi. Bazen yalnız hissediyordu. Henüz belirli bir plan yapmamış olsa da Callie büyüdüğünde; dondurma, deniz kabukları ve diğer neşeli zevklerle dikkati kolayca dağılmadığında soracağı sorular onu endişelendiriyordu. Ancak Noelle huzurluydu. İyileşmiş hissediyordu. Başına gelenleri soğuk terler dökmeden düşünebiliyordu. Bir buz kıracağı, bir ip parçası, hatta kırmızı bir çift ayakkabı gördüğünde kendini kaybetmiyordu. Orada kalmak istemediği zaman, düşüncelerini ve anılarını bir kenara koyabiliyordu. *Kontrol ondaydı*. Uzun ve zorlu bir savaştı ama kazanmıştı. Bencillik olabilirdi. Ama belki de değildi çünkü iyileşmek, Callie’nin ihtiyaç duyduğu anne olmasını sağlamıştı.

“Seni incittiğim için özür dilerim,” dedi ona. “Seni ondan ve onu senden uzak tuttuğum için de özür dilerim. Bütün bunları geri alamam, Evan. Olanları değiştiremem.”

Evan bir saniye ona baktı ve sonunda iç çekip başını salladı. “Biz ortaklık,” dedi Evan. “Bir zamanlar, öyleydik. Hayal edilebilecek en korkunç koşullar altında birlikte hareket ettik. Tanrı aşkına, birlikte kazayla yaşanmış bir hamileliği de halledebilirdik.” Sözlerindeki suçlamaya rağmen sesi yumuşamıştı. En azından öfkesi biraz olsun yatışmıştı.

“Evet. Elbette hallederdik. O zamanlar... ikimizin de sadece başa çıkmaktan daha fazlasına ihtiyacımız olduğuna karar verdim.”

“Buna bensiz karar verdin.”

“Evet, öyle yaptım.”

“Bu adil değildi.”

“Biliyorum...”

“Öyle mi?” Buna bir cevap beklemiyordu. Kısa süre arkasına bakıp tekrar Noelle’e döndü. “Onunla biraz zaman geçirmek istiyorum.”

Noelle’in göğsü sıkıştı. İlk başta içgüdüsel olarak savunmaya geçti ama Evan onu tehdit etmemiştir. Sadece kızıyla biraz zaman geçirmek istiyordu. “Tamam.”

Gözlerini onun yüzünde dikkatle gezdirmeden önce hafifçe başını salladı. “Senden hiçbir şey talep etmeyeceğim, Noelle. Bu işi uzun zamandır tek başına yürüttüğünü biliyorum ve belli ki gayet güzel bir hayatı var. Sadece... sadece bir şans istiyorum...”

“Haklısın.” Evan’ın kendisini kurtardığı gibi o da Evan’ı bu zor durumdan kurtaracaktı. Evan diyeceğini bilmiyordu. Bu duruma Noelle’den bile daha az hazırlıklıydı. “Tabii ki. Yarın gece kaplumbağalar sahile doğru yolculuklarına çıkacak. Sahilde büyük bir toplanma olacak. Callie haftalardır bunu dört gözle bekliyor.”

“Orada olmayı çok isterim.” Biraz sessizlikten sonra, “Sanırım yakındaki bir otele yerleşeceğim,” dedi.

“Boş bir kulübemiz var,” dedi Noelle. “Orada kalabilirsin.”

“Tamam. Evet.” Omzunun üzerinden kulübelerin olduğu tarafa bakarken, “Bu harika olur,” diye ekledi.

Noelle başıyla onayladı. “Buraya gelmenin bir sebebi olduğunu biliyorum,” dedi. “Bunu yarın Callie uyuduktan sonra konuşabiliriz.”

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan elini saçlarının arasından geçirdi ve Noelle'in sözleri, alnında bir kırıkkılık oluşmasına neden oldu. "Evet. O zaman konuşuruz."

Güneş biraz daha battı, sahilde oturan son iki kişi de eşyalarını toplayarak ayağa kalktı. "Eve gitmeliyim," dedi Noelle. Callie şimdi bisiklet turundan dönmüş olmalıydı, muhtemelen dondurmayla tıka basa doymuştu. Onu yatağa yatırmak tam bir mücadele olacaktı. Bu düşünceye rağmen kalbi ısındı ve çocuğuna karşı hissettiği sıcacık sevgi pekişti. "Benimle gel." Sahili Chantilly'nin mülküne bağlayan ahşap köprüye doğru döndü. "Sana kulübeni göstereyim."

"Teşekkürler," dedi. "Gerçekten çok yorgunum."

Bunu hayal edebiliyordu, Noelle ona bir darbe indirmişti. Bu gece, neden burada olduğunu duymadan önce tekrar ayağa kalkması için zamana ihtiyacı olacaktı. Noelle'i aramaya karar vermesinin sebebi neydi? Noelle bunu bilmek bile istemiyordu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Cedro, yaşlı adam yüzüncü kez metal tuvalete kusarken ona göz attı. Adam inledi, koluyla ağzını sildi ve kafesinin zeminine yığıldı.

Rahat bir tavırla, “Artık neredeyse bitmiş olmalısın,” diye yorum yaptı Cedro. Daha önce babasının detoks yaptığını görmüştü. Dağınık ve iğrenç bir süreçti. Yanındaki kafeste bulunan adam, son üç gündür midesindeki her şeyi çıkarıyordu. Ya da Cedro’nun üç gün olduğunu düşündüğü kadarıyla, ışıkların ne zaman açılıp kapandığını takip ederek gündüz ve geceyi ayırt etmeye çalışıyordu. O sabaha kadar adam delirmişti; sayıklıyordu, terliyordu ve aklını kaybetmiş gibiydi. Bir bakıma onun için şanslı bir dönemcekti. Diğer açıdan, pek de değildi. Çünkü şimdi, akli başındayken nerede olduğunu kabullenmek zorunda kalacaktı.

“Eğer kafesin hastalığının bir parçası olup olmadığını merak ediyorsan değil,” dedi Cedro. “Kafes gerçek. Ve kokun da öyle. Kokunu buradan bile alabiliyorum.”

Adam, “Çeneni kapa,” diye mırıldandı ve yuvarlanarak başını kavradı.

“Sustur beni.”

Adam oturur pozisyona geçerek kafesin parmaklıklarına tundu ve gözlerini kısarak Cedro’ya baktı. Cedro yaş tahmin etmekte pek iyi değildi. Adam ona *yaşlı* görünüyordu ama bunun sebebi muhtemelen bir haftadır ölümün eşliğinde olmasıydı. Gözleri çökmüştü, elleri kahverengi olmasına rağmen yüzü solgun ve

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

biraz da yeşilimsiydi. Cildi derin kırışıklıklarla doluydu ve kısa sakalında bol miktarda gri tutamlar vardı. Evet, en azından yaşlıydı ve ona tanıdık gelen bir şey vardı.

“Kimsin sen?” diye sordu adam, sesi kulağa çatallı geliyordu.

“Cedro Leon.”

“Adını sormadım. Kimsin sen?”

Cedro bunu düşündü. Belki adamın özellikle bu soruyu sormasının nedeni, onunla aynı kafese kapatıldığını anlamaya çalışmasıydı. Belki de düşündüğü kadar tesadüfi bir durum değildi. Belki de adam beynindeki tüm hücreleri kusmamıştı. “Hiç kimseyim,” dedi. Bunu söylerken üzgün ya da pişman görünmüyordu. Gerçek buydu ve Cedro da gerçekçi biriydi. Hayatı boyunca, en azından bu zamana kadar hayatta kalmayı, en azından kendine dürüst olmasıyla başarmıştı. “Amerika’ya gidiyordum. Kardeşim on yedi yaşında ve Arizona’da yaşıyor. Sınırı geçtikten yaklaşık bir saat sonra yakalandım.” İlk başta bir arı sokması gibi hissetmişti. Hızla elini boynuna götürüp böceği kovalamaya çalışmıştı ve hatırladığı son şey de buydu. Karanlıkta uyanmıştı, ilk etapta sınır devriyesi tarafından yakalandığını sanmıştı ama ışıklar hiç yanmadığında ve gözleri karanlığa alıştığında bile her şeyin zifiri karanlık kaldığını fark etmişti. Bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Etrafını yokladığında kafeste olduğunu anlamıştı. O zaman, kaçakçıların onu aldığını fark etmişti. Paniklemişti -bağır-mış, tekmelemiş ve biraz çıldırmıştı- ama uzun sürmemişti. Yaşadığı durumu kabullenmişti, kriz çıkarmak bunu değiştirmeyecekti. İlk fırsatta, aklını ve yeteneklerini kullanarak özgürlüğüne kavuşmak zorundaydı.

Hiç beklemediği şey ise uyurken yanındaki kafese başka birinin atılması ve sonra ışıkların açılmasıydı.

Yabancı, “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

“On dört,” dedi Cedro.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı adam, tekrar parmaklıklara yaslanarak yere yığıldı. “Seni karşıya geçirmek için birini tutmadın mı?”

Başını çevirerek, “İnsan kaçakçılığı yapan çakallardan mı bahsediyorsun?” dedi ve tükürür gibi bir ses çıkardı. Aslında biraz tükürük çıkarabilirdi ama ağzındaki nemi israf etmenin akıllıca olmadığına düşündü. “Asla,” dedi. “Hayvanlar.” Çakalların, onlara güvenecek kadar aptal olan insanlara neler yaptığını biliyordu.

Adam sadece homurdandı. “İşte böylece buradasın. Burada olmanın, o çölü tek başına geçmeye çalışmaktan her şekilde çok daha iyi olduğunu fark edemeyecek kadar genç ve aptalsın.”

Cedro öfkeyle irkildi. “Sen bunun hakkında ne bok biliyorsun ki yaşlı, serseri sarhoş?” Kardeşi o çölü geçmişti ve henüz bir ergen olmasına rağmen hayatta kalmıştı. Arizona’ya vardığında annesine yazmış ve bir göçmen sığınağında yaşadığını, onu takip etmeleri gerektiğini söylemişti.

“Grim,” dedi adam, hemen ardından öksürük krizine girdi.

Adam kendine geldikten sonra, “Grim de neyin nesi?” diye sordu.

“Adım. Grimaldo. Arkadaşlarım bana Grim der.”

“Biz arkadaş mıyız?”

“Yakınından bile geçmeyiz.” Tekrar öksürdü. Bu sefer öksürüğü kulağa hırıltılı ve gevşek geliyordu. “Seni daha önce gördüm, küçük yankesici hırsız,” dedi Grim. “Benden bir şey çaldın.”

Cedro sessiz bir nefes aldı ve başını tekrar çevirip adamın profilini gözlerini kısarak inceledi. *Ah*. O an aklına geldi. Bu adamı, geldiği o küçük kanunsuz sınır kasabasında görmüştü. Sadece bir kez. “O köpeği vurdun,” dedi.

Grim başını çevirdi, bir saniye ona baktı ve sonra tekrar geri döndü. “Acı çekiyordu,” dedi hırıltılı bir şekilde.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evet, Cedro bunu biliyordu. O berbat arabanın köpeğe çarptığını görmüştü. Olanları bir kapıdan izlemiş, hayvanı tozlu yolda inleyerek ve yaralı bir şekilde bırakarak uzaklaştığını görmüştü. Cedro ne yapacağını bilmiyordu ama o inlemeyi ve acıyı, sanki içinden sızıyormuş gibi hissetmişti. Grim yakındaki bir binadaydı. Cedro, adamın kapıdan çıkıp köpeğe doğru ilerlediğini izlemişti. Yanına diz çökmüş ve ardından cebinden bir silah çıkarıp kafasına sıkıyordu. Adam yoldan aşağıya doğru gidip kaybolduktan sonra bile o kurşunun sesi Cedro'nun kulaklarında uzun süre çınlamıştı.

Ondan bir şey çaldığını hatırlamıyordu. "Senden bir şey çalmadım. Ben hırsızlık yapmam," diye yalan söyledi. "Annemin bahçesinden sebze satıyorum."

Adam homurdandı. "Bir hırsız ve aynı zamanda bir yalancı. Yine de hırsızdan daha iyi bir yalancı. Malımı geri istiyorum."

Cedro, adamın söylediklerinin doğru olduğunu bilmesine rağmen öfkeyle doldu. Belki de onu bu kadar kızdıran şey buydu. Bu adam onun kim olduğunu bildiğini sanıyordu ama tanııyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. "Senden çaldığımı düşündüğün şey ne, domuz herif?"

"Bir madalyon."

Bir madalyon. Ah. O madalyonu hatırlıyordu. Sınırın yakınlarındaki göçmen yardım grubunu yöneten adamdan bunun için yüklü para almıştı. Sonraki ay boyunca düzenli yemek yemişti. Güzel bir ay olmuştu. Cedro'nun böyle pek fazla ayı olmazdı. "Madalyon hakkında bir şey bilmiyorum. Muhtemelen sarhoş olup kaybettin, seni domuz."

Grim'in boğazından boğuk bir kahkaha yükseldi.

"Kimsin sen, ha?" diye sordu Cedro. "Ayrıca neden buradayız? Bizi kim aldı?"

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı Grim. "Muhtemelen çetelerden biri."

“Bizden ne istiyorlar?”

Grim ona baktı, yüzü tıpkı ismini andırıyordu. “Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandı tekrar ama Cedro nihayetinde bir *yalancıydı* ve başka bir yalancıyı fark edebiliyordu.

“Kendi kusmuklarında yuvarlanmak dışında ne yapıyorsun?” diye sordu Cedro.

Adam bir kez daha hırıltılı bir öksürükle yanıt verdi. “Her şeyden biraz.”

Her şeyden biraz. Bu muhtemelen, kim olursa olsun, ona hizmetleri karşılığında para verecek kadar çaresiz olan herkesten para aldığı anlamına geliyordu. “İnsanları çöle götürüyor musun?” *Yardım etmek* demeyi reddetti. Onun yaşadığı kasabadan bile daha az yasanın hükmü sürdüğü o acımasız yerde, bir başkasının rehberliğine körü körüne teslim olanların başına gelenler yardım olarak nitelendirilemezdi.

“Zaman zaman,” dedi. “Ödeyebilenlere yardım ediyorum.”

“Yardım mı? Yoksa *kullanmak* mı?”

“Şunu söyleyene de bakın, yankesici.”

Cedro kafeslerinin önündeki kapı kayarak açıldığında irkildi. İçeri giren adamın omuzlarına dökülen yağlı siyah saçları vardı ve alnındaki saç çizgisi açılmaya başlamıştı. Cedro hızla dizlerinin üstünde kafesinin önüne süründü. “Hey, beyefendi. Bizi buradan çıkarın. Lütfen. İstedığınız hiçbir şeye sahip değilim. Ben bir yetimim. Anne babam ya da beş kuruşum yok. Sokakta sebze satıyorum, sadece kendimi doyurmaya yetiyor. Lütfen.”

Adam ona hafif bir gülümsemeyle baktı ama bu soğuk bir gülümsemeydi ve Cedro’yu o kadar ürpertti ki parmaklıkları tutmayı bırakıp geri çekildi. “Seninle anlaşma yapmaya yetkili değilim,” dedi adam. Konuşması kısa ve özdü; Cedro’nun daha önce hiç duymadığı hafif bir aksanı vardı. “Kiralandın,” dedi.

TOM KOÇÜK YAĞMUR DAMLALARI

Cedro'nun ağızı biraz daha kurudu. "Kiralandım mı?" diye sordu kısık bir sesle. Grim'e bakmadı ama bu etkileşimi dikkatle izlediğini ve kıpırdamadığını, sessizliğinden anlıyordu. "Ben... ne demek istiyorsun?" Ama demek istediğini anladığını düşünüyordu. *Ah, bu olmaz.* Bunu yapmak zorunda kalmamak için her şeyi yapmıştı. Kendisi kadar fakir olanlardan sebzeleri çalmış ve saatlerce sokakta satmak için kavurucu güneşte oturmuştu. Karşılığında ise sadece bozuk para almıştı. Sokaklarda, kimsenin onu fark etmemesi için çöplerle örtülü bir şekilde uyumuştur. Yiyecek için çöpleri karıştırmıştı. Yankesicilik yapmış, çaldıklarını satmıştı. Risk almış, zar zor hayatta kalmayı başarmıştı. Ama kendisine her zaman o sefil sokağa gitmediği için iyi durumda olduğunu söylemişti. O sokakta, çocuklar boş gözlerle üst kattaki pencerelerden bakarken, yaşlı adamlar alt kapılardan girip çıkıyordu.

Adam bir ayağını diğerinin üstüne atıp kafesin köşesine yaslanarak, "Başka bir seçeneğin daha var," dedi.

"Neymiş? Her şeyi yaparım," dedi Cedro. Yalvarmaktan gerçekten nefret ediyordu. Ama bu durumda, ne gerekiyorsa onu yapacaktı.

Adam, dudaklarına yayılan bir gülümsemeyle Grim'in kafesine doğru başını salladı. "Benimle gel, yoksa onun gözünü alırım. Sadece birini. Sonuçta iki tane gözü var."

Yanından, Grim'in uzun bir nefes verdiğini duydu. "Ah, kahretsin," diye mırıldandı yaşlı sarhoş.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

“Sen misin, Noelle?” diye seslendi Chantilly.

“Benim.” Noelle büyük yatak odası süitine adım atıp arkasından kapıyı kapattı. Chantilly, tekerlekli sandalyesiyle giyinme odasından çıktı. Bu lüks alan, tasarımcı kıyafetlerle dolu raflar, ortada Chantilly’nin sandalye yüksekliğine uygun, mermer kaplı bir tezgâh, onun geniş mücevher ve aksesuar koleksiyonunu barındırıyordu. Ayrıca bir duvar boyunca, Louboutinlerinden, pembe tüylü terliklerine kadar tüm ayakkabılarının dizili olduğu raflar vardı.

Chantilly yetmiş beş yaşındaydı ve hâlâ topuklu ayakkabı giyiyordu. Bazıları, tekerlekli sandalyesinin bunu mümkün kıldığını söyleyebilirdi ama Noelle, bu kadını o kadar iyi tanıyordu ki bacaklarını kullanabilse bile muhtemelen topuklu ayakkabı giymeye devam edeceğini biliyordu.

Chantilly, elini kulağına götürüp başını eğerek küpesini takarken, “Şu haline bak,” dedi. “Özel bir gün mü?”

Noelle, avuçlarını elbisenin üzerinde gezdirdi. Çok resmi değildi; çiçek desenli, pamuklu uzun bir yazlık elbiseydi. Straplezdi, göğüslerini sıkıca sarıyordu ve oradan itibaren genişleyerek ayak bileklerini hafifçe geçiyordu. “Biliyorsun, bu akşam kaplumbağaların yumurtalardan çıkmasını izleme partisi var-”

“Evet, Sweetgrass’taki sosyal etkinliklerin farkındayım.” Sandalyesini çevirerek duvarda asılı büyük, altın filigranlı bir aynaya doğru eğildi ve platin sarısı saçlarını düzeltti. Sonra tekrar Noelle’e döndü. Gözleri önce Noelle’in fönlenmiş, gevşek dalgalar halinde

TOM KUÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

kıvrılmış saçlarına kaydı. Ardından bakışlarını hızlıca üzerinde gezdirdi ve on beş dakikasını harcadığı makyajına odaklandı. Bu da yüzüne normalde harcadığından on üç dakika daha fazla vakit ayırdığı anlamına geliyordu. Yaşlı kadının bilmiş bakışlarından dolayı kızardığını hissetti. “Beklenmedik olan sensin.” Deniz yeşili gözlerinde bir parıltı belirdi. “Bunun, geçen gece Atlantic Moon’a giriş yapan özel bir misafirle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.”

Noelle kapının yanındaki kırmızı kadife koltuğa çöktü. “Hiçbir şey gözünden kaçmıyor, değil mi?”

Sandalyesinin yumuşak vızıltısı eşliğinde Noelle’e doğru ilerleyerek, “Burada değil,” dedi ve kendini sandalyesini koltuğun yanında durdurdu. “Kimmiş bu adam?”

Noelle parmağıyla döşemedeki bir düğmeyle oynuyordu. “Callie’nin babası,” dedi yavaşça, Chantilly’nin gözlerine bakmamıştı.

“*Aman Tanrım,*” dedi Chantilly ve Noelle, elini şaşkınlıkla boğazına götürdüğünü gördü. “Bunu *bekleliyordum.*” Yaşlı kadının onu dikkatle incelediğini hissetti. “Sen de onun için bu kadar süslendin, öyle mi?”

Noelle, bunu inkâr etmek için ağzını açtı ama Chantilly, onu yedi yıldır neredeyse her gün görüyordu. Hem normal iş günlerinde hem de özel günlerde. Noelle’in *ne zaman süslenip süslenmediğini* gayet iyi biliyordu. “Biraz özgüvene ihtiyacım vardı,” diye itiraf etti.

“Süslenmek, bir kıza özgüven verir,” derken Noelle’in saçını okşadı. “Peki, neden burada ve Callie ile ilgili haberi nasıl karşıladı?”

“Kızdı. Aynı zamanda da üzüldü. Daha çok üzgün olduğunu düşünüyorum.”

“Anlıyorum.”

“Neden burada olduğuna gelince, henüz bir fikrim yok. Görünüşe göre benimle konuşmak istediği bir şey var. Sanırım

geçmişimizle ilgili.” Odanın sıcaklığına rağmen ürperdi, kollarını birbirine sararak çıplak kollarını ovuşturdu.

“Geçmişiniz,” diye tekrarladı Chantilly.

Noelle başını sallarken yutkundu. “Sana bunun hakkında her şeyi anlatmadığımı biliyorum, Chantilly-”

“Ben araştırdım,” dedi kadın.

Noelle ona döndüğünde dudakları şaşkınlıkla aralandı.

“Ah, öyle şaşırmış gibi bakma. Çok meraklı biri olduğumu biliyorsun.” Noelle, ona sadece gözlerini kırparak bakınca devam etti. “Buraya ilk geldiğinde, o kadar genç ve ürkektin ki... Ayrıca karnın daha yeni şişmeye başlamıştı. Zamanla kendine güvenen bir kadına dönüştün. İlk başta, istismara uğramış olabileceğini düşündüm,” dedi. “Gözlerinde öyle endişeli bir bakış vardı ki sana bu kadar kötü şekilde zarar veren kişinin, kızının babası olduğunu düşündüm. Ama onu ne zaman gündeme getirsem çekingen davranıp kaçamak cevaplar veriyordun ve sadece onun çocuğu olup olmadığını bilmediğini söylüyordun. Gözlerin... aşk olabileceğini düşündüğüm duyguyla doluydu. Bu yüzden merak ettim...” Birkaç saniye mükemmel manikürlü tırnaklarını inceledi. “İnternette girdim. Yıllar önce sana karşı işlenen korkunç suçu okudum. Çocuğunun... onlardan birine... ait olabileceğinden korktum.” Sanki bu sözler yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunçmuş ve bir kenara atılmaları gerekiyormuş gibi elini salladı. *Sana tecavüz eden adamlardan biri.* “Ama zamanlama tam olarak doğru değildi. Kısa bir süre sonra Callie’nin babasının, sen hâlâ başına gelenleri atlatmaya çalışırken ve biriyle yuva kuramayacak kadar travma geçirmişken tanıştığın bir adam olduğunu düşündüm. Sevmekten korkmuş olabilirsin. Yaklaştım mı?”

Sevmekten korkmuş olmak, belki doğru bir yaklaşımdı. Ama o sırada düşündüğü daha uygun tanım, sevme kapasitesinin gerçekten olmamış olmasıydı. Ya da en azından sağlıklı bir sevme becerisi yoktu. Dahası, özellikle Evan ile birlikteyken bu konuda yetersiz

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

kalmıştı. Aniden Tilly ile tüm bunları konuşmak istedi. Korkularını, pişmanlıklarını paylaşmak ve onun bilgece sözlerini duymak istedi. Yıllardır çok yakındı ama birden onu da belirli bir mesafede tuttuğunu fark etmişti. Tilly'nin hayatta kalmayı başardığı şeyi bilse onu farklı göreceğini düşünmüştü. "Ah, Tilly." İç çekti. "Üzgünüm. Bunu sana anlatmalıydım. İlk başta... yapamazdım. Sonra da... sadece bu yeni versiyonum gibi davranmak o kadar kolaylaştı ki. Senin kaçmakta olan o travmatik kurbanı değil, yeni benliğimi tanımanı istedim."

Chantilly elini Noelle'in kanepede duran elinin üzerine koydu. "Kaçmak isteme arzusunu anlıyorum, canım. Ben de bunu yaşıyorum, biliyorsun."

Evet. Noelle bunu biliyordu. Chantilly, sık sık canavar kocasından bahsederdi. Onu tekerlekli sandalyeye mahkûm eden yaralanmalara neden olan kocasının geçmişte kendisine çok kötü şekilde şiddet uyguladığı, sır değildi. Bir zamanlar Calhounlara ait olan bu güzel mülk ona miras kalmıştı ve burayı, aileler için kartpostal gibi tatil yeri haline getirmişti. Kendi ailesi olmamıştı ama şimdi çevresi ailelerle doluydu. "Ama," derken eline hafifçe vurdu. "Ondan da kaçmışsın, değil mi?"

"Sanırım," dedi Noelle. "Bir bakıma. Ama onun da mesafeye ihtiyacı vardı. Bunu konuştuk ve anlaştık. Sonra hamile olduğumu öğrendiğimde, bu anlaşmaya sadık kalmaya karar verdim."

"Şartlar değişmişti," dedi Tilly.

"Evet, değişmişti. Görünüşe göre yanılmışım."

Tilly, mükemmel kavisli kaşlarından tekini kaldırdı. Noelle, bunun neye tepki olduğunu çok iyi biliyordu. *Görünüşe göre.* "Kızını tanımak istiyor mu?"

"Onunla biraz vakit geçirmek istiyor. Ben de bu gece bizimle gelebileceğini söyledim."

"Ya sonra?"

Noelle küçük bir kahkaha attı. “Hiçbir fikrim yok. Neden bu-
raya geldiğini öğreneceğim. Ardından galiba yaşadığı yere, Reno’ya
dönecek.”

“Anlıyorum.” Kısa bir duraksama oldu ve Noelle, Chantilly’nin
dudağını tırnağıyla hafifçe kaşırken onu incelediğini fark etti. “Bu
elbise,” derken Noelle’in vücudunu süzüyordu. “Sadece özgüven
sağlamak için giyildiğine emin misin?”

Noelle, Chantilly’nin neyi ima ettiğini bilerek hafifçe gözleri-
ni devirdi. “Evet. Yani, birincisi, bana kızgın. İkincisi, aramızda-
ki her türlü bağ... çok sağlıksız şeylere dayanıyor. Bu yetmezmiş
gibi onun başkasıyla birlikte olup olmadığını bile bilmiyorum. Bu
konu hiç açılmadı.”

“Yüzüğü var mı?” diye sordu.

Noelle yumuşak bir kahkaha attı. Bu kadın çok fenaydı ama
minnettardı. Annesi, henüz çocukken öldürülmüştü ve yıllar bo-
yunca onu özlemişti. Yine de Tilly’nin ona hem bir arkadaş hem
de bir sırdaş olması onun şansydı, bunun farkındaydı. Bir tür anne
figürüydü ama aynı zamanda da güvenle sırlarını paylaşabileceği
bir dosttu da. “Yüzüğü yok.”

Tilly derin bir nefes alırken buna memnun olmuş gibi görü-
nüyordu. “Tilly,” diye uyardı Noelle. “Gerçekten. Bu durum çok
daha karmaşık. Karmaşık kelimesi bile bunu anlatmaya yetmez.”

“Hımm,” diye mırıldandı Tilly. “Eh, belki bir şey daha söyle-
meme izin verirsin.” Noelle’in elini tekrar tutup hafifçe öne doğru
eğildi. “Başına gelenler için çok üzgünüm, canım. Ama bundan
daha da önemlisi, seninle gurur duyuyorum. Yaptığın şey... *kaçı-
şım*... bu kadar derin bir *kötülükten* kurtulman... Sen tanıdığım en
güçlü insansın. Mutluluğu bul.”

“Mutluluğu buldum.”

“*Daha fazlasını* bul. Elinden geldiğince tutku ile peşinden git.
O kafesten ürkek bir hayat yaşamak için sürünerek çıkmadın.”

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Evan'ın onları fark etmesi uzun sürmedi; onca zamandan sonra bile tanıyacağı o kadınsı figür, küçük kızın elini tutuyordu. *Onun* küçük kızı. Bu düşünce hâlâ başını döndürüyordu. Gün boyunca duygularını dizginlemeye çalışmış, bir şekilde onları kontrol altına aldığını düşünmüştü. Ancak tek bir bakışla, onu ilk gördüğünde hissettiği sarsıntının şiddeti biraz daha azalmış olsa bile ayaklarının altındaki zeminin tekrar sallandığını hissetti.

Sahilde hava karanlıktı ama ay yüksekteydi ve parlıyordu. Yıldızlar gökyüzüne serpilmişti. Noelle, Evan yaklaşırken döndü ve ifadesini tam olarak seçemese de omuzlarının duruşundan gergin olabileceğini düşündü. Bir zamanlar onu çok iyi okurdu. Ancak şimdi...

“Merhaba,” dedi Evan.

Noelle ona temkinli bir gülümsemeyle baktı. “Merhaba. Nasılsın?”

“İyiim. Sen?”

“İyiim. Teşekkür ederim.”

Kısa bir sessizliğin ardından ikisi de güldü. Evan elini saçlarının arasından geçirdi. “Baştan başlayalım. Merhaba, Noelle.”

“Merhaba, Evan.” Noelle, Callie'nin okyanusa baktığı yere doğru bir adım attı. “Callie, tatlım. Evan'ı hatırlıyorsun, değil mi?”

Callie dönüp ona aynı dişsiz gülümsemesiyle baktı. “Dün tanışmıştık,” dedi. “Hiç bebek kaplumbağaların yumurtadan çıktığını gördün mü?”

“Görmedim,” diye karşılık verdi Evan. “Ama kulağa çok hoş geliyor.”

“Çok güzel,” dedi Callie. “Bekle de gör!”

Callie, Evan’ın elini tuttu ve onları kumun üzerine serilmiş bir battaniyeye doğru yönlendirdi. Diğer insanlar da ya battaniyelerini sermiş ya da şezlonglarda oturuyorlardı. Dalga sesleri ve arkalarındaki deniz çayırlarından gelen cırcır böceklerinin şarkıları arasında, yumuşak bir sohbet uğultusu duyuluyordu. Hava sıcaktı ama okyanustan gelen hafif bir rüzgâr vardı. Evan, daha önce hiç bu kadar güzel bir gece yaşadığını hatırlamıyordu.

Evan oturduklarında, “Etrafın bu kadar karanlık olmasının sebebi bu mu?” diye sordu Callie’ye. Noelle de onlara katıldı, bacaklarını yana doğru katlayarak elbisesini düzeltti.

“Evet,” dedi Callie. Kayıp dişi nedeniyle konuşmasında hafif bir pelteklik vardı. Evan buna gülümsemekten kendini alamadı. “Bebekler yumurtadan çıktığında, aya doğru giderler. Böylece okyanusa ulaşırlar. Ama başka parlak ışıklar olursa, kafaları karışır ve yollarını şaşırırlar.”

“Ah,” diye mırıldandı Evan. “Daha önce benim de kafam karışmıştı ve yolumu şaşırmıştım. O duyguyu biliyorum.”

Callie kıkırdadı. “Ben de. Bir keresinde, Bayan Tilly bana fırfırlı bir elbise aldı ve o kadar çok döndüm ki nerede olduğumu bilmiyordum!”

Evan güldü. Noelle küçük termal çantadan birkaç su şişesi çıkardı ve birini Evan’a, birini de Callie’ye uzattı. “Bayan Tilly buranın sahibi, değil mi? Chantilly?”

“Evet. Sweetgrass’ın tamamına sahip. Herkesin patronu ve anemden sonra en iyi ikinci arkadaşım,” dedi Callie.

“Ah. O halde gerçekten harika biri olmalı.”

“Öyle. Tekerlekli sandalye kullanıyor, bazen beni kucağına oturtuyor ve rampalardan süper hızlı iniyoruz!”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ah, Callie.” Noelle gülse de Evan sesindeki onaylamaz tonu duymuştu. Noelle’in, Callie’yi hiç sert şekilde disiplin altına alıp almadığını merak etti. Muhtemelen alıyordu. Sonuçta Callie bir çocuktuk ve en iyi huylu çocuklar bile ara sıra yaramazlık yapardı. Noelle’in hiç yalnız, bunalmış veya işleri hafifletmek için bir partner istemiş olup olmadığını düşündü. Acaba Noelle o kişinin Evan olmasını ister miydi?

Ancak Noelle, Callie’nin varlığından Evan’a bahsetmemişti bile. Evan bunu anlamaya ve affetmeye çalışıyordu. Öte yandan şu anda, özellikle de kızının ne kadar tatlı ve komik bir çocuk olduğunu görüp ne kadar *çok şey* kaçırdığını fark ettikten sonra, bununla başa çıkmakta zorlanıyordu.

Dikkatini tekrar Callie’nin neşeli sohbetine çevirdi. Kendi kafasında kaybolup bu anın bir dakikasını daha kaçırmaya niyeti yoktu. “Işıklarla ilgili yasalar çıkarılmadan önce kaplumbağalar yüzme havuzlarına gidiyor ya da trafikte arabaların altında eziliyordu,” dedi Callie.

“Bu korkunç.”

Callie kafasını sallayıp döndü ve derin bir nefes aldı. Evan aynı yöne baktığında onun dikkatini çeken şeyi duydu. Çok hafif bir hışırtı. “Yumurtalar,” dedi Noelle, Callie’nin elini tutarak ayağa kalktı. “Oradalar,” diye işaret etti.

Evan da sahildeki diğer insanların çoğu gibi ayağa kalktı. Boyununu uzattı ve kumda bir hareket gördü.

Callie, “Çıkıyorlar!” dediğinde Evan, kızının sesindeki saf sevinci duyunca gülümsedi.

Bir dakika sonra ilk bebek kaplumbağalar küçük bir tümseğin üzerinden geçerek suya doğru ilerledi. Evan, bu küçük yaratıkların kumda sürünerek, okyanusun üzerindeki parlak gök cismine doğru ilerlemelerini hayranlıkla izledi. Arkalarından daha fazlası geldi ve sanki yüzlerce kaplumbağa birden aynı anda sallanarak

ilerliyormuş gibi göründü. Doğanın onlara yaptırmak istediği şeyi yaparak tek bir amaç doğrultusunda hareket ediyorlardı. Bu olayın inanılmaz derecede güzel bir tarafı vardı. Bunun nedenini bile açıklayamazken boğazında bir yumru oluştu. Bu yumru, son küçük yaratık suya ulaşana ve dalgaların altına kaybolana kadar orada kaldı.

Noelle, “Peki,” diyerek eğildi ve eşyalarını toplamaya başladı. “Hadi seni yatağa yatıralım, küçük hanım.”

Callie esnese de, “Uykum yok,” dedi.

Evan battaniyeyi aldı, dikkatlice silkeleyerek kum tanelerinin eşyalarını toplayan ve sahilden ayrılan diğer insanlara uçmamasını sağladı. Battaniyeyi katlayıp Noelle’e uzattı ve Noelle de onu büyük kanvas bir çantaya yerleştirdi. “Teşekkür ederim. Bizimle gelip verandamda bir şeyler içmek ister misin?”

“Evet. Harika olur. Teşekkürler.” Konuşmaları gerekiyordu. Konu sadece Callie değildi, her şeyin netleşmesi gerekiyordu. Evan şakaklarını ovuşturdu. Bu konuşma nasıl geçecekti? Ne yapacağı hakkında hâlâ bir fikri yoktu. Noelle’in kızını düzenli olarak görebilmesini sağlayacak bir yol bulup bulamayacağını merak ediyordu. Ya da şimdiye kadar onsuz gayet iyi idare ettiklerini söyleyecek ve onun kalıcı bir rol oynamasına izin vermeyecekti. Bilmiyordu.

Peki Evan bu konuda ısrarcı olacak mıydı?

Zaten çok şey kaybetmişti.

Öte yandan onların tek başlarına gayet iyi idare ettikleri de belliydi. Callie, açıkça evini seven mutlu ve uyumlu bir çocuktü. Kim burada yaşamayı sevmeydi ki?

Okyanustan uzaklaşırken iç çekti. Tüm bu cevaplara sahip değildi. “Sanırım diğerlerini takip ediyoruz, değil mi?” dedi. Ay bir bulutun arkasına saklanmış, geceyi karartmıştı. Nereye bastığını zar zor görebiliyordu.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Callie onun elini tuttu. Eli çok küçük ve narindi. Evan birdenbire onun elini sıkıca tutup bırakmamak istedi. Bu çok güçlü bir dürtüydü. Derin bir nefes aldı ve üfleyerek verirken yürümeye başladılar. Sanki şimdi tamamen büyümüş, hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi, “Küçükken karanlıktan korkardım,” dedi Callie. Evan ona gülümsedi. Kızının sesini ve geveze kişiliğini sevmiştir. “Bütün gece ışıklar açık uyumak istiyordum. Ama annem bana kaplumbağaları hatırlattı. Bazen karanlığın güzel olduğunu ve karanlık olmasaydı ayı göremeyeceğimizi söyledi.”

Callie'nin odasından çıkarken, ona üç kez okuduğu kitabı tezgâha bıraktı. “İyi mücadele etti,” dedi Noelle. “Ama sonunda kaybettin.”

Noelle gülümsedi ve tepesine bir parça limon sıkıştırılmış Corona şişesini Evan'a uzattı. “Umarım bu sorun olmaz. Eğer içmezsen, su ya da meyve suyum var. Evde soda bulundurmuyorum.”

“Bu harika.” Evan soğuk biradan büyük bir yudum aldı.

“Verandada oturmak ister misin? Orada okyanustan gelen esintiyi hissedebiliriz.”

“Olur.”

Evan, mutfak alanının yanındaki sürgülü cam kapıya kadar onu takip etti ve dışarıya, yuvarlak bir masayla üzerinde yeşil bir şemsiye olan birkaç saksı da bulunan küçük bir bahçe verandasına çıktı. Etrafı bitkilerle çevriliydi ama Noelle haklıydı; okyanustan gelen esintiyi hissedebiliyordu ve yapraklar hafifçe hışırdıyordu. İkisi de masanın başına oturdu. Evan, “Burası çok güzel,” diyerek kafasıyla kulübeyi işaret etti. Böylelikle Noelle'in sadece verandayı değil, evin tamamını kastettiğini bilmesini sağlamıştı. Bunlar gerçek düşünceleriydi. Burası küçük ama samimi bir yerdi. Noelle evi genellikle beyaz ve mavinin farklı tonlarıyla dekore etmişti.

En sevdiğin renk ne?

Marketlerden alınan o küçük kitlerdeki Paskalya yumurtası boyasının rengi.

Gülerek, “Teşekkür ederim,” dedi. “Biraz dağınık ama burası benim evim.”

Evan gülümsedi. Noelle, kızları için sıcak ve sevgi dolu bir yuva inşa etmişti. Evin her köşesinde Callie’nin Noelle’in hayatının merkezinde olduğuna dair izler vardı. Kapının yanında duran bir scooter, buzdolabını kaplayan çizimler, mutfak masasında çocukların el işleri için düzenlenmiş malzemeler... Duvarlardan birinde Noelle ile Callie’nin Evan’ın tanımadığı diğer insanlarla çekilmiş mutlu anlarına dair fotoğraflar asılıydı. Tüm bu süre boyunca Callie vardı ve Evan bundan haberdar değildi. Bu durum ona çok garip geliyordu, sanki ülkenin diğer ucundan; kendi gülüşüne benzer bir gülümsemeye sahip olan okyanusun kenarında duran küçük bir kızı, bir şekilde hissetmesi gerekiyor gibiydi.

“Teşekkür ederim,” dedi Evan.

Noelle başını eğip ona kafası karışmış bir şekilde baktı. “Neden?”

“Onu doğurduğun için. Başka seçenekleri de düşünmüş olmalısın...”

Noelle gözlerini kırıştırarak başını çevirdi ve sallanan yapraklara baktı. Evan, Noelle’in tam olarak ne demek istediğini anladığını görebiliyordu. “Evet, düşündüm. En azından bir anlığına,” dedi sonunda. “Ama çok uzun sürmedi.” Gözlerini yeniden Evan’a çevirirken kaşlarını çatarak kelimelerini ölçer gibi baktı. “O kafeslere kapandığımızda, kurtulmak için o kadar çok mücadele ettim ki... *Yaşamak için.* Bu içgüdü... hayata tutunma, vazgeçmeme içgüdüğü hepimizde fazlasıyla güçlü.” Sanki bir zamanlar orada kıpırdayan, narin ve savunmasız olan o küçücük hayatı hatırlıyormuş gibi elini karnına götürdü. “Bu içgüdüün, en başından beri orada olduğunu tahmin ediyorum.” Hafifçe gülümsedi. “Tıpkı kaplumbağalar gibi. Hayatta kalma içgüdüğü, ışığa doğru ilerleme. Sanırım herkes bunu bilmiyor. Ama biz biliyoruz.” Gözleri Evan’ın yüzünde

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

gezindi. Evan yakalandığını hissetti ve Noelle başka tarafa bakana dek hareketsiz kaldı. “Bu yüzden, kendi hayatım için bu kadar çok mücadele ederken bir hayatı sona erdirmeyi düşünmek... Bunu yapamazdım, Evan. Bu bana en korkunç iki yüzlülük gibi geldi.”

Evan’ın kalbi sıkıştı, bunu beklemiyordu. Artık, söz konusu Noelle olduğunda kendisi üzerinde daha fazla kontrol sahibi olduğunu düşünmüştü. Öfkeli olduğunu sanmıştı. Aslında bir noktada öyleydi. “Bu mantıklı,” dedi. “Benim için tamamen mantıklı.” Göz göze geldiler ve Noelle küçük bir baş hareketiyle onu onayladı. Evet, ikisi de kimsenin anlayamayacağı şeyleri anlıyorlardı. En azından bu kadar kişisel şeyleri. Verdikleri tüm kararlar, başkalarının hayal bile edemeyeceği gerçeklere dayanıyordu.

Evan, Noelle’in tekrar geceye doğru bakmasını izlerken Noelle’in hatırladığı kadar inanılmaz olduğunu fark etti. Bu bir aydınlanmaydı çünkü uzun zamandır bu duyguyu Profesör Vitucci’nin kelimelere döktüğü travma bağıyla ilişkilendiriyordu. Noelle’e karşı olan duygularını sorgulamıştı. Onları abartılı ve güvenilmez bulmuştu. Belki de bir noktada bu doğrudu. Öte yandan Noelle hakkındaki düşünceleri sadece birlikte yaşadıkları deneyimlere dayanmıyordu, artık ona karşı kontrolü kalmamıştı ve hâlâ aynı şeyi hissediyordu.

“Ama artık tabii ki,” diye devam etti Noelle, dudakları şefkatle kıvrılmıştı. “Onsuz bir dünya hayal edemiyorum. Bu gerçekten korkunç olurdu.”

“Harika bir çocuk,” diye onayladı Evan.

“Öyle.”

“Çok güzel.”

“Evet.”

Noelle tekrar konuşmadan önce ikisi de bir süre sessiz kaldı. “Evan, sanırım Callie ile ilgili... planlar yapmak hakkında konuşmak isteyebilirsin. Belki onu ziyaret etmek ya da... bilmiyorum.”

İç çekti. O da en az Evan kadar kaybolmuş hissediyordu. Daha önce de birlikte kaybolmuşlardı ve birbirlerine yardım etmişlerdi. Belki şimdi her ikisi de daha net bir görüşe sahip olduğunda tekrar edebilirlerdi. Evan'ın öfkesi yavaş yavaş söndü. Noelle, Callie'yi ondan saklamakla doğru bir şey yapmamıştı ama Evan, onun neden böyle yaptığını da anlıyordu. Belki de onun yerinde olsaydı, kendisi de aynı şeyi yapardı.

İlk başlarda ayrıldıktan sonra Evan, Noelle'in onu arayıp aramayacağını veya e-posta gönderip göndermeyeceğini merak ediyordu. Bunu istemişti, Tanrı biliyor ya gerçekten istemişti ama... aynı zamanda, ne zaman gelen kutusunu açıp da Noelle'in yazmadığını fark etse, hafif de olsa bir rahatlama hissetmişti. Bu durum inanılmaz kafa karıştırıcıydı. Noelle, Evan'ın acısına çok farklı bir yerden dokunmuştu.

"Önümüzdeki üç dört gün kalmayı düşünüyordum," dedi Evan. "Umarım Callie ile biraz vakit geçirmeme izin verirsin. Tabii ki senin nasıl rahat hissettiğin de önemli. Gitmeden önce de bunu konuşuruz."

"Bu iyi olur. Tabii ki bu hafta Callie'yi görebilirsin. Bir yolunu buluruz."

Evan gülümsedi. "Tamam."

Noelle de gülümsedi. "Tamam." Göz göze geldiler, Noelle gülererek başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. Tekrar ona döndüğünde ifadesi ciddileşmişti. "Şimdi, bana neden burada olduğunu anlat."

BÖLÜM OTUZ

“Başımıza gelenleri araştırıyorum,” dedi Evan.

Noelle’in dudakları hafifçe aralandı ama sonra onları kapattı. Şişeyi masaya koymadan önce burnundan derin bir nefes verdi ve içkisinden büyük bir yudum aldı. “Merak etmiştim,” dedi Noelle. “Özel dedektif olduğunu söylediğinde, bunun yaşadıklarımızla ilgili olup olmadığını merak etmiştim.”

“Kısmen. Ama bu mesleği seçmemin sebebi başımıza gelenleri araştırmak değildi,” dedi Evan. “Zaten araştırılmış ve ortaya işe yarar bir şey çıkmamıştı. FBI hiçbir şey bulamamıştı, babamın tuttuğu özel dedektifler de öyle. Federallerin, benim erişemediğim her türlü veri tabanına sahip olduğunu düşündüğümde, benim de onlardan daha fazla şansım olacağını sanmıyordum.” Başını sallayıp şişesinden bir yudum aldı. “Bu mesleği seçtim çünkü başkalarına kendi noktalarını koyma konusunda yardım etmek istiyordum. Sanırım özellikle bu yönü, bizim hiçbir zaman bunu yapamadığımızı düşündüğüm için bana cazip geldi.”

“Bunu anlıyorum,” dedi Noelle. Evan’ın sözlerini duymak bile kalbini sıkıştırmaya yetmişti. Kendi noktalarını koymak zorunda kalmışlardı. Ama bu her zaman açık bir yara olarak kalacaktı çünkü onları tamamen doldurabilecek tek şey gerçek adalet, başlarına tam olarak geldiği ve bunun *neden* olduğunu bilmeleriydi. Noelle, cevapların eksikliğiyle yaşamayı öğrenmişti ve bundan dersler de almıştı. Kontrolü dışında olan şeyleri *bırakma* pratiğinin ne kadar değerli olduğunu keşfetmişti. Ancak başkalarına adaletlerini

sağlama konusunda yardımcı olmak, Evan'ın kendi kabullenmesinde de ona yardımcı oluyordu. Eğer suç adaletine uzaktan bile olsa ilgi duysaydı, belki o da bu yöne giderdi.

“Peki başlangıçta suçumuzu araştırmayı düşünmediysen, seni araştırmaya başlamaya iten şey neydi?”

Evan hafifçe omuz silkti ve Noelle onu süzdü; karanlıkta bile güzel olduğunu düşündü. Bunu zaten biliyordu. Evan'ın gölgeli silüetinin taslağını çizebilirdi. Bunca yıl sonra bile beynine kazılı haldeydi. “Zaman,” dedi sonunda Evan. “Sistemin nasıl çalıştığını, polislin yeteneklerini anlamak. Yıllar boyunca polis memurlarıyla ilişkiler kurdum, Reno departmanında bağlantılarım oldu. Ayrıca benim erişemediğim şeylere erişebiliyorlar.”

“Zamanın bir şeyler bulma ihtimalini azalttığını düşünürdüm.”

“Bu doğru olabilir ama aynı zamanda bazı şeyler yeniden su yüzüne çıkıyor. Başka suçlar işleniyor ve bunların arasında bağ olabilir. Bağlantılar kuruluyor. Çözülememiş vakalar sürekli çözülüyor. Özellikle de suç devam ediyorsa.”

Noelle, hafif bir ürpertiyle çıplak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. “Bunun da böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hiç merak etmedin mi?”

“Ben...” Evan'ın sorusunu gerçekten düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. “Bu konuda yapabileceğim bir şey olmadığı için bunu düşünmemeye çalışıyorum ama zihnimin bir köşesinde... belki.” Belki de orada, keşfedilmeden yatıyordu. Onu bir kenara koymuş ve etiketlemişti: *İşkence edici materyal. Dikkatle kullan.* Çünkü kendine izin verseydi bunu günlerce, hatta gecelerce düşünebilirdi. Peki bunun kime yararı olurdu? Noelle'e olmayacağı kesindi. Ayrıca kesinlikle Callie'ye de olmazdı.

Zihinsel ve duygusal sağlığı için çok mücadele vermişti. Onu kolayca feda etmeyecekti. *Özellikle de anlamsız bir şey için.*

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Uzun bir süre ben de bu düşünceden kaçmaya çalıştım. Ama aynı zamanda... bilmiyorum. Bir sorumluluk hissettim. Özellikle de kolluk kuvvetlerine dahil olduktan ve belli imkânlarla sahip olduktan sonra bu his yoğunlaştı. Departmandan tanıdığım bir polis memurundan, ülke genelinde bizim yaşadığımıza uzaktan bile olsa benzeyen herhangi bir suçu göz önünde bulundurmasını istedim. Birkaç hafta önce bir şey buldu.”

Noelle, “Ne?” diye soludu, kalbi bir anda hızlanmıştı.

Evan, Teksas’a gidip görüştüğü Vietnam gasisini, onun bir kafese kapatıldığını ve aynı odada başka bir adamın da hapsedildiğini anlattı. Onlara yaptırılmak istenen korkunç ve hastalıklı seçimleri. İşkenceyi. Dehşeti. Nihayetinde de kaçışı.

Polis onun hikâyesine şüpheyle yaklaşmıştı, özellikle de tutulduğunu iddia ettiği binada hiçbir kanıt bulunamadığında. Noelle, kendisinin tutulduğu binada yangın çıkarmasaydı, durumun aynı olup olmayacağını merak etti.

Evan anlatmayı bitirdiğinde Noelle derin bir nefes verdi. Evan, olayları mümkün olduğunca kısa ve detaysız bir şekilde anlatmış olmasına rağmen kadın olayları dinlerken büyük bir kısmında nefesini tutmuştu. Evan’ın neden bağlantı kurduğunu anladı. Benzerlikleri fark etmemek imkânsızdı.

“Bu durumu FBI’a bildirecek misin?”

“Polisler bile FBI’a bildirmemiş. Soruşturma yapmışlar ve bunu zihinsel sağlık sorunları olan bir sarhoşun hezeyanı olarak değerlendirmişler.”

“Ama sen ona inandın.”

“Evet. Gözlerinin içine baktım ve ona inandım.”

Noelle biranın etiketiyle oynayarak bir tane daha içmeyi düşündü. Ancak sabah işe gitmesi gerektiği için bununla yetinecekti. Yine de Evan’a bir tane daha teklif etti ama o reddetti. “Buraya sadece bu davayı kafana sokmak için gelmedim, Noelle. Başka bir

şey için de geldim. Umarım bana bu konuda yardım edebilirsin. İlk başta seni aramayı düşündüm... aslında tam olarak yapmayı planladığım şey buydu. Ama ne kadar çok düşünürsem, telefonla seni aramak bizzat gelip yardımını istemekten daha tuhaf geldi.”

Noelle onu anlıyordu. Ona Callie’den hiç bahsetmediği gerçeğini açıklamaya hazır hissetmese de, Evan’ın bir şekilde kendisini hazırlıksız yakalamasından memnundu. Eğer Evan aramış olsaydı, ya ona hayatı ve Callie hakkında yalan söylemek zorunda kalacaktı ya da ona söylemeye karar verse bile bunu yapmadan önce onun vereceği tepkinin korkusuyla yaşamak zorunda kalacaktı. Hayır, onu şaşırtması daha iyiydi. Bundan korkmasına gerek kalmamıştı çünkü hazırlıksız yakalanmıştı. Evan hâlâ burada, kendisine yardım etmesini istiyordu, altı yıldan fazla süredir çocuğunun kendisinden saklandığını öğrendikten sonra bile. “Ne konuda yardıma ihtiyacın var?”

“Her zaman birbirimizi tanıdığımız gerçeğine geri dönelim. Babalarımız aracılığıyla bir bağımız vardı. Bunu bizi kaçıranların bilmediğine inanamıyorum.”

Noelle başıyla onayladı, çok önceden bunun hakkında konuşmuşlardı. Kaçışlarından... *şifreli konuşmayı öğrenmeden önce.*

“Katılıyorum,” dedi. “Bu durumu daha ilginç hale getirdiğini merak etmedik mi?”

“Evet,” dedi. “Ama bu bağ nedeniyle bilerek seçilmişsek, o zaman birileri bunu biliyordu demektir.”

Haklıydı, bu durum oldukça tanıdık. Bütün bu olasılıkları uzun zaman önce parçalayıp ayırmışlardı. “Bu konuda elimizde hiçbir kanıt yok, sadece şüphelerimiz var,” dedi Noelle.

“Baban hakkında araştırma yaptım.”

Noelle’in bakışları ona kaydı ve Evan’ın kendisini izlediğini fark etti. “*Babam.* Babam öldü.” Noelle kendi sesindeki rahatsızlığı fark etti ve derin bir nefes alıp yavaşça verdi.

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

“Onun suç işlemiş olmasından şüphelendiğim için değil. Sadece onun hakkında daha fazla bilgi edinmenin, kendi babam hakkında zaten bildiğim bir şeyi tetikleyebileceğini düşündüm. Belki daha fazla bağlantı kurabilirdim. Reno polis departmanındaki tanıdığım kişiden de ilgisini çeken herhangi bir şeyi çıkarmasını istedim.”

Noelle sandalyesinde kıpırdandı. Kendini mantıksız bir şekilde acımasız hissediyordu, bunu bastırmaya çalıştı. Komik olan, söz konusu bir Sinclair olduğunda hâlâ içgüdüsel olarak babasını savunmaya çalışmasıydı. Bu Sinclair, iyi bir insan çıksa ve onun çocuğunun babası olsa bile. Rahat görünmeye çalışarak, “Bir şey buldu mu?” diye sordu.

“Evet. Senin kayıp olarak bildirilmeden hemen önce baban kayıp ihbarında bulunmuş.”

Ne? Kaşlarını çattı. “Kimin hakkında?”

“Dow Maginn adında bir adamın.”

Bu ismin hafızasına yerleşmesi biraz zaman aldı. “Dow mu? O kayıp mı olmuş?”

“Sadece bu değil, sonradan bir soygunda silahla vurularak öldürülmüş olarak bulunmuş.”

“Bunu bilmiyordum.” Başını hafifçe salladı. “Babamın arkadaşıydı. Ona cenaze için davetiye gönderdiğimizi sanıyorum ama bu işlerle Paula ilgilenmişti. Eğer davetiye geri döndüyse, muhtemelen onu çöpe atmıştır. Ya da bana sorduysa ki hatırlamıyorum, muhtemelen taşındığını ya da dükkânının kapandığını düşünmüştür. Adam çok da tutarlı biri değildi. Bize geldiği zamanlarda çok içtiğini hatırlıyorum. O ve babam maç izlerdi, ardından Dow koltuğumuzda sızardı.” Yine kaşlarını çattı. “Eve döndüğümde... onun nerede olduğuna bakmak için bir sebebim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, babamın onun kaybolduğunu fark etmesine bile şaşırdım. Arkadaşlardı ama hatırladığım kadarıyla Dow’un aylarca ortalarda görünmediği zamanlar olurdu. Arkadaşlıkları böyleydi.”

Evan parmaklarını masanın kenarına vurdu. “Onun hakkın-da başka neler hatırlıyorsun? Bilgisayar tamir dükkânı vardı, değil mi?”

Noelle başını sallayıp zihnini geçmişe yönlendirdi. Dow Maginn’i ya da babasının eski arkadaşlarını görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Evan adını söylediğinde ya da varlığını hatırladığında, ismi zar zor aklına gelmişti. İyi bir adamdı ama o *babasının* arkadaşydı. Hayatında onun eksikliğini aramamıştı. “Evet. Bilgisayarlarla uğraşırdı.” Aniden bir şey daha hatırladı. “Sanırım amatör olarak bilgisayar korsanlığı da yapıyordu,” dedi. “Sanki onun elektrik faturası ya da buna benzer bir şey için ödediği tutarı değiştirdiğiyle övündüğünü duymuştum. Okul bilgisayarındaki matematik notumu değiştirip değiştiremeyeceğini merak ettiğimi hatırlıyorum.”

Evan başını yana eğdi ve elini çenesinin üzerinden geçirdi. “Elektrik şirketini *hack*lemek mi? Bu kulağa pek de amatör gibi gelmiyor.”

“Hayır, belki de değildi.”

Bir dakika daha oturdular, Evan’ın parmak tıklatmaları düşüncelerinin temposunu tutar gibi hızlandı. “Bilgisayar korsanlığı,” diye tekrarladı. “Noelle eğer izleniyor olsaydık, ekranın diğer tarafında bir kişi ya da kişiler olması gerektiğinin farkındasın, değil mi?”

Noelle loş ışığın altında ona baktı. “Dow’un... başımıza gelenlerle bir ilgisi olduğunu mu ima ediyorsun?”

“Bununla ilgili bir kanıtım yok. Ama garip, değil mi?”

Başını ovuşturdu. *Belki. Belki de değil.* Her şey fazlasıyla karışık-tı. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Evan iç çekti ve avuçlarını uyluklarının üzerinde gezdirdi. “Yorgunsun. Ayrıca yarın işe gideceğini biliyorum. Gitmeliyim. Ama bunu düşünürsen ve Dow Maginn hakkında yardımcı olabilecek bir şey aklına gelirse, bana haber verir misin?”

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Noelle, “Veririm,” derken ayağa kalktı ve Evan da onu takip etti. Noelle boş şişeleri aldıktan sonra eve girdiler. Noelle şişeleri tezgâha bıraktı ve birlikte ön kapıya doğru yürüdüler.

Koridorun yanından geçerken Evan, Callie’nin odasına doğru baktı. Kapıya ulaştıklarında ona döndü. “Bana haber verecek misin...”

Noelle başını salladı. “Yarın programını öğrenip, neyin uygun olduğuna bakmak için seni arayacağım. Bisiklet turlarına bayılır. Özellikle işin içinde dondurma varsa.” Noelle bir nedenden dolayı biraz garip ve utangaç hissettiği için gülümsedi. “Belki onu böyle bir tura çıkarırsın. Sweetgrass bisiklet kiralıyor. Sana bir tane teslim ettirebilirim.”

“Bunu çok isterim,” dedi Evan, kelimeler dudaklarından hızlıca dökülmüştü. Noelle planları geri çekmeden önce sağlamlaştırmak için hevesli gibiydi. Oysa Noelle bunu yapmayacaktı, artık Evan bildiğine göre kızını ondan saklamayacaktı.

“Harika. İyi geceler, Evan.” Kapıyı açtı ve Evan dışarıya çıktıktan sonra tekrar döndü.

“Bu gece için teşekkür ederim,” dedi. “Sadece bana katılma- ma izin verdiğin... seninle ve Callie ile vakit geçirdiğim için değil, kendi soruşturmam hakkında söyleyeceklerimi dinlediğin için de teşekkür ederim. Tüm bunları yeniden gündeme getirmenin kolay olmadığını biliyorum, konuşmayı reddedebilirdin.”

Noelle başını kapının yanına yasladı. “Kolay değil,” diye itiraf etti. “Ama eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, ederim. Sadece... tekrar içine sürüklenme konusunda dikkatli ol, Evan.”

Evan başını salladı, yüzünde anlayış dolu bir ifade belirmişti. Aynı şeyi düşündüğü belliydi. “Olacağım. İyi geceler.”

“İyi geceler.” Noelle kapıyı kapattı, kilitleri çevirdi ve yavaşça yatak odasına doğru yürümeye başladı. İçinde duygularla dolu bir fırtına kopuyordu. Rahatlama. Temkinli bir mutluluk. Evan’ın, Callie’nin hayatında var olmasının olumlu sonuçlar doğuracağına

dair bir tür umut. Ama aynı zamanda endişeliydi... gergindi... Evan'ın -Noelle'in de yardımıyla- hayatta kaldıkları suçla ilgili takip edebileceği yeni yollar olup olmayacağı konusunda kaygı dolu bir titreme tüm bedeninde dolaşıyordu. Bu yolları takip etmenin *Pandora'nın kutusunu* açmak gibi olabileceğine ve bir daha kapatılamayacağına dair derin bir endişe duyuyordu.

Birkaç gün sonra, Noelle pencerede durmuş sahilde koşan Callie'yi izliyordu. Kırmızı yazlık elbisesi arkasında savruluyordu. Kolları havadaydı ve elindeki uçurtma gökyüzünde yükseliyordu. Evan da onun yanında koşuyordu, rahatça tempo tutarak ilerliyordu; başı da gökyüzüne dönüktü. Bulunduğu yerden onları duyamıyordu ama güldüklerini anlayabiliyordu ve bu onu da gülümsetti.

"Doğal biri gibi görünüyor," dedi Chantilly, tekerlekli sandalyesinin sesi konuşmasından önce varlığını haber veriyordu.

"Öyle," dedi Noelle. *Doğal bir baba.* Bu onu mutlu ederken aynı zamanda da utandırıyor. Evan, kendisini babalıktan mahrum etmekle suçlamıştı ve haklıydı, Noelle tam olarak bunu yapmıştı. Ama aynı zamanda Callie'yi de mahrum bırakmıştı. Bunu şimdi idrak ediyordu.

"Sonradan bakınca her şey daha net görünür, canım," dedi Chantilly. Noelle ona baktı; platin topuzu her zamanki gibi parlak ve zarıftı, makyajı kusursuzdu. Gümüş-mavi pantolonu mükemmel bir şekilde ütülenmişti. O mükemmeldi, Noelle sık sık onun güzelliğine hayran kalıyordu. Bu onun beklediği bir şey haline gelmişti. İçten bir parlaklığı vardı. Noelle bunu bir kez dile getirmişti. Yaşlı kadın, eğer parlıyorsa bunun ikinci şansını yaşamasından kaynaklandığını ve asla hayal edemeyeceği bir hayatı yaşadığı için içten içe parladığını söylemişti.

Noelle daha sonra bunu düşünmüş, kendisinin de ikinci şansını yaşadığını fark etmişti. Ama Chantilly gibi parlamıyordu.

TOM KUÇUK YAĞMUR DAMLALARI

Çünkü nokta koymana izin verilmedi, diye fısıldadı küçük bir ses. Bu yüzden, onu asla gerçekten geçmişte bırakmadın. Bir gölge gibi üzerine düşüyor. İlerleyemeyeceğin ya da huzuru bulamayacağın kadar değil. Ama orada ve ışığını hafif de olsa söndürüyor.

Peki, bununla ilgili ne yapması gerekiyordu? Hayatını bu talih-siz gerçeğin etrafında şekillendirmişti çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu.

O zaman yapamazdın. Peki ya şimdi?

Noelle iç çekti. “Evet,” diye kabul etti. “Ona Callie’den bahsetmem gerektiğini şimdi net bir şekilde görebiliyorum. Ama artık o burada ve beni affetmiş gibi görünüyor. Ya da en azından kırgınlığını bir kenara bırakmaya hazır. Callie ile bir ilişki kurmak istiyor.”

“Callie’ye onun babası olduğunu söyleyecek misin?”

“Evet. Evet, zamanı geldiğinde söyleyeceğim.” Evan, üç gündür Güney Carolina’daydı ve Noelle, aralarındaki bağı şimdiden görebiliyordu. Elbette Callie sıcakkanlıydı, herkesi kolayca sevecek kadar kocaman bir kalbi vardı. Ama o ve Evan, Callie’nin başka hiç kimseye yakalayamadığı bir şekilde uyum sağlıyorlardı.

Belki de Callie, Evan’da kendi yansımasını görüyordu. Belki de paylaştıkları DNA, ikisine de sesleniyordu. Leonard Sinclair’in de miras bıraktığı aynı DNA. Ama bunu düşünmeyi reddediyordu. Onu. “Birlikte hayatta kaldığımız olayı yeniden araştırmaya başlamış,” dedi Noelle.

“Ah. Tabii, anlıyorum. Araştırılacak bir şey kaldı mı?”

“Öyle olduğunu düşünüyor.”

Callie kollarını havaya kaldırdı, uçurtması bir rüzgâr darbesine yakalandı ve Evan, ipleri ondan alıp uçurtmayı yönlendirdi. Geniş bir çember çizerek koştu, uçurtmanın kontrol ettiği biri gibi davranıyordu. Callie yere düştü. Başını geriye atmıştı, karnını tutarak neşeyle kıkırdıyordu.

Noelle onları duyamıyordu ama Callie vücudunu terk ettikten sonra bile hissettiği hayalet tekmeleri gibi kendi kaburgaları arasında hissedebiliyordu. Gülererek nefes aldı.

“Ne yapacaksın?” Chantilly’ye baktığında, yaşlı kadının Evan ve Callie’yi sahilde eğlenirken izlediğini gördü. O da gülümsüyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Noelle. “Onun soruşturması, babamın arkadaşlarından biri hakkında sorulara yol açtı. Ayrıca... babamın her zaman kullandığı ajandaları düşünmeye devam ediyorum.”

“Ajandalar mı?”

“Evet, bilirsin, üç halkalı takvim defterleri? Babamda her zaman bir tane olurdu. Ceptelefonu aldığı anda bile bir şeyler yazmayı severdi. Tüm iş programlarını, randevularını ve geri kalan şeyleri bu ajandada tutardı. Bazen de onu bir günlük gibi kullanırdı, notlar ya da anılar yazardı. Evini sattıktan sonra tüm eşyalarını bir depoya koydum.” Satıştan cebine giren bir para olmamıştı. Konut piyasasının iyi olması sayesinde, ikinci ipoteği ödeyebilmişti. Ama o ajandaları ve kendisi için değerli olan birkaç şeyi saklamıştı. “O ajandanın... emin değilim. Küçük bir şeyler sunabileceğini düşünüyorum.” Belki de sadece babasının son günlerinde yaptığı şeyleri okumak acı verici ve yürek parçalayıcı olacaktı. *Acı verici ve gereksiz.*

“Belki de o depoyu temizleme zamanı gelmiştir,” dedi Chantilly. “Sadece doğum izni aldın. Yedi yıldır tatil yapmadın,” diye onu azarladı.

“Bu bir *tatil*.” Hafifçe döndü, denize bakan odadan sahile kadar olan güzel manzarayı işaret etti. Güneş gökyüzünde parlıyordu ve kızı neşe içinde uçurtmayı uçuruyordu.

“Böyle düşünmene seviniyorum ama Noelle tatlım, belki de babanı tamamen huzura erdirmenin zamanı gelmiştir. Eşyalarını temizle ve bu sefer gerçekten onunla vedalaş. Eğer bu suçu çözmeye yardımcı olabilecek en ufak bir olasılık bile varsa, bunu kullanmalısın. Aksi takdirde, hâlâ dışarıda bir yerlerde seni bir zamanlar hapsettikleri kafese, başka insanları koyuyor olabilirler.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Chantilly'nin sözleri, Noelle'i soğuk bir rüzgâr gibi sardı ve içini ürpertti. Belki de nokta koymadan parlamayı başarabilenler ile diğerleri arasındaki fark buydu. İlerleyebiliyorlardı çünkü adaletin yerine getirilmediği, benzer şekilde mağdur olabilecek bilinmeyen ruhlar hakkında endişelenmek zorunda değillerdi.

Şimdi Evan, ona üstüne düşeni en sonunda yapıp bir şeyleri başarabilmesi için Noelle'e fırsat sunuyordu. Gerçekten parlamayı umuyorsa bunu nasıl reddedebilirdi?

Noelle eğilip Tilly'ye sarıldı ve yumuşacık yanaklarından öperek Chanel No. 9'un o güzel kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, canım kızım."

Bir saat sonra kuma adım attığında sandaletlerini çıkarıp eline aldı ve Evan'ın durduğu yere doğru yürüdü. Evan yakındaki uçurtmayla Callie'yi izliyordu. Rüzgâr artık dinmişti. Callie uçurtmayı kolayca kontrol ediyordu; boynunu geriye doğru eğmiş, onu havada süzülürken izliyordu.

Evan ona doğru döndüğünde ifadesinde şaşkın bir memnuniyet belirdi. "Merhaba." Cebinden telefonunu çıkarıp aşağıya baktı, belli ki zamanın elinden kaçıp kaçmadığını kontrol ediyordu.

Noelle, "Erken çıktım," diye açıklama yaptı. Evan'a saat beşte sahilde buluşacağını söylemişti ama saat henüz dört bile olmamıştı.

Gülümseyerek, "Ah," dedi. "Harika. Sıradaki turu sen yapabilirsin." Başını Callie'ye doğru salladı.

Noelle gülümsedi ama gülümsemesi hızla soldu. Evan ona daha fazla döndü. "Neyin var?"

Noelle ayak parmaklarını kuma uzatıp bir süre oyalandı. Korktuğunu fark etti. Kararını vermişti ama bu sözleri ona söylemek, bu garantiyi vermek onu korkutuyordu. Gerçekten bunu isteyerek mi yapıyordu? "Paula, Callie ile birkaç hafta kalmak için geliyor," dedi.

"Paula mı?" Evan kafası karışmış görünüyordu.

Noelle başını salladı. “Paula’yı hatırlıyorsun, değil mi?”

“Evet, elbette.”

“Paula çocuk kitapları editörü, bu yüzden istediği her yerden çalışabilir. İki hafta, sadece bu kadar zamanım var. Evini sattığımda babamın eşyalarını bir depoya koydum. Kayıt tutmada iyiydi, aslında bu konuda biraz takıntılıydı. Ve... şey rezervasyonlarımı yaptırdım. Seninle birlikte Reno’ya geliyorum. Yeniden Reno’ya dönüyorum.”

Evan’ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. “Vay canına... bu harika. Teşekkürler. Teşekkür ederim, Noelle.”

Noelle kararlı bir şekilde başını salladı. Paula, Callie ile kalmaya istekli olduğunu söylemişti ancak Noelle’in Evan ile vakit geçirip geçmişi konuşma konusundaki tereddütlerinden bahsetmemiştir. Noelle’in de içinde aynı tereddütler vardı fakat bununla birlikte açıklanamaz bir kararlılık hissi de taşıyordu. Geçmişi, en azından elinden geldiği kadarıyla geride bırakmasının zamanı gelmişti.

BÖLÜM OTUZ BİR

Çocuk onun gözleri önünde kaderine karar verirken Grim nefesini tutarak bekledi. Grim, sık sık gözleri hakkında iltifatlar alırdı. Karısı, onunla ilgili ilk fark ettiği şeyin gözleri olduğunu söylemişti. Eğer hakkında çekici olduğu düşünülen bir şey varsa, şu anda bile biraz objektif olarak söyleyebileceği tek şey gözleriydi. Gözünü kaybetme korkusu, aynı zamanda bir ölçüde kibir de taşıyordu. Neredeyse gülecekti. Hayal bile edemeyeceğiniz durumlar altında kendiniz hakkında öğrenebileceğiniz şeyler vardı.

Çocuk ona bakarken gözleri korkuyla genişlemişti. Fakat ifadesi aynı zamanda biraz gevşemişti. Ya şoktaydı ya da zihninin içinde bir şey görüyordu. *Muhtemelen Grim'in gözünün kanlı-çıkarılma sahnesini.*

“Seninle geleceğim,” dedi çocuk yumuşak bir sesle. Ardından bakışlarını siyah kot ve blazer tarzında kesilmiş deri ceket giymiş, pis görünümlü adama çevirdi. *Siktir, ne?* Grim kendini yukarı çekti, burnu parmaklıkların arasından dışarı çıktı. Adam, Cedro’nun kafesinin üstündeki kilidi açmak için bir anahtar kullandı ve sonra ön kapıyı indirdi. Cedro çıkabilsin diye geri çekildi; yan tarafında bir şok tabancısı tutuyordu.

Çocuk açık kapıdan dışarı çıkmaya başlarken, “Bekle,” dedi Grim. “Bekle!” diye tekrar seslendi. Ama adam onu duymazdan geldi. Grim’in gözünü koruyup korumayacağına dair karar, onun elinde değildi. Bu karar Cedro’nundu ve o da kararını vermişti. *Neden?*

Kapı kapandığında, “Aptal çocuk,” diye mırıldandı. Grim kafesinin zeminine geri kaydı. Hâlâ cehennemdeymiş gibi hissediyordu ama karanlıkta uyanıp yaralı bir hayvan gibi yalvardığı andan daha iyi durumdaydı. Hayatı için değil, biraz alkol için yalvarmıştı. Tabii ki hiçbir şey verilmemişti ve bedeni isyan etmişti. Birkaç kez öleceğini sanmış, hatta öyle olmasını umut etmişti. Bu kesinlikle yaklaşıyordu ancak şimdi bunun, DT’lerden* ölmekten daha acı verici olacağını düşünüyordu. “Sikerler böyle şanslı.”

Grim, sınırdan geçen uyuşturucu ve insan ticareti yapan adamlardan böyle bir şey duymuştu. Söylenenlere göre zengin elitlerin kafese kapatılmış insanlara hastalıklı şeyler yaparak zevk aldığı bir tür oyun oynanıyordu. Kimsenin aramayacağı, kaybolmuş insanlarla. Tıpkı o çocuk gibi.

Senin gibi. Kimsesi olmayan hiç kimse.

Belli ki kaçakçılar ve insan tacirleri -karteller- hepsi bunun bir parçasını istemişti. İşin içinde para varsa -en azından bazıları için- her zaman katılma arzusu olurdu. Ancak Grim’in duyduğuna göre bu oyun, en büyük uyuşturucu baronlarından bile daha ayrıcalıklıydı. Grim bu dedikoduları fazla dikkatli dinlememişti. Çoğu insanın var olduğunu dahi düşünmediği kadar ahlaksızlığa şahit olmuştu. Kendisi için bile bu oyun hakkındaki hikâyelerin abartılı ve imkânsız olduğunu düşünmüştü.

Görünüşe göre yanılmıştı. Ya da belki de son birkaç yıldır çok sık sarhoş olduğu için olması gerektiği kadar dikkat etmemişti. Elini karışmış sakalının üzerinden geçirdi. Üzerine yapışmış olan kusmuğun kokusunu alabiliyordu ve bu da onun tekrar kusmak istemesine neden oluyordu. Verilen suyu içmeye o kadar ihtiyacı olmasaydı, en azından bir kısmını kendini temizlemek için kullanırdı. *Lanet olsun, o çocuk şu anda ne yaşıyordu?*

Çocuk. Cedro. Madalyonunu çalan oğlan. Onu kasabada görmüştü. Genç bir delikanlı olmasına rağmen kirli bir serseri gibi

* Delirium tremens, bir kişi alkolden uzaklaştığında görülen bir durumdur.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

görünüyordu ama hem hızlı hem de sinsiydi; Grim bunu kabul ediyordu. Çocuğun Grim'den madalyonunu çalması zor olmamıştı çünkü Grim sarhoştı. Ama onu başkalarından bir şeyler çalarken de izlemişti ve iyiydi. O kadar iyiydi ki onu Calle Miguel'e sürükleyip bir fahişeye dönüştürememişlerdi. Ya da vücudundaki birçok insanın en değerli parçası olarak gördüğü organları için öldürmüşlerdi. Henüz.

Belki de bu onun bir parçasıydı. Ya da daha kötüsüydü. Görünüşe göre şansları tükenmişti. Kendi adına konuşmak gerekirse... pek umursamıyordu. Ne de olsa kendini yavaş yavaş öldürüyordu. Bu süreçte biraz acı çekse bile işin daha çabuk biteceğini düşünüyordu. Ancak çocuğun bu şekilde ölecek olması onu şaşırtmıştı. Artık kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamayacağını sanıyordu.

Çocuk geri gelene kadar saatler geçmiş gibi hissetti. Grim kendini uykuya bırakmıştı. Uyumak, aktif olarak acı çekmediği tek zamandı ve vücudunun bu son, zorlu detoks sürecini atlatabilmesi için buna ihtiyaç olduğunu biliyordu. Çocuk kafesine geri itilip parmaklıklara karşı oturduğunda Grim de oturdu, çocuk donuk bir ifadeyle öne bakıyordu. Bu ifadeyi daha önce defalarca görmüştü. Genç erkeklerin çenelerinde belirgin el büyüklüğündeki morlukları da. Ayrılmaya zorlanan dudaklardaki çatlakları da. *Siktir*. "Bir gözüm olmadan da yaşayabilirdim," dedi.

"Kapa çeneni."

"Sustur beni."

Cedro'nun bakışları bir anda Grim'e dönerken gözlerinde küçük bir kıvılcım belirdi. Grim yavaşça nefes verdi. *Pekâlâ*. Tamamen gitmemişti, sadece geçici olarak sönmüştü.

"Neden yaptın?" diye sordu Grim. "Yapmamalıydın."

Çocuk o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Grim onu görmezden geleceğini düşündü. Sonunda, "O gün, köpeği vurduğunda... ona bir şey söyledin. Bir dua gibi... Ne dedin?" diye sordu.

Grim duraksadı, o günü pek hatırlamıyordu. Yine de hafızasını zorladı. En azından çocuğa bunu borçluydu. Köpeğin inlemelerini görmeden önce duymuştu, biri onu sokağa bırakmıştı. Acı içindeydi. Yanına diz çökmüş ve tüylerini okşamıştı ve... "Aziz Mikail duasını okudum."

Cedro, bir şekilde rahatlamış gibi yavaşça nefes verdi. Sanki Grim'in cevabı, yüksek sesle sorduğu bir sorunun yerine iki soruyu da tatmin etmiş gibiydi. "Annem o duayı okurdu," dedi Grim'e.

Ah. Annesi. Grim'in gözünü kurtarmak için kendini feda etmesinin sebebi bu muydu? Çünkü Grim'in, annesinin bir zamanlar ettiği duanın aynısını söylediğini mi düşünmüştü? Grim bunu anlamaya çalışmıyordu. Bu korku gösterisinin hiçbir tarafı mantıklı değildi.

Hem konuyu değiştirmek hem de çocuğu biraz kışkırtmak için, "Tehlikeli adamlardan çalmaya devam edersen kendini öldürteceksin," dedi. Hâlâ biraz cesaret gösterebileceğinden emin olması gerekiyordu.

Cedro, "Zengin adamlar tehlikelidir," derken çenesini kaldırdı. "Başka ne seçeneğim var?"

Grim omuz silkti. Bu doğrudu, kasabalarında turist yoktu. Normal halk fakirdi. Grim bu konuyu tartışmayacaktı çünkü çocuk haklıydı. "Dilimizi iyi konuşuyorsun," diye belirtti.

"Bana ve kardeşime annem öğretti," dedi. "Amerika'ya gitmemizi istiyordu."

Grim, rulo ekmek ve su bardağının geldiğini gösteren metal sese doğru döndü. Kafesinin arkasına çekildi. Lanet olsun çok susamıştı.

Duvarın içindeki küçük kapı açıldığında yemekle suya uzandı. Cedro'nun da yanında aynısını yaptığını gördü. Grim, bu kez rulonun bir tepside olduğunu görünce şaşırdı, oysa daha önce hiçbir şeyin üstünde gelmemişti. Beyaz peçeteyi rulo ekmeğin yanından

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

kaldırarak onu öne doğru çekti, altındakini gördüğünde kalbi hızla çarptı. Kâğıttan bir gelincikti. Kırmızı turuncu dokusu narin, sapı da yeşil çiçek bandına sarılmış bir boru temizleyicisinden yapılmıştı. Parmağını sap boyunca gezdirdi ve çok küçük çıkıntılarla karşılaştı. Neredeyse şey gibiydi...

“Bana birkaç tane şeker vermişler,” dedi Cedro yanından. Grim, Cedro’nun iki kırmızı beyaz çizgili nane şekerini şeffaf plastik ambalajlarında tuttuğunu gördü.

Bu da neyin nesiydi?

Parmaklarını bir kez daha sap boyunca gezdirdi. “Naneler senin için ne anlama geliyor, Cedro?” diye sordu Grim.

“Benim için mi?”

“Evet.”

Cedro kafası karışmış gibi baktı. “Babam bazen eve getirirdi,” dedi.

Babası. Pekâlâ.

Grim’e gönderilen şeyi işaret ederek, “Neden sordun?” diye sordu. “O çiçek senin için ne anlama geliyor?”

“Hiçbir şey,” dedi. “Sanırım sadece güzel bir şey.” Sapı parmaklıkların üst tarafına dolayıp kafesini süsledi. Cedro’ya, Poppy’nin kızının lakabı olduğunu ve birinin onun bunu düşünmesini istediğini söylemedi. Birisi mesaj gönderiyordu. *Bunun sebebi neydi?* Ayrıca o kimdi?

* Poppy, İngilizcede gelincik anlamına da gelmektedir.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Depo dolabının kapısı yukarı doğru yuvarlanırken tiz bir ses çıkardı ve Noelle'in sekiz yıl önce Paula ve ailesiyle aceleyle boşalttığı eşyaları ortaya çıktı. Noelle, içerideki mobilya ve kutularla dolu küçük, küf kokulu alana adım atmadan önce durdu. Derin bir nefesle gece havasını içine çekti.

Evan arkasından, "İşe nereden başlayalım?" diye sordu.

Noelle bir karton kutunun üzerine parmağını sürüp toz katmanlarını dağıttı. Evan'a bunu tek başına yapmak istediğini söylemeyi düşünmüştü. Ama gerçekten düşündüğünde, bunu tek başına yapmak istemediğini fark etmişti. Onun yanında olmasını istiyordu. Bir zamanlar, onun yanında tamamen altüst olmuştu. Evan, onun tüm yönlerini biliyordu ve bu karşılıklıydı. Bu rahatlık seviyesinin sandığı kadar azalmadığını anlamıştı çünkü duygularını onun önünde göstermekten en ufak bir endişe duymuyordu. Sanki buna alışmış gibi hissettiriyordu. İlginç ve biraz endişe vericiydi. Yine de gerçkti.

"Ajandaları, komodininin çekmecesinden çıkardığım eşyaların arasında olmalı. Çoğu kutu etiketlenmişti." Babasının bir ofisi olmamıştı, ihtiyacı da yoktu. Ekipmanları ve aletleri kamyonunda saklardı. Paula, düşünceli davranarak babasının arabası da dahil olmak üzere eşyaları satışa çıkarmış, elde ettiği gelirden Noelle'e bir çek göndermişti. Noelle, parayı babasının son faturalarını ödemek ve geri kalanını Güney Carolina'ya taşınmak için kullanmıştı. Daha kişisel eşyaları; bazı mobilyalar da dahil olmak üzere, bir gün

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

hepsini gözden geçirip belki de annesini hatırlatan bazı parçaları saklama niyetiyle buraya taşımıştı. Bu hiç gerçekleşmemiş ve onun yerine ayda yetmiş dokuz dolarlık bir ödeme yapmaya devam etmişti, bu da onu şu anda olduğu yerden alıkoymuştu.

Canı yanıyordu. Bu eşyalarla çevrili olmak ona acı veriyordu. Etrafına bakarken, babasının yıllarca uyuyakaldığı ama şimdi çarşaf serilmiş olan koltuğu fark etti. Gözleri, annesinin seçtiği ve çocukluğu boyunca üzerinde yemek yediği mavi-beyaz çiçekli yemek takımlarının olduğu kutuya kaydı. Kutunun üzerinde *tabaklar* yazıyordu. Anılar, hem hızlı hem de sert bir şekilde geri geliyordu.

Fotoğraflar da vardı; ailesinin düğün albümü, yıllar boyunca çekilmiş okul fotoğrafları... Garipti çünkü eşyalar insanları içlerinde tutmazdı ama bir bakıma da *tutuyorlardı*. Noelle, garajda saklanan o eski pembe scooterını görmeseydi, annesinin nazik gülümsemesini ya da dizine bandaj koyarken giydiği ince akıllı sarı atletini hatırlayabileceğini sanmıyordu. Eşyalar anıları canlandırıyor, *bu bir hediye sayılır*, diye düşündü. Ama aynı zamanda üzüntü de vardı. Sadece duyguları harekete geçirdiği için değil, aynı zamanda şimdi geri getiremeyeceği bir anıyı canlandırma yetisine sahip eşyaları kaç kez attığını merak ettiği için. Bırakmak acı veriyordu, hem de derin bir şekilde.

Paula burayı onun yerine kaç kez boşaltmayı teklif etmişti? İçindekileri atmayı, bağışlamayı ya da Noelle ne istiyorsa onu yapmayı? Ama Noelle sürekli *hayır* demişti. Başka bir eyaletteydi ve buraya gelmek için uçağa binmesi gerekirdi ama yok olduğunu... hayal bile edemezdi.

Birdenbire insanların neden eşyaları sakladıklarını anladı. Zaten çok şey kaybetmiş olanlar, daha fazlasını kaybetmekten ölesiye korkuyorlardı. Bu yüzden, yarattığı dağınıklık ve pislik ne olursa olsun, tutunmaya devam ediyorlardı.

Ancak o, başka insanların akıl sağlığı bozukluklarının sebeplerini teşhis etmeye gelmemişti. Zihninin bu kadar dağılmasını ve geçmişte kaybolmasını engellemesi gerekiyordu. Yapması gerekenler vardı.

Evan, bir kutu yığınının arkasına çömelip boynunu uzatmış, Noelle'in keçelikalemle kutunun içinde ne olduğunu yazdığı yeri arıyordu. "Bunların hepsi mutfak eşyası gibi görünüyor," dedi. "Ama yatak da burada." Duvara yaslanmış ahşap başlığı işaret etti.

Noelle, Evan'ın etrafında hareket ettirdiği kutulara baktı. Bantları üstlerinden soyulmuş ve gevşek bir şekilde sallanıyordu, bu yüzden bazılarının ağzı açık kalmıştı. Yüzünü ekşitti, neyse ki bunlar mutfak eşyalarıydı; böceklenecek ya da nemin bozabileceği şeyler değildi.

Gazete kâğıdı gibi.

Noelle etrafına bakınıp Paula'nın babasının kamyonundan bu eşyaları indirdiği zamanı hatırlamaya çalıştı. Dudaklarını büzdü, aklında geriye gitti ve üst üste yığılmış iki kutuya doğru yürüdü. Yanlarına çömeldi. "Burada," derken üstteki kutuyu alıp yere koydu ve ardından altındakini aldı. Toz bulutu havaya yayılınca başını çevirip öksürdü.

Ona döndüğünde Evan kutuyu ondan aldı. Kutunun ağır olduğunu biliyordu çünkü içinde kitaplar vardı. Ama içinde babasının ajandasıyla birlikte belgeleri de olmalıydı. Babası hepsini yıllarca saklamıştı.

"İçine bak," dedi Noelle. "Doğru olanın o olduğundan emin ol." Evan, cebinden anahtarlarını çıkardı ve birini kullanarak bantın ortasından kesti. Birkaç saniye sonra Noelle öne adım atıp koliyi açarak içine baktı. *Evet*. Tam düşündüğü gibi ajandası oradaydı, annesinin kitapları da hemen altına yığılmıştı. "Bu o," diye soludu, kendi sesindeki yoğun duyguyu duyabiliyordu. Bunu gizlemeye bile çalışmamıştı.

TOM KUÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“İyi misin?”

Noelle başını salladı. “Evet. Hadi onu otele götürelim, orada inceleyebiliriz.” Evan, kutuyu kaldırdı ve ardından çenesiyle Noelle’e işaret etti. “Hadi gidelim.”

Reno şehir merkezinde kaldığı otel, Evan’ın Virginia Lake bölgesindeki evine sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. Evan, ona kendisiyle kalmasını teklif etmişti ama Noelle bu önerinin birçok açıdan iyi bir fikir olmadığını düşünmüştü. En çok da geçmişe dair sürekli dönen düşüncelerinden uzak durması gerektiği için. Babasının, onun kaybolduğunu öğrendikten sonra geçirdiği kalp krizini ve bunun onu kaybetme acısıyla bağlantısını tekrar tekrar düşündüğü bir dönemde zihninin berrak olması gerekiyordu.

Mantıken, bunun doğru olmadığını ve kendine haksızlık olduğunu bilmesine rağmen kısmen de olsa olanlardan kendisini sorumlu tutmadan duramıyordu.

Babasıyla derin bir bağ kurmuştu. Onun yasını derinden tutmuştu, onu hâlâ özlüyordu.

Babası Callie’yi tüm kalbiyle severdi.

Noelle, Evan eşyaların kutusunu pencere kenarındaki masaya koyarken yanına geldi. “Sen o kutuyu karıştırmaya başlarken bize bir içki hazırlamama ne dersin? Ne içmek istersin?” diye sordu Evan, ardından televizyonun da bulunduğu açık dolaptaki mini buzdolabına doğru yürüdü.

Noelle deri kaplı ilk ajandayı eline alıp tarihine bakarken, “Güçlü bir şey,” diye mırıldandı. Bu, aradığı ajandadan daha eskiydi. Bu yüzden sonrakini, ardından bir sonrakini çıkardı ve onları yıllara göre düzenlemeye başladı. Babası, kullandığı ajanda türünde hiçbir zaman tutarlı olmamıştı. Bazıları deri kaplıydı, bazıları çöl, bir yaprağın yakın çekimi, Reno’nun silueti gibi çeşitli tasarımlara sahip karton kapaklıydı. Diğerleri ise düz renkli plastikle kaplıydı.

Evan ona bir içki uzattı. “Rom ve kola,” dedi. Noelle içkiyi aldı ve bardağını onun bardağına dokundurdu. Bakışlarını ondan ayırmadan, “Cevaplar için,” dedi Evan. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Gerçeklere,” diye ekledi Noelle. Evan hafifçe başını salladı ve ikisi de içkilerinden bir yudum aldı. Noelle, bardağını masaya koyup başka bir ajanda çıkardı, ardından bir tane daha. “İşte bu,” diye soludu ve sekiz yıl öncesinden kalan bordo deri kaplı defteri havaya kaldırdı.

Noelle yatağın kenarına otururken defteri yanına aldı ve Evan da ona biraz mesafe bırakarak yanına yerleşti. Noelle’in babasının ajandasını önce tek başına gözden geçirmesine izin verdi. Noelle bunun için minnettardı. Babasının doğum günü kartlarının içinde öğretmenine yazdığı notlarda ve yüzlerce başka şeyde olan titiz el yazısını fark ederken yutkundtu. Onun yazısını kendi yazısı kadar iyi biliyordu.

Kaçırılmadan iki hafta öncesine kadar olan sayfaları çevirdi, karelerin üzerinde parmağını gezdirerek babasının yazdığı notları okudu.

“Şuna bak,” diye mırıldandı, kenardaki bir notu işaret ettiğinde Evan ona yaklaştı.

“Dow, dükkân iki on beş,” diye okudu Evan. Kaşlarını çatarak Noelle’e baktı. “Bu bir randevu mu? Yani sen kaybolmadan bir hafta önce dükkânında mı buluşmuşlar?”

“Öyle görünüyor,” dedi Noelle. “Ayrıca Dow’un öldürülmesinden de bir hafta önce.”

“Baban hiç Dow ile işyerinde buluşmuş muydu?”

“Hayır ama bunu bilmem için de bir neden var mıydı, bilmiyorum. Dow ve babam, yıllar boyunca birkaç işte birlikte çalıştılar. Babamın yazılım da içeren büyük bir aydınlatma sistemi kurduğunu, bu konuda da Dow’a danıştığını biliyorum. Nerede olduğunu ya da onu kimin işe aldığını hatırlamıyorum ama babamın iş için heyecan duyduğunu hatırlıyorum.” Bunu hatırlıyordu çünkü

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

annesi öldükten sonra ilk defa babasının gözlerinin bir şeyler için parladığını görmüştü. Proje için heyecanlı görünüyordu ama aynı zamanda iyi para kazandıracağını da söylemişti. Paraya ihtiyaçları vardı. *Umutsuzca*. Borç batağındaydılar. İş bittiğinde, babası çoğunlukla somurtkan ve sessiz haline geri dönmüştü ama kısa süreliğine de olsa eskisi gibiydi. Evet, bunu hatırlıyordu.

Ajandanın arkasını çevirdiğinde, bir sigorta şirketinin adını ve o hafta boyunca süren bir okla işaretli olduğunu gördü. Bölgesel bir ofisin yeni inşaatında elektrik sistemi kuruyor olabilirdi. Kesinlikle yazılımın gerektiği bir aydınlatma sistemi ya da olağandışı bir şey gerektirmezlerdi. O zaman neden Dow ile dükkânında buluşmuştu? Bir tahmini yoktu. Ama onların ilgisini çekmeyen son derece normal, ilginç olmayan sebepler olabilirdi.

Noelle o haftanın devamına, Dow ile olan görüşmenin ötesine geçti. Babasının sayfanın altına yazdığı notu gözden geçirirken, “Bak,” diye soludu. Yazısı alışılmadık şekilde dağınık görünüyordu, sanki yazarken eli titremiş gibiydi. “Dow. Soygun değil. Cınayet? Polis?”

Evan başını kaldırıp, “Baban Dow’un öldürüldüğünü düşünüyordu,” dedi. Noelle de kafasını kaldırdığında Evan’ın endişeli ifadesini fark etti. Ancak buna rağmen gözlerinde kontrollü bir heyecan parlıyordu. *Bir şeye* ulaşmışlardı... ama neye?

“Görünüşe göre öyle,” dedi. “Ama babamı içgüdüleri haricinde bunu düşünmeye iten neydi?”

“Bilmiyorum. Ayrıca *soygun değil* demiş. Ama bu bir soygundu. Ya da en azından, kişisel eşyaları cesedinin üzerinde yoktu. Babanın soygunun olmadığına inanmak için bir nedeni mi vardı? Ayrıca, neden *polis* kelimesini soru işaretiyle yazmış? Polisin bir ilgisi olduğunu mu düşündü, yoksa polise gidip gitmemesi gerektiğini mi sorguluyordu?”

“O zaten polise gitmiş,” dedi Noelle. “Bir gün önce Dow’un kaybolduğunu bildirmiş.”

Evan altdudağını dişlerinin arasına alıp eliyle uyluğuna vurdu. “Doğru,” dedi. “Yani sahip olduğu ek bilgilerle polise gitmeyi mi düşünüyordun?”

“Belki. Ama şu anda bu tamamen varsayımdan ibaret.” Bir anlığına düşündü. “Ama babam... Evan, o iyi bir insandı. Eğer bir arkadaşına karşı işlenmiş bir suçla ilgili bilgisi olsaydı, polise gitme konusunda tereddüde düşmezdi.” Göz göze geldiler, Noelle ikisinin de aklından ne geçtiğini biliyordu. Babası, karısı adına adaleti sağlamak için elinden geleni yapmıştı. En azından yapabildiği kadarıyla. En sonunda başarısız olmuştu ve bu durum babasını mahvetmişti. Elinde, arkadaşının cinayetini çözmelerine yardımcı olacak bilgiler varsa, polise yardım etmeye çalışmaz mıydı?

“Dow’un sorularımızı yanıtlayabilecek herhangi bir akrabası ya da arkadaşı var mıydı?”

Noelle’in gözleri uzağa dalmıştı. “Sanırım bir kız kardeşi olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ama onunla hiç tanışmadım.”

“Bunu araştıracağım,” dedi Evan.

“Tamam.” Noelle endişeli bir şekilde sayfayı çevirdi. *Kayıp olduğu hafta*. Ajandayı kapatmak istedi. Sanki o güne ait sayfayı açmak kötü ruhları ortaya çıkarabilir ve onları o ana geri götürüp bir kez daha yaşatabilirmiş gibi geliyordu. Masanın üzerindeki içkiyi alıp bir yudum içtikten sonra bardağı ayaklarının dibine bıraktı.

Evan da içkisini yerden alıp bir yudum içti. *O hafta*. O hafta canlıydı ve nefes alıyordu. Zihninde bir şekilde fiziksel bir yer kaplıyordu, hücreleri hâlâ titretiyordu ve Evan’ın hücrelerinin de öyle olduğunu düşündü. Nasıl olmazdı ki? “O gün kaybolmuşum,” derken on dört martı işaret etti. “Ama henüz bilmiyordu. Paula endişelendiğini söylemek için onu aramıştı. Polise haber veren de oydu.” Kayboluşuyla ya da o gün yaşadıklarıyla ilgili hiçbir not yoktu. Ama çok endişelendiği belliydi, öyle ki büyük bir kalp krizi geçirmiş ve oturma odasının halısına düşmüştü.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Paula, telefonlarına cevap vermediği için aynı günün ilerleyen saatlerinde onu bulmuştu. Bir şeylerin ters gittiğini sezmiş, verandada sakladıkları anahtarı kullanarak içeri girmişti. O noktada babası çoktan soğumuştur. Kurtarıma şansı yoktu.

Bir sayfayı çevirdiğinde, “André Baudelaire,” dedi Evan. Noelle, babasının bu ismi yazdığı yeri ve bir telefon numarası buldu. Evan yatağın üzerindeki telefonunu alıp hızlıca bir arama yaparken Noelle de içkisinden bir yudum daha aldı. “Antika, koleksiyon ve değerli mücevher satıcısı,” diye okudu Evan. “Hâlâ açık. Dükkânı MidTown’da.”

Noelle, “Babam antikacıda ne yapıyor olabilirdi ki?” diye yüksek sesle düşündü.

“Bir koleksiyoncu değil miydi?”

Noelle alaycı bir kahkaha attı. “Depo konteynerinde ne olduğunu gördün mü? Hiç alakası yok.”

“Bir şey mi satıyordu?”

Noelle yanağının içini ısırdı. “Değerli neyi varsa annem öldükten sonra sattı.” Nedenini söylemesine gerek yoktu. Evan zaten biliyordu. Annesinin, büyükannesine ait olan o güzel antika yüzüğü bile gitmişti. Evan’ın babasına karşı açtıkları kasten öldürme davasının avukat ücretlerini ödemek için satılmıştı. Ve kaybetmişlerdi.

“Peki, yarın Bay Baudelaire’i görmeye gitsek nasıl olur?”

Noelle, babasının ajandasının sayfasını çevirdi. Sayfalar boşaldıkça göğsü sıkıştı. İç çekip defteri kapattı ve bir kenara koyduktan sonra içkisini alıp son damlasına kadar içti. Son birkaç haftasındaki bazı şeyler... tuhaftı. Belki kısmen bir histi ama aynı zamanda normalde görüşmediği insanlarla buluşuyor gibi görünmesi de böyle hissettiriyordu. Yani... bunu yapacaktı. “Olur,” diye onayladı.

Bardağını yere koyup yatağın üzerine uzandı. Evan da aynısını yapıp yanına uzandı, ayakları yere basarken tavana bakıyorlardı. Noelle ona bakmadı ama Evan’ın sıcaklığını hissediyordu. Onunla

bir otel odasında olmak biraz tuhaftı. Sadece, bu koşullar altında orada olmayı asla hayal etmediği için değil, aynı zamanda son kez birlikte bir otelde olduklarında... Callie'yi dünyaya getirmişlerdi.

İçine yayılan sıcaklığın sebebinin alkol olduğunu düşündü. Ama aynı zamanda Evan yüzünden böyleydi. Kafasını çevirdiğinde Evan'ın zaten kendisine baktığını gördü. "Ah," dedi. "Merhaba." Ardından kıkırdadı. Bu hali o kadar kendisinden farklıydı ki bir kez daha güldü. Evan da gülümsüyordu ve bakışları birbirine takıldığında, ikisi de ciddileşti.

"Merhaba," dedi Evan.

Noelle dudaklarını ısırды ve başını çeviren ilk o oldu. *Bu iyi bir fikir değil.* Hâlâ ona karşı bir çekim hissediyordu. Ama bu fiziksel çekimi, Güney Carolina'da da hissetmiş ve durumu idare edebilmişti. *Kim* Evan Sinclair'e karşı çekim hissetmezdi ki? Ayrıca, bir erkekle birlikte olmasının üzerinden çok ama çok uzun zaman geçmişti. Muhtemelen sadece biraz sarhoş ve oldukça çaresizdi. Tekrar kıkırdayacak gibi oldu ama kendisini tuttu. Beklemediği şey, ona olan özleminin bir anda patlak vermesiydi. Derinlerdeki boşluk hâlâ onun adını taşıyordu. Onu tekrar gördüğünde de neredeyse canlandığını hissetmişti. Daha da kötüsü, Evan'ın gözlerinde de benzer bir şey görmüştü. Ancak bu kez, duygular... eskisi gibi sıkı-mıyordu. *Sanırım doğru kelime bu,* diye düşündü. Etrafını daha az sarıyordu, dengesiz değildi. İyi bir şeydi. Ama bu, uzun yıllar ve çok fazla mesafe ile elde edilmişti. Tekrar ayrılmayı zorlaştıracak bir şey yapmak için geri gidemezlerdi.

Callie'ye ebeveynlik yapmayı ve ikisinin de memnun kalacağı bir aşama belirlemeyi zorlaştırırdı.

Noelle, "Tanrım, sanırım sarhoş oluyorum," derken şakaklarını ovuşturarak doğruldu.

"Nasıl da kolay sarhoş oluyorsun." Evan da doğruldu.

"Sen de günahkârın tekisin." Noelle güldü.

**TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI**

Evan ayağa kalktı, Noelle'in biraz mesafeye ihtiyacı olduğunu gayet iyi anlamıştı. "Gitmeliyim. Yarın sabah dokuzda seni kahvaltı için almama ne dersin, ardından antikacıya gidebiliriz? Bir şey hatırlayıp hatırlamadığını görürüz?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor." Bunun ne kadar olası olduğundan emin değildi. Neredeyse on yıl geçmişti. Babasının orada çalışmaya devam eden biriyle iletişimde olup olmadığını ya da o kişinin hâlâ yaşıyor yaşamadığını kim bilebilirdi ki? Eğer öyleyse uzun zaman önce dükkâna gelen birini hatırlaması ne kadar olasıydı?

Noelle, Evan ile birlikte yürüyüp kapıyı açtı. "Depoya benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi. "Buna minnettarım."

"Ben de senin burada olmana minnettarım," dedi Evan. "Teşekkür ederim, Noelle."

Noelle başını sallayıp küçük bir gülümsemeyle ona baktı. "Sabah görüşürüz."

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Ertesi sabah, Evan emniyet kemerini takarken gözlerini Noelle'den alamıyordu; o da kemerini takmaya odaklanmıştı. Noelle, kot pantolon ve lacivert bir askılı bluz giymiş; saçlarını gevşekçe örmüş, hafif bir makyaj yapmıştı. Bu haliyle o kadar doğal ve güzel görünüyordu ki... Ona bakarken Evan'ın aklından geçen tek şey, onu tekrar otele götürüp yatakta birkaç saat geçirmek istediğiydi. Tanrı yardımcısı olsun, bunu istemek istemiyordu ama arzularına engel alamıyordu. Noelle, onun gözünde inanılmaz derecede çekiciydi ki bu da onun için bir tür aydınlanmaydı. Bu duyguların Profesör Vitucci'nin bahsettiği o sağlıksız bağın içine saplanmış olduğuna kendini neredeyse tamamen inandırmıştı. Öte yandan şu anda herhangi bir travma olmamasına rağmen hâlâ aynı yoğunluğu hissetmek, onu şaşırtmıştı. Bu düşünceyi zihninden hemen sildi. Noelle'in kısa bir ilişkiye başlamasının imkânsız olduğunu biliyordu ve açıkçası, bu düşünce de ağzında kötü bir tat bırakıyordu. Çocukları vardı. Tüm yaşananlara rağmen dostane bir ilişki kurmayı başarmışlarken... her şeyi karmaşık hale getirmek aptalca olurdu. Bu kelime, çok fazla şeyi kapsıyordu.

Evan, kahvaltı sırasında Noelle'in Callie hakkında konuşmasını izlemişti. Noelle bir önceki akşam yaptıkları görüntülü konuşmadan bahsetmişti. Kadının yüzü kızlarından bahsederken tamamen aydınlanıyordu ve bu, Evan'ı gülümsetmişti. Callie'nin geleceği ile ilgili neler yapmaları gerektiğini konuşmaları lazımdı ve Noelle'in buna açık görünmesine seviniyordu. Yine de şimdilik öncelikli olan şey babasının ajandasından elde ettikleri ipuçlarıydı.

TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI

Callie şu anki gündemleri değildi. O, Güney Carolina'da güvende ve mutluydu. Ayrıca planları arasında öğleden sonrayı bir zamanlar olduğu gibi yatakta hâlâ bu kadar tutkulu olup olmadıklarını anlamaya ayırmak da kesinlikle yoktu. Noelle'in bu konuya herhangi bir ilgisi olup olmadığını bile bilmiyordu. Tüm bu yıllardan sonra belki de küçük bir mola vermişlerdi. *Belki*. Buradaki odak noktası ve yaptığı yolculuğun amacı buydu.

Noelle, "Kendine ait bir ofisin var mı?" diye sorarak kaldırımın kenarından uzaklaşan Evan'ın dalgın düşüncelerini dağıttı. "Yoksa evden mi çalışıyorsun?"

"Gideceğimiz dükkâna oldukça yakın bir yer kiraladım. Eskiden sadece evden çalışıyordum ama müşterileri yaşadığın yere davet etmek pek iyi bir fikir değil. Özellikle de eski müşterilerin *memnuniyetsizse*."

Noelle yumuşak bir kahkaha atarak Evan'a döndü. "Böyle çok müşterin oldu mu?"

Evan gülümseyerek omuz silkti. "Aldatan eşlerle uğraşmayı bıraktığımdan beri olmadı."

Noelle güldü ama sonra dramatik bir şekilde irkildi. "Otel odalarında pusuya yatıp perde aralığından fotoğraf çekmeye çalıştığın oldu mu?"

"Neyse ki böyle bir senaryo hiç yaşanmadı. Ama şunu söyleyeyim, insanlar gizli işler çevirirken gerçekten ahlaksız şeyler yapıyorlar. Her zaman bir otel odasıyla da yetinmiyorlar."

Noelle, "*Ahlaksız şeyler*. Evet, eminim öyledir," derken gülümsüyordu.

Evan'ın işi ve çalıştığı polis departmanları hakkında biraz sohbet ettiler. Konuşmaları, kolay ve rahat bir şekilde ilerliyordu. Evan böyle bir iletişim tarzının aralarında daha önce hiç olmadığını fark etti. Bu durumdan son derece hoşlanmıştı. *Noelle'den* de hoşlanıyordu. Ondan ne kadar hoşlandığını unutmuştu. Belki de hiç farkına varamamıştı çünkü birbirlerini tanıdıkları süre boyunca

korkunç koşullarda vakit geçirmişlerdi ve sonrasında da çok acı çekmişlerdi. Kendini toparlamaya çalışırken birini veya herhangi bir şeyden tam olarak hoşlanmak zordu. Noelle eğlenceli, hızlı ve kolayca gülebilen biriydi. Bu yanının hep var olduğunu düşündü. Eğer bir süreliğine kaybetmişse bile şimdi bu özelliğini geri kazandığı belliydi.

Baudelaire'in Kaliteli Antikaları tabelasının birkaç kapı ötesinde, sokak üzerindeki park yerlerinden birine girerken, "İşte orası," diye mırıldandı Evan.

Arabadan inip dükkâna doğru yürümeye başladılar. Sıcak bir gündü ancak tenteler gölge sağlıyordu. Köşelerde büyük tropikal çiçek saksıları vardı ve insanlar sokakta dolaşırken vitrinlere bakıyorlardı.

Baudelaire'in vitrini birkaç büyük mobilya parçasıyla doluydu ve Evan, antikalar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmesede de lüksü gördüğünde tanırdı. Tüm hayatı boyunca lüksün içinde yaşamıştı. Bu eşyaların çok zengin evlerden geldiği belliydi.

Kapının üzerindeki zil, içeri girdiklerinde hafifçe çınladı. Eski deri ve mobilya yağı kokusunu içlerine çektiler. Evan, "Antikalar hakkında bir şey biliyor musun?" diye sorarken Noelle'e doğru eğildi. Noelle, loş dükkândaki sayısız eşyayı -mobilya, örtüler, tablolar, porselenler ve dükkânın ortasındaki L şeklindeki cam mücevher vitrini- incelemek için kafasını bir o yana bir bu yana çeviriyordu.

"Biraz," diye karşılık verdi. "Chantilly'nin, kocasının ailesinden kalan birkaç parça eşyası var. Chantilly'nin onlarla iyi bir ilişkisi yoktu. Ya da kocasıyla," diye gizemli bir şekilde ekledi. "Ama Chantilly, güzel şeylerin takdir edilmesi gerektiğini söyler, bu yüzden hepsini sakladı."

Evan, Chantilly ve ölmüş kocası hakkında daha fazla şey duy-mak istiyordu ama bu başka bir zamana kalmıştı.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Başlarını kaldırdılar ve uzun, zayıf, orta yaşlı bir adamın yaklaştığını gördüler. Hafif bir gülümsemeyle onlara bakıyordu, saç çizgisinde oldukça büyük çileğe benzeyen bir doğum lekesi vardı.

“Evet,” dedi Evan ve öne çıkarak elini uzattı. “Ben Evan Sinclair, bu da Noelle Meyer.”

Adam elini sıktı, tutuşu görünüşünden çok daha sağlamdı. “Gervais Baudelaire.”

Evan bir kartvizit çıkarıp adama uzattı. “André Baudelaire’i arıyoruz.”

Gervais, Evan’ın kartvizitine baktı. “Özel dedektif misiniz?”

“Evet. Benim... partnerim ve ben çözülmemiş bir vaka üzerinde çalışıyoruz ve onun adı da geçiyor.”

“O benim babam,” dedi Gervais. Konuşurken kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. “Burada, ofisimizde. Onunla konuşmak ister misiniz?”

“Harika olur.”

Gervais başını salladı. Evan’ın kartvizitini yeleğini cebine koydu ve sonra arka taraftan geldiği kapıya doğru dönüp kayboldu. Merdivenleri çıkarken sesi duyuldu, bu merdivenlerin çalışma ofislerine gittiği anlaşıyordu.

“Bu olamaz,” dedi Noelle. Sesi kısık ve nefes nefeseydi, Evan dönüp onu takı vitrininin üzerine eğilmiş, içindeki bir şeye bakarken gördü.

Evan onun durduğu yere doğru yürüdü. “Ne oldu?”

“Bu, annemin alyansı.”

“Ne?” Evan eğildi, Noelle’in camın üzerine dokunduğu yerin altına baktı. Yüzük, ortasında büyük bir taş ve yanlarında iki taş olan filigran detaylı platin bir banttı. Zarif, güzel, çok pahalı ve oldukça eski görünüyordu. “Bu yüzük büyükanneme aitti. Babam buraya bu yüzden mi gelmiş?”

Evan bir hareket fark etti ve vitrinden uzaklaştı. Arka taraftan bir adamın yürüyerek geldiğini gördü; yüzünde hoş bir gülümseme vardı. “Bay Baudelaire?” diye sordu Evan.

“Evet. Günaydın, Bay Sinclair, Bayan Meyer.” Adam önce Evan’ın, sonra da Noelle’in elini sıktı. “Oğlum bana çözülmemiş bir vaka üzerinde çalıştığınızı söyledi. Hangisi olduğunu öğrenebilir miyim?” Hafif bir Fransız aksanı vardı, sanki uzun yıllardır Amerika’da yaşıyordu ama ana dilinin izlerini hâlâ taşıyor gibiydi. Evan, yanında duran Noelle’in üşüyormuş gibi kollarını kendisine sardığını fark etti.

“Evet. Sekiz yıl önce bir soygunun kötü sonuçlanması nedeniyle öldürülen Dow Maginn adlı bir adam var. Yeni bilgiler, onun özellikle hedef alınmış olabileceğini gösteriyor.” Biraz abartmış olsa da yeterince doğrudu. Sadece eski bir deftere karalanmış birkaç not ve bir his üzerine soru sordukları izlenimi vermek istemiyordu. Temelde doğrudu ama bu adamı sahip olabileceği bilgileri paylaşmaya teşvik etmeyebilirdi. “Fakat önce Bay Baudelaire, vitrinizdeki bir yüzük hakkında size bir şey sormak istiyorum. Partnerim Noelle, onu tanıdığını düşünüyor ve bu hem az önce bahsettiğim vakayla hem de buraya geliş sebebimizle bağlantılı olabilir.”

Yaşlı adam vitrinine baktı. “Tabii.” Diğer tarafa geçerek açtı ve sürgülü camı kaydırды. “Hangisi?”

Noelle yukarıdan yüzüğü işaret etti. André Baudelaire onu dikkatle çıkardı ve vitrinin üzerine yerleştirdi.

Noelle onu aldı. Büyümüş gözleriyle mücevheri yüzüne yaklaştırdı, dudakları aralanmıştı ve mücevheri bir o yana bir bu yana çevirerek inceledi. “Bu annemindi,” diye doğruladı. “Bakın, büyükannemin baş harfleri içinde kazılı. Solmuşlar ama hâlâ görülebiliyorlar.”

“Annenizin büyükannesi mi?” diye sordu Bay Baudelaire. “Ne kadar ilginç.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle yüzüğü yerine koydu, sanki onu bırakmak zor gelmiş gibi kısa bir süre eli yüzüğün üzerinde kaldı. “Evet. Bay Baudelaire. Babam, arkadaşı Dow Maginn’in öldürüldüğüne inanıyordu. Dow’un öldürüldüğü günden önce ajandasına dükkânınızın adını yazmış. Bir bağlantı olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz çünkü babam da vefat etti.”

Bay Baudelaire kaşlarını çattı. “Ah, çok üzüldüm.” Yüzüğü alıp az önce Noelle’in yaptığı gibi inceledi. “Bu güzel bir parça, evet. İlginç olan şu ki bu yüzüğü kasadan sadece bir yıl önce çıkardım. Henüz satılmamış olmasına şaşırımtım ama yakında satılacağını tahmin ediyorum. Zamanın ötesindeki güzelliği ve abartısız bir zarafeti tanıyan sofistike bir genç adamın olacak. Ve sıradanın yerine benzersizi tercih eden bir nişanlısına.” Yüzüğü nazıkçe yerine koyup vitrini kapatmadan önce dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “Babanız onunla vedalaşmak istemedi. Aslında, satmaktan ziyade rehin bırakmaya benzer bir anlaşma yapmayı isteyip istemediğini sordu. Bunu yapmam, ona da söyledim. Ama... o kadar umutsuz görünüyordu ki. O kadar... perişandı ki. Onu hâlâ hatırlamamın nedeni bu.” Sakalsız çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. Sanki yıllar öncesine ait etkileşimin ayrıntılarını hatırlamaya çalışıyor gibiydi. “Ona sunduğum teklifi kabul etti. Hiçbir söz vermedim. Ama... yüzüğü yine de sakladım, geri gelip satın alacağını düşündüm. Sanırım kasamda kaybolmuştu. İçinde oldukça fazla koleksiyonum var. Ama stiller döngüseldir. Platin, altın, yuvarlak kesim, renkli elmaslar, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Güzellik ve belli bir *je ne sais quoi* için satın alırım.” Dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Ama güncel trendlere ve neyin satılacağına göre vitrine koyarım.”

“Epey şanslıymışız,” dedi Evan. Noelle’in büyükannesinin yüzüğünün bir kasa içinde unutulmuş olmasının ve Noelle’in bu dükkânın kapısından girip onu tanıdığı güne kadar sadece bir yıl

* Özel, çekici ve bir şeyi diğerlerinden ayıran özellikleri anlatmak için kullanılan ifadedir.

önce ortaya çıkmasının olasılığı neydi? Ve bu süre zarfında satın alınmamış olmasının?

“Babam hakkında başka ne söyleyebilirsiniz? Neden bu yüzüğü sattığını söyledi mi? Çok umutsuz göründüğünü söylediniz. Sebebin söyledi mi?” diye sordu Noelle.

Bay Baudelaire başını salladı. *Tabii ki şans buraya kadardı.* “Acilen paraya ihtiyacı vardı diye tahmin ediyorum. Başka bir sebep düşünemiyorum. Ama varsa bile bana söylemedi.”

Noelle yüzüğe son bir kez daha baktı. Evan, gözlerindeki özlemi görüyordu. Yüzüğün fiyatı on beş bin doların üzerindeydi. Evan antika mücevherler hakkında pek bir şey bilmiyordu ama eğer taş doğru bir şekilde değerlendirilmişse bu fiyatı oldukça hak ediyor gibi görünüyordu. Uzun zamandır bu işi yapıyor olması, Bay Baudelaire’in her şeyi kitabına uygun şekilde yaptığına işaretse o halde yüzüğün fiyatı kesinlikle buydu. Ancak mesele şuydu ki Noelle’in o kadar parası olduğundan şüpheliydi. Küçük bir kulübede yaşıyordu ve küçük bir kızı tek başına büyütüyordu. Eğer Sinclair servetine hâlâ erişimi olsaydı, o an çeki yazıp yüzüğü ona hediye ederdi. Ancak şu anda sadece dedektif maaşı vardı ve otuz yaşına geldiğinde hâlâ ona ait olup olmayacağı belli olmayan bir mirası vardı. Babasının, yaşam tercihlerine dair memnuniyetsizliği bir gösterge sayılacaksa o paraya güvenmemesi gerekiyordu.

“Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz, efendim,” dedi Evan. Ardından oğluna zaten bir tane vermiş olmasına rağmen cüzdanından bir kartvizit çıkardı. “Bay Meyer ile olan iletişiminiz hakkında, ne kadar küçük veya önemsiz görünse de başka bir şey hatırlarsanız beni arar mısınız?”

“Elbette.”

Kapıdan çıkarlarken zil yine çaldı. Kaldırımda sessizce yürüdüler ve Evan, arabasının kapısını açıp Noelle’in içeri girmesine izin verdi. Direksiyon koltuğuna geçip kontağı çevirdi ve klimayı açtı ama kaldırımdan uzaklaşmadı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Babamın o yüzüğü sakladığını bilmiyordum,” dedi. “Ona hiç sormadım ama... diğer borçlarını ödemek için sattığı eşyalarla birlikte gittiğini varsaymıştım.” *Babasının, benim babamı dava edip kaybetmesinden dolayı gelen avukat ücretleri ve mahkeme masraflarıyla ilgili faturalar...* Noelle bunu dile getirmedi ama söylemesine de gerek yoktu. Evan’ın göğsünde küçük bir düğüm oluştu. Tam olarak suçlu hissetmiyordu... ama babalarının arasında olanların, her zaman aralarında olacağı gerçeği onu hem biraz öfkeliyor hem de üzüyordu. Tanrı biliyor ya bir parmağını şıklatıp her şeyi ortadan kaldırmayı ne kadar isterdi. Ama bu imkânsızdı.

Eğer yapabilseydi, birçok şeyi bir parmağını şıklatıp ortadan kaldırırdı.

“Yani, o sırada paraya çok ihtiyacı olmasına rağmen yüzüğü satmamış. Ama sekiz yıl önce satmış.”

Noelle başını salladı. “Bay Baudelaire’in değerlendirmesi doğru olmalı. Paraya gerçekten çok ihtiyacı varmış. Ama *neden?* Annem öldükten sonra olduğu kadar, hatta daha da mı çaresiz durumdaydı? Çünkü o zamanlar çaresizliğin en üst noktasındaydı.”

“Eğer senin kayıp olduğunu biliyorsa, daha yüksek bir çaresizlik seviyesi mantıklı olurdu. Belki de fidye parası gerektiğini düşünmüştür ya da bunun gibi bir şey. Ama yüzüğü sattığı sırada senin kaçırıldığını bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu.”

Noelle derin bir nefes aldı ve klimayı yüzüne daha fazla üfle-yebilmesi için ayarladı. Örgüsünden kaçan tutamlar havada savruldu. “O zaman Dow ile ilgili bir şey olmalı,” derken dudaklarını ısıırıyordu. “Dow’un kötü bir adam ve uzun zamandır arkadaşı olmadığını söylemiyorum ama... bilmiyorum, babamın onun kaybolmasından dolayı *çaresizliğe* kapıldığını pek sanmıyorum. Birincisi, dediğim gibi adamı pek güvenilir biri değildi, ikincisi de *o kadar* yakın değillerdi. Zaten polis, birkaç gün içinde cesedini bulmuş. Babam, iki ya da üç gün boyunca panik yapmazdı.

Hatta, Dow'un aramalarına birkaç hafta boyunca cevap vermemesi durumunda bile panik yapacağını sanmıyorum.”

Hayır, bu kulağa mantıklı gelmiyordu. Evan parmaklarını direksiyona vurarak düşünüyordu. “Peki. Dow'un kaybolmasının seninkiyle bir ilgisi olması mümkün mü?”

Noelle bunu bir dakika kadar düşündü. “Eğer öyleyse, neden beni kontrol etmek için aramadı? Daha sonra telefonumda hiç sesli mesaj yoktu. O zamanlar babamın sesini duymak için...” İç çekti ve düşüncesinin geri kalanını dile getirmede. “Ama işe gidip gitmediğimi öğrenmek için işyerimi aramamış. Paula, onu aradığında babamın korkunç şekilde dehşete kapıldığını söyledi. Zamanlamayı göz önünde bulundurduğumuzda, bu telefon görüşmesinden çok kısa bir süre sonra *öldüğünü* tahmin ediyoruz. Hatta haberin kendisinin kalp krizini tetikleyip tetiklemediğini merak ediyorum.”

Evan ensesini ovuşturdu. Bu *Dow, yüzük satışı, Paula'nın telefon görüşmesi* karmaşasının içinde bir şeyler vardı ama ne olduğunu çözemiyordu. Basitçe, eksik bir parça olduğunu söylemek doğru olurdu. Bir dakika düşündü. “Bekle para,” dedi Evan. “Yüzüğün fiyatı ve kâr marjı göz önüne alındığında, André Baudelaire ona en az on bin dolar ödemiş olmalı. Banka hesabında bunun bir kaydı bulunmalı. Belki de paranın nereye gittiğini gösterir. Eski banka kayıtlarına erişimin var mı?”

Noelle kaşlarını çatı. “Hesabını kapattığımda böyle bir şey yoktu. Mezar taşı için bile yeterli parası yoktu. Bunu ve aynı zamanda cenaze törenini Paula'nın ailesi ödedi. Daha sonra bazı eşyalarını satarak onlara ödeme yaptım. Öldüğünde beş kuruşu yoktu. Ama belki bir başka makbuz veya banka ekstresi ya da depoda bir şeyler vardır. Bir dizüstü bilgisayar vardı. Sanırım Dow onu ucuza tamir etmiş, sonra da babama satmıştı. Onu paketlediğimi hatırlamıyorum ama o zamanlar iyi durumda değildim. Bazı şeyleri hatırlamakta güçlük çekiyorum.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Diğer şeyler de fazlasıyla keskindi. Evet, bu Evan'a tanıdık geliyordu. "Tamam." Arabayı vitesle taktı ve yola çıkmadan önce omzunun üzerinden geriye baktı. "Dün gece Dow'un kız kardeşini internette bulduğumu ve bir arama yaptığımı söylemeyi unuttum. Yarın işten sonra bizimle buluşabileceğini söyledi."

Noelle başını salladı, dikkati dağılmış bir halde pencereden dışarı bakıyordu. "Tamam. Daha sonra depoya bir kez daha gidip banka ekstrelerini arayacağım."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sanırım bu sefer yalnız gitmek istiyorum. Ama işim biter bitmez seni arayacağım."

Evan başını salladı ama konuyu daha fazla zorlamak istemiyordu. Noelle uzun zamandır işleri kendi başına hallediyordu ve Evan da aşırı korumacı görünmek istemiyordu. Sorun şuydu ki onu yeniden bir partner olarak düşünmeye başlamıştı. Onlar sadece birlikte bir şeyler yapıyordu. Başından beri öyle olmuştu. Bu hatırlatma, zihninin başka şekillerde de nasıl bir ekip olabileceklerine kaymasına neden oldu. Bu düşünceler onu korkutuyordu çünkü Noelle'in böyle düşünmesi için hiçbir nedeni yoktu. Daha önce bir kere aynı nedenle onun gitmesine izin vermişti. Bu canını fazlasıyla yakmıştı. İçgüdüleri, önleyebileceği bir acıyı tekrar yaşamaktan kaçması için onu uyarıyordu. Özellikle de kırık bir kalple iyi başa çıkamadığı için. Noelle Meyer ise ona bunu verebilecek tek kişiydi.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Ertesi gün, Noelle çantasından bir güneş gözlüğü çıkarıp taktıktan sonra direksiyon başındaki Evan'a döndü. "Dün gece iki kutu dolusu evrak buldum. En üstte iş teklifleriyle dolu bir dosya ve başka belgelerden oluşan bir yığın vardı. Onları odama getirdim. Bu gece ya da yarın incelemeye başlayacağım," dedi.

Evan otoyola çıkarken ona baktı. "Tamam, harika." Dow'un kız kardeşini, Noelle'in tanışmadığı Louise adındaki kadını görmeye gidiyorlardı. Noelle, Dow'un ondan en az bir veya iki kez bahsettiğini hatırlıyor; sadece söylediği spesifik bir şeyi anımsamıyordu. Ama görünüşe göre kız kardeşi onlarla buluşmayı kabul etmişti ve belki de zaten bildiklerine ekleyecek bir şeyi vardı. Kaybolmasından bir hafta önce babası bazı şeyler yaşamıştı. Ne olduğunu bilmiyordu ama ne olursa olsun -en azından kısmen- babasının ani kalp krizi geçirmesine neden olduğunu düşünüyordu.

"Dizüstü bilgisayarını bulabildin mi?" diye sordu Evan.

"Hayır. Kutuları saatlerce inceledim. Onları etiketleme işini iyi yapmışım, bu yüzden yaydıktan sonra neyin ne olduğunu görmek daha kolay oldu. Bağış yapmayı planladığım bir yığın oluşturdum ve Güney Carolina'ya göndermek istediğim birkaç şeyi ayırdım."

Evan gözücuyla ona baktı. Kaşlarının arasında oluşan çizgiden, Evan'ın onun yüzünde bir sıkıntı olup olmadığını anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Kendini biraz duygusal hissediyordu ama bunun kötü bir tarafı yoktu. Kutulardaki bazı özel eşyaları incelerken birkaç damla gözyaşı dökmüştü ve ilk kez oraya gittiğinde Evan'ı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

yanında istemiş olmasına rağmen ikinci kez gittiğinde babasının eşyaları arasında yalnız başına zaman geçirdiği için mutluydu. Bu bir tür arınma gibiydi ve daha önce hissetmediği şekilde içi temizlenmiş gibi hissediyordu.

Ayrıca babasıyla konuşmuş, ona bir şeyler söylemesi gerekiyorsa kendisine yol göstermesini istemişti. Böyle bir şeyin mümkün olduğundan emin değildi ama denemekten zarar gelmeyeceğini biliyordu. Kaçırıldığı sırada babasının öldüğünü bilmiyordu. Ama belki o zaman da bir şekilde yardım etmişti. Bunun böyle olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu çünkü bu babasının orada *olduğunu*, onları o ateşli cehennemden çıkarırken onlara *bir şekilde* rehberlik ettiğini gösteriyordu.

Louise Cook, Doğu Reno'da, biraz harap görünümlü bir bina-
nın zemin katında bir dairede yaşıyordu. Evan kapının tokmağını kaldırıp iki kez hızlıca vurdu. Karşı daireden bir köpek ulumaya başladı. Her ikisi de omuzlarının üzerinden bakıp sonra diğer taraftan gelen ayak seslerini duyduklarında Louise'in kapısına döndüler. Kapı açıldı; altmışlı yaşlarında, mavi kadife bir sabahlık ve terlik giymiş, başında bandana olan bir kadın belirdi. Bandanasının altından saç görünmüyordu ve Noelle, kadının kanser tedavisi görüp görmediğini merak etti.

Elini tokalaşmak için uzatırken, "Louise?" diye sordu.

Kadın başını sallarken elini uzattı. "Noelle Meyer. Gözlerinden babana benzediğini söyleyebilirim," dedi ve dikkatini Evan'a çevirdi. Evan da kendini tanıttı, kadın geri çekilerek onların içeri girmesine izin verdi.

Birkaç adım ötedeki koltuk takımına doğru ilerlerken, "Babamı iyi tanır mıydın?" diye sordu Noelle. Evan ile birlikte koltuğa oturdular, Louise de karşılarındaki koltuğa yerleşti. Sabahlığını dizlerinin üzerine çekti, ardından uzanarak posta yığınına düzene sokup ters çevirdi. Ancak Noelle'in zarfların üzerindeki büyük

kırmızı *Vadesi Geçmiş* damgalarını fark etmesini engelleyecek kadar hızlı değildi. Zarflar tıbbi faturalar gibi görünüyordu.

“Onunla yalnızca bir ya da iki kez karşılaştım. O zamanlar evlenip yeni bir ev aldığımız sırada Dow bir iş için onu tavsiye etmişti. Evin bazı elektrik sorunları vardı, baban onları tamir etti. Çok uzun zaman önceydi ama seninle karşılaştığımda yüzü zihnimde bir anlığına canlandı. Beynin insanın farkında bile olmadan bazı şeyleri nasıl depoladığını görmek garip. İyi bir adamdı.”

Kalbi hafifçe çarparken, “Öyleydi,” dedi Noelle. Boğazını temizledi. “Aslında, burada bulunmamızın nedenlerinden biri de babam.” Gözlerini hızlıca Evan’a çevirdi. “Başımıza gelenleri okuyup okumadığınızı bilmiyorum-”

“Okudum,” dedi Louise. Noelle başlarından geçenleri anlatmak zorunda kalmaktan kurtulduğu için minnettardı. “Başınıza gelenler için gerçekten üzgünüm. Neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. O adamı yakalayamadılar, değil mi?”

Adam mı? Daha çok adamlar demek gerekirdi. “Hayır. Ama şey, son zamanlarda bazı yeni ipuçları bulduk ve bulduklarımızın bir kısmı da kardeşinle ilgili.”

Louise’in alnı kırışırken bandanasını hafifçe çekti. “Öyle mi? Nedir o?”

“Polisin kardeşinin cinayetindeki motivasyonu basit bir soygun olarak düşündüğünü biliyorum ama babam farklı düşünmüş. Tuttuğu bir ajandada birkaç not var ve onlar daha fazla bilgi vermese de babamın bunun görüldüğünden daha fazlası olduğuna inandığı açık.”

Louise’in kaşları daha da çatıldı. “Anlıyorum. Polis, onu soyan kişinin kim olduğunu asla bulamadı ama evet, olayın *yanlış yer, yanlış zaman* durumu olduğunu düşündüler. Dow’un şanssızlığıydı.” İç çekip tekrar bandanasını çekti. “Doğrusunu söylemek gerekirse, Dow genellikle kendi kötü şansını yaratırdı. Büyürken *o kadar zeki* bir çocuktü ki her şey ona kolayca gelirdi, özellikle de

TÜM KUÇUK YAĞMUR DAMLALARI

bilgisayarlar. Babam bir gün eve geldiğinde kardeşimin tüm bilgisayarı söküp çiplerini buraya, devre kartlarını şuraya koyduğunu gördüğünde çıldırdı. Doğru terimleri kullanıp kullanmadığımı bile bilmiyorum ama durumu anlıyorsunuzdur. Dow, *merak etme, baba. Nasıl çalıştığını görmek istedim sadece. Şimdi tekrar birleştiriyorum* dedi. Ve o lanet bilgisayar gerçekten de birleştirip sıfırdan çalıştırdı.” Dalgın bir şekilde başını salladı. “Bu olağanüstü bir şeydi.” Tekrar iç çekti. “Maalesef, Dow para kazandıracak bir şey yapmak yerine kurcalamayı ve kod yazmayı tercih etti. Bir dükkânı vardı ve insanların bilgisayarlarını tamir ediyordu, bunu neredeyse uyurken bile yapabiliirdi. Biraz hırsı olsaydı, o adam NASA’da, CIA’de ya da başka bir yerde çalışabiliirdi.” Kısa bir kahkaha attı. “Hayatı öylesine yaşadı ve çok içti. Sonra da ara sokakta, cüzdanında ne kadar bozuk para varsa almak isteyen bir met bağımlısı tarafından öldürüldü.” Tekrar başını salladı. “Babanın bunun başka bir şey olduğunu düşünmesinin sebebini bilmiyorum. Ama eğer öyleyse, neden birinin kardeşimi öldürmek isteyeceğine dair en ufak bir fikrim yok.”

Louise bandanasını çekiştirirken Evan açıkça kadının söylediklerini değerlendiriyordu. Bir süreliğine hepsi sessiz kaldıktan sonra Evan öne eğildi. “Noelle, Dow’un elektrik şirketini *hack*lediği bir hikâye anlattığını hatırlar gibi oldu, Louise. Bu bir şaka da olabilir ama böyle bir şey yapıp yapmadığına dair bir fikrin var mı?”

“*Hack*lemek mi?” Hem ince hem de seyrek olan kaşlarını kaldırdı. “Eğer böyle bir şey yaptıysa da bana hiç söylemedi. Ama eski kocam icra memuruydu. Kanun ve düzen konusunu çok ciddiye alırdı.” Louise küçük bir nefes verdi. Bu da Noelle’in onun anlamayacağı bir şekilde alaycı davranıp davranmadığını düşünmesine neden oldu. “Dow, onu zaten sevmezdi. Evliyken de bize pek uğramazdı.”

“Onun ölümünden sonra dükkânını topladınız mı?” diye sordu Evan.

“Hayır. Başka bir bilgisayar tamir dükkânını aradım, gelip bazı parçalar ve başka şeyler için bir teklif yaptılar. Geri kalanını çöplüğe atmak için para ödedim. Her şey bittiğinde ne kâr ne de zarar ettim.”

“Babamın kayıp bir dizüstü bilgisayarı vardı,” dedi Noelle. “Babam Dow’un dükkânına bırakmışsa, diğer bilgisayar tamir dükkânı onu almış olabilir mi? Bir fikrin var mı?”

“Dow’un üzerinde çalıştığı üç veya dört bilgisayar vardı ama onlar müşterilere aitti. O kişileri aradım ve gelip bilgisayarlarını aldılar. Hepsi sahiplerine teslim edildi,” diye yanıtladı Louise.

Noelle ellerini uyluklarının üzerinde gezdirdi, ardından dizlerinin üzerine koydu. Louise’in söyledikleri davalarında tam olarak bir ilerleme sağlamamıştı ama başka sorabileceği bir şey de aklına gelmiyordu. Evan’a baktı, cüzdanından bir kart çıkardığını görünce onun da kendisiyle aynı sonuca vardığını anladı. Evan kartı sehpanın üzerine koydu. “Başka bir şey hatırlarsan, bana ulaşabilirsin,” dedi.

Louise ayağa kalkarken, “Ah, bekleyin,” dedi. “Diğer odada ona ait küçük bir kutu var.” Parmaklarıyla çenesine vurdu. “Görünüşe göre oda arkadaşıyla ilgili bir problem olduğundan bir süre bir kız arkadaşının kanepesinde yaşamış. Dow’un başına gelenleri duyunca, kadın evinde bıraktığı eşyaları bana getirdi. Bir sürü ıvır zıvır gibi görünüyordu ama o sırada onlarla ilgilenmek için pek müsait değildim. Sadece var olduğunu hatırlıyorum çünkü dokuz ay önce bu daireye taşındığımda görmüştüm. Benimle gelin.”

Onları kısa bir koridordan geçirip sola taraftaki bir odaya götürdü ve kapıyı açıp içeri girdi. Odayı sadece depolama amacıyla kullandığı anlaşılıyordu. Yatak veya başka mobilya yoktu. Sadece kutu yığınları, plastik kaplar ve ev eşyaları vardı. Noelle ve Evan, içeride duracak yer olmadığı için odanın hemen dışında kaldılar.

Louise bazı şeyleri karıştırdığı sırada, “Kadının adını hatırlıyor musun?” diye sordu Evan. “Eşyalarını bırakan kadının?”

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Louise bir saniye durup gözlerini kıstı. “Hayır. Adını hiç hatırlamıyorum.”

Louise, bir şeyleri kenara çekip yanaştırırken kendi kendine mırıldanarak ilerlemeye devam etti. En sonunda uzanıp kapakları kapalı, üzerinde Dow’un adı karalanmış bir karton kutu aldı.

Eğer bu soruşturmada ilerleme kaydederlerse, bunun muhtemelen babasına ve arkadaşına ait birkaç tozlu karton kutunun içeriği sayesinde olacağını düşünmek ilginçti.

Louise kutuyu Evan’a uzattı. “Teşekkür ederiz,” dedi Evan. “İçine bakıp sonra geri getireceğiz.”

“Geri getirmenize gerek yok,” dedi Louise. “İşe yaramayan bir şey bulursanız atın. Tanrı biliyor ya saklayacak başka bir şeye ihtiyacım yok.” İç çekti. “Sanırım bu sayede ben öldükten sonra kızım daha az şey atmak zorunda kalır.”

“Vay canına, bu harika,” dedi Noelle, ağzında Tay eriştesiyle. Evan’ın evine giderken onun favori restoranlarından biri olduğunu söylediği yere uğrayıp paket yaptırmışlardı. Şimdi Evan’ın yemek masasında oturmuş, etraflarına yayılmış karton kutular ve poşetlerle, kâğıt tabaklardan yiyorlardı. “Uzun zamandır yetişkin yemeği yememiş gibi hissediyorum.”

Evan ağzını silip birasını aldı ve bir yudum içtikten sonra tekrar masaya koydu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Yetişkin yemeği mi?”

Omuz silkti. “En azından baharat oranı eksi üçten fazla olan bir şey.”

Evan güldü. “Callie baharatı pek sevmiyor, öyle mi?”

Noelle gülümsedi. “Henüz değil. Ona daha çeşitli yiyecekler tanıtmam gerek. Tesis içinde tek bir mutfak var ve aşçıları parmağında oynatıyor. Onun favorilerini sürekli yapmaktan çok memnunarlar, özellikle spagetti ve köfte. Çoğu gece yemek işini onlara bırakmak fazla pratik oluyor.”

Evan bir dakika boyunca Noelle'i izledi. "Çok çalışıyorsun."
"Evet ama işimi seviyorum."

Evan başını salladı ama Noelle işinden, hayatından ya da Güney Carolina'dan bahsettiğinde olduğu gibi onun hafif sıkıntılı olduğunu hissetti. Bunun nedenini biliyordu. Bunu er ya da geç konuşmaları gerekecekti, özellikle de şehirde sadece bir buçuk hafta kalmışken. Şu ana kadar soruları çoğaltan bazı sıra dışı şeyler keşfetmişlerdi ama davayı tamamen çözecek bir şey bulmamışlardı. Ellerinde bira varken, neden bu konuyu şimdi açmasındı? "Callie hakkında.." diye başladı.

Evan çatalını ağzına götürürken hafifçe durakladı.

Noelle, gözleri Evan'ın dairesini süzerken birasından hızlı bir yudum aldı. Evi küçüktü ve açık bir düzene sahipti ama tam olarak göremediği kısımlar mutfakın yanında kapısı kapalı olan yatak odasıyla sağındaki tuvaletti. Daire temiz ve düzenliydi, mobilyaları sadeydi. Ancak dekorasyon ya da kişisel dokunuşlar eklemek için pek bir şey yapmamıştı. Burası tam anlamıyla bekâr eviydi. "Kızını görmekle ilgili anlaşma yapmak istediğini söylemiştin. Ama... bazı davalarda, her yerden çalışabileceğini düşünüyorum, öyle değil mi?"

"Bazılarında," dedi Evan. "Hepsinde değil. Ama kendi çalışma programımı önceden ayarlayabilirim."

Noelle çenesini hafifçe eğerek başını salladı. "Tabii önce senin babası olduğunu ona söylememiz gerekecek. Bence bunu iyi karşılayacak. Seni zaten seviyor ve... bir erkeğin ilgisine özlem duyuyor." Evan'ın gözleri anlık olarak kapandı ve Noelle, Evan'ın hayatında başka erkekler olup olmadığını düşünüp düşünmediğini merak etti. Birkaç kişiyle çıkmıştı ama hiçbiri ciddi olmamıştı. Ama Noelle aslında Sweetgrass'ta çalışan erkeklerden bahsediyordu ve bu adamlar, küçük kızını kanatları altına almışlardı. Callie de onların ilgisinin tadını çıkarıyordu ve bu durum Noelle'in kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bir erkeğin ona sevgiyle bakmasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Babasının kendisiyle gurur duyması onun için her şey demekti. Bu ilginin gölgesinde büyümüştü. O duygunun eksikliğini iki kez hissetmişti; birincisi, annesinin ölümünden sonra babasının kederle dolmasında ve ikincisi, yaşadığı dehşetten sonra eve döndüğünde babası orada olmadığına.

“Callie’ye bunu söylediğinde orada olmak isterim.”

Noelle bunu düşündü. “Tamam. Şey, sorular soracaktır. Sana sormak istediği soruları yanıtlayabilirsen iyi olur.” Tanrım, sadece bunları söylemek bile kalbinin hızla atmasına neden oluyordu. Bu durum ona hazırlık yapması gerektiğini fark ettirdi. Callie’ye bu durumu anlayabileceği bir şekilde açıklamak zorunda kalacaktı. Evan ile birlikte yaşadıkları deneyimlerin hangilerini anlatacaklarını ve olgunluk seviyesinin çok üstünde olanlardan hangilerini saklayacaklarına birlikte karar vermeleri gerekecekti. Bu da bir hayli fazla konuyu kapsıyordu. Dolayısıyla, hikâyelerinin birbirleriyle uyuşması çok önemliydi. Kalp atışları sakinleşti. Evan’ın bu konuda işbirliği yapacağını biliyordu. Hem adil hem de uyumlu biriydi. Onun bunu yapmayacağı konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

“Belki ben de size katılabilirim, ne zaman-”

Kapının hafifçe çalmasıyla Evan’ın sözü kesildi, sesi duyduğunda başını o yöne çevirdi. Noelle de omzunun üzerinden ön kapının olduğu yere baktı.

Evan ayağa kalkarken peçetesini masaya bıraktı ve kapıya doğru yürüyüp delikten dışarı baktı. Noelle, onu sadece arkadan görebildiği halde Evan’ın hafifçe duraksadığını fark etti. Sanki kapıyı açıp açmamaya karar vermeye çalışıyormuş gibi bir süre hareketsiz kaldı. Omuzlarını düşürüp kilidi çevirerek kapıyı çekip açtı. “Aria.”

Ah. Bir kadın. Şimdi Evan’ın rahatsızlığının sebebini anlıyordu.

“Merhaba.” Kadının sesindeki gülümsemeyi duydu. “Aramadan geldim ama burada olmamın sebebini duyunca mutlu olacağımı düşünüyorum.”

Evan onun içeri girebilmesi için geri çekildi. Polis üniforması giymiş olan kadın içeri girdi ve Noelle'in elinde bira ile yemek masasında oturduğunu görünce gülümsemesi dondu. Hızla Evan'a, ardından tekrar Noelle'e baktı. "Üzgünüm. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

"Aria Dixon, bu Noelle Meyer," dedi Evan.

Aria'nın yüzünde anladığını belirten bir ifade belirdi ve bir adım öne çıktı. Noelle de ayağa kalkarak ona doğru ilerleyip elini uzattı. "Merhaba, Aria."

"Merhaba, Noelle," dedi Aria, bakışları Noelle'in yüzünde ardından hızla vücudunda dolaştı. Noelle onun gözlerinde bir rahatsızlık gördü ve yanaklarının kızardığını fark etti. Ayrıca Aria'nın ismini söyleme şeklinde bir aşinalık duydu. Bu kadın, Evan'ın polis departmanındaki ortağı olmalıydı.

Aria, gençti ve tatlı bir güzelliği vardı. Noelle eline baktığında, parmağında bir yüzük olmadığını gördü. Evan'ın onunla bir ilişkisi *olmasa* şaşırdı. Kahretsin, Aria'nın görünümü Noelle'i, kendini kıskançlıkla karışık bir rahatsızlık hissetmesine neden olan ani bir sıcaklıkla kaplamıştı. Bu hissettiği şeyin, yıllar önce kafesten çıktığında hissettiği rahatsızlıkla *çok benzer* olduğunu fark etti. Bu hisleri geride bıraktığını düşünmüştü.

Açıkça Aria Dixon, onun varlığından memnun değildi ama yine de gülümsedi. Rahatsız olsa da içten görünüyordu. "Evan senden bahsetti. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Noelle başını salladı, dengesinin iyice bozulduğunu hissediyordu. Eğer Evan ondan bahsetmişse, bu muhtemelen geçmişleriyle ilgiliydi. Evan davayla ilgileniyordu ve Aria ona yardım ediyordu, bu yüzden doğal olarak Aria'ya yaşadıkları deneyimi itiraf etmek zorunda kalmış olacaktı. Noelle, ergenlik çağında yaşadıklarını bilen insanların yanında olmanın nasıl bir his olduğunu uzun zamandır unutmuştu ve bu durum onu hem savunmasız hem de açıkta kalmış hissettirmişti. Bir anlığına güçlü, derli toplu; hiç de

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

karmaşık olmayan, güzel ve *ulaşılabilir* kadının, bu polisin karşısında dururken bir zamanlar olduğu o utangaç, dışlanmış kıza dönüştüğünü hissediyordu. “Ben de tanıştığımıza memnun oldum,” diye mırıldandı.

Hepsi birbirlerine bakarken ortam daha garip bir hal aldı. Evan bir adım öne çıktığında sanki yeniden şimdiki zamana dönmüştü. “Aria, bir şeyler içmek ister misin?”

“Hayır, hayır. Uzun bir gündü. Eve gidiyorum. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Noelle, tekrar tanıştığımıza memnun oldum.” Aria açık kapıya doğru geri döndü ve Evan’ın gözlerine, içinde bir parça suçluluk kıvılcımı olan bir bakış fırlattı. Evan derin bir nefes aldı, bir şey söylemeyi düşünür gibi görünse de sonra dönüp Aria’nın peşinden gitti.

Noelle, Evan’ın ön kapısını arkasından kapatıp kapatmaması gerektiğinden emin olmadan orada durdu. Evan’ın, Aria’nın sokağa doğru yürüdüğü yolda yanına koşmasını izledi. Evan, Aria’nın koluna dokundu ve Aria durdu. Evan’ın ellerini ceplerine sokup azarlanmış küçük bir çocuk gibi görünmesine neden olan bir şeyler söyledi.

Kelimeler Noelle’e doğru süzüldü ve Aria’nın *kendisini kullanılmış hissettiğini* söylediğini anladı. Evan’ın ondan *Noelle ile yeniden bir araya gelmenin bir yolunu bulmak için bahanelerle* ondan bilgi istemişti. “*Adını her söylediğinde sesinin titremesine neden olan kadın için beklerken, ben zavallı bir köpek yavrusu gibi bekliyorum,*” diyen Aria’nın yükselen sesi, Noelle’in tamamını duyabilmesini sağlamıştı. Kapıdan bir adım uzaklaştı. Elbette Aria’nın söylediği şeylerin hiçbiri doğru değildi ama kadın açıkça kendini aşağılanmış hissediyordu. Bu da ya şu anda ya da eskiden ilişkileri olduğunu gösteriyordu.

Belki de Noelle gitmeliydi. Ama öyle yaparsa, yanlarından geçip gitmek zorunda kalırdı.

Evan ve Aria biraz daha atıştı. Sonra Aria omzundaki çantadan bir şey çıkarıp Evan'a zorla verdi. Evan, onun elindekini almak zorunda kalmıştı, Aria'nın verdiği şeyi alırken geri adım attı. Sonra Aria dönüp anahtarını kaldırdı ve park edilmiş kırmızı bir SUV'nin ışıkları yandı.

Evan bir an orada durup kararsız görünse de sonra yavaşça geri dönüp Noelle'in yanına geldi. "Peşinden gitmek istersen, Evan-"

"İstemiyorum." Evan içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Dosyayı masanın üzerine koydu ve tekrar oturdu. Elini saçlarının arasından geçirirken ön kısmı havada kalmış bir şekilde saçını karıştırdı. Noelle, bir anda, kısa bir süreliğine, o kafeste olduğu zamanki saçının nasıl görüldüğünü hatırladı. *Uzamış, yağlı*. Şimdi olduğundan farklı ama benzer şekilde dağınık. Sandalyesine geri oturdu. "Bu garip durum için özür dilerim," dedi Evan.

"Bana bir özür borçlu değilsin." Peçetesini tekrar tekrar katladı. "Bir hayatın var. İlişkilerin. Kimseyi rahatsız etmek istemem. Yanlış bir izlenime kapıldıysa, bunu düzeltmen iyi olur."

"Yapmalı mıyım?"

Gözlerini kaldırdı, eli peçeteyle uğraşmayı bırakmıştı. "Ne yapmalı mısınız?"

"Bizim aramızda neler olduğunu ona açıklamalı mıyım?"

"Aramızdakileri mi? Bizim aramızda bir şey yok."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yok. Biz sadece ikimizin de yaşadığı bir suçu araştırıyoruz. Ne demek istiyorsun?"

Çenesindeki bir kas seğirmeye başladı: "Tanrım, Noelle. Bu konuda dolambaçlı yollarla mı konuşacağız? Eskiden daha dürüsttün."

Noelle aniden Evan'ın söylediklerine alındığını belli eden kısa, neşeden yoksun bir kahkaha attı. Açıkça, bu Aria ile az önce olanlarla ilgiliydi ama tam olarak anlamıyordu. Evet, göz göze geldiklerinde havadaki gerilimi hissediyordu. Evet, ona çekim duyuyordu, kim duymazdı ki? Ama bunun ne anlamı vardı?

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

“Dolambaçlı yollarla konuşmuyorum,” diye ısrar etti. “Bazı şeyler bırakılmalı. Zaten bunu kararlaştırmıştık.”

“Bazı şeyler değişir.”

“Ne değişti?”

“Pekâlâ. Bir kızımız var, bu bir.”

“Evet ve bunu yeni çözmeye çalışıyorduk.”

Burun delikleri hafifçe genişledi. “Aramızda olan şeyi de çözmemiz gerekmiyor mu? Hâlâ?”

“Aramızda olan şeyi mi? Bunu uzun zaman önce çözdük. Bu kimseye iyi gelmiyor.”

“Dediğim gibi, Noelle; bazı şeyler değişir. Bunu kararlaştırmamızın üzerinden yedi yıl geçti. Yeni bilgiler ortaya çıktığı için mağduru olduğumuz suçu yeniden araştırıyoruz. Sence *biz* de yeniden araştırılmaya değmez miyiz?”

“Hayır.” Noelle ayağa kalktı ve sandalye arkaya doğru devrilip yere düştü. “Kapa çeneni. Bu ne böyle?” Evan da ayağa kalktığı anda Noelle arkasını döndü. Evan arkasından yaklaştı ve vücudu sanki Evan bir mıknatısmış gibi Noelle’in uzaklaşmasına engel oldu. Ellerini kollarının üstüne koydu ve nazikçe onu yüz yüze dönmeye zorladı. “Evan, bizi yeniden ele almamak için o zamandan daha fazla sebep var,” dedi. Dayanamıyordu. Bu konuda konuşmak canını yakıyor ve o gün otel odasından ayrıldıktan sonraki aylarda hatta hamile olduğunu öğrenmeden öncesinde bile neler hissettiğini hatırlamasına sebep oluyordu. Bir bakıma, hamileliği o ayrılık acısını hafifletmeye yardımcı olmuştu çünkü birlikte olmamamın, ikisinin de yararına olduğunu bilse de Evan’ın küçük bir parçasını da yanında taşıyordu. *Daima*. Bu kadarı fazlasıyla yeterdi.

Kızı, aldığı her nefesin ta kendisiydi. O, asla olamayacak ama var olanın *yaşayan bir örneği*ydi. En güzel paradokstu Callie. Noelle yüzünü çevirdi ve çenesini aşağı indirdi. “Başka biriyle birlikte olman iyi, Evan. Önceliğin o olmalı, ben değil.”

“Onunla birlikte değilim.” Evan küfrederek uzaklaştı. Noelle hem rahatlamış hem de eksik hissediyordu.

“Onunla yatıyorsan ya da her neyse işte. Bu iyi. Sağlıklı. Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin.”

Gözlerini onunla buluştuğunda oradaki öfkeyi ve hayal kırıklığını gördü. Tanrım, bu nereden çıkmıştı? Neden bu kadar aniden parlamıştı? Demek ki bu duyguyu baskı altında tutmuş ve Aria’nın ortaya çıkışı bunu tetiklemişti. “Peki ya sen, Noelle? Sen ne durumdasın? Birileriyle *sağlıklı* seks yapıyor musun? Belki birkaç kişiyle?” Gözleri parladı. Ondaki öfkeyi görüyordu ama aynı zamanda acı da vardı. “İşe yaradı mı?” diye sordu, ona bir adım daha yaklaştı. Yine çok yakındı ama hâlâ uzaklaşmıyordu. *Yapabilirsin, Noelle. İstemiyorsun. Evan haklı. Eskiden daha dürüsttün.* “Otel odasındaki o gün? Merak ettim. Aslında çok merak ettim. Benim sayemde diğer erkeklerle rahat beraber olabildin mi?”

“Kes şunu,” dedi Noelle ve sesinde boğazında düğümlenen göz yaşlarının tehdidini duydu.

“Neden? Beni kullandın ve bunun işe yarayıp yaramadığını bana söylemeyecek misin?”

Sözleri keskindi. İçini acıtmaya başladılar. “Tanrım, Evan. Öyle değildi. Öyle olmadığını biliyorsun. O anı çirkinleştirme.” O gün yaşadıkları... acı vermişti ama aynı zamanda yardım da etmişti. Bunu kalbinde yaşadığı en güzel günlerden biri olarak saklıyordu.

Evan da sert bir nefes verdi, ellerini saçlarına götürdü ve birkaç adım geri çekildi. Sırtı kamburlaşırken alçak bir tonda küfredtiğini duydu. Bir süre orada durdular, Noelle donmuş bir halde onun sırtının yükselip alçalmasını izledi. Bir dakika sonra Evan ona döndü, gözleri pişmanlıkla doluydu. “Üzgünüm. Tanrım, ne yapıyoruz biz?”

Noelle, “Gerçekten kullanıldığını mı hissettin?” diye sordu. Çünkü bilmesi gerekiyordu. Evan da mağdurdu ve o gün daha kötü hissederek ayrıldıysa Noelle’in kendini affetmesi zor olacaktı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Hayır,” dedi. “Hayır, kendimi kullanılmış hissetmedim. Böyle söylediğim için özür dilerim. Öfkeyle konuştum.” Bir anlığına bakışlarını kaçırdı, derin bir nefes aldı ve alnı pürüzsüzleşti. “Üzgün hissettim,” dedi. “Ayrıca kendimi sorguladım. Kendimi... Tanırım, çok karışık hissettim. Neredeyse rahatlamış gibi hissettim ama aynı zamanda daha fazla mücadele etmem gerekip gerekmediğini merak ettim. Bizim için.”

Noelle onu anlıyordu. Duyguları o zaman da çok karışıkta. Hâlâ öyleydi. Her zaman da öyle olacağını tahmin ediyordu. İşte bu yüzden bu noktayı belirtiyordu ve şimdi o da aynı yere gelmişti. “Birlikteyken her zaman karışık olacağız,” dedi. “Duygularımız her zaman değişken olacak. Hemen alevleneceğiz. Bu gerçeği tekrar doğrulamak bir haftadan az sürdü.”

Evan’ın bakışları yavaşça onun yüzünde gezindi. Noelle onun ne aradığını bilmiyordu. Evan kaşlarını çatarak bakışlarını kaçırdı. Aradığı şeyi bulmuş gibi görünmüyordu.

Gözlerini kapatıp burun kemerini sıktı. “Dinle, bir zamanlar işleri bir kenara bırakıp birlikte en iyi şekilde çalışmanın yolunu bulmuştuk. Bunu tekrar yapabileceğimizi biliyorum. Umarım kalırsın.”

“Ayrılmayı düşündüğümü söylemedim. Bu iki hafta boyunca yardım etmeye kararlıyım. Babamla ilgili bir şeyler olmuş ve ne olduğunu bilmek istiyorum. O yüzden... evet. Tüm bunları bir kenara bırakalım. Bundan iyi bir şey çıkmaz.” Kolunu uzattı ve Evan tereddüt etse de sonunda elini tuttu, hızlı bir şekilde sıktı.

“Dow’un kutusunu açıp bakalım ne varmış,” dedi. “Sonra seni otele bırakırım.”

“Anlaştık.” Ona hafifçe gülümseyerek, “Ortağım,” diye ekledi. Evan kahkaha attı. “Ortağım.”

Evan masayı temizlerken, Noelle de kapının yanına koyduğu kutuyu aldı. Kutuyu masanın üstüne yerleştirdi, yanında sadece yarım içilmiş biralar vardı. Artık içmeye devam etmek istemiyordu. İşin gerçeği yorulmuştu. Bu eski ıvır zıvıra bakacak, sonra odasına

geri döndüğünde sıcak bir duş alacak; Callie'yi arayıp iyi geceler diyecek ve kendini yatağa atacaktı.

Evan kutunun üst üste yerleştirilmiş kapaklarını açtı ve geri itti. Üstte birkaç parça giysi vardı; Noelle onları alıp bir kenara koydu, aynı şekilde katlanmış bir havluyu ve hiç giyilmemiş görünen bir çift terliği de kaldırdı. Altında bir dizi kurgu kitabı vardı; çoğu casusluk romanı gibi görünüyordu. Dow'u pek kitap okuyan biri olarak hayal etmekte zorlanıyordu ama görünüşe göre düşündüğünden daha donanımlı biriydi. Ya da belki birlikte kaldığı kadın arkadaşı, onu daha edebi biri yapmaya çalışarak bu kitapları ona almıştı. Kitapları Evan'a uzattı, o da bir tanesini karıştırırken etrafa yayılan tozla öksürdü. Noelle hafifçe gülümseyerek en alttaki kanvas çantayı çekip çıkardı. Çanta neredeyse boş görünüyordu. Üstündeki eşyalar yüzünden ezilmişti.

Çantayı açtı, küflü bir koku bekleyerek hafifçe geri çekildi ve sonra içinde ne olduğunu görünce küçük bir çığlık attı.

Para.

Onu dışarı çıkardı. Evan onun gözlerine bakarken, "Ne kadar?" diye sordu.

Noelle parayı masanın üstüne atıp yaydı ve ardından tahmini bir cevap verdi. "Yaklaşık on bin dolar."

"Babanın, annenin nişan yüzüğünü satmasından elde ettiği para."

Bunu Dow'a vermişti. Ama neden? Ne karşılığında? Dow parayı bir çantaya tıkmış, arkadaşının evine saklamıştı. Parayla bir şey yapamadan önce de öldürülmüştü.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Ertesi sabah otel odasının kapısının çalmasıyla, Noelle saçına toplamayı bitirirken hafifçe irkildi. Gelenin Evan olduğunu biliyordu, bu yüzden yürüyüp kapıyı açtı. Yaslandığı kapı pervazından çekilirken, “Günaydın,” dedi Evan.

“Sana da günaydın. İyi uyudun mu?”

“Bebek gibi.”

Gözlerini devirmek üzereydi ama vazgeçti. Yine de canı sıkındı çünkü *kendisi* berbat uyumuştı. Sağa sola dönüp durmuş, babası, annesinin yüzüğü, Dow’un eski eşyalarında buldukları para hakkında sorular ve Evan ile yaptıkları tartışma arasında gidip gelmişti. Ayrıca, Evan’a dolanmış Aria adında güzel bir kadını hayal etmekten de geri kalmamıştı. Alnını ovarak düşündü. Sorunu neydi böyle?

Noelle kapıyı kapatıp dönerken, “Sadece şaka yapıyordum,” dedi Evan. “Berbat uyudum.”

Noelle gülerek başını salladı. “Güzel. Ben de öyle.”

Evan kolunun altında bir dosya tutuyordu ve onu masanın üzerine fırlattıktan sonra birkaç adım atıp yatağın kenarına oturdu. Noelle çarşafı düzeltmişti ama yatak hâlâ dağınık, içinden yeni çıkmış görünüyordu. Siktir, bu konuyla ilgili tüm konuşmaları bir kenara bırakmaya karar vermişlerdi. Noelle, onları düşünmeyi de bir kenara bırakmaya yemin etmişti. Peki neden tartışmalarından sonra gerilim daha da artmış gibi hissediyordu?

Neden onu yatakta otururken görmek aklını kaybetmesini sağlayıp başını döndürüyordu?

“Bu ne?” Kolunu Evan’ın dosyayı bıraktığı masaya doğru hızla uzattı.

“Dün gece Aria’nın getirdiği dosya.”

“Ah.” Tanrım, onu sormayı bile unutmuştu ve Evan da Dow’un eşyalarında buldukları parayı keşfettikten sonra içine bakmamıştı. Dow’un parayı neden elinde tuttuğunu tartışarak vakit geçirmişlerdi ama pek mantıklı bir sonuca varamamışlardı. Ama çok yorgundu, bu yüzden gece güzelce uyuduktan sonra sabah kaldıkları yerden devam etmeye karar vermişlerdi. Gerçi berbat bir uyku çekmişti.

“Sana bahsettiğim Lars Knauer adındaki adamı hatırlıyor musun? Araştırmaya başlamama sebep olan dava?”

“Evet. Onu Aria bulmuştu, değil mi?”

“Evet. Ve şimdi bir tane daha bulmuş.”

Noelle, “Aman Tanrım, bu davanın en değerli oyuncusu o. Onu arayıp teşekkür ettin mi?” diye sorarken dosyayı eline aldı. Neredeyse irkilmişti. Kendini tekmelemek istiyordu. Neden böyle söylemişti ki? Hem de kulağa küstahça gelmişti.

Evan cevap vermediğinde, Noelle onun hafifçe gülümseyen dudaklarına baktığını fark etti. “Sanırım şu anda benden bir şeyler duymak istediğini sanmıyorum. Ama teşekkür edeceğim.” Yataktan kalkıp ona doğru yürüdü. “Dinle, sormadığını biliyorum ama onunla bir ilişkim yok. Bir yıl önce oldu. Çok kısa sürdü. Bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdim ve sonlandırdım, tamam mı? O, kaldığımız yerden devam etmeyi umuyordu ve senin evimde olmandan dolayı kendini aşağılanmış ve kullanılmış hissetti.”

“Hissetmemeliydi.”

“Bunu net bir şekilde ortaya koydun.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Sesi, ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu ve Noelle bakışlarını dosyanın üzerine indirerek konuşmayı tamamen görmezden geldi. “Yani bu dava...” Gözleri dosyadaki ayrıntıları inceledi.

Evan öne eğilip dosyayı kapattı. “Hey,” diye itiraz etti Noelle.

“Adı Tallulah Marsh. Bir fahişe. Geceyi dışarıda geçireceğimiz bir yolculuğa hazır mısınız?”

Ağzını açtı ve sonra kapattı. *Gece yolculuğu mu?*

Evan arka cebine uzanıp iki katlanmış kâğıt çıkardı. Noelle onları aldı ve üsttekini açıp okudu. “Bu, benim adıma Las Vegas’a alınmış uçak bileti.”

“Oraya gitmek bir saatten az sürüyor. Senin buna hazır olacağını düşündüm.”

“Şey... tabii. Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan.”

“Hiçbir fikrim yok ama doksan dokuz dolarlık uçak bileti ve otuz dokuz dolarlık oda ücretine değeceğini düşündüm. Kim bilir, belki de makinelerden birinde büyük ikramiye kazanırız.” Gülümsedi ve Noelle, kıkırdamasına engel olamadı.

“Pekâlâ, seni müsrif şey. En azından kulağa bir macera gibi geliyor.” Kâğıtları geri verdiğinde Evan onları cebine koydu. “Ben gece için çanta hazırlayayım, sen de lobideki restorana inip bana bir kahve al.”

“Emredersiniz, hanımefendi.”

Noelle, Evan kapıyı arkasından kapatırken gülümsedi ve normalde temkinli, iyi planlar yapan bekâr anneye ne olduğunu merak etti. Ayrıca Evan Sinclair’in girdabına kapılmanın neden bu kadar kolay olduğunu da düşünmeden edemiyordu.

Bar; rutubetli halı, ekşi bira ve bayat sigara dumanı gibi kokuyordu. Kapı arkalarından kapanırken Evan hafifçe geri çekildi, görünüşe göre bu kokudan en az onun kadar hoşlanmamıştı.

Noelle gülecekti ama bu mecbur olduğundan daha fazla hava soluması anlamına gelebilirdi, bu yüzden kendini tuttu.

Seyrek, geriye doğru taranmış saçları ve donuk gözleri olan erkek barmen, onlar yaklaşırken elindeki bardağı silip yavaşça başını kaldırdı. “Ne alırsınız?” Sesi, yüzü kadar ifadesizdi.

“Merhaba. Tallulah Marsh adındaki bir kadını arıyoruz. Ev arkadaşı, onu burada bulabileceğimizi söyledi,” dedi Evan.

Evan, sabah Tallulah’yı aradığını, onun da görüşmeyi kabul edip adresini verdiğini Noelle’e söylemişti. Ama oraya gittiklerinde, yüzünde yaralar olan, gergin platin saçlı bir sarışın, ev arkadaşlarının bu rutubetli bar köşesine gittiğini söylemişti.

Barmen kafasını çevirmeden parmağıyla barın arkasını işaret etti. Oradaki masalar karanlığa gömülmüştü ve yüksek duvarlar, bulundukları yerden görebilecekleri her şeyi gizliyordu. “Teşekkürler,” diye mırıldandı Evan. Noelle, kendini garip bir yeraltı dünyasında gibi hissetti; tıpkı babasıyla bir zamanlar izlediği *Star Wars* filmindeki bar sahnesi gibiydi. İlk masanın köşesini döndüklerinde karşılarına korkutucu bir uzaylının çıkmasını bekliyordu.

Tamamen yanılmış sayılmazdı.

“Tallulah Marsh?” diye sordu Evan. Yaşlı kadın gözlerini ona doğru kaldırdı. Kirpiklerinin yaklaşık iki kat uzunluğunda ve ağır taşlarla süslenmiş olduğunu düşünürsek, bu başarı sayılırdı. Kirpiklerini Evan’a doğru kırpıstırdı.

“Ta kendisi, yakışıklı. Randevu mu istiyorsunuz?” dedi, Noelle’e gülümseyerek. “Çiftler ekstraya giriyor.”

Kadın tekrar gülümsedi, abartılı makyajı ve pembe çizgilerle dolu beyaz sarı saçlarına rağmen alaycı gülümsemesi sıcaktı. Noelle’in de ona karşılık vermek istemesine neden oldu.

“Ben Evan Sinclair, bu sabah telefonda konuşmuştuk.”

“Evet. Telefonda rüya gibi sesin vardı. Görünüşün de öyleymiş.” Göz kırptı. “Soruların olduğunu söylemiştin.”

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

“Evet. Bizim sorularımız var.” Noelle’i işaret etti. “Bu, Noelle Meyer. Birkaç yıl önce polise verdiği ifade hakkında sana soru sormak istiyoruz.”

Kadının yüzü değişti. Gözlerini ikisinin arasında gezdirdi ve başını salladı. “Bir bedel karşılığında, hemen her şeyi veririm.”

Bir bedel.

Evan cüzdanına uzanıp içindeki paraları çıkardı. Görünüşe göre birkaç yüz dolar vardı. Eh, kumar makinesi için ayırdıkları bütçe gitmişti. “Bu yeterli mi?” diye sordu.

Tallulah, parayı alıp yavaşça saydı ve sonra parlak pembe tulumunun ön kısmına tıktırdı. Noelle, onun durduğu yerden, şort ya da etek her neyse kıyafetinin bacaklarının üst kısmında bittiğini ve uzun beyaz çizmelerin hemen altında durduğunu görebiliyordu.

“Hadi oturun,” diye davet etti Tallulah.

Noelle tereddütle kabin şeklindeki masaya oturdu, etrafı inceleme içgüdüsüne yenilmemek için kendini zorladı. Yuvarlak kabinin iç köşesi o kadar karanlıktı ki bu kötü kokan bir boşluğa kendini atmak gibiydi. Karşılaşabileceği şeyler hakkında hiçbir fikri yoktu. Tallulah onu izliyordu, bir kaşı kalkmış; dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Noelle, Tallulah’nın ona verdiği bir testi geçtiğini hissetti. *Güzel.* Belki de Tallulah, onları fazla titiz ve karanlık köşelerden korkan insanlar olarak görmezse, daha açık davranabilirdi. Noelle, Tallulah’nın hayatının bu karanlık köşelerle dolu olduğuna dair bir hisse kapıldı.

Elbette bir ay boyunca kendi pisliklerinin içinde -ayrıca hiç hatırlamak istemese de başkalarının pisliklerinde de- debelendiklerini ve buna rağmen hayatta kaldıklarını bilmiyordu.

Evan, Noelle’in yanına kayarak oturdu, uylukları birbirine temas etti. Kabinin içi bayat kustumuk, çamaşır suyu ve tatlı bir şeyler gibi kokuyordu ama Noelle bu kokunun bir ceset kokusu olmadığını düşündü. Aksi takdirde işler çok daha kötü olabilirdi.

“Ben Reno’da özel dedektifim,” dedi Evan. “Bu olayın hâlâ devam ettiğini düşündüğüm bir dizi suçu araştırıyorum çünkü sadece devam ettiğini düşünmekle kalmıyorum. Aynı zamanda biz-” Evan kendisiyle Noelle’i işaret etti. “Bu suçları organize eden grup tarafından mağdur edildik.”

“Hayvanlar gibi kafeslere mi kapatıldınız?” diye sordu Tallulah.

“Evet,” dedi Noelle. “Diğer kişiye zarar vermek ya da kendimizin zarar görmesi arasında hastalıklı seçimler yapmamız istendi.”

Tallulah mücevherlerle süslenmiş kirpiklerinin arasından Noelle’i bir saniye izledi. “Evet, bana da aynılarını yaptılar,” dedi en sonunda.

“Polise verdiğin ifadeyi okuduk,” dedi Evan. “Şikâyetini ciddiye almamışlar.”

“Dinle yakışıklı, ben bir fahişeyim. Uyuşturucu geçmişim ve kirpiklerim kadar uzun bir sabıka kaydım var.” Bahsettiği kirpiklerini kırptırarak hafifçe gülümsedi ama gülümsemesi hızla soldu. “Benim gibi kadınları asla ciddiye almazlar. Bana sokaklardan uzaklaşmam ve sapıklarla evlere gitmeyi bırakmam gerektiğini söylediler. Tamam haklılar, değil mi? Karşı çıkacak değildim ki. Polise, *belki de senin çok güzel bir çatı katın ve birkaç yıl geçineceğim bir çanta dolusu paran vardır. Beni sokaktan alır mısın* diye sordum.” Öne doğru eğildi. Bilezikleri önündeki kırık kahverengi, gri ya da koyu yeşil masada tıkırdarken ellerini birleştirdi. “Ama bu tuhaf bir sapık değildi. İnan bana, onlardan yeterince payımı aldım. İşe ilk başladığımda bir adamla eve gittim, adam beni bir hafta boyunca bodrumda kilitli tuttu ve her şekilde istismar etti. Bu tamamen başka bir hikâye, değil mi? Ama bu farklıydı. Bu... sanırım organize bir şeydi.”

Evan ve Noelle birbirlerine baktıklarında Evan, Tallulah’ı başıyla onayladı. “Evet, bizimki de öyleydi.” Olanları kısaca Tallulah’ya anlattı; *karanlıkta uyanmak, kafeste olmak ve çeşitli şekillerde birbirlerini feda etmeye zorlanmak*. Fazla detaya girmedii. Bu, onun hikâyesini yönlendirmemek için gerekliydi ama aynı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

zamanda Evan'ın, Tallulah'nın kendisine güvenmesini ve başına gelenleri dürüstçe anlatmasını istediği de belliydi. Noelle, Evan'ı sadece izlerken bile onun içinde iyi olduğunu hemen anladı. Doğal bir empatiyle doluydu, ona açılmak kolaydı. Tallulah'nın, hikâyesini daha önce dinleyenlere güvenmemekte haklı olduğunu anlamıştı. Ya da en azından dikkatlerini vermeden dinlemişlerdi.

“Vay canına,” dedi Tallulah. Evan anlatmayı bitirdikten sonra gözleri ikisinin arasında gezindi. “Kaçmayı başarmışsınız. O iğrenç yeri mahvetmişsiniz.” Hafif bir hayranlıkla bakarken elini kaldırdı ve kabinin etrafından eğilerek, “Stan, buraya bak,” diye bağırdı.

Onlar beklerken Stan onlara doğru yavaşça yaklaştı ve masanın başına geçti.

“Her zamankinden.” Bakışlarını Noelle'e çevirip kavisli kaşlarını daha da yukarı kaldırdı.

İçki havasında olmamasına ve saat daha öğlen iki olmasına rağmen, “Votka tonik,” diye cevapladı Noelle sessiz soruyu. Ama eğer Tallulah bir tur paylaşmak istiyorsa, muhtemelen bunu yapmaları gerekiyordu.

Stan boş bakışlarını Evan'a çevirdi ve Evan da fıçı birası sipariş etti.

“Ben de kurtuldum,” dedi Tallulah. “Öyle havalı bir şekilde olmasa da başardım.”

“Eğer bir şekilde kurtulduysan, havalı olma hakkını kazanmışsındır,” dedi Noelle.

Tallulah hafifçe başını eğdi.

“Nasıl kurtulduğunu duymak isteriz,” dedi Noelle. “Ama önce, orada seninle kim vardı?”

“Başka bir yaşlı fahişe,” dedi Tallulah. Hakaret barındırmasına rağmen sesinde belli bir şefkat ve yoğun bir üzüntü vardı. “İris. Gerçek adı da benimki gibi Tallulah. Bazı insanlar benim adımın

gerçekten Tallulah olduğuna inanmıyor ama öyle. Tallulah ve Iris, derdik. Iris ve Tallulah. Kulağa asla toprağın içinde oynamayan bebekler için üretilen süslü kıyafet markalarından biri gibi geliyordu. Zavallı şeyler.” Gözlerini uzaklara çevirdi ama Noelle bakışlarında kısa bir keder parıltısı gördü. O ifadenin, zavallı mikrop korumalı bebeklerden çok Iris’in anılmasına karşı bir tepki olduğundan neredeyse emindi.

Başka bir fahişe.

İlginç.

“Iris’e ne oldu?” diye sordu.

“Çıkmayı başaramadı,” dedi Tallulah. “Onu sırtından vurdular. Benim hemen arkamdaydı. Neredeyse kapıya ulaşmıştık. Yaşlı cadı inanılmaz yavaştı.” Yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra daha dik oturdu, omuzları kalkıp inerken yüzünde hüzünlü bir ifade vardı.

Stan tepside içecekleriyle masaya geldi. Noelle, Tallulah’ın kendini toparlamasına fırsat tanıdığı için zamanlamaya minnettardı.

Tallulah içkisine uzanıp pipetinden uzun bir yudum aldı. “Her neyse, yaralandım ama çıkmayı başardım. Peşime düşmediler. Açıkçası şaşırdım ama aynı zamanda buna minnettar da oldum. Ertesi gün polis oraya gittiğinde hiçbir şey yoktu. Hiçbir iz. Yirmi dört saat içinde her şeyi ortadan kaldırmışlar. Yeri yanlış hatırladığımı söylediler. Orada kafesler yokmuş. Büyük bir kalbe sahip, tatlı yaşlı bir fahişenin cesedi yokmuş.” O keder parıltısı tekrar belirdi. “Hiçbir şey,” dedi. “Tek bir lanet şey bile.”

Tanrım, Evan olmadan oradan çıkmanın nasıl bir his olacağını düşünemiyordu bile. Hayatındaki her şey -her şey- farklı olurdu. Noelle bu süreçte oluşan dostluk ve bağın farkındaydı. Tallulah gerçekten çok üzgündü. “Kafeslerden nasıl çıktınız?” diye sordu Noelle yumuşak bir sesle.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Tallulah'ın gözleri parlarken ağır kirpikleri yukarı kalktı. "Ak-lımı kullandım," dedi. "Anahtarı olan adamı kandırdım. Her za-man tatlı sözlerle yılanı deliğinden çıkarırım. Büyükbabam *bana hep tatlı dilli şeytan* derdi ve *kar fırtınasında buz küpleri bile sata-bileceğimi* söylerdi." Güldü. "Belki de büyük şeyler yapabilirdim. Daha iyi şeyler. Ama sonra uyuşturucular geldi ve işte..." Omuz silkti, Noelle onun bir zamanlar güzel olduğunu görebiliyordu. Öte yandan zaman ve kötü tercihler ona zarar vermişti. Tozlu bir barın arka köşesinde bile olsa en azından hâlâ renkli olmayı başarıyordu.

"Yani sizi esir tutan kişiyi kandırdın..." dedi Evan.

Tallulah başını sallayıp içkisinden bir yudum daha aldı ve sonra Evan'ın arkasındaki karanlığa doğru baktı. "Evet. Eğer yemeklerle birlikte gelen o hediyeler bana büyükbabamın beni nasıl gördüğünü hatırlatmasaydı, denemeye bile kalkmazdım." Evan'a baktı ve yüzü tamamen aydınlandı. "Sanki büyükbabamın kendisi bana bir şekilde yukarıdan işaret gönderiyormuş gibiydi, biliyor musun? *Sen bunu başarabilirsin, Lula-bug*, dediğini duyar gibiydim. *Kim olduğunu hatırla*. Bir süreliğine de olsa bunu yaptım. Hatırladım."

BÖLÜM OTUZ ALTI

Evan spor çantasını yatağa bıraktı, ardından pencereye yürüyüp ağır perdeyi kenara çekti. Pencerenin yüzeyi filmle kaplıydı, bu yüzden öğleden sonra olmasına rağmen akşamın erken saatleriymiş gibi görünüyordu. Kumarhaneler, insanların sürekli gece olduğunu düşünmelerini ve dolayısıyla hep parti saatinde olduklarını hissetmeleri için bu yöntemi kullanıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Noelle. Evan pencereden uzaklaşarak arkasına döndü ve onun yatağa oturup su şişesini açarak bir yudum almasını izledi.

“Bence Tallulah bizim yaşadığımız şeyi yaşadı.”

“Eğer uydurmuyorsa.”

“Polis onun uydurduğunu düşündü.”

Noelle düşünceli bir ifadeyle şişenin kapağını kapattı. “Hapis-hanede konuştuğun adam ya da Tallulah Marsh, bizim başımıza gelenleri okuyup kendi suçlarını uydurmak için bizim suçumuzdan detayları kullanmış olabilir mi?”

“Hangi amaçla?”

“Bilmiyorum. Belki de bir şeyin üstünü kapatmaya çalışıyorlardı.”

“Ama ikisi de polise kendi isteğiyle gitti. Ne tutuklandılar ne de başka bir şey için sorgulandılar. Hikâyelerini uydurmak için bir sebep bulamıyorum. Üstelik onlardan hiçbir şey çıkmamış.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Doğru,” dedi Noelle. “Ama insanlar farklı nedenlerle suçları uydururlar. Bir şey çıkmamış olması, bir niyet olmadığını göstermez. Dikkat çekmek için ya da... kim bilir? İnsanlar anlaşılması zor nedenlerle garip şeyler yapıyorlar.”

Evan yatağın karşısındaki masaya yürüdü, sandalyeyi ona doğru çevirip oturdu. “Ama ikisi birden mi? Lars hakkında da aynı şeyi düşündüm ama içgüdülerim onun doğruyu söylediğini hissettirdi. Ama şimdi benzer hikâyeler anlatan iki kişi var.”

Noelle başını salladı ve dudağını ısırarak gözlerini Evan’inkilerle buluşturdu. Aralarında bir şey hareket etti. Bir akım, Evan’ın kollarındaki tüyleri diken diken eden bir şey. Artık otel odalarında böyle buluşmayı bırakmaları gerekiyordu. Bu düşünce neredeyse onu güldürecekti. *Onu sadece iş ortağın olarak düşün, başka bir şey değil.*

Elbette. Eskiden daha dürüsttün, Evan.

Dikkatini tekrar konuşmaya odaklamaya çalışarak, “Tallulah’nın yalan söylediğini düşündün mü?” diye sordu.

“Hayır.” Noelle iç çekti. “Ama şimdi belki de bizimle aynı kişiler ya da grup tarafından mağdur edilmiş iki kişi var ve elimizde hâlâ hiçbir şey yok. Polis olay yerlerini kontrol etti ancak her iki durumda da bir şey gözden kaçırmış olsalar bile o kadar çok zaman geçti ki... Yerel yetkilileri yeniden inceleme yapmaları için ikna edebilsek dahi şu ana kadar kanıtlar tamamen yok edilmiştir.”

“Garip olan şu ki,” dedi Evan. “Polisler Lars ya da Tallulah’ya oldukları kişilerden dolayı inanmadı. Hikâyeleri kolayca reddedildi. Ama biz farklıydık. Dikkat çektik. Haberimiz yapıldı. Hakkımızda makaleler yazıldı. Eğer bir tür *seçim yapıldıysa*, neden yüksek profilli iki kişiyi seçsinler?”

“Özellikle seni,” dedi Noelle yumuşak bir sesle. Evan bunu inkâr etmedi. Leonard Sinclair’in oğlu olarak, Evan’ın kaçırılması hiçbir zaman dikkatlerden kaçamazdı.

“Bunu istememiş olabilirler,” dedi Noelle. “Belki kim olduğumuzu bilmiyorlardı. Ya da senin kim olduğunun farkında değillerdi.”

“Ama yine de bağlantımız vardı.”

Noelle iç çekti. “Evet, haklısın, Bu durum oldukça tuhaf.”

Evan da iç çekti. Noelle onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu. “Başka birini bulmamız lazım. Daha fazla şey ortaya çıkarmamız gerekiyor.”

“Pekâlâ, Aria’nın artık senin için ifadeleri araştırmaya hevesli olacağını sanmıyorum,” dedi Noelle. Sesinde o sabahki gibi hafif bir sertlik vardı ve bu durum Evan’ın içinde bir umut dalgası yarattı. *Kıskanıyordu*. En azından biraz. Noelle şişenin kapağını tekrar açtı ve bir yudum daha aldı.

Evan, “Büyük olasılıkla haklısın,” dedi. Neredeyse gülecekti ama bunu zorla bastırdı. Konu tükendiği için yeni bir konuya geçerek, “Babanın annenin yüzüğünü satıp neden parasını Dow’a verdiği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu.

Noelle şakağını ovalarken, “Dün gece beynimi zorladım,” dedi. “Babam için son derece önemli bir konu olması gerek. Yaşadığı maddi zorluklara ve evimizi sürekli arayan alacaklılara rağmen o yüzüğü hep elinde tuttu. Bunu yaptığını bilmiyordum bile ama yıllarca saklamış. Şu anda onu neden sattığını hayal edemiyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.”

“Daha önce de söylediğim gibi tek mantıklı gelen şey, yüzüğü senin için bırakmış olması,” dedi Evan. “Sen, annenin yüzüğünü satmasına sağlayacak kadar önemli bir neden olurdun.”

“Katılıyorum. Bana da mantıklı gelen tek şey bu. Ama o sırada kayıp değildim. Eğer bir şekilde önceden bilgilendirilmiş ve bunu durdurmak için birine para vermeye çalışıyor olsaydı, bana ne olursa olsun haber verirdi. Beni mutlaka uyarırdı veya saklardı. Ya da başka bir şey yapardı. En azından beni arardı.”

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Haklıydı. Ama onların anlamaya çalıştıkları şeyler arasında doğrulara giden bir ipucu vardı. Bunu hissediyordu fakat onu sonrasında başka bir şeye bağlayacak ve cevapların tamamına götürecek parçayı bir türlü bulamıyordu. Bu çok sinir bozucuydu çünkü ellerinde hiçbir şey yok da sayılmazdı. Sadece yeterince bilgiye sahip değillerdi. *Henüz.*

“Hey,” dedi Evan. “Hazır buradayken üzerimizi değiştirip şehri gezmeye ne dersin? Belki de aklımızı dağıtmak iyi gelir. Bazen beynimi davaya odakladıktan sonra başka bir şey yapmaya gittiğimde yeni fikirler aklıma geliyor.” Gülümsedi ama bu doğrudu; daha önce işe yaramıştı.

Noelle bir dakika kadar parmağıyla su şişesinin etiketiyle oynadı ve en sonunda başını salladı. “Biraz uzanmamda sakınca var mı? Dün gece doğru düzgün uyuyamadım. Duş almak istiyorum, sonra lobide seninle buluşurum?”

Evan ayağa kalkıp elini uzattı ve Noelle tuttuğunda onu kaldırdı. “Harika olur. Birkaç saate görüşürüz.”

“Şehirdeki en büyük ikramiyeyi kazanmaya hazırım,” dedi Noelle, kapıyı açarken gülüyordu.

“Benimle buradasın,” dedi Evan. “Çoktan kazandın.” Kapı kapa-nsa da koridordan Noelle’in kahkahasını duyabiliyordu.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Grim kafasını kaldırarak oturduğunda inledi; başı dönüyordu. Ancak birkaç saniye geçtikten sonra dünyası netleşti. Uzun süredir ilk kez beyninde zonklama yoktu.

Öte yandan hâlâ bir kafeste hapsedilmiş durumdaydı.

Ağrıyan bir başı tercih ederdi.

Çocuk çoktan uyanmıştı. Onun tuvaleti kullandığını duydu ve mahremiyet sağlamak için elinden geldiğince başını çevirdi. Bir kolunu göğsünün üzerine çekip gerdi, ardından diğer kolunu da aynı şekilde esnetti. Gözleri kâğıttan gelinciğe takıldı. Onu kimin gönderdiğini ve neden onun yüzünden öldürülen küçük kızını hatırlatmak istediklerini tekrar düşündü.

Sifon çekildiğinde çıkan *voşşş* sesi, Cedro'nun atıklarının tutuldukları yerin altındaki bir kapta toplandığını gösteriyordu. Bu düzenek, Cedro ve Grim öldüğünde kolayca sökülüp DNA'nın yıkanmış bir halde taşınarak yok edilebilmesi için mi tasarlanmıştı?

Cesetlerini ortadan kaldırmak ne kadar kolay olurdu. Acımasız bir çölün ortasına bırakıp akbabalara yem edebilirlerdi. Kemikleri bulunursa -ki bu pek olası değildi- çocuk daha iyi bir hayat aramak için çölden geçmeye çalışan biri, Grim ise onu yasadışı yollarla taşırken yakalanmış biri olarak düşünülürdü.

Canavarların elinde *çok* sayıda seçenek vardı. Seçilebilecek fazlasıyla terk edilmiş hayat mevcuttu. El yapımı çiçeğe tekrar baktı. Poppy de annesi de bir tür atık değildi. En azından Grim için değillerdi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Grim tuvaleti kullanıp sifonu çekti, tam o sırada tepsilerin getirildiğini duydu. Dizlerinin üstünde kafesinin sonuna kadar sürünerek tepsiyi indirildiği raftan aldı. Bunda da başka bir beyaz peçete vardı ve onu kaldırdığında altında dua kartı buldu. Grim kartı alıp önündeki Meryem Ana resmine baktı, ardından arkasını çevirdi. Arkasında İspanyolca *Bizim Babamız* duası vardı. Bu da neydi? Biri onunla alay mı ediyordu?

Duasını okuduktan sonra tekrar çevirip sanat eserinin üzerindeki küçük tümsekleri hissetmek için parmağını gezdirdi.

“Ne gelmiş?” diye sordu Cedro.

“Bir dua kartı,” diye mırıldandı Grim. “Sana bir şey geldi mi?”

Cedro, “Aynısından,” derken kartını kaldırdı.

“Bakabilir miyim?” diye sordu Grim.

Cedro tereddüt etti, bu kartın Grim’den saklaması gereken bir şey olup olmadığını düşünüyordu. Ama sonra omuzlarını silkti, içinde bulundukları durumda dua kartının çok az değeri olduğunu ya da hiç değeri olmadığını fark ederek kartı yere koydu ve ona doğru fırlattı. Grim kartı aldı. Önündeki resim aynıydı ama arkasında *Bizim Babamız* yerine *Merhaba, Ey Meryem* duası vardı. Grim bu duayı da okudu, ardından önündeki sanatın içinde gizlenmiş olan küçük tümsekleri hissetmek için parmağını kullandı.

Kalbi hızla atıyor, kanı damarlarında pompalanıyordu. Uzun zamandır olmadığı şekilde kendini canlı hissediyordu. Grim ekmeği yedi ve karton bardaktaki suyu içti. Gözucuyla Cedro’nun da aynı şeyi yaptığını gördü. Oturup bacaklarını kafesin dar kısmına uzattı.

“O madalyonun içinde kimin fotoğrafı vardı?” diye sordu Cedro birkaç dakika sonra.

Grim cevap vermemeyi düşündü ama siktir, çocuk onun için fedakârlık yapmıştı. Geri döndüğünde de yüzündeki ifade, ağır bir bedel ödediğini gösteriyordu.

“Kızımın,” dedi Grim.

“Adı ne?”

“Penelope.” *Ona Poppy derdim.* Bunu kim bilebilirdi ki? “Ayrıca o öldü. Beş yıl önce.”

Çocuk onu inceledi. “Bu yüzden mi kendini içkiye vuruyorsun?”

Grim şaşkın bir kahkaha attı, ardından gülüşü bir iç çekişle son buldu. Doğrudan bir soruydu ama yanlış değildi. Kızı ölmeden önce de fazla alkol kullanıyordu. Ama kesinlikle bu olaydan sonra daha da artmıştı. “Evet,” diye kabul etti. “En azından çoğu zaman.”

“Peki geri kalanında ne yapıyorsun?”

Bunun sorumlusu bendim. Artık hayatı umursamayacak kadar çok kötülük gördüm. Tüm bu şeyler doğrudan ama bunları on dört yaşındaki bir çocuğa nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyordu. Bunları kendi kendine kabul ediyor olması bile onu fazlasıyla şaşırtıyordu. “Sanırım yaşamak için fazla bir sebebim yok, çocuk.”

“Çocuk,” diye tekrarladı Cedro küçümseyici bir tavırla. Parmaklarını Grim’e doğrulttu. “Beni dinle. Senin gözünü buradan çıktuktan sonra gidip kendini öldüresin diye kurtarmadım,” dedi sesindeki belirgin öfkeyle.

Grim neredeyse gülecekti ama kendini tuttu. *Buradan çıktuktan sonra.* Demek ki çocuk hayal kuruyordu. Ya da durumun ne olduğunu anlamıyordu. Buradan kaçma şanslarının neredeyse sıfır olduğunu fark etmemişti. Başını çevirdikten sonra Cedro’nun kafesinin köşesinde duran şekerlere göz kırparak baktı. “Neden şekerlerini yemedin?”

Cedro omuz silkti. “Onları saklıyorum.”

“Neden?”

Çocuk cevap veremeden önce kapı açıldı ve her ikisi de bir gün önce odaya giren aynı adama döndü. Ama bu sefer adam doğrudan Grim’in kafesine yöneldi. “Kiralandın.”

Siktir. *Siktir.* “Siktir git.”

Adam alaycı bir kahkaha attı. “Elbette bir seçeneğin var.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Siktir git,” diye tekrarladı Grim. Bu sefer adam gülmedi.

“Benimle gel, yoksa onun dilini alırım.”

Dilini. Cedro’nun yüzünü görmek istemedi. “Yolu göster,” dedi adama. Adam hafifçe hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de cebinden anahtarı çıkarıp Grim’in kafesinin üstündeki kilidi açtı. Kilit, kare bir metal parçası tarafından engellenmişti. Ön kapak aşağı doğru katlandı ve Grim eğilerek çıktı. Dışarıya adım attığında tamamen boyunu uzatıp sırtını gerdi.

Adam, Grim’in önünden yürümesini bekledi; şok tabancısını tutuyordu ve Grim herhangi bir ani hareket yaparsa onu kullanmaya hazırdı. Cedro’nun kafesine gözücuyla bile bakmadı.

Uzun bir koridorda yürüdükten sonra, “Kapıyı aç,” dedi adam. Başka bir koridora dönüp bir kapının önüne gelmişlerdi.

Grim’in ağzı kuruydu, kalbi hızla atıyordu. Kapıyı açtı ve gördüğü şey karşısında nefesi kesildi, beyni bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir koşu bandıydı.

Koşu bandı.

Arkasında ve her iki yanında, etrafı elektrikli çitlere benzeyen şeylerle çevrili geniş, yanan kömürlerden oluşan çukurlar vardı.

“Bir saat,” dedi adam, sesinde bastırılmış bir neşe vardı. “Bir saat koşacaksın.”

Bir *saat* mi? Grim sessiz bir korkuyla bakakaldı. Bütün haftayı kusarak, kafeste oturarak ya da yatarak geçirmişti. Bir saat şöyle dursun, on dakika koşabileceğini bile düşünmüyordu. Düştüğünde, kaçış yolu olmayan bir... ateş çukuruna düşecekti.

“Fikrini değiştirmek için hâlâ zaman var,” dedi adam. “Onun dilini mi alayım, yoksa koşmayı mı seçeceksin?”

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Noelle odasındaki kalın perdeleri çekti ve yatıp iki saat kadar derin bir uyku çektikten sonra uyandı. Kendini uzun, sıcak bir duşun kollarına attı. Akşam yemeğine gitmek için getirdiği kıyafeti giydi; hafif kabarık kollu ve dantel detayları olan siyah bir mini elbise. Bu elbise hem biraz gündelik hem de şıktı; üç yıl önce Sweetgrass'taki bir kokteyl partisi için almıştı ve o zamandan beri giymemişti. Neden Reno'ya getirdiğini tam olarak bilmiyordu, sadece soruşturmalarının tam olarak neyi gerektireceğini bilmediği için hazırlıklı olmak istemişti. Oysa bu elbiseyi, aslında Evan ile Las Vegas'ta bir buluşma için giyeceğinden habersizdi. *Romantik bir buluşma değildi*, birkaç saatliğine zihinlerini dağıtmak için dikkat dağıtıcı bir şeyler arayan iş ortakları arasında bir buluşmaydı. Evan ne demişti? *Zihnini aramaya odakla*. Bunun belirli bir süreci olup olmadığını bilmiyordu, bu yüzden sadece *arama* kelimesini fısıldayıp hazırlanmakla meşgul oldu.

Evan söylediği saatte kapısını çaldı ve ona hızlı bir bakış attı. Bakışlarındaki takdir hissi Noelle'i kabul etmek istemediği kadar heyecanlandırmıştı. Akşam yemeğini Strip'teki bir et restoranında yediler. Kırmızı kadife kabinleri ve duvarlarında burada bir zamanlar yemek yemiş tüm ünlülerin, spor yıldızlarının ve politikacıların siyah beyaz fotoğraflarının olduğu loş bir restorandı. Noelle menüdeki devasa bir kadehte sunulan; üzerine maraska kirazları,* plastik kılıçlar, kâğıt şemsiyeler ve bir ananas dilimi yerleştirilmiş meyveli

* Şekerle kaplanmış ve özel bir tür kirazdan yapılan konservedir.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

bir içki sipariş etti. Ağır kadehi kaldırıp bir yudum aldığında Evan güldü ve Callie'ye göndermek için telefonuyla bir fotoğraf çekti.

Tanrım, bu hem çok iyi hem de garip hissettiriyordu. Belki de bundan sonra bu adamla yapacağı her etkileşim biraz gerçeküstü hissettirecekti çünkü lanet olası kafeslerde birlikte hapsedilmişlerdi. Şimdiyse bir restoranda oturuyorlar, kafaları kadar büyük kokteyller içip gülüyorlardı.

Bu iki farklı dünya, aynı gezegende nasıl var olabiliyordu?

Ama... oluyordu işte.

Akşam yemeğinden sonra cadde boyunca yürüyerek daha büyük bir kumarhaneye gittiler. Noelle ışıklar ve sesler karşısında büyülenmişti. Kumarhane şehrinde büyümüştü ama bu hiçbir zaman onun dünyasının bir parçası olmamıştı. İşçi sınıfının yaşadığı bir mahallede büyüdüğü için turistik şeyleri yapmamıştı ve sonrasında da... buna fırsat bulamamıştı. Kendini hiç güvende hissetmemişti. Çok genç yaşta, çok fazla şey kaybetmişti. Bu yüzden tek odağı haftadan haftaya, bazen günden güne hayatta kalmaktı. Sonra hami olduğunu öğrenmesi... her şeyi değiştirmişti.

Bir kokteyl garsonu, kumar makinelerinde otururken onlara sulandırılmış içecekler getirdi. Makineleri jetonlarla besleyip kumar için ayırdıkları paranın -ki bu çok fazla değildi- neredeyse tamamını kaybetmenin eşiğine geldiler. Ama Noelle, bu parayı iyi harcanmış olarak kabul etti ve Evan'ın yüzündeki gülümsemeye bakarak onun da aynı şekilde düşündüğünü anladı. En son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında bile değildi. Bir süreliğine kendine, genç ve korkusuz hissetme izni verdi. Evan'ın yanındaki kısa tabureye oturmuştu ve makinaya son birkaç jetonlarını atarken ona baktı. "Bu gece için teşekkür ederim."

Evan ona baktığında Noelle'in nefesi kesildi. Evan o kadar yakışıklı ve aynı zamanda o kadar mutlu görünüyordu ki. Çok... *kaygısızdı*. Arkasındaki ışıklar yanıp sönerek renkli bir hale oluşturdu

ve onu şaşırttı. Callie ile uçurtma uçurduğunda Evan'ın o kayıtsız mutluluğunu kısa süreliğine olsa da görmüştü ama bu şekilde değildi. Çünkü o zaman tamamen rahatlamış değildi. Babalık statüsünü test ediyor gibiydi. Bu durumun şoku altındaydı, belki de geleceğin nasıl görüneceği konusunda gergindi.

Belki de o Noelle'in aksine, o kafeslere kapatılmadan önce oldukça kaygısız bir insandı. Varlıklı ve statü sahibi bir aileden geliyordu, hayatı boyunca popüler olmuştu, erkekler onun gibi olmak isterdi ve kızlar okulda onun peşinden koşardı. Evet, birçok mutlu gün yaşadığını tahmin ediyordu ama Noelle bu mutluluğun şimdi olduğu gibi hiç parçası olmamıştı. Onun sevincinin ışığı altında donup kalmış gibi hissediyordu. *O çok güzel.* Evan, Noelle'e bakarken gözleri yumuşadı. "Benim için bir zevkti."

Evan kolu çektiğinde son paralarını da kaybettiler ve ikisi de kahkaha atmaya başladı. Noelle tam olarak neyin komik olduğundan bile emin değildi. Sadece komikti işte. Belki de şanslarının tükenmiş olması yüzündendi. Yine de bu durumda şanslarının tükenmesi, zenginliğe kavuşamayacakları anlamına geliyorsa bunun üstesinden gelebilirdi. Bir zamanlar, ihtiyaç duyduklarında gereken tüm şansını elde etmişlerdi. İşte bu yüzden şimdi burada, kaybın yüzüne gülüyorlardı. Çünkü bunu yapabiliyorlardı. Kaybetmenin ve *önemli değil* diyebilmenin ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü.

Kumarhanede dolaşıp insanları izlediler. Noelle'in düşünceleri; ışıklar, sesler ve karmaşa içinde giderek derinlere daldı. Kumarbazlar her yerde bahis oynuyordu. Bazıları kazanıyor, çoğu da kaybediyordu. Bu kadar insanı risk almaya iten şey neydi? Kolu çekmek, bir çift zar atmak ya da bir kart destesiyle oynamak? Neredeyse kesin olarak çökmeye mahkûm olmasına rağmen o kısa süreli uçuşa geçen umudun, bağımlılık yapacak kadar güçlü olması mıydı?

Yürümeye devam ettikçe Noelle'in zihni dolaşmaya devam etti. Tallulah Marsh'ın söylediği kelimeler ve ifadeleri sürekli aklına geliyordu. Bunları kadının kıyafetinin aynı parıltılı pembesiyle

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

yazılmış, kirpiklerindeki taşlar gibi parıldayan kelimeler olarak görüyormuş gibi hissediyordu. *Sanki biri beni tanıyormuş gibiydi* demişti.

Kimdi? Onu kim tanımişti? Noelle de aynı şeyi hissetmemiş miydi?

Sağındaki bir kumar makinesi dikkatini çekti, çizgi film karakterleri vahşice sırtarak bakıyordu. Ayı, geyik ve tavşan.

Küçük tavşan.

Ona *küçük tavşan* demişti çünkü Noelle kendine ilk önce bu şekilde seslenmişti. Sekiz yılını unutmaya çalışarak geçirdiği odadaki konuşmayı hatırlamaya çalıştı. Burada ve orada, çevresindeki kaos onu bir rüyadaymış gibi hissettiriyordu. Evan'ın onu yönlendiren eli avucunun içindeydi. Güvendeydi.

Hafif bir aksanla -belki de birkaç aksanla- konuşan adam ona kalemin ucunu vermişti. Adamın istekte bulunmasının nedeni çizdiği resmi istemesi değil, Noelle'in bunun olasılığını anlayacağını bilmesiydi. *Kır* kelimesini vurgulamış ve Noelle'in bunu hatırlamasını sağlamıştı. Sonra da *çok sıcaksın* demişti ve bu tuhaf görünmüştü çünkü gerçekten de öyleydi. Adam ona ipuçları veriyordu. *Kırmak. Kalem. Sıcak. Ateş. Ah.*

Biraz tökezledi ama hızlıca kendini topladı. Evan durup ona doğru dönerek "Hey, iyi misin?" diye sordu.

"Evet, iyiyim. Odaya dönebilir miyiz?"

"Tabii ki. Zaten neredeyse beş parasız kaldık." Güldü. Bu durum umurunda değildi. Lüks içinde büyümüştü ancak şimdi sıradan bir apartman dairesinde yaşayan özel dedektifti ve çevresindeki her şeyi bırakmıştı. Kendi hayalini takip etmek istiyordu; başkalarına adalet getiren ama büyük olasılıkla büyük servetler kazandırmayacak bir kariyer.

San Francisco'daki kafede, Stanford'da mutlu olmadığını söylediği uzun zaman önceki konuşmalarını hatırladı. Evan kendisini babasının izinden gidiyor gibi hissetmişti ve bunun bir ölüm

cezasını andırdığını söylemişti. Her ne kadar zor olacağını bilse de bu yüzden yolunu değiştirmişti. Evan asla daha tahmin edilebilir olan yolu seçmemişti çünkü bu daha kolaydı ve ondan beklenen de buydu. Kendi yolunu çizmişti. Onun için para ve güçten çok daha değerli şeyler vardı. Hayatı da bunun kanıtıydı.

Harikasın, Evan Sinclair.

Kumarhaneden geçip sokağa çıktılar, hava hâlâ durgun ve sıcaktı. Tamamen çöl havasıydı.

Tıpkı Reno gibiydi. *Tıpkı Meksika, çatlamış toprağın üzerinden seke seke geçtiğin o yer gibi.* Bu defa ilk hamleyi o yaparak Evan'ın elini tuttu, öncesinde elini tutan o olmuştu. Evan ona baktı, şaşır- mış gibi görünüyordu. Ama sonra elini sıkıca kavradı ve otellerine kadar birlikte yürüdüler.

“Bir saniye bekle,” dedi Noelle, açık alanın içinden geçerken havuzun yanındaki şezlonglardan birine oturdu. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp kısa bir kahkaha attı. Nadiren topuklu ayakkabı gi-yerdi ve ayakkabılar parmaklarına su toplatmıştı, bunu şimdi fark ediyordu.

Evan yanındaki şezlonga oturdu ve arkasına yaslandı. Noelle ayağına masaj yaparken omzunun üzerinden Evan'a bakarak hafifçe gülümsedi, ardından o da arkasına yaslandı. Gökyüzündeki yıldızlar o kadar parlak ve netti ki... Evan uzanıp onun elini tuttu; çölde, kanlar içinde ve kırılmış bir halde aynı bu yıldızlara bakarak uzandıkları anı hatırladı. *İkizler. Gemini.* O hâlde gülmek, ağlamak ve gözlerini kapatmak istedi ama yapamadı. Daha yeni görmeye başlıyordu.

İkisi de doğrulurken, “Benim odamda bir şeyler içmek ister misin?” diye sordu Evan. “Ya da sadece su... Eğer acıktıysan oda servisi de çağırabiliriz. Belki tatlı?”

Evan'ın gergin oluşu Noelle'i gülümsetti. “Su iyi olur. Ben... sanırım bir şey hatırlamış... olabilirim.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

On dakika sonra asansör *ding* sesi çıkararak katlarına geldiklerini haber verdi ve köşeyi dönüp Evan'ın odasına giden kısa mesafeyi yürüdüler. Evan kapıyı açtığı anda ikisi de içeri girdi, Noelle topuklu ayakkabılarını tekrar çıkardı ve masanın yanındaki sandalyeye oturup diğer ayağını da yukarı kaldırarak onu da ovmaya başladı.

O adam da ona masaj yapmıştı. Ona dokunmuştu. Ellerini istediği yerde tutmuştu. Ona aynı zamanda acı da veren bir haz yaşatmıştı.

Gözlerini kapatıp başını sallayarak bunu engellemeye çalıştı ama sonra durdu ve kendini orada tutmak için ayağını sıktı. *O korku odasında.*

“Tüm o şeyler, Evan... Kalemin ucu, gül yaprakları... Bazıları rasgeleydi.. hediyeler... ama bazıları değildi.”

Evan mini buzdolabından iki su çıkarıp birini ona uzattı. “Evet. Katılıyorum. Sanki biri bize yardım etmeye çalışıyordu.”

Pekâlâ, harika. Onu buna ikna etmesine gerek yoktu. Başını salladı. “Evet, bildiğimiz kadarıyla bizi izleyen çok kişi vardı.”

“Evet,” dedi. “Çünkü bu bir tür oyundu. Bizi kafeslere koyup ne yapacağımızı görmek isteyen sapıklar vardı. Sadece saf bir heyecan uğruna. Orası bir çeşit arenaydı.”

Arena. Roma Koleyumu gibi kralların, kölelerin hayatları için savaştığını sırf eğlence olsun diye izlediği yer. Noelle bir ürpertiyle omuzlarını kaldırdıktan sonra düşürdü. “Evet, o zaman işin içinde para da olması gerek, değil mi?”

“Her zaman parayı takip ederler,” diye mırıldandı Evan. “Yani onlar -bu sapıklar her kimse- bizi, her şeyi gösteren bir canlı yayından izliyorlardı. İzlemek için para ödüyorlardı. Bu dijital bir arenaydı ve onlar da tribündeki kalabalıktı.”

Kumarhanede yanlarından geçtikleri o donuk bakışlı kumarbazların hepsini gözünün önüne getirdi. “Evet. Ama ya sadece izlememişlerse. Ya aynı zamanda bahis yapma şansı da verilmişse...”

Bu Evan'ı şaşırttı. "Ne konuda? Bize verilen seçeneklerden hangisini seçeceğimiz üzerine mi?"

Noelle başını salladı.

"Sonra bazıları bizi seks veya şiddet amaçlı kiraladı," dedi Evan.

"Evet. Ama belki de bu doğru bir terim değil. Belki de *kiralalanabilir* olmayan diğer kurbanlar, daha farklı durumlara konumlandırıldı."

"Ancak amaçları her zaman diğerinin acısına neden olmamak için öteki kişinin ne kadar acı çekmeye razı olacağını görmektir."

"Bu sapkınlık," diye fısıldadı Noelle. "Ama teoride ilginç."

"Keşke sadece teoride kalsaydı."

"Keşke."

"Peki ya rasgele olmayan hediyeleri bize kim gönderdi? Mesela tereyağı veya fıstıkları."

"Belki kiralayanlar bize teşekkür etmenin çarpık bir yolu olarak yiyecek hediyeleri gönderiyordu. Bizim onları yediğimizi görmekten hastalıklı bir haz alıyor olabilirlerdi. Belki bazıları oyunun devam etmesi için bizi sağlıklı tutmaya çalışıyordu."

"Peki ya diğer hediyeler? Rasgele olmayanlar?"

"Onlar -belki sadece bir kişi ama muhtemelen bir adam- bize kaçmamıza yardımcı olabilecek eşyalar sağlıyordu. Ki bu da gerçekten kaçmamıza *yardımcı oldu*."

"Mesela yangın çıkarmak için kullandığın kalem." Evan duraksadı. "Milyon dolarlık soru şu: Biri senin bunu yapabileceğini nasıl tahmin edebildi?"

"Belki elektrikçi bir babanın kızı olduğumu biliyordu. Elektrik prizinde nasıl yangın çıkarılacağını biliyordum çünkü çocukluğumdan beri babamla işlere gitmiştim."

Evan çenesini kaşıdı. "Demek istediğim, ben bunu nasıl yapacağımı bilmezdim. Bir kalem ya da içindekilerin ne işe yarayacağı aklıma bile gelmezdi."

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

“Doğru, bu kişiseldi. Bizi araştırmıştı.”

Evan biraz şüpheli görünüyordu, bu yüzden Noelle dudaklarını ısırarak bunu açıklamanın doğru yolunu bulmaya çalıştı. Ku-marhanede, aklında bu fikir netleşmişti ancak bunu yeterince iyi açıklayamadığını düşündü. Belki de bu düşünce, kafasında duygularıyla iç içe geçerek şekillenmişti. O kısmı doğru aktarmanın bir yolu yoktu.

“Peki ya sen?” dedi Noelle. “Sana da o tokmağı verdiler. Tah-minimce bu, şarkı söylememize eşlik edecek bir müzik aleti olarak sunulduğu için böyle bir şeyi denetleyenler tarafından onaylanmış-tı. Ama gönderenin asıl niyeti bu değildi. Sen de bunun böyle ol-madığını biliyordun. Belki de bunu gönderen kişi, elini kırıp onu parmaklıkların arasından geçireceğini biliyordu.”

Evan bir anlığına duraksadı, sanki Noelle’e yangın çıkartacak bir alet verilmiş olma ihtimalini düşünmüştü ama kendisine gön-derilen şeyi ve onu nasıl kullandığının üzerinde hiç durmamış gi-biydi. “Ama bunu nasıl bilebilir ki? Bunu kim bilebilir?”

“Tehdit ettikleri ilk şey buydu,” dedi Noelle sessizce. “Parmak-larını kurtarmak için bekâretimi verdim.”

Evan yana döndü ama Noelle onun gözlerindeki derin acıyı ya-kalamıştı. “Hâlâ acı veriyor, değil mi?” diye sordu adama.

“Tanrım, tabii ki veriyor.”

“Bunu biri gördü. Elini kıracağının üzerine bahse girdiler. Ve haklı çıktılar.”

“Tamam.” Sesi boğuktu. “Tamam.” Birkaç dakika sessiz kaldı, sanki bu olasılığı tartıyor ve sindirmeye çalışıyordu. “Bir parçam bundan zevk aldı,” dedi sonunda. Bu, söylemesi zor olduğu her halinden belli olan bir itiraftı. “Parmaklarım için ödediğin bedel yüzünden kendimi çok suçlu hissediyordum. Her darbeyi neredey-se zevkle karşıladım.” Farkında olmadan parmaklarını uzattıktan sonra yumruk yaptı.

Aman Tanrım. “Evan-” diye soludu Noelle.

“Biliyorum. Bu şekilde hissetmeme gerek olmadığını biliyorum ama hissettim. Bazen hâlâ hissediyorum.” Ona döndü, suyun kapğını açıp büyük bir yudum aldı. “Yani demek istediğin, biri benim kendi elimi kıracağım üzerine bahse mi girdi?”

Noelle bir süre onu izledi ve devam etmesi için ipuçlarını yakaladı. *Buna devam et.* “Evet ama bunun tek bir bahis olduğunu düşünmüyorum. Bu bir... zincirin halkasıydı.” Duraksadı, başını indirip kaçıslarının her aşamasını hızla düşündü ve sonra başını kaldırdı. “Belki de bahislerden biri bizim kaçıp kaçamayacağımızdı. Başarılı olup olamayacağımızdı.”

Evan kısa süre sessiz kaldı, düşüncelere dalmış gibiydi. “O halde özgür kalmamız her zaman bir ihtimal miydi?”

“Muhtemelen çok uzak bir ihtimaldi. Özgür kalmamızın tek nedeni, bir engeli aşmamız ve sonrakine geçmemiz için tam olarak ihtiyacımız olan şeylerin bize gönderilmesiydi.”

“Kahretsin.” Evan başını hafifçe sallayıp kaşlarını kaldırdı. Noelle onun yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlayabiliyordu ve o da aynı fikirdeydi. Tüm bunlar çok fazlaydı, onun da beyni ağrıyordu. “Yani kurallar olması gerekirdi, değil mi? Mesela yemek tepsimize bir silah konulamazdı. Bize yardım eden kişinin -bu bahsi yapanın- strateji geliştirip plan yapması ve sonra da bize söylenmeden bunu bizim çözmemizi umması gerekirdi.”

“Evet. Bu da demek oluyor ki kaçışımız bir şekilde önceden planlanmıştı.”

“Peki kim? Bunu nasıl biri yapabilir? Üstelik bizim için çağırmadığı halde?”

Evan kollarını göğsünde kavuşturdu ve omzunu televizyonun olduğu dolaba yasladı. Noelle yanaklarının içini ısırdı, tartışkaları şeyin bir bütün olarak görmeye çalıştı. Ancak bu zordu. Fazla varsayımda bulunuyorlardı ve geri kalanı gerçek olamayacak kadar

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

inanılmaz geliyordu. Ama fikir alışverişi yapmaları gerekiyordu. Elllerinden başka ne gelirdi ki?

“Evan,” dedi bir süre sonra. “Sana o adamdan bahsetmem gerekiyor.”

“Hangi adam?”

“Beni kiralayan adamlardan biri.”

Onun gerildiğini gördü ama cevap vermekte acele etmedi, suyundan büyük bir yudum aldı ve işaretparmağının arkasıyla yavaşça altdudağını sildi. “Bunun hakkında hiç konuşmayacağımızı söylemiştik.”

“Öyle bir şey olmadı.”

“Bu gayet anlaşılabilirdi, Noelle.”

Başını eğerek bu dediğini kabul etti. “Evet, öyleydi. Peki ya şimdi?”

Evan dolaptan uzaklaşıp duvara doğru yürümeye başladı. Döndüğünde onun oturduğu yere bakarken, “Şimdi ne?” diye sordu.

“Neden o anlaşmaya sadık kalalım? O zaman sırları kendimizi korumak için sakladık. Ama şimdi... O ikinci kat odasında olanların bazılarını konuşmanın yardımcı olacağını düşünmüyor musun? Belki hepsini değil ama... Utanacak bir şeyimiz yok, Evan. Mağdurduk, bunu biliyorsun.”

Hiçbir şey söylemedi. Noelle onun yüzündeki duyguların çalkantısını gördü ve yanına gitmek istedi ama yapmadı. Gergin duruşundan onu iteceğini hissetmişti. “Biri öne çıkıyor,” dedi Noelle. “Adamlardan biri öne çıkıyor. Bence o gerekli olan eşyaları gönderen kişi olabilir. Kalemin ucunu çıkarmak için kırmamı istemişti. Ona bir not yazmamı ve resim çizmemi talep etmişti. Bana eşyaları vermeden önce bile beni bu sonuca yönlendirmişti.” *Sinirlenince... Çok sıcaksın.* “O ipuçlarını fark ettim çünkü aramızda konuştuğumuz gizli dilin farklı bir versiyonunu kullanıyordu, bazı kelimeleri çok hafifçe mırıldanıyor ve diğerlerini vurguluyordu. Göz

bağım duyma yetimi daha da hassaslaştırdığı için bunu anlamama yardımcı oldu ama çoğunlukla gizli dilimiz yüzünden belirli bir şekilde dinlemeye odaklanmıştım.”

“Sence ne yaptığımızı biliyor muydu?”

“Belki. Ama eğer biliyorsa, bunu bizi ifşa etmek için kullanmadı. Yardım etmek için kullandı.” Derin bir nefes aldı. “Ama sadece bu değildi. Sanki... beni tanıyordu. Beni parmağında oynattı ve bunun için şükrediyorum ama... nasıl oldu?” Gözleri şimdi Evan’ın arkasına kaymıştı, görmeyen gözlerle; düşüncelerini yüksek sesle onun kadar kendisi için de ifade ederek bir şeyleri anlamaya çalışıyordu. “Sanırım gül yapraklarını, tırnak makasını ve muhtemelen tokmağı da o gönderdi.”

Evan yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle Noelle’e baktı. Noelle adamın yüzündeki merakı gördü, Evan’ın onun doğru bir yolda olduğunu düşündüğünü anlamıştı. Bu acı verici anıları hatırlamanın bir amacı olduğunu bilmek, bunu çekilir kılıyordu. Evan, ona doğru birkaç adım atıp elini uzattı. Noelle hiç düşünmeden elini tuttu ve Evan onu ayağa kaldırıp pencerenin yanındaki küçük kanepeye doğru yönlendirdi.

İkisi de birbirlerine dönük halde oturdular. “Bu adamla ilgili başka ne hatırlıyorsun?” diye sordu nazikçe.

Noelle derin bir nefes alıp yavaşça verdi. “Maske takmıyordu ya da en azından bana öyle söyledi. Ama gözlerim bağlıydı, bu yüzden onu hiç görmedim. Ama sesi... daha yaşlıydı, belki ellilerinin sonlarında ya da altmışlarının başlarındaydı. Bana *küçük tavşan* diyor-du,” diye mırıldandı. Gözlerini kapadı, onu hatırlamaya çalıştı ve bu hatırlama yüzünü acıyla buruşturmasına neden oldu. Bu ifadeyi gizlemeye çalışmadı. Evan’dan saklamasına gerek yoktu. “O... kültürlü biriydi. Bunu anlayabiliyordum. Hafif bir aksanı vardı, çok hafif. Ama garipti, sanki... farklı aksanlar arasında gidip geliyor ve sadece belirli kelimelerde duruyordu.”

**TOM KÜÇÜK
YAĞMUR DAMLALARI**

“Farklı aksanlar mı?”

“Evet. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, uzun zamandır yalnızca bir dilde ya da dillerde konuşmadığı belliydi.”

“Konuştuğumuz antika dükkânının sahibi gibi.”

“Evet... ama Bay Baudelaire’in aksanı çok açık bir şekilde Fransızcadı ve sadece onunla sınırlıydı. Bunu fark ettim. Daha önce o dili duymuştum. Aksanını tanımak kolaydı.”

“Farklı dillerde konuşan insanların kayıtlarını dinlersek, diğer adamın aksanını tanıyabileceğini düşünüyor musun?”

Noelle gözlerini aralayıp hafifçe başını salladı. “Bilmiyorum. Muhtemelen hayır. Şimdi bile hatırlayamıyorum. FBI, o odadaki adamların maskeli yüzleri dışında başka ne hatırladığımı sordu ve adamın aksanını da o zaman tarif edemedim. Sadece çok hafif olduğunu söyledim. Ama kayıtları dinlemedim.”

“Belki de Reno’ya döndüğümüzde bunu denemeliyiz,” dedi Evan.

“Belki.” Her ne kadar bunun nasıl yardımcı olacağını bilmesede. Ya yüzlerce kayıt dinleyip onun aksanını Türkçe, İsveççe ya da daha önce hiç bulunmadığı bir yerdenmiş gibi algılasa? O zaman bununla ne yapacaklardı?

Evan, “Başka ne var?” diye nazikçe sordu. Dizleri birbirine değiyordu ve onun yakınlığı Noelle’in biraz gerilmesine sebep olsa da daha çok rahatlamış hissettiriyordu.

“Mücevherlerden bahsetti.” Gözlerini kısıtı, hafızasında geri gitmeye çalışıyordu ve karartmak için çok uğraştığı bir yere ışık tutuyordu. “Kadınları toplayan ve onları mücevherlerle donatan bir adam hakkında bir hikâyeye anlattı.”

“Toplayan mı?”

“Sanırım kaçırdığı demek istiyordu. *Çaldığı*. Durumu bizimle ilişkilendiren bir şey söyledi.”

“Tamam.” Sesi şimdi daha derin bir merak tonu taşıyordu ve bu Noelle’i devam etmeye teşvik etti.

“Sanırım bu kadınlardan birinin hamile kaldığını ve ikizlerin doğduğunu söyledi. Bir oğlan ve bir kız. Sonra da katliama dönüşen bir balodan bahsetti.”

Evan gözlerini kırıştırıp ellerini onun ellerine uzattı. “Noelle, bunların hepsi araştırılabilir şeyler olabilir. Kesinlikle bir tür katliam olmuşsa, bu haberlerde geçmiştir. Kayıp kadınlar da öyle... Belki de şimdi serbest olan ve araştırabileceğimiz birinin tutuklanması bile olabilir.”

“Ya da hepsi saçmalıktan ibaretti.” Duraksadı. “Bu bilgiyi de FBI’a verdim ve o zamanlar polis veri tabanlarında bu tür bir suçla örtüşen hiçbir şey olmadığını söylediler.”

Evan’ın biraz cesareti kırılmıştı. “Belki de doğru şeyleri aramıyorlardı. Belki de kimse yakalanmadı.”

“Belki.” Noelle omuzlarını kaldırdı. Konuşmayı zorla başlatan kendisiydi ve bu konuda konuşmak için bir istek duyuyordu. Tüm bunları içinden atmaya hevesliydi. Yine de bu ondan çok fazla şey götürmüştü ve bir anda o üst kattaki odadaki anıların ağırlığıyla gelen yorgunluğu hissetti. Ona tecavüz eden adamlar, nasıl kanadığı, nasıl canının yandığı, iç çamaşırıyla kendini temizlemeye çalışırken duyduğu iğrenme ve ardından tekrar onları giymek zorunda kalması... o hatırlanan acının beklenmedik anlarda onu vurduğu zamanlar... *Tanrım, bu anlatılamayacak kadar iğrençti.* Bitkin bir halde arkasına yaslandı. O adam kimdi ve onu bu kadar nesnel bir şekilde nasıl tanımıştı?

“Yatmalıyız,” dedi Evan. “Sabah ya da aklımıza başka bir şey geldiğinde daha ayrıntılı konuşuruz.”

Noelle başını sallayıp gözlerini onunkilerle buluşturdu. Evan onun yüzünde bir şey arıyordu, bu yüzden Noelle gözlerini kaçırdı. Ne aradığını biliyordu ve eğer Noelle başka tarafa bakmasaydı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

bunu bulacaktı. Noelle de onu istiyordu. Kendini hem savunmasız hem de üzgün hissediyordu ve karanlıkta yalnız hissettiğinde her zaman istediği gibi onu istiyordu. Noelle ayağa kalktı. “Bu gece için teşekkür ederim,” dedi. “Biliyorum, başladığı kadar eğlenceli bitmedi.”

Evan da ayağa kalktı. “Sorun değil. Bu yolculuğu eğlence için yapmadığın zaten belliydi. Bu gecedен keyif aldım.” Kısa süreliğine utangaç ve çocuksu göründü. “Belki döndüğümüzde peşine düşeceğimiz başka bir şeyimiz olur.”

Evan onu kapıya kadar geçirdi ve Noelle, odasına girerken onu izledi. Fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak bitkindi ama Paula’ya hızlı bir mesaj gönderip yatağa girdikten sonra uzun bir süre tavana baktı. Ardından huzursuz ve uykusuz bir halde Evan’ın yan odadan gelen sıcaklığını hissedebiliyormuş gibi uyuyakaldı.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

Noelle, Evan'ın ofisine göz attı. Ofis küçüktü ve Evan'ın tasarım konusuna pek kafa yormadığı açıktı. Ancak mekân potansiyel doluydu. Arka duvar boyunca açıkta duran tuğlalar vardı, tavan yüksekti ve siyaha boyanmış havalandırma boruları görünüyordu. Sokağa bakan uzun iki pencere, içeriye bol miktarda doğal ışık sağlıyordu. Her ne kadar acilen bir haliya ve birkaç sanat eseri-ne ihtiyaç duysa da, ofisin hoş bir havası vardı.

“Tipik bir şüpheli özel dedektif ofisi gibi mi?” diye sordu Evan.

Noelle güldü. “Hayır, Sherlock. Tam tersini düşünüyordum. Şüpheli özel dedektif rolünü sürdürecekse, çok daha kasvetli ve karakter yoksunu bir yere ihtiyacın var.”

Evan gülümsedi. “Otur bakalım.” Noelle siyah deri kaplamalı ahşap masanın diğer tarafındaki plastik sandalyeye doğru birkaç adım attı. Masa güzeldi. Sandalyeler ise Walmart'tan alınmış gibiydi. Noelle ucuz plastik sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı.

Evan karşısındaki sandalyeye oturup bir dosya çıkardı. Bir gün önce, öğleden sonra Reno'ya dönmüşlerdi ve Noelle günün geri kalanını depolama konteynerindeki eşyaları temizleyerek geçirmişti. İstemediği büyük mobilya parçalarını alan yerel bir ikinci el mağazasıyla teslimat ayarlamıştı. Babasının koltuğunu tutmayı düşünmüştü ancak onu Güney Carolina'ya götürmenin kolay bir yolu olmadığı gibi, kulübesinde onun sığabileceği bir yer de yoktu.

* Amerikan perakende satış yapan mağazalar zinciridir.

TOM KUÇUK YAĞMUR DAMLALARI

Yine de tüm seti olmasa bile annesinin tabaklarından birini saklamıştı. Eve döndüğünde onu kitaplığındaki bir rafa koyacaktı. Aradığı fotoğraf kutusunu bulmuş, onu da almıştı. İyi tarafı, Callie'yi arayıp eve döndüğünde onunla paylaşacak fotoğrafları olduğunu söylemek olmuştur. Noelle'in küçük bir kız olduğu zamanlardan kalan fotoğraflar. Callie mutlulukla kıkırdamıştı ve bu tatlı, masum ses Noelle'e fazlasıyla ihtiyaç duyduğu enerjiyi vermişti.

Kiralık deponun anahtarını iade ettikten sonra depozitosunu geri almış ve *işte bu kadar* diye düşünmüştü. Bu iş gerekliydi ama aynı zamanda bir başka vedaydı -*son bir veda*- ve iş tamamlandığında yorgun düşmüştü. Bu durum bir önceki geceki kötü uykuyla birleşince dokuzda yatağa girmesine sebep olmuş ve on dakika sonra derin bir uykuya dalmıştı.

Buna ihtiyacı vardı.

Görünüşe göre, Evan günün geri kalanını ona yıllar önce hafif aksanlı bir adamın anlattığı hikâyeye bağlantılı olabilecek bir şeyler bulmak için internette araştırma yaparak geçirmişti.

Mücevherler.

Kaçırılmış kadınlar.

İkizler.

Olası bir katliam.

FBI gibi Evan da tam olarak bu hikâyeye uyan belirli suçlar bulamamıştı ama Noelle'e bazı olasılıklar bulduğunu söylemişti. Bu yüzden de onun ofisinde buluşmuşlardı.

"Ne buldun?"

Dosyayı açtı ve Noelle birkaç sayfalık çıktı yığınınına baktı. "Eğer kaçırılmış kadınlarla ilgili hikâye doğruysa, suçu işleyen adamın hiç yakalanmadığına inanmak zorundayım. Ya da hiç suçlanmadı. Belki de onları öldürdü, sonra kendisi de öldü ve suçları hiç keşfedilmedi."

"Katliam bile mi?"

Evan omuz silkti. "Belki de küçük bir katliamdı."

Noelle gülümseme ve yüzünü buruşturma karışımı bir ifadeyle ona baktı. “Hımm. Tamam. Eh, bu bize pek yardımcı olmuyor.”

“Hayır ama ilgi çekebilecek birkaç şey buldum. Aramamı belirli tarihlerle sınırladım, bu da işimi biraz daha kolaylaştırdı.”

Evan çıktıları ona uzattığında Noelle yığının üstündeki sayfaya göz gezdirdi. Onu arka tarafa koydu ve ikinci sayfayı okudu. Her sayfa, kaybolan ve bir daha bulunamayan bölgelerindeki kadınlar hakkında farklı yerlerden makalelerin bir dizi özetini içeriyordu. Üçüncü sayfayı öne çekti ve onu okudu. “Slovakya mı?” dedi. “Dünyanın her yerini mi ele aldın?”

“Aksan nedeniyle nereye gidebildiysem gittim,” dedi Evan.

“İyi düşünmüşsün,” diye mırıldandı Noelle. Hızla yığının geri kalanını inceledi. Temel bir internet aramasının bu kadar çok kayıp kadını ortaya çıkarmış olmasının gerçekten üzücü olduğunu düşünüyordu.

“Halâ biraz araştırma yapmam gerekiyor,” dedi Evan. “Ama daha fazla zaman alacak. Diğer ülkelerle ilgili olarak, dilimizde yazılmış fazla bir şey yok; bu yüzden şimdilik bulabildiklerimi aldım. Bunlar sadece ilk bulgularım.”

Noelle, Slovakya’daki habere geri döndü ve hızla onu okudu. On iki yaş altı birkaç genç kız kaybolmuştu. *Bir zamanlar çok zarif şeyler toplayan -mücevherler; yakutlar, zümrütler, elmaslar- bir adam vardı ve çaldığı kadınları bu mücevherlerle donatıyordu.* Hayır, eğer kendisine hikâyeyi anlatan adama inanacaksa, bu tam olarak profile uymuyordu.

Sayfayı çevirdi ve Hollanda’daki bazı suçların kısa özetlerini okudu. Ancak bunlar da tam olarak doğru değildi. O sayfanın altındaki bir makalenin başlığı ilgisini çekti ve Evan’ın o sayfada derlediği kısa kısmı okudu. Bahsettiği yeri işaret ederek, “Bu makalenin tamamı basılı olarak elinde mi?” diye sordu.

Evan hafifçe başını eğip salladı. “Bekle.” Masasının diğer tarafındaki başka bir dosyayı çıkardı ve daha büyük yığını karıştırdı.

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

Her coğrafi konum için farklı sayfalar derlemesi hoşuna gitmişti. Bu, gözden geçirdiği şeylerin ne olduğunu anlamasını daha da kolaylaştırıyordu. Birkaçını hemen elemiştii çünkü yaşları bulmaya çalıştıkları adamlarla ilgili zamanlamaya tam olarak uymuyordu.

Noelle, Evan'ın kendisine uzattığı sayfayı gözden geçirdi. "Yerel yetkililer, büyük bir elmas madencilik şirketi olan Van Daele Diamonds'ın vârisi olan Dedryck Van Daele adında Brüksel'de yaşayan bir adamı araştırmış." Başını kaldırdı. "Elmaslar mı?" Mücevherler. *Kadınları mücevherlerle donatıyordu...*

Evan başını salladı. "Mücevherlerden bahsettiğini hatırladım ve bunun ilginç bir bağlantı olabileceğini düşündüm."

Noelle birkaç paragraf daha okudu. "Yani bu Dedryck adındaki adamı araştırmışlar çünkü yaşadığı bölgede birkaç genç kadın kaybolmuş. Bu kadınlardan biri -kasabadaki bir garson- kayıplara karışmadan birkaç gece önce Dedryck'in onu bir partiye davet ettiğini arkadaşına söylemiş." Kaşlarını çattı. "Bu kadar mı? Bu pek sağlam bir kanıt gibi gelmiyor."

"Sanırım yerel yetkililer de öyle düşündü çünkü diğer kaybolma vakalarında polisin onun hakkında farklı bir inceleme yaptığına dair başka bilgi bulamadım."

"Dedryck'in çocukları var mıydı? Özellikle ikizleri?"

"Hayır," diye karşılık verdi Evan. "En azından o zamanlar iddia ettiği kadarıyla yoktu. Aslında o makaleden sonra onunla ilgili başka bir bilgiye ulaşamadım. Aile şirketi artık faaliyette değil."

"Hımm." Bu da ilginçti. Soyunu devam ettirecek kimsesi yok muydu? Yoksa mali olarak mı iflas etmişti? İncelemeye değer miydi? "Dedryck şimdi kaç yaşındadır... seksen civarı mı?" diye sordu Noelle. "Ölüm kaydını araştırdın mı?"

"Araştırdım ama böyle bir kayıt yok. Yani ya yeterince derinlemesine bakmadım ya da hâlâ hayatta ama başka bir yerde yaşıyıp çalışıyor."

“Garip.”

“Ben de öyle düşündüm. Ama yine de bu adam, sana o hikâyeyi anlatan kişiyle bağlantılı olmayabilir.”

Noelle iç çekerek kâğıtları Evan’ın masasına bıraktı. “Yine de bu suçlar bizimkiyle ilgili değil. Hafızamda pek yer edinmeyen bir adamın bana anlattığı ve belki de yalan olan bir hikâyeye alakaları olabilir de olmayabilir de.” Eğer o hikâyeyi başka bir amaçla anlatmışsa, bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kısa, içinde eğlence değil de daha çok hayal kırıklığı barındıran bir kahkaha attı. “Evan, sanki çamurlu yollarda yürüyormuşuz gibi hissediyorum.” Karmakarışık bir yola girmek üzerelerdi.

Evan yüzünü ovuşturdu. O da Noelle gibi hayal kırıklığına uğramış ve yorgun görünüyordu. Kayıp kadınlar hakkında türlü türlü dosyalar indirirken gecenin yarısını uyanık geçiren oydu.

“Ayrıca benim zamanım tükeniyor,” dedi Noelle yumuşak bir sesle. “Eve dönmeme bir haftadan az bir zamanım kaldı. Babamın eşyalarını temizledim. Şehirde öylece kalamam. Hayatıma, Callie’ye geri dönmem gerekiyor.”

“İki hafta için söz vermiştin.”

“Beş gün içinde doluyor.”

“Ama ilerleme kaydettik.”

“Yeterince değil.” Noelle bir saniyeliğine pencereye baktı. “Dinle, sen de onay verirsen, o parayı Louise’e vereceğim.” Vegas’a giden uçakta buldukları para hakkında kısaca tartışmışlardı ama bir sonuca varamamışlardı. Noelle, bu paranın büyük ihtimalle annesinin yüzüğü için babasının aldığı para olduğunu düşünerek makul bir hak iddia edebileceğini biliyordu. Ama belli ki babası bu parayı bilinmeyen nedenlerle Dow’a vermişti. Noelle bu parayı kendine saklamayı doğru bulmuyordu. Louise’in sehpasında gördüğü geçmişe dönük tıbbi faturalar bir gösterge sayılırsa, kadının bu paraya ihtiyacı vardı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Emin misin?” diye sordu Evan. “Parayı annenin yüzüğünü geri almak için kullanabiliriz.”

Noelle kalbi özlemle sıkışsa da başını iki yana salladı. O yüzüğü istiyordu. Ama... ne önemi vardı ki? Kendisinin ya da babasının onunla güzel anıları yoktu. Annesi, babasına ihanet etmiş ve olmaması gereken yerde bulunduğu için öldürülmüştü. “Hayır. Parayı Louise’e vermeyi tercih ederim.”

Evan omuz silkti. “Bana uyar. Senin kararın.”

“Akşam yemeğinde buluşalım mı?” diye sordu Noelle.

Evan duraksadı, bir şey söylemek ister gibi göründü ama ya fikrini değiştirmişti ya da doğru kelimeleri bulamamıştı. Bunun yerine sadece başını salladı. “Hint yemeklerini sever misin?”

“Evet.”

“Harika. Otelinin yakınlarında harika bir mekân var, adını sana mesaj atarım.” Evan’ın hem hayal kırıklığına uğramış hem de biraz üzgün olduğunu görebiliyordu. Bunu değiştirmeyi istese de yapamazdı.

“Kulağa hoş geliyor.” Eşyalarını topladı, Evan onu kapıya kadar geçirdi ve orada vedalaştılar. Sokağa indiğinde, Evan elleri cebinde pencereden ona bakarken gördü.

Noelle birkaç işini halletmiş, Callie, Paula ve Chantilly için mükemmel hediyeler ararken birkaç dükkâna uğramıştı. Aldıklarını otel odasına bırakmış, dolaptaki kasaya koyduğu spor çantasındaki parayı alıp Louise’in evine doğru yola çıkmıştı.

Reno’ya geri dönmek ilginç bir deneyimdi. Burası, Noelle’in hayatında birçok kişisel trajedinin yaşandığı yerdı ve buraya dönmekle ilgili içinde bir miktar korku vardı. Ancak her döndüğü köşede güzel anıların da olduğunu fark edince şaşırdı. Bu anılar, kötü olanları tamamen silemese de geri dönmekle ilgili hissettiği endişeleri hafifletmişti. Bir başka zafer daha kazanmış, biraz daha huzur bulmuştu. Minnettardı.

Otelin lobisinde yürürken telefonu çaldı. Çantasından çıkarıp baktı ve Callie'den gelen bir görüntülü konuşma araması olduğunu görünce gülümsedi.

"Merhaba, tatlı kızım." Kızının güzel yüzü ekranda belirdi ve Noelle'in gülümsemesine neden oldu.

"Merhaba, anneciğim!"

"Kızım nasılmış bakalım?"

"İyiyim! Paula ile deniz kabuğu topladık ve şimdiye kadarki en büyüğünü buldum! Onu rafıma koydum." Callie, kamerayı çevirerek Noelle'in kitapları ve diğer favori eşyaları arasında kabuğu görmesini sağladı.

"Başkasının evi olmadığından eminsin, değil mi?" diye gülerek sordu.

"Evet," dedi Callie, kamerayı tekrar çevirirken gözlerini devirdi. Ama sonra gülümsedi. "Seni özledim, anne."

Arabasını park ettiği yere doğru ilerlerken, "Ben de seni özledim, tatlı kızım. Ama yakında evde olacağım," dedi Noelle. Henüz uçuş olup olmadığını bile kontrol etmediği için erken dönme ihtimalinden bahsetmemiştir. Bunu akşam yemeğinden sonra yapacaktı.

"Paula seninle konuşmak istiyor, anne."

"Tamam. Seni seviyorum, Callie. Sabah konuşuruz, olur mu?"

"Tamam, anne. Ben de seni seviyorum."

Callie telefonu tezgâhın başında yemek yapan ve konuşurken gülümseyen Paula'ya verdi.

"Orada işler nasıl gidiyor?" diye sordu Noelle.

"Harika! Callie'yle tüm şehri gezdik. Bana en iyi bisiklet yollarını ve şeker dükkânlarını gösteriyor."

Noelle güldü, anahtarlığına basıp kiralık arabasının kapısını açtı ve spor çantasını yolcu koltuğuna fırlattıktan sonra arabaya bindi. "Bundan eminim. Ona dikkat et, annesi gibi tatlıya düşkündür."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ah, fark ettim.” Paula gülümsedi ama sonra yüzü ciddileşti. Omzunun üzerinden geriye baktı, ardından mutfağın diğer tarafına geçti. “Orada... her şey yolunda mı?”

Noelle anahtarı kantağa takıp klimayı açtı ama kemerini takmadan koltuğuna yaslandı. “Zor,” diye itiraf etti. “Karmaşık.” Camdan dışarıya baktı ve döndüğünde Paula’nın endişeli yüzüyle karşılaştı. “Birkaç tuhaf şey keşfettik ama net bir yola sokan kanıtımız yok.”

Paula ona anlayışla baktı. “Ama hiç denemeseydin pişman olurdun.”

Kemerini takarken, “Biliyorum. Haklısın. Her neyse,” dedi. “Programladığımdan biraz daha erken dönebilirim. Sana haber veririm.”

“Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar kalabilirsin. Bu benim için bir tatil. Kızın tam bir neşe kaynağı.”

“Teşekkür ederim, Paula. Sana borçlandım.”

“Bana asla borcun yok.” Paula, Noelle’e bir öpücük yolladı, Noelle de ona karşılık verdikten sonra vedalaşıp görüşmeyi sonlandırdı. Noelle trafiğe çıkmadan önce telefonu kapattı.

Louise’in dairesine gitmek on dakikadan az sürmüştü. Arabadan indiğinde havada yağmur kokusu vardı. Gökyüzüne baktı. Kurşuni ve koyu griydi, bulutların arasından gümüşü ışık huzmeleri parlıyordu. Güzel bir şeyi görme fırsatını asla kaçırmayan Noelle yine aynısını yaptı, bir an için cennet gibi gelen gökyüzüne bakarak spor çantasını omzuna astı ve Louise’in kapısına yürüdü.

Yaşlı kadın kapıyı açtığında yüzü şaşkınlıkla doldu. “Ah. Merhaba. Bana sormayı unuttuğun bir şey mi var?”

“Hayır. Kardeşinin eşyaları arasında bir şey bulduk ve bunu sana geri vermek istedim.”

“Bir şey mi?”

Çantayı ona uzatarak, “Para,” dedi Noelle. Louise kaşlarını çat-
tı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdıktan sonra çantanın fermuarını
açıp içine göz attı. Derin bir nefes aldı. “Bu-”

“On bin dolardan daha fazla. Görünüşe göre babam bir iş için
Dow’a nakit ödeme yapmış, bu yüzden, şey, bu senin.” Noelle ona
gülümsedi. “Senin için en iyisini diliyorum, Louise.”

Arabasına geri dönmek üzereyken Louise ona seslendi. Noelle
şaşkınlıkla başını yana eğerek arkasına döndü.

“Bir saniye bekle.”

Kadın başındaki şalı daha önce yaptığı gibi çekiştirerek orta-
dan kayboldu. Noelle kapıya doğru birkaç adım attığında Louise
yeniden ortaya çıktı ve ona doğru bir şey uzattı: Bir iPad. “Özür
dilerim,” dedi. “Tamamen dürüst değildim. Bu, Dow’un eşyaları
arasındaydı. Kutunun en üstündeydi ve taşınırken buldum. Hatta
onu temizleyip satmak için bir buçuk hafta önce şarj ettim. Henüz
fırsatım olmadı.” Kısa bir süreliğine de olsa utanmış gibi göründü.
Noelle derin bir nefes alarak cihaza uzandı. “Özür dilerim,” dedi
Louise. “Gerçekten paraya ihtiyacım vardı.”

Noelle başını salladı. “Özür dileme. Anlıyorum. Buna baktık-
tan sonra... sana geri veririm. Hâlâ satmak istersen satabilirsin.”

Louise başını salladı ve kapının yanına yere koyduğu spor çan-
tasını işaret etti. Gözleri dolarken tekrar şalını çekiştirdi. “Hayır.
Sen al. Ne istersen yap. Şifresi köpeğimiz Scout’un doğum günüy-
dü; sıfır dört, on bir. Aptal adam o köpeği deli gibi severdi. En son
gördüğüm zamana kadar onu her andığında ağlardı. Teknik olarak
bu kadar yetenekli biri için oldukça basit bir şifre seçmiş ama bu
tam da Dow’un tarzıydı. Parlak zekâlı ama bir o kadar da aptaldı.
Neyse, umarım bu cihazda işine yarayacak bir şey vardır. Bunun
için teşekkür ederim.” Yine spor çantasını işaret etti. “Ne kadar
yardımcı olacağını bilemezsin.”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle bir tür sersemlik içinde arabasına yürüdü. Bu beklediği son şeydi. *Bir iPad*. Bir telefon değildi ki bu, bir şeyler bulma umudunu daha da artırabilirdi. Bildiği kadarıyla, Dow bu cihazı sadece kitap indirmek ve o kadın arkadaşını etkilemek için kullanmış olabilirdi. Yine de Noelle'in kalbi heyecanla hızlandı. Cihazda ne olabileceğini merak ediyordu.

Arabasına bindi, klimayı son dereceye kadar ayarladı ve ardından iPad'i açtı. Hâlâ yüzde on şarjı vardı. Louise'in verdiği şifreyi yazarken uzun ve yavaş bir nefes verdi. Programlarla uygulamalar küçük ekranda belirdi ve Noelle fotoğrafları açtı. Sadece bir avuç dolusu fotoğraf vardı ve ilk başta ne olduklarını anlamadı. Anladığında, gözleri fal taşı gibi açıldı ve neredeyse cihazı düşürecekti. "Aman Tanrım," diye nefesini tuttu. O anda daha fazla kurcalayamadı çünkü diğer her şey için kablosuz bir bağlantı gerekiyordu. Aleti yolcu koltuğuna yerleştirip titreyen elleriyle direksiyonu kavradı. *Aradıkları bağlantı bu olabilir miydi?*

BÖLÜM KIRK

Kapı kayarak açıldığında Cedro küçük bir çığlık attı. Rahatsız edici bir rüyaya dalmak üzereydi ve bu ses onu hızla uykusundan uyandırmıştı. İki gardiyanın içeri girdiğini gördü; biri daha önce onu dışarı çıkarmış olan adam, öteki ise diğer odada nöbet tutan kişiydi. Gardiyanlardan biri Grim'i omuzlarından tutarken, diğeri ayaklarını taşıyordu. Cedro'nun kalp atışı hızlandı, gardiyanların Grim'i kafesine taşıyıp içeri attıklarını ve kapıyı kapatıp kilitlemelerini izledi.

Cedro, adamlar gitmeden önce kafesinin uzak tarafına koştu. “Hey! Hey! Yaşıyor musun?” diye seslendi. Boğazında yükselen panik onu sardı. Yalnız kalmak istemiyordu. *Lütfen ölmüş olma.*

Grim kafesinin zemininde yatıyordu. Sırılsıklam olmuştu ve cildi parlak kırmızıydı. Cedro adamın yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalışırken Grim gülmeye başladı. İlk başta yavaştı ama sonra gülüşü yükseldi. Cedro gözlerini kırıştırdı. Delirmiş miydi? Aklını kaybetmesine ne sebep olmuştu? Grim kollarını beline sarak yan döndü ve kahkahalarla gülmeye devam etti.

“Neyin var senin?” diye bağırды Cedro. Keşke adama fırlatacak bir şeyi olsaydı. Onun kahkahası hem kafasını karıştırmış hem de korkutmuştu.

Yaşlı adam, sanki Cedro'nun zihnini okumuş gibi kahkaha krizleri geçirmesine rağmen sesini alçalttı. Gülüşler önce hıçkırıklara, ardından sık nefeslere dönüştü. İnledi, kollarını belinden çözdükten sonra karınüstü dönüp yanağını soğuk beton zemine yasladı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde nefes aldı, yanaklarından aşağıya damlalar süzülüyordu. Sırılsıklam olmasının sebebi... ter miydi? Ona ne yapmışlardı? “Öldüğünü sanmıştım,” dedi Cedro.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Az kalsın ölüyordum,” diye yanıtladı Grim, kendini yerden kaldırıp yavaşça oturana kadar doğrulmaya çalıştı. Parmaklıkların yanında sarkık bir şekilde oturdu. “Ama tam olarak değil.”

Cedro’nun içi öfkeyle doldu ama nedenini bile bilmiyordu. Boğazından tiksinti dolu bir ses çıkardı. *Eğer ona da bana yaptıkları şeyi yapmışlarsa, yaşlı adam nasıl gülebilir?* “Ölmek istiyorsan bunu neden yapmadın ki pislik?”

Grim gülümsedi ve bu gülümsemenin neredeyse yumuşak bir yanı vardı. “Bu iyi bir soru.” İç çekti, ardından hızla kaybolan hafif bir kahkaha daha attı. Cedro komik olan şey ne ise sormayacaktı. Koridorun sonundaki o odada ne olmuşsa onu ter içinde bırakmıştı ve gülmesine neden olmuştu ama Cedro bunu öğrenmek istemiyordu. Çünkü o zaman Grim’e kendi başına gelenleri anlatmak zorunda kalabilirdi, bunu yapamazdı.

Cedro naneli şekerlerine doğru baktı. Onları Grim’e fırlatabilirdi ama muhtemelen tüm bu parmaklıklar varken ıskalayacaktı ve isabet ettirse de canını acıtmazlardı. Üstelik onları istiyordu. Neden sakladığını bilmeseydi saklıyordu. Bu şekerler ona babasını hatırlatıyordu, sahip olduğu birkaç iyi anıdan biriydi. Babası ona onları yavaş yavaş yemesini, boğulma tehlikesi olabileceğini söylemişti...

Cedro başını çevirdiğinde Grim’in ikisine de verilen dua kartlarını eline aldığını gördü, onlarla kendini yelpazelerken yüz ifadesi düşünceliydi. “Duaları biliyorsun, değil mi, Cedro? Onları sana annen öğretti, değil mi?”

Cedro annesinden bahsetmesiyle boğazında oluşan duyguyu yutkunarak bastırdı ve boğuk bir ses çıkardı. Evet, duaları biliyordu. Bazen uykuya dalmadan önce dualar ediyordu, yardım istemek için değildi; kendini daha az yalnız hissettiği içindi.

“Güzel,” dedi Grim ve gözlerinde Cedro’nun nasıl tarif edeceğini bilmediği bir şey belirdi. Terden sıırıslıklam olmuş, kafesinde zar zor oturan yaşlı adam, aniden vahşi görünmeye başlamıştı. “Benimle dua et, Cedro,” dedi.

BÖLÜM KIRK BİR

Noelle, Evan'ın dairesine olan yolculuğunu neredeyse hiç hatırlamıyordu; şokun verdiği sersemlikle kendini oraya nasıl yönlendirebildiğine şaşırmişti. Arabasından iPad'i ve çantasını alıp hızla kapısına yöneldi.

Evan kapıyı sadece bir dakika içinde açtı ve onu gördüğünde kaşları çatıldı. "Noelle. Merhaba, akşam yemeği için... Hey iyi misin?"

Noelle, iPad'i ona uzattı. "Parayı Louise'e götürdüm ve bunu bana verdi. Dow'a aitmiş. Louise onu sıfırlayıp satmayı planlıyormuş." İçeri adım attığında Evan arkasından kapıyı kapattı.

"İçine baktın mı?"

"Sadece fotoğraflara." Noelle, iPad'i açtı ve fotoğrafları ekrana getirip ona uzattı. Tam olarak ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Kafasının karmakarışık olduğunu hissediyordu ve *bu görüntüler ile* buldukları diğer şeyler arasında bağlantı kurmakta zorlanıyordu.

Evan, iPad'i alıp birkaç fotoğrafı incelerken kaşları daha da çatıldı. "Bunlar... eskiden gittiğim spor salonunun fotoğrafları." Ona baktı. "Beni kaçırdıkları spor salonu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Noelle. Evan ona hangi spor salonunda kaçırıldığını hiç söylememişti ama Noelle burayı gittikleri liseye on dakika uzaklıktaki bir spor salonu -belki de hâlâ öyleydi- olması sayesinde tanımıştı. Tüm sporcular oraya giderdi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan ekranda başka bir şey açtı ve gözleri büyüdü. “Notlar uygulamasında spor salonunun adı ve adresi yazıyor,” dedi. “Benim adım da.”

Noelle derin bir nefes verdi. Evan ve fotoğraflar arasında net bir bağlantı olup olmadığını merak ediyorlarsa bile artık tahmin etmelerine gerek kalmamıştı. Dow, Evan’ın kaçırılacağını öğrenip delil mi topluyordu? Bu yüzden mi öldürülmüştü? Bulduğu şey Noelle’in babasının bir zamanlar dava açtığı adamın oğluyla ilgili olduğu için mi ona gitmişti? Babası da bir şeyler öğrenmiş ve Dow’u öldüren kişilerin kendi peşine düşeceğinden mi korkmuştu? Zihni bir sorudan diğerine savruluyordu.

Evan başka bir şeye dokundu, sonra durup ekranı çevirdi ve tekrar döndürdü.

“Ne oldu?” diye sordu Noelle.

Evan iPad’i ona çevirdi. “Buradaki fotoğraf. Bulanık ve bir fotoğrafın fotoğrafı gibi görünüyor.” Dudaklarını ısırды, düşünceli görünüyordu.

Noelle iPad’i aldı ve onun yaptığı gibi döndürüp ne olduğunu anlamaya çalıştı. “Bir koltuğun ve bir ekranın köşesi gibi görünüyor.” Garip bir fotoğraftı. Sanki biri fotoğraf makinesini düşürmüş de düşerken bir fotoğraf çekmiş ya da biri gizlice fotoğraf çekmeye çalışmış gibi görünüyordu. iPad’i daha yakına getirip gözlerini kısıtı. “Ekranda ne olduğunu görebiliyor musun? İnternet sitesinin bir kısmı görülebiliyor. Belki de tamamı ama garip bir site.” Tanıdık bir şey veya işyeri adı gibi değildi. Sanki hem sayılar hem de harflerden oluşan bir dizi, eğik çizgi ve tirelerle ayrılmış gibi görünüyordu. Telefonuna uzandı ama onu arabada unuttuğunu fark etti.

“Wi-Fi şifren ne?”

Evan ona şifreyi söyledi ve Noelle onu yazdıktan sonra arama motorunu açtı. Birkaç rakam ve harfi bir araya girerek sitedeki adresi yazdı. Adres tek seferde hatırlanmayacak kadar uzundu. Site mevcut değil uyarısı aldığıında, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

“Noelle.”

Yukarı baktı, Evan’ın yüzündeki ciddi ifade onu şaşırtmıştı. “Ne oldu?”

Evan kısa süre parmağıyla alt dudağının altını ovuşturdu. “Ya... insanların bizi izlemek için kullandığı site buysa? Bize... hediye göndermek... bizi... kiralamak ve oynadığımız hasta oyunun bir parçası olarak başka neler varsa?”

Noelle kaşlarını çatarken gözlerini kırıştırdı. Dow’un, Evan’ın kaçırılmasını bilme ihtimalini düşünüyordu. Ama insanların kafeslerde tutulup işkence gördüğüne dair doğrudan bir kanıt mı vardı? Başını salladı. Dow’un bir *hacker* olduğunu ve bu becerileri sayesinde bir şeyler bulmuş olabileceğini sorgulamışlardı ama... “Eğer Dow gerçekten bu oyunu *hack*lemiş olsaydı; beni, seni ya da herhangi birini görmüş olmasına bakmaksızın polise giderdi. Normal bir insan polise gitmeyi seçerdi.”

Evan başını salladı. “Notlar uygulamasındaki tarih, kaçırılmamdan bir hafta öncesine ait.” Gözleri Noelle’inkilere kilitlendi, Noelle gözlerini kırparken bakışlarını başka tarafa çevirdi.

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Noelle. Ama gerçekte ne demek istediğini biliyor gibiydi. Bu düşünceyi kabullenmek çok korkunçtu.

“Bu fotoğraflarda ayrıca notlar uygulamasında adı ve adresi belirtilen spor salonundan kaçırıldım. O gün, o saatte bir fizik tedavi randevum vardı. Birileri orada olacağını biliyordu. Birileri kaçırılmam için plan yaptı. O kafeslere kapatılmam için.”

Noelle’in kafası karışmıştı. Evan, Dow’un sadece onun kaçırılacağını bilmediğini, bunun içinde yer aldığını mı ima ediyordu? Evan’ı tuzağa mı düşürmüştü? “Dow’un bunu yapması için bir nedeni yoktu. Dow seni tanımıyordu bile-”

“Notlar uygulamasındaki tarih aynı zamanda babanın dükkânda randevusu olduğu gün,” dedi Evan yumuşak bir sesle.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Onun söylediklerinin altındakilerin ne anlama geldiğini fark ettiğinde irkildi. “Hayır. Asla. Babamı mı suçluyorsun?” dedi vücuduna yayılan şok dalgasıyla. “Babamın *hacker* arkadaşına bu siteyi *hack*lettirip seni bu hasta, iğrenç oyunun bir parçası olarak dahil ettiğini mi düşünüyorsun? Ne olarak, Evan? Babanı cezalandırmak için mi?”

“Başka ne mantıklı olabilir?” Sesi sakın ama temkinliydi. Akıldan geçenlerin Noelle’in öfkeden patlamasına neden olacağını biliyor gibi onu izliyordu. Ama Noelle aynı zamanda Evan’ın gözlerindeki kararlılığı da görebiliyordu. Evan’ın söyledikleri kendisi için mantıklıydı. Fakat Noelle’e göre değildi. *Hayır.*

Dışlerini sıkarak, “*Bunun dışındaki* şeyler mantıklı,” dedi, kanı kaynarken bile sakın kalmaya çalışıyordu.

Evan derin bir nefes verip elini saçlarının arasından geçirdi. Noelle, elinin üzerindeki beyaz yara izlerini fark etti ve bu öfkelerini biraz soğuttu. Evan’ın o korkunç yarayı nasıl aldığı, acı içinde mücadele etmesine rağmen *devam etmek* için gösterdiği saf cesaret zihninde canlandı... Daha büyük bir amaç için. Hak etmediği bir ceza olarak. Noelle için.

“Dinle,” dedi Evan. “Belki de fikrini değiştirmiştir. Belki pişman olmuştur. Belki bu yüzden yüzüğü satıp Dow’a para verdi... bilmiyorum, bir şekilde durumu düzeltmek için. Ama Dow durumu *düzeltilmedi*. Bunun yerine, belki de *hack*lediği sitenin sahipleri tarafından soyulmadı, öldürüldü.”

Noelle başını salladı. “Bu çok çılgınca. Hatta gerçek olamayacak bir şey. Mantıklı bile değil. Babam asla böyle bir şey yapmaz. Yapmazdı.” Arkasını dönüp kollarını kendine sardı.

“Emin misin?” Evan arkasından yaklaşip onu kendine döndürerek sordu. “Babam onun hayatını mahvetti, Noelle. Sen bile bunu söyledin. Ondan intikam almanın en iyi yolu, oğlunun canavarlar tarafından öldürülmesini sağlamak olmaz mıydı?”

“Ama baban bunu bilemeyecekti,” dedi Noelle zayıf bir sesle. “Sadece kaybolacaktın ve o nerede olduğunu merak edecekti.” Çenesini kaldırıp Evan’ın gözlerine baktı ve onları araştırdı; zihninde karanlık bir şeyin süründüğünü hissetti. Evan gözlerini kapattı, sanki o sinisi şeyin tıslamasını duymuş gibi acı çekiyordu. “Tabii baban...” dedi Noelle, sesi şimdi fısıltıdan ibaretti.

“Tabii babam, izleyen adamlardan biri değilse.” Evan’ın sesi son kelimeye çatlamıştı. Boğazını temizledi ama Noelle, kendini toparladığını görebiliyordu. “O fotoğraf, bizim evimizde çekildiyse?” dedi Evan, sesi şimdi daha güçlüydü. “O, eski sinema odamızdaki açık kahve rengindeki deri koltuğu andırıyor... benzeri yoktur.”

Noelle dehşetle dolu bir ses çıkardığında ağzını kapatmak için elini kaldırdı. Koltuk. Evan koltuğu tanımişti. *Tanrım*. Kusacak gibi hissediyordu. Yüzünü buruşturup başını salladı. Zaman çizelgesini anlamaya çalışsa da zihni onunla işbirliği yapmıyordu. Tüm bu varsayımları imkânsız kılacak bir ayrıntı olmalıydı. Ama ne olduğunu anlamak için yeterince net düşünemiyordu.

Tekrar başını salladı. “Hayır, hayır, bunların hiçbirisi doğru değil. Tanrım, babam hakkında böyle düşünemem! O ölüp gitti, kendini savunamaz. Onun hakkında böyle fikirleri aklımdan geçirmeyeceğim bile.”

“Ama benim babam hakkında bunları kabul edersin, değil mi? Onun kötü ve hasta bir şey yapabileceğine inanmakta zorlanmıyorsunuz.” Evan ne öfkeliydi ne de şaşırılmıştı. Bu Noelle’i daha da öfkelendirdi. Çünkü Evan haklıydı. Onun babasının kötülük yapmaya meyilli olduğuna inanmakta zorlanmıyordu. O adam evlerinde bir numaralı düşmandı, hatırladığı kadarıyla hep öyle olmuştu. Bu şekilde hissediyordu çünkü babası da öyle hissetmişti ve bu nefreti canlı tutmak onun babasına verebileceği tek şeydi. Babasının nefretini sürdürmek ona kalmıştı. *Tanrım*, kafası karışık ve öfkeliydi. Aynı zamanda da dizlerinin üzerine çöküp ağlamak istiyordu.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Ama bundan daha çok Evan'ın kollarına atlamak istiyordu. Evan bunu onun gözlerinde görmüştü. Evan onu anladı ve bir adım daha yaklaştı, kendini ona sundu. Noelle arkasını döndü. Bu ihtiyacın onu eline geçmesine izin vermeyecekti. Bunu çoktan netleştirmişti.

“Noelle, Tanrı aşkına, benden kaçmayı bırak. Sana ihtiyacım var. Senin de bana ihtiyacın var, tamam mı? Tahmin et ne oldu? Bir zamanlar düşman olduğumuzu düşündük ve aslında olmadığımızı keşfettik. Belki de o ilk duygular hastalıktan ve travmadan doğdu. Kimin umurunda? Gerçekten önemli mi? Bu onları daha az mı gerçek yapar? Bunları çözmekten bıktım artık. Yedi lanet yıl oldu, Noelle. Birbirimizi sadece birlikte yaşadığımız acılardan dolayı istediğimiz teorisini test etmek ne kadar sürecek?”

Noelle titriyordu ve gözlerinin arkasında gözyaşları yanıyordu. Evan'a bakmıyordu. Bakamazdı.

Evan, “Belki de gerçek problem,” derken sesi şimdi duygusallıkla çatlamıştı. “Tüm bu zaman sonra bile aşamadığın şey babamın anneni öldürmesi ve benim bir *Sinclair* olmam. Ne olursa olsun, bu asla değişmeyecek. O zaman bunu konuşmamaya karar verdik çünkü düşman olarak kaçma şansımızın daha az olduğunu düşündük. Bu yüzden, zorunluluktan dolayı bunu bir kenara koyduk. Ama o zorunluluk özgür kaldığımızda ortadan kalktı, değil mi? Hiç konuşmadık, Noelle. Belki de şimdi konuşmalıyız çünkü sen asla bunu bırakmadın. Bana bak.” Noelle, Evan'ın yüzüne baktı. En azından ona bunu borçluydu. “İçin hâlâ kanıyor mu? Callie'nin babası olduğumu kabul etmiş olsaydın, o da bir Sinclair olurdu. Kan bağıyla Sinclair zaten. Hangisi, Noelle? Bizim, tekrar senden bir şey almamızdan mı korkuyorsun? Yoksa bana ve kızımıza baktığında annenin ne düşüneceğini mi merak ediyorsun? Babanın ne hissedeceğini? Beni sevmek, işleyebileceğin en derin ihanet mi gibi geliyor?”

Noelle hıçkırdı ama göz temasını kesmedi. “Bazen her ikisi de.” Bu fısıldanan kelimeler dudaklarından zehir gibi sızdı. Korkuyor ve utanıyordu. Bu korkunç olsa da gerçektir. Evan haklıydı -korkusu ve suçluluğu içinde çürümüştü- ve bunu kabul ettiği için bir parçası da çürümüştü. Bu itirafın gerçek bir ağırlığı vardı çünkü dudaklarından döküldüğünde omuzları öne doğru düştü ve yere düşecek gibi hissetti.

Evan bir adım ileri atıp onu kollarına aldı, Noelle de ona yaslandı. “Seni seviyorum, Noelle. Seni ve kızımızı korumak için her şeyi yaparım. Yapmadım mı? Bunu kanıtlamadım mı?” Noelle’in boğazından bir inleme yükseldi. Evan sağlam ve sıcaktı. Ayrıca evet, her zaman elindeki her şeyle onu korumuştur. Belki de uzaklaşması gerekirken hep ona doğru adım atmıştı. Noelle, en derin ve en utanç verici sırrını onunla yeni paylaşmıştı. Bunu kendine bile hiç itiraf etmemişti. Ama Evan, Noelle’i tanıdığı ve onu yine de sevdiği için Noelle yerine dile getirmişti. Babası, bir zamanlar onları mahkemeye vererek onlardan sadece annesinin hayatını değil, aynı zamanda babasının onurunu, güvenini, mutluluklarını ve geleceklerini de almıştı. Ama Evan asla böyle bir şey yapmazdı. Noelle, Evan’ı hak etmiyordu. Böylesine mantıksız ve haksız biri olmak istemiyordu. Kimse babasının günahlarından sorumlu değildi, özellikle de Evan gibi ona karşı hep iyi davranan biri.

Aslında, belki Evan’ın da ondan nefret etmesi için bir sebebi vardı. Evan’ın bir Sinclair olması, Noelle’in Callie’yi ondan uzak tutmasının nedenlerinden biriydi. Evan’ın en azından bu yüzden Noelle’den nefret etmesi gerekirdi ama etmiyordu. Noelle’in sevdiği ve güvendiği babasının, Evan’ın haksız yere bir kafese kapatılıp işkence görmesini bir şekilde ayarlamış olması mümkün müydü?

Bütün bunlar midelerini bulandırıyor. *Fazla* hastalıklıydı. Fazla sapkınlıkla doluydu. Noelle aniden bu pisliğin ortasında, belki de gerçekten hasta olmayan *tek şeyin* kendileri olabileceğini fark etmişti. Her şeyi yanlış anlamıştı. Olması gerekenin tam tersini

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

düşünmüştü. Bir şekilde, babalarının ne derece sapkın olduğunu bilsin ya da bilmesin, Noelle onlara benzeyen biri olmaya başlamıştı. Noelle ile Evan, kendilerinden önce gelen tüm hastalığın ve çürümüşlüğün reddedilmiş halleriydi. Onlar, tüm yalanların arasında gerçeği temsil ediyordu. Ya da edebilirlerdi. Noelle içten içe, ileriye doğru devam edebilmek için bunu kutlamaları gerektiğini biliyordu. Çünkü bu, ihtiyaç duyacakları gücü sağlayacak tek şeydi. Eğer nefret karanlıksa, onların sevgisi ışık olacaktı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Noelle. “Tanrım, çok üzgünüm.”

Evan ona doğru bir adım daha attı. “Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok.”

“Var. Var. Bunca yıl seni sevdim, Evan. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum.” Gerçek buydu. İşte bu, onu başka tür bir kafesten kurtardı.

Evan rahatlamayla dolu bir inleme çıkardı ve Noelle’i öpmek için eğildiğinde, Noelle sadece izin vermekle kalmayıp onunla yarı yolda buluştu. Bir patlama; eriyen bir galaksi, yanmış en sıcak ateş gibilerdi. Dudakları hiç ayrılmadan, dilleri birbirine dolanmış halde kanepeye doğru sendeleyerek ilerlediler. Vücudundaki her parça, yıllarca geri tutmak zorunda kaldığı bir ihtiyaçla titriyordu. Belki de bu kadar iyi hissettirmesinin nedeni, birlikte yaşadıkları umutsuzluğun derinliklerini bilmeleriydi. Belki de her birleşme... onların artık *orada* olmadığının bir kutlamasıydı. Bu kötü müydü? Sevinmek? Birbirlerinin varlığında neşe bulmak, bir zamanlar taşıdıkları zincirlerden kurtuldukları gerçeğini sürekli yüceltmek? Özgürce sevmek ve bundan zevk almak. Aralarında hiçbir engel, hatta hava bile kalmamıştı.

BÖLÜM KIRK İKİ

Gümüşi sabah ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Evan onun kımıldadığını hissettikten sonra kirpiklerinin hafifçe hareket ettiğini gördü, ardından Noelle gözlerini aralayarak açtı.

“Evan, günaydın,” deyip öne eğilerek omzunu öptü.

Noelle’in gülümsemesi nazik, masum ve belki de biraz utangaçtı. Gözleri Evan’ın yüzünde gezindi ve Evan, onun dudaklarının bu ifadeye ulaşmadan önce yaşadıkları her şeyi hatırladığı anı fark etti. O an, Noelle’i kollarında tutmuştu; Noelle hızla uyuyakalmıştı. Muhtemelen Dow’un iPad’inde keşfettikleri şeylerin şoku ve tüm korkunç sonuçların ardından, uykunun ona sunduğu kaçışa ihtiyaç duyduğu için. Noelle derin bir nefes verdi, bakışlarını aşağıya indirdi. “Çok üzgünüm,” dedi yine, sesi kırılğan ve boğuktu. “Çok ama çok üzgünüm.”

Evan, onun yüzünü daha net görebilmek için saçlarını nazikçe geriye iterken derin bir iç çekti. Noelle’in üzüntüsü, uzun zamandır aralarına giren engellerin sebebi olan sadakatinden kaynaklanıyordu. Noelle, Evan’a zarar verdiği ve onu istemekten dolayı duyduğu suçluluk nedeniyle üzgündü; en çok sevdiği insanların düşmanı olan birini sevmekten dolayı. Ona sadakatini verdiği kişinin, Evan’ın yaşadığı cehennemden kısmen sorumlu olabileceği gerçeği için üzgündü. Güneşin ışıkları Noelle’in tenine vururken Evan zihninin derinliklerine gömüldü. Noelle, Evan’ın sevdiği ve her zaman seveceği kadındı. Noelle çok güzeldi ama aynı zamanda birçok farklı yönü de vardı. Birbirlerinin ruhlarını görmüşlerdi ve belki de bir ruhu bir kez gördüğünüzde, o ruh derin bir şekilde

TÜM KOÇUK YAĞMUR DAMLALARI

hissedilen ama açıklanamayan bir şekilde size ait olurdu. Evan onu *tanıyordu*. Onun her yönünü anlıyordu. Noelle mükemmel değildi ama Evan'ın da ondan bir farkı yoktu. Hem korkuyordu hem de olağanüstü şekilde cesurdu. İçinde yaralar vardı ama yine de o, *Evan'ındı*. Bu, o zaman da tıpkı şimdi olduğu doğrudu. Hayatının geri kalanında da en büyük gerçeği bu olacaktı ve bunu bir daha inkâr etmeyecekti.

Noelle'in omzunu bir kez daha öperken, "Su ister misin?" diye sordu Evan.

Noelle başını sallayıp dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Evet, lütfen."

Evan yataktan çıktı, çıplaklığından hiç rahatsız olmuyordu. Noelle, fiziksel olarak da dahil olmak üzere, onun her halini görmüştü. Evan buzdolabından iki su şişesi aldı ve tekrar yatak odasına döndü. Noelle, arkasına yastıklar yığılmış ve çarşafı memelerinin üzerine çekmişti. Evan kasıklarında bir titreme hissetti ve çarşafı Noelle'in vücudundan çekip tekrar onun yumuşaklığına gömülme-yi kısaca düşündü. Öte yandan konuşmaları gereken önemli şeyler vardı ve bu konular beklememeliydi, özellikle de babalarının lanetini kırmak istiyorlarsa. Bu çok önemliydi çünkü artık ortada bir çocukları da vardı.

Evan ona bir su şişesi uzattı ve ikisi de şişelerini açıp bir yudum aldı. Evan, suyunu komodinin üzerine koyduktan sonra yerdeki iç çamaşırını giydi. Üzerine bir şeyler geçirmek düşüncelerini odaklanmasına yardımcı olacaktı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Noelle. "Babam... Dow... Tüm bunlar. Nasıl oldu?"

Evan tekrar yatağa girip yastıklarını başlığa dayayarak Noelle'e döndü. Onun da aynı şekilde düşündüğüne sevinmişti. Evan, bu onu ne kadar öldürse de Noelle'in babasının, onları kaçırmalarında bir şekilde rol oynama olasılığını kabul etmeye istekli olduğu için minnettardı.

“Bunu anlamaya çalışıyorum,” dedi Evan. “Sen uyurken bazı olasılıkları düşündüm ve eksik bir şey var.”

“Nedir?”

“Babam, senin babanın hayatını mahvetti. Baban ondan nefret etti, onu suçladı. Ama bu yıllardır böyleydi. Onu ne tetikledi? Bu kadar büyük bir şey yapmaya iten şey ne oldu?”

“Böylesine şeytani bir şey,” diye fısıldadı Noelle, yüzünde kederin izleri belirmişti. Evan onu yatıştırmak ve bunun öyle olmadığına söylemek için uğraşmadı. İkisi de bunu yaşamıştı ve eğer gerçeğin özüne ulaşacaklarsa dürüstlük burada hayati önem taşıyordu.

Evet, böylesine şeytani bir şey. Babasını böylesine şeytani bir şey yapmaya iten neydi?

“Kaçırılmadan önceki hafta babamı çok fazla görmedim,” dedi Noelle. “Ama tuhaf görünüyordu. Onun tekrar depresyona girdiğinden endişelenmiştim. Ama aynı zamanda huzursuz görünüyordu. Bilmiyorum. Babam yıllardır ruh hali değişimleri yaşırdı. Bir süre terapistte gitmişti ve bu ona yardımcı olmuş gibiydi.” Duraksadı, üzgün görünüyordu. “Keşke ona bir randevu almasını önerebilseydim ama... şey, onun davranışı anormal değildi. Bu yüzden çoğunlukla daha önce olduğu gibi geçmesini umut ettim ve meşgul olmaya çalıştım. *Meşguldüm*. Ama... evet, seni işkence görecektir şekilde tuzağa düşürmesi için yeni bir şey öğrenmiş olması gerekiyordu. Bu onu kırmıştı. Aklını bükmüş, onu korkunç bir şey yapmaya itmişti.”

Evan da bunun yeni bir şey olması gerektiği konusunda hemfikir. Adam, karısının ölümü, onun ihaneti ve ardından gelen davanın sonucuyla yıllarca yaşamıştı. Evan'ın anladığı kadarıyla, hayatını yeniden yoluna sokmayı deniyordu... düzenli olarak çalışıyor ve borçlarını yönetiyordu. Kızı okulda başarılıydı. Henüz ortadan kaybolmamıştı. O zaman ne olmuştu? Eğer Evan hedef olmuşsa, biri neden ve nasıl Noelle'in de onunla birlikte kafese kapatılmasına karar vermişti? Evan kaçırdığı bir şeyler olduğunu biliyordu.

Noelle yanağının içini ısırdı. “Evindeki sinema odana ait olabilecek garip internet sitesinin fotoğrafı hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Fotoğraf şu anda yanında değildi ama onu zihninde canlandırdı. Ona açık kahve deriyi hatırlatmıştı ama... bu sadece küçük bir köşeydi. Kanıt sayılmayacak kadar zayıf bir detaydı.

Yine de, bu fotoğraf onların evindeki bir odada çekilmiş olabilir miydi? Eğer internet sitesi onların yaşadıklarının bir parçası olmuşsa ve fotoğraf çekildiği sırada Evan’ın babası onu izliyorsa, belki de bu durum Noelle’in babasının her şeyin farkına varmasına yol açmış olabilirdi.

Ancak bu çok fazla *belki* ve çok fazla *eğer* demekti.

“Babamın o siteyi izlediğini ve senin babanın da bunu öğrendiğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Evan.

“Eh, belki. Ama önce... eğer o fotoğraf senin evinden çekildiyse, o nereden çıktı? Babam, babanın böyle bir şeye karıştığını nasıl biliyordu?” Noelle kısa bir süreliğine duraksadı. “Dow gizlice girip fotoğrafı çekmiş olabilir mi?”

“Neye dayanarak? Ayrıca, Sinclair malikânesindeki güvenlik oldukça sıkıdır.” Yine de iyi bir soruydu. “Fotoğraf Dow’un elindeydi, bu yüzden o çekmediyse baban onu bulup Dow’a vermiş olmalı,” dedi Evan.

“Ardından bilgisayardaki bilgileri kullanarak karanlık internet sitesine sızdı.”

İkisi de bunu sindirirken sessiz kaldı. “Peki, babam o fotoğrafı nereden buldu?” diye sordu Noelle.

“Annen çekmiş olabilir mi?”

Noelle gözlerini kırptırdı.

“Annenin fotoğraf makinesinde bir fotoğraf vardı. O gece çantasında taşıyordu ve polisler ona el koydu. Fotoğraf, annenin babamla olan ilişkisini kanıtladı ve mahkemede ortaya çıktı.”

Noelle derin bir nefes alıp gözlerini bir saniyeliğine kapattı. “Başka bir durumda çektiği bir fotoğraf olabilir diye mi düşünüyorsun? Bildiğim kadarıyla sadece bir fotoğraf vardı. Ama bu bile yeterince şey anlatıyordu.”

Evet. Evan’ın evde personelden duyduğu söylentilere göre fotoğraf babasının özel bölgelerinin fotoğrafıydı. Bu bölgelerde bir doğum lekesi ya da başka bir tanımlanabilir özellik vardı ve babasına ait olduğu kanıtlanmıştı. Bu olay o kadar utanç verici ve iğrençti ki, Noelle’in babasının aklını yitirmesine şaşmamak gerekirdi.

“Belki o ilk seride başka fotoğraflar da vardı. Diğerleri farklı bir hikâye anlatıyor olabilir.”

Noelle’in gözleri büyüdü. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedi Evan. Ona, mahkemede ortaya çıkanlardan farklı şeyler olmuş olabileceğine dair umut vermek istemiyordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, diğer olası fotoğraflar anlatılan hikâyeden daha kötüsünü de anlatabilirdi, daha iyisini değil.

Noelle’in zihni de aynı yolda ilerlemiş olmalıydı çünkü yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Annemin kitapları,” dedi.

“Kitapları mı? O kutudan çıkan kitaplar mı?”

Başını salladı. “Şimdi düşündüğümde, onların orada olması biraz garip. Annemin en sevdiği kitaplarını öldüğünde kitaplığıma koymuştum.” Başını kaşıdı. “Evi toplarken kitaplığımda olup olmadıklarını hatırlamıyorum... o dönemin tamamı bulanık. Ama kitaplığımda olsalardı, diğer eşyalarım gibi paketlenir ve Güney Carolina’ya götürülürdü. Bunun yerine, babamın eşyalarıyla dolu bir kutudaydılar. Babamın ölmeden önce kullandığı ajanda da dahil.”

“Ölmeden önceki günlerde annenin kitaplarıyla ne yapıyor olabildi ki?”

“Bilmiyorum. Bence odama geri dönüp onları daha dikkatlice incelemeliyiz.” Gözlerinde bir kesinlik olsa da Evan aynı zamanda korkuyu da görüyordu. Gece boyunca, Noelle’in bildiğini sandığı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

birçok şey yerle bir olmuştu. Şimdi, ateşin içine daha da girmeye hazırlanıyorlardı.

Daha önce bir yangın fırtınasından çıkmışlardı ve bunu tekrar yapabilirlerdi. Evan yapabileceklerini biliyordu.

Evan, Noelle'in elini tutup parmağını öptü. "Birlikte," dedi. "Hadi gidelim."

Evan, Noelle'in, kargoya vermek için sardığı kutunun bandını yırtıp açmasını izledi. Noelle, üstteki eşyaları kaldırıp bir kenara koyarken yutkundu. *Babasının eşyaları*. Annesinin kitapları kutunun en altında yer alıyordu. Noelle onları çıkardı, hepsini yatağın üzerine dizdi ve oturdu. Evan da aynı şekilde yaptı ve *Küçük Kadınlar* kitabını eline alıp sayfalarını karıştırdı. Kitabın ön ve arka kapaklarını tutup sayfalar arasından gözden kaçırdığı bir şey düşer mi diye hafifçe salladı. Hiçbir şey yoktu.

Bacağını yanında duran ikinci kitabı eline aldı ve aynı şeyi yapmaya başlarken Noelle derin bir nefes aldı. Evan başını kaldırdığında Noelle kitabı ona doğru çevirdi. Kitabın içi, küçük gizli bir bölme oluşturacak şekilde oyulmuştu.

Evan, "Lanet olsun," dedi ve elindeki kitabı düşürdü. "İçinde ne var?"

Gözleri şaşkınlıktan büyümüş Noelle, kitabı yatağın üzerine koydu ve üstündeki kâğıt parçasını alıp açtı. Evan, Noelle'in ellerinin titrediğini gördü.

Noelle'in gözleri kâğıdın üzerinde gezdi ve sonra Evan'a baktı, yüzünde kafa karışıklığı vardı. "Bu bir seyahat planı," dedi. "Hawaii'ye."

"Hawaii mi?"

Başını salladı, kâğıdı tekrar okuyup Evan'a uzattı. Evan aldı ve göz gezdirerek bunun seyahat planı olduğunu doğruladı. Görünüşe göre, Noelle'in annesi Hawaii'ye bir gezi planlıyordu.

“Oraya gitmek babamın en büyük hayalimdi,” dedi Noelle, dalgın bir şekilde.

“Annen onlar için bir gezi mi planlıyordu?”

“Yani... evlilik yıldönümleri yaklaşıyordu. Ama... Evan, eğer annem bir ilişki yaşıyorsa, neden babamın her zaman gitmeyi hayal ettiği yere romantik bir gezi planlasın ki?”

Evan bu soruya bir cevap veremedi. “İçinde başka ne var?”

Noelle, Evan’ın arkasına bakarken dalıp gitmişti, belli ki bu bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Evan’ın sorusuyla birlikte, başını hafifçe salladı ve sonra küçük bölmeden katlanmış bir zarf çıkartıp içinden birkaç fotoğraf çekti. “Aman Tanrım,” diye solurken onları sanki derisini yakmış gibi düşürdü.

Evan fotoğraflardan birini alıp yüzüne yaklaştırdı. Onun da eli titriyordu. Bu kesinlikle Evan’ın evindeki sinema odasıydı. Yıllar önce Evan gençken, Noelle’in annesi vurulmadan önce ve sonra nasıl görüldüğünü hatırladığı haliyle. Midesi bulandı çünkü fotoğrafta neyin belli olduğu açıkça ortaya çıktığında bunun kanıtını görmek istemedi. Gözlerini kapatmak, film karelerine yakalanmış bu korkunç kanıtı yok etmek istiyordu.

Fotoğraf, Evan’ın tahminine göre kapı girişinin yakınından, koltuğun arkasından çekilmişti. Bir adam, ekrana doğru oturuyordu ve eli cinsel organının üzerindeydi. Ekranın köşesinde küçük bir kısım görünüyordu. Bir kafesin kenarı ve parmaklıkların arkasında tanımlanamayacak kadar kanla kaplanmış görünen bir şey vardı. Evan’ın nefesi kesilirken, “Aman Tanrım,” diye soludu ve fotoğrafı düşürdü.

Bu onun babasıydı. Bundan emindi. Fotoğraf arkadan çekilmişti. Onu çeken Noelle’in annesi olmalıydı. Fotoğrafta herhangi bir samimiyet yaşanmıyordu. Babası, Noelle’in annesinin orada olduğunu bilmiyordu.

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Sinclair malikânesi, Noelle'in hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Burayı sık sık gözünde canlandırmıştı çünkü defalarca kez annesinin ölümünü hayal etmişti. Onu haber makalelerinde ve canlı yayınlarda anlatıldığı gibi görmüştü: Yakın zamanda kalbini kıran adama takıntılı, intikamcı bir âşık.

Bu hikâyeye, Noelle'in tanıdığı kadına pek uymasa da anlatılanlar hiç değişmemişti.

Evan, Noelle'in elini tutarak şifreli arka kapıdan içeri aldı. Tıpkı yıllar önce şifre girilerek açılan kafesleri gibiydi. Noelle bu anıyı zihninden uzaklaştırdı. Zaten sinir sistemi çatışma içindeydi, daha fazla endişe yaratmasına gerek yoktu.

Kapı tık sesi çıkararak açıldığında, Evan derin bir nefes aldı. Güvenlik şifresinin değiştirilmemiş olmasına belli ki sevinmişti. Evan, aylardır eve gelmediğini ve güvenliğin düzenli olarak değiştirildiğini söylemişti, bu yüzden şanslıydılar. Evan'ın babası, oğluna her ne şekilde bakıyorsa baksın, bir tehdit olarak görmüyordu.

Noelle bahçede ilerlerken başını oradan oraya çeviriyordu, köşede sırtı dönük bir bahçıvanı elinde makasla bir çalıyı budarken gördüklerinde hızla döndüler.

Evin saçaklarının altındaki yolda yürürlerken, "Babanın şehir dışında olduğundan emin misin?" diye fısıldadı Noelle.

"Dün öyleydi," dedi Evan. "New York'tan mesaj attı. Bir haftadır orada."

Noelle'in hızla atan kalbi yavaşladı. New York, ülkenin diğer ucundaydı ve bu, kendini biraz daha güvende hissetmesini sağlamıştı. Hatta Evan'ın belindeki kılıfta duran silah bile bu kadar güven vermiyordu. Bay Sinclair onları güvenlik kameralarından görmüş olsaydı, pek bir şey yapamazdı. Üstelik mülkün her yerinde kameralar olduğunu varsaymasına gerek yoktu; çatı köşesinde ve kapıda birer tane görmek bile yeterliydi. Polis çağırabilirdi ama Evan onun oğluydu. Burada olmasını kolayca bir bahane ile açıklayabilirdi. Ancak Noelle için durum aynı değildi. Bu yüzden kameralardan gizlenmek için Evan'ın arkasında kalmaya çalışıyordu. Ama asıl umudu, adamın bir gökdelenin kırkuncı katında toplantıda olması ve hiçbir şeyden haberi olmamasıydı.

Evan çift kanatlı kapının yanındaki bir tuş takımına başka bir şifre girdi ve bu kapılar da açıldı. Noelle, Evan'ın peşinden içeri girdi. Tavan yüksekliğinden zemine kadar uzanan maun kitap raflarıyla dolu bir çalışma alanına adım attılar. İçeride devasa bir ahşap masa ve galeri ışıklarıyla aydınlatılmış orijinal olduğunu düşündüğü yağlı boya tabloları vardı. Kitap raflarının etrafında ray üzerinde hareket edebilen kütüphane merdivenini de görebiliyordu.

Eğer bu kadar öfkeli ve üzgün olmasaydı, odanın keyfini çıkarmak için biraz dururdu. Ama durum böyleyken, boğazında bir yumru hissetti ve onu yutkunarak aşağı indirdi. Bu, Leonard Sinclair'in çıktığı ve az önce yürüdükleri yolda annesini vurduğu odaydı.

Noelle, mermer şöminenin üzerindeki adamın fotoğrafına bakarken kalbi hızla atmaya başladı. Adam gülümsüyordu, dişleri beyaz ve düzgündü. Bronzlaşmıştı ve her ne kadar hayatının en iyi fiziksel döneminde olmasa da hâlâ oldukça yakışıklıydı. Noelle, ona şeytan gibi bakmasına rağmen bunu kabul edebilirdi. Onda Evan'ı görüyordu -kibar, koruyucu, sevecen Evan- ve bu onu şaşkına çevirdi, kafasını karıştırdı. Sanki ona gülümseyen bu adamda biraz

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

iyilik varmış gibi hissetmesine neden oldu. Ama hayır, Evan *onun* gibi değildi. Bu adamda Evan'ı andıran tek şey, genetik mirasıydı.

Evan doğruca büyük masaya giderek arkası yüksek, siyah deri sandalyeyi çekti ve sağdaki çekmeceyi açtı. Noelle, Evan dosyaları karıştırırken yanına geçti. Evan, sol tarafa dönerek diğer çekmeceyi de aradıktan sonra bir süre sonra onu da kapattı. "Burada bir şey yok," derken sandalyeyi geriye itip ayağa kalktı. Noelle, Evan'ın odanın diğer tarafına gidip bir kitabı yarısına kadar çekip çıkardığını gördü. "Küçükken şu dolaba saklanırdım," dedi Evan, başını geriye doğru salladıktan sonra başka raftaki bir kitaba yürüyerek onu da yarısına kadar çıkardı. "Çatlağın arasından onu gözetledim. Babamın burada ne yaptığını bilmek isterdim çünkü onun benimle ilgilenmek yerine ne yaptığını hep merak etmiştim." Evan, başka bir raftaki üçüncü kitabı da yarıya kadar çekip çıkardı ve en sonunda bir tane de aşağıdaki raftan aldı. Noelle, küçük bir tıklama sesi duydu ve ardından raflardan biri dışa doğru açılmaya başladı. "Burada olduğumu asla bilmezdi," diye mırıldandı Evan.

Önlerinde gizli bir oda belirdi. "Vay canına," dedi Noelle. Evan, kapının içindeki ışığı açtı ve ikisi de içeri girdiler. Solda dosya dolapları, odanın ortasında bir masa ve en uzak duvarda büyük bir yağlı boya tablo vardı.

Evan, doğrudan yerleşik ahşap dosya dolaplarından birine gidip en üst çekmeceyi açtı. Noelle bir ses duyduğunu düşündü ve ofisin içine doğru dönüp baktı. Hiçbir şey yoktu. Rahatladı. Hızla odanın karşısına yürüyerek, bahçeye açılan büyük kapının kilidini çevirdi. Diğer kapının nereye açıldığını bilmiyordu ama onu da kilitledi ve ardından gizli odaya geri döndü.

"Annen, babam için çalışmış," dedi Evan. Noelle dönüp hızla yanına gitti ve Evan'ın dosyadan çıkardığı bir kâğıda baktığını gördü.

“Ne?” diye soludu Noelle. Evan ona, bir sözleşme olduğunu görebildiği kâğıdı uzattı. Noelle, “Aman Tanrım,” diye mırıldanırken boştaki elini ağzına götürdü. “Onu ev temizliği için işe almış.”

Evan, gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve Noelle, öğrendikleri her şeyi anlamlandırmaya çalışırken başını salladı. Evan tarihe işaret etti. “Yazın gelmiş. Onu burada hiç görmedim çünkü annemle birlikteydim. İş bulmuş ve babana söylememiş çünkü-”

“Yıldönümleri için Hawaii’ye gezi ayarlayıp onu şaşırtmak istemiş,” dedi Noelle. *Aman Tanrım*. Annesinin bir iş bulması gerekmişti. Gizli bir iş. O dönemde geçiniyorlardı ama Hawaii tatilini karşılamaya yeterli değildi. Noelle, göğsünde yükselen hıçkırığı hissetti ve bunu bastırmak için elinden geleni yaptı. Şimdi cevaplara ihtiyaçları vardı. Kendini daha sonra kaybedebilirdi. “Sence gerçekten bir ilişkileri var mıydı?”

“Bilmiyorum,” dedi Evan. “Ama muhtemelen hayır. Babam, onu çalıştırdığını gizledi. Annene muhtemelen nakit ödeme yapmıştır. Bu konuda yalan söylemesinin tek sebebi, onun evde bulunma sebebini saptırmaktı. Onu terk edilmiş bir sevgili gibi gösterdi, aslında sadece ev temizliği yapıyordu.”

“Onun mülkünde dolaşmasını açıklamaya çalışmak için mi? Dolayısıyla da... onu vurmasını haklı çıkarmak için.”

Evan, en az Noelle’in hissettiği kadar berbat görünüyordu. “Evet. Hem bizim hem de babanın bulduğu fotoğraflar, onun neyi yakaladığını gösteriyor. Babam korkunç bir şey izlerken cinsel olarak uyarılmıştı. Annen ise bunun çok gerçek göründüğünü düşündü, belki de sorguladı. Geri gelip bunun sadece bir korku filmi olmadığından emin olmak için daha fazla kanıt aramış olabilir.”

Noelle başını salladı. “Zaten bastırıldığı fotoğraflar da bulanık ve belirsizdi. Çünkü ona habersizce yaklaştığı gergindi. Daha ikna edici fotoğraflara ihtiyacı vardı.”

“Ama babam onu fark etti,” dedi Evan.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Ve kanıtlarla kaçmadan ya da başka birine söylemeden önce onu vurdu, hem de bilerek.”

“Evan, evet,” derken Noelle onun sesindeki dehşeti duyabiliyordu. Duyguları, gerçeklerle birlikte çözülüyordu. “Eğer dışarıda vurulduysa, tam tersi şekilde belki de onu şaşırtan babamdı. Belki annenin fotoğraf makinesini alıp filmi yok etti. Hatta kendisinin kışkırtıcı bir fotoğrafını çekip yeni bir film rulosuna koyacak kadar ileri gitmiş bile olabilir.”

“Ama onun, evde bir kitabının içinde daha fazla fotoğraf sakladığını bilmiyordu,” dedi Noelle. “Babamın yıllar sonra bulduğu fotoğraflar.”

Noelle çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Babası, karısının bir ilişkisi olduğunu düşündüğü için yıkılmıştı. Bu hiç mantıklı değildi.

Çünkü gerçek değildi.

Noelle üzüntü, öfke ve adaletsizlik duygularının, tıpkı babasının içinde olduğu gibi yükseldiğini hissetti. Açık yara gibi içten içe sızlamış, annesinin ölümü bir medya sansasyonuna dönüştüğü için daha da kötüleşip iltihaplanmıştı. Babası alay konusu olmuş, küçümsenmişti. Ama yine de karısını sonsuz bir aşkla sevmişi. Bu aşk, zamanla utanç verici bir lanet gibi hissettirmişti. Babasını mahvetmişti. Noelle, bunun gerçekleştiğini yakından kendi gözleriyle izlemişti. O zamanlar, bir yalandan ibaret olan bu hikâyenin altında karanlık ve kötü bir gerçeğin yattığını bilmiyordu.

Kendini zayıf hissediyordu. Birkaç adım geri çekildi ve destek almak için masanın kenarına yaslandı.

Babasının, seyahat planlarıyla fotoğrafları bulduğu ve korkunç gerçeği ya da en azından bir kısmını anladığı anı hayal etti. Bunları Dow’a götürmüş olmalıydı ve siteye girdiğinde, onun Sinclair evinde olmasının sebebinin sevgilisini takip etmek olmadığını anlamışlardı. Annesi bir şeyler görmüş, fotoğraflar çekmişti. Bu da öldürülmesine sebep olmuştu. Babasının hayatı ve daha acısı,

kalbini sahiplenene kadına olan güveni elinden alınmıştı. Elinde hiçbir şey kalmamıştı. Bir zamanlar adalet sistemine güvenmiş ve kandırılmıştı, bu yüzden bu sefer polise dönmek yerine, işi kendi ele almaya karar vermişti. Ruhu o kadar çarpık hale gelmişti ki akılalmaz bir şeyi yapmış ve kendisine yapılanların intikamı olarak masum birini hedef almıştı.

Açık yarayı içine düşeceği ve çürüyüp onunla bir bütün haline gelebileceği kocaman bir iltihaba dönüştürerek ne kadar süre kızgın kalmıştı? Ona dönüşmüştü. Nefret ettiği canavarın ta kendisi-ne olmuştu.

İntikam planı yapmıştı.

Gözleri Evan'a döndü, o da Noelle'i izliyordu. Parçalar yerine otururken onun da zihninde dönen çarkların sesini duyabiliyordu. Arkasını döndü ve sözleşmeyi katlayıp arka cebine koydu. Çekmece küçük bir tıklama ile kapandı. Evan, "Davadan dosyalar bulmaya çalışmalıyız," derken sesi kısıktı. Boğazını temizleyerek başka bir çekmeceye yöneldi. "Avukatı onları geri vermiş olabilir-

"Önemi yok," dedi Noelle. "Sunulan dava tamamen yalandı. Bunun farkında olmalılar ama öyle olsa bile görmezden geldiler." Gerçekle ilgilenmiyorlardı. Sadece para için oradaydılar. "Yapılacak bir şey yok. Babanı tekrar yargılamak çifte yargılama olur."

Noelle eliyle ağzını kapadı. Her şey çok fazlaydı. *Çok fazla.* Evan bir adım öne çıktı, kollarını onun etrafına sararak saçlarına yatıştırıcı kelimeler fısıldadı.

Biz, diye kendi kendine hatırlattı. Biz ilacız. Biz yayılmak isteyen hastalığın cevabıyız.

Evan bir süre sonra geri çekildi, acıyla dolu gözleri birbirleriyle buluştu. "Babam," dedi. "O gün Meksika'da motelde olmana şaşır-mamıştı." Bir nefes verip omzunun üzerinden geriye baktı, geçmiş. "Tepkileri... her zaman garip gelmişti."

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Birden o günlere döndü; bandajlı kırık eli, ruhlarını temizlemeye çalıştıkları duşu, bedenleriyle yetinmeyi, kapının önüne yığıldıkları mobilyaları, babasının Noelle'e nefret dolu bakışlarını hatırladı. Ama Evan haklıydı, hiç şaşırmamıştı. "Belki telefonda ona benim de yanında olduğumu söyledin," dedi. Evan babasını aradığında o duştaydı.

Evan kaşlarını çatı. "Belki ama sanmıyorum. Ayrıca... elimle ilgili bir şeyler biliyor gibiydi. Bana cerrah bulacağını söyledi. Elimde yanık olmadığını ya da sadece bir alçıya ihtiyaç duyduğunu nasıl biliyordu?" Şakaklarını ovuşturdu. "Polisi de aramamıştı. Kendisi geldi. Bunu, kimseye güvenmediği şeklinde açıklamıştı ve ben de öyle düşündüğüm için bunu kabul ettim."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama belki de... polisi aramadı çünkü kuralları biliyordu. Oradan çıkmayı başardığımızda özgür olacağımızı biliyordu. Bahisler ödendi ve temizlik ekibi işe koyuldu. Kazanmıştık, kimse peşimize düşmeyecekti."

Tüm vücudu ürperse de duruşunu dikleştirdi ve zihnini temizlemeye çalıştı. Düşünmeye, odaklanmaya çalıştı. Yardım edebilme-yi dilese de o güne dair *her şey* farklı görünüyordu. "Her şey... çarpık geliyor. Kendi anılarıma bile güvenmiyorum. Ama evet, baban olması gerekenden fazlasını biliyor gibiydi."

"Çünkü bizi izlemişti."

Noelle bakışlarını kaçırdı. Onların parçası oldukları oyun her neyse bir şekilde izlediğine dair bazı kanıtlar vardı ama *Noelle ve Evan'ı* izlemiş miydi? *Ve hiçbir şey yapmamış mıydı?* Bir canavar için bile bu mantıklı gelmiyordu. Akıllı bir şeye takıldı. "İp," diye mırıldandı.

"İp mi?"

"Evet, bana gönderilen. O zamanlar bir anlam ifade etmemişti. Ne içindi?"

“Babamın onu gönderdiğini mi düşünüyorsun? Ne amaçla?”

“Belki de kendimi asma fırsatı veriyordu. Belki de eğer bunu yaparsam, senin özgür kalacağını düşünüyordu.” Dolaylı bir neza-
ket miydi? Yoksa sadece oğlunun oyunu bitirmesi için bir rica mı?
Kendini as. Bu işi bitir.

Evan kendini hiç iyi hissetmiyor gibi görünüyordu. Döndü ve ani hareketlerle daha fazla çekmece açmaya, dosya klasörlerini ve gevşek kâğıtları çıkarmaya başladı, onlara kısaca göz atıp yere atıyordu. “Evan-” Noelle öne doğru bir adım attı ve elini onun kolu-
na koydu ama Evan onu omzundan itti.

“Burada bir şey olmalı,” dedi. Sesi, kafeste olduğu zamanki gibi çıkıyordu. Kurumuş. Kırılmış. Karşılaştıkları dehşet anlamaya çalışmak için bile çok fazlaydı. Babası onları izlemişti. Kendi oğ-
lunun acı çekmesini izlemişti. *İşkence görmesini. Solup gitmesini. Aşağılanmasını.*

Onun bir şeyleri fırlatma ihtiyacını anladı ve eğer babasının dosyalarını fırlatmak istiyorsa -lanet olsun, eğer dolapları bile alıp duvarlara fırlatmak istiyorsa- onu durdurmak için hiçbir sebebi yoktu. Hatta ona katılırdı. Noelle bir çekmeceyi tamamen çıkardı ve içindekiler dökülerek yere çarptı.

Evan, duvardaki yağlı boya tabloya gitmişti ve onu küçük bir kapı gibi açıyordu. Ah, demek ki arkasında bir bölme vardı. Noelle, çekmecedен dökülenlerin üzerinden atlayarak ilerlerken bir şey gözüne çarptı. Eğildi ve üzerinde farklı bir dilde yazılar olan kâğıt parçasını aldı.

“Evan şuna bak,” dediğinde Evan başını çevirdi. Elinde kolye kutusu gibi görünen bir şey tutuyordu ve Noelle’in yanına yürürken kutuyu da getirdi.

“Bu ne bilmiyorum,” derken kâğıdı ona uzattı. “Ama baksana.” Alt kısımda bir adresin bulunduğu noktaya dokundu.

Evan yukarı baktı ve göz göze geldiler. “Brüksel mi?”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle başını salladı. “Bastırdığın o hikâye. Elmas madenciliği şirketi. Kayıp kadınlar. Onlar Brüksel’dendi.”

“Peki bu nedir?”

“Bilmiyorum. Resmi bir belgeye benziyor. Tercüme etmemiz gerekecek. Ama üzerinde bir isim var.”

“Fontane Lejeune.”

“Bu ismi daha önce duydun mu?”

“Hayır. O makalede sorgulanan adamın adı Dedryck Van Daele’di.”

Noelle kaşlarını çattı. Yine de bu tuhaftı. Dışarıdaki ofisten tekrar alçak bir ses duydu ve sessizce kapıya doğru süzüldü, bir kez daha dışarıya göz attı. Kimse yoktu. Ayrıca kapılar kilitliydi. *Muhtemelen bu evde tam kadro çalışan bir ekip var. Sadece onları duyuyorsun. Rahatla.*

Evan’a döndüğünde, Evan elindeki kutunun kapağını açmıştı. Ona yaklaştı ve neye baktığını gördü. Kırmızı bir taş, ince gümüş zincirin ucunda parılıyordu. Çok eski ve oldukça pahalı görünüyordu. “Bir yakut mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Evan. “Ama Belçika’daki bir kuyumcudan. Neler oluyor?”

Noelle derin bir nefes alırken, “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Ama Belçika ile olan bağlantıyı bulmamız gerekiyor.”

Evan mücevher kutusunu havaya kaldırdı. “Bu konuda kime sorabileceğimizi biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Noelle. Evan’ın kimden bahsettiğini biliyordu: André Baudelaire, antika, koleksiyon eşyaları ve değerli mücevherler satıcısı. Evan, bıraktıkları dağınıklığın üzerinden adım attı ve gizli bölmenin açıkta kaldığını gördü. Bölmede, kolyeden başka bir şey yoktu. Sonra ikisi de Leonard Sinclair’in sırlarını sakladığı küçük gizli odadan çıktılar.

En azından bir kısmını.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Evan arabayı sürerken, Noelle telefonunda arama motorunu kullanarak Fontane Lejeune ismini araştırıyordu. Ne yazık ki karşısına çıkan tüm sonuçlar Felemenkçeydi.

“Belki de bir hâkimin oğluydu,” dedi Noelle. “1960’ların başlarında Sevrin Lejeune adındaki bir adamın göreve başlama yemini ettiği bir fotoğraf var. Fotoğraftaki çocuğun adı Fontane.”

Evan, Noelle’e baktığında sıkıntıyla kaşlarını çattığını gördü. “Ne oldu?” diye sordu.

“Callie’ye benziyor.”

“Bana da göster,” dedi Evan, ışıktaki durduğunda -telefonu Noelle’in elinden aldı. Fotoğrafta üç çocuk vardı ve Noelle’in hangisinin Fontane olduğunu işaret etmesine gerek yoktu. Gerçekten Callie’yi andırıyordu. Evan’ın çocukluk fotoğraflarına da benziyordu.

Babasına benziyordu.

Evan, ışık yeşile dönerken yutkundu ve telefonu Noelle’e geri verdi. O küçük çocuk, babasıydı.

Bunu anlayamıyordu. Hayatında Lejeune ismini hiç duymamıştı. Babası neden Belçika’dan taşınıp adını değiştirecekti ki?

Evan, arabayı André Baudelaire’in antika dükkânının biraz ilerisine park etti. İkisi de araçtan indikten sonra Noelle’in elini tutarak altın harflerle süslenmiş siyah tenteye doğru aceleyle ilerledi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Evan kapıyı açtı ve Noelle içeri girdi. Dükkâna ilk geldiğinde aldığı aynı koku yine onu karşıladı. Bu hem rahatlatıcı hem de ürkütücü bir şey taşıyordu. Evan'ın aklına yine, kendi büyükannelelerinden hiçbirini tanımamış olsa da bir büyükannenin hazineleriyle dolu tavan arası geldi. Annesinin annesi, o iki yaşındayken ölmüştü, babasının annesinin ise o doğmadan önce öldüğü söylenmişti.

Ama birdenbire bunun hakkında meraklanmaya başladı.

Acaba Brüksel'de bir yerde hayatta ve sağlıklı olabilir miydi?

Dükkâna girdiklerinde Bay Baudelaire, onları tezgâhın arkasında kristal şampanya kadehine benzer bir şeyi kâğıda sararken karşıladı. Yaşlı adam başını kaldırdığında yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "O yüzük için geri geleceğinizi hissetmiştim." Gülümsedi ve kadehi dikkatlice önündeki dolgulu bir kutuya yerleştirirken, Noelle ile Evan tezgâha doğru ilerledi.

"Hayır." Noelle gülümsedi. "Aslında, size başka bir soru sormaya geldik. Zamanınızı aldığımız için üzgünüm. Eminim çok yoğunsunuzdur."

Yaşlı adam, sarılmış diğer eşyalarla dolu kutuyu kenara itti ve birkaç benzer kutunun yanına yerleştirip avuçlarını L şeklindeki cam tezgâha dayadı. "Sorun değil. Müşterilerimin çoğu artık internet üzerinden alışveriş yapıyor. O işlerle oğlum Gervais ilgileniyor. Fotoğrafçılık ve bilgisayarlarla arası çok iyi, oysa ben teknoloji konusunda hiç yetenekli değilim. Bazen, sanki artık bir nakliye işi yapıyormuşum gibi hissediyorum. Örneğin bu kadehler..." Açık olan kutuya, sarılmış eşyaların bulunduğu kutuya doğru başını sallayıp yanındaki kutulara da baktı. "Kısa süre sonra yola çıkacaklar. Çok önemli adamların katılacağı, resmi bir etkinliğin masalarını süsleyecekler ya da ben öyle diye duydum. 19. yüzyıldan kalma Baccarat kristali." Kutulara tekrar bakarken gözlerinde neredeyse sevgi dolu bir bakış vardı. "Dünyanın en iyisidir. Böylesine nadir güzelliğin değerini bilen ve bu imkânlara sahip belirli müşteri

kitlesi için.” Sonra kendine geldi. “Aman Tanrım, yine kendimi kaptırıp sizi oyaladım. Demek istediğim, gerçek insanlarla yapılan danışmanlıklar bir zevk, bu yüzden sorularınızı sorun.”

“Teşekkür ederiz,” dedi Noelle ve çantasından mücevher kutusunu çıkarıp tezgâha koydu.

Bay Baudelaire’in meraklı bakışları Evan ve Noelle arasında gidip geldi, sonra kutuya baktı. “Bu şirket Belçika’daydı,” dedi. “Logosu oldukça ünlüdür.”

“Ah. Adını duydunuz mu?” diye sordu Evan.

“Dünyaca ünlüdür. Parçaları, Van Daele elmasları ve yüksek kaliteli taşlarıyla bilinir,” dedi. “Artık faaliyette değiller ama çalıştıkları zamanlar sadece en zengin müşterilere hizmet veriyorlardı. Bu hâlâ geçerli, sadece parçaları artık koleksiyonluk oldu.”

Evan, Noelle’e bakarken, “Van Daele elmasları,” diye mırıldandı. *İşte, aradıkları bağlantı.*

“Evet.” Bay Baudelaire, bir anlığına yukarı baktı. “Bu iki şirket el ele çalışıyordu. Van Daele de artık faaliyette değil. Kapanış sırasında şirketin vârisinin başını derde soktuğuna dair bir söylenti vardı.”

“Ne tür bir dert?” diye sordu Evan.

Bay Baudelaire parmağıyla dudaklarına dokundu. “Hımm, hatırladığım kadarıyla bir parti kontrolden çıkmış ve kanlı hale gelmişti.”

Noelle gözlerini şaşkınlıkla kırıştıtırırken, “Kanlı mı?” diye sordu.

“Hı-hı,” diye mırıldandı Baudelaire. “Öyle söyleniyordu. Hatta bir katliam olduğu dedikodularını bile duydum. Bunun doğru olduğuna inanamıyorum, aksi takdirde polis kesinlikle birkaç tutuklama yapardı.” Yüzünde garip bir ifade belirdi ama Noelle adamı yeterince tanımadığı için bu ifadenin ne anlama geldiğini tahmin edemedi. *Katliam.* Bu, ikinci katta olan adamın hikâyesinde

kullandığı kelimeydi. Ürpererek kollarını bedenine doğru çekti. “Ama her neyse,” diye devam etti Baudelaire. “İşletme kapandı. Sanırım aile... başka işlere yöneldi. Kapandıklarında, onlarla bağlantılı birçok başka iş de kapandı. Sanırım çeşitli şekillerde birbirlerine bağlıydı. Ah bu kadar yeter, getirdiğiniz şeye bakmak için sabırsızlanıyorum.”

“Satmıyoruz,” dedi Evan yaşlı adama. “Sadece temel bazı bilgiler almak istiyorum. Bunun için ödeme yapmaya hazırım.”

“Asla. Bilgimi paylaşmaktan mutluluk duyarım.” Adam kutuyu açmak için öne eğildi ve kolye ortaya çıktığında hafifçe geri çekildi. “Ah, Tanrım.” Bir saniye duraksadı ve Evan, gözlerinde hayranlık parıltısını gördü.

“Bu bir yakut mu?” diye sordu Noelle.

Bay Baudelaire tezgâhın altındaki çekmecedен büyüteç çıkardı ve gözünün önüne getirip, taşı incelemek için öne eğildi. “Ah, Tanrım,” diye nefesini tuttu. “Tam düşündüğüm gibi. Yakut değil, çok nadir bulunan bir kırmızı elmas.”

“Kırmızı elmas mı?” diye sordu Evan. Böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordu.

“Hımm,” diye mırıldandı Bay Baudelaire, büyüteci hâlâ kolyeye odaklıydı. Evan, adamın elinin hafifçe titrediğini fark etti. Yaşlılıktan olabilirdi. Ya da belki de incelediği parçanın nadirliği yüzündendi. “Muhteşem bir parça,” dedi. “Klipsin kırık olması üzücü ama bu kolayca tamir edilebilir. Çok ince bir boyna özel tasarlanmış, belki çocuk ya da genç bir kızın boynu için.”

Evan’ın omurgasından garip bir ürperti geçti ve nedenini bile söyleyemedi. Ancak... kim bir çocuğa kırmızı elmas kolye taktırırdı ki? Bu... çok tuhaf görünüyordu.

“Müzayedede birkaç milyon dolar getirebilir,” dedi kuyumcu.

“Tanrım,” diye mırıldandı Evan. Babası, değeri çok yüksek olan birçok eşyaya sahipti. *Mülkler, arabalar, özel jet.* Düzenli olarak

eşlerine pahalı mücevherler hediye ederdi ve ardından kaçınılmaz boşanma gerçekleştiğinde, bu mücevherler ayrılık hediyesi olarak kadınlarda kalırdı çünkü evlilik öncesi anlaşmaları oldukça sağlamdı. Ancak Evan, bu parçanın babasının hiçbir sebep olmadan satın aldığı ve sakladığı pahalı bir eşya olmadığını hissediyordu. Hayır, bu kolyenin bir anlamı vardı. Görünüşe göre babasının geldiği yerden bir parçaydı. Babasının yalan söylediği bir geçmişten...

“İlginç olan,” derken Bay Baudelarie kapıyı kapattı. “Bu, Reno’daki tek kırmızı elmas değil. Hatırladığım kadarıyla, diğerinin etrafındaki oymalar da aynı ya da çok benzer.”

Kutuya tek parmağıyla dokunarak Noelle’e doğru itti, yüzü sanki hüznü bir veda edercesine buruştu.

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Evan. “Diğer elmas nerede?”

Kapının üzerindeki çan çaldı ve Evan, omzunun üzerinden bakınca teslimatçının geldiğini gördü. Yanındaki kutuları işaret ederken, “Beş dakika içinde hazır olacaklar,” dedi Baudelaire. Adam başını hafifçe salladı ve ellerini önünde birleştirip beklemeye koyuldu. Evan, Baudelaire’in ne söyleyeceğini duymak için yeniden ona döndü.

“Birkaç yıl önce bir Noel partisindeydim. Bir yardım kuruluşu için para toplayan organizasyonun düzenlediği sosyal etkinliklerden biriydi. Belki hastane...” Bay Baudelaire tezgâhın altındaki çekmeceye eğildi. Bir dergi çıkardı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Evan, Noelle’e bir bakış attı. Noelle ona bakarken gözleri büyüdü; ikisi de nereye varacağını merakla bekliyorlardı. “Bir adam, içki siparişimiz için beklerken yanımda duruyordu. Elini bara koyduğunda yüzüğünü fark ettim. Yüzüğü hakkında yorum yaptım ve bana bunun yakut olduğunu söyledi. Merak ettim çünkü açıkça yakut olmadığını görebiliyordum. Sonuçta, bu benim işim. Ama hızla arkasını döndü. Gitmek için can atıyor gibiydi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

O an yıllarca aklımda kaldı. Onu bulup düzeltmeli miydim diye düşündüm. Birinin bilmeden sahip olduğu bir şeyi küçümsediğini ve belki de ona buna göre davrandığını düşünmek istemem. Ama o etkileşim tuhaftı. Birkaç ay önce bir haberle karşılaştım ve konuştuğum adamı tanıdım... ah, evet.” Dergiyi tezgâha koydu ve habere eklenmiş fotoğrafı işaret etti.

Hem Evan hem de Noelle öne doğru eğilip, Nevada Üniversitesi’nde sevilen bir profesörün emekliliğini duyuran fotoğrafa baktılar.

Evan adamı hemen tanıdı.

“Bu, babamın terapistinin adı,” dedi Noelle. İşaretparmağını başlığın üzerinde gezdirirken sesi şaşkınlıkla doluydu.

Evan başını hızla ona çevirdi. “Profesör Vitucci mi? O benim terapistim,” dedi.

“Ne?” Noelle kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

O da anlamıyordu. Bu da neyin nesiydi böyle?

BÖLÜM KIRK BEŞ

Noelle, Evan'ın çenesinin gerildiğini ve direksiyonu nasıl sıkıldığını fark etti. Daha önce gergin ve kafası karışık olsa da şimdi daha da fazlasıydı. Noelle de aynı şekilde hissediyordu. Evan, direksiyonu bırakıp elini esnetti ve sonra tekrar yerine koydu. “Profesör Vitucci, davamızla ilgilenen memurlar tarafından şiddetle tavsiye edildi,” dedi. “Adamla çalışmışlardı. Onu tanıyorlardı.”

Noelle, kaçışlarının hemen sonrasındaki zamanları düşündü; sorgulamalar, röportajlar, parlak ışıklar ve ciddi bakışlar... Evet, Noelle, polisin kendisine de bir terapist tavsiyesinde bulunmayı teklif ettiğini hatırladı. O anda başka bir yabancıyla konuşmayı düşünemeyecek kadar bunaldığı için teklifi hemen reddetmişti.

“Babana da önerilmiş olması mümkün mü?” diye sordu Evan. “Annen öldüğünde de polisle çalışmıştı. Bu, Reno Polis Departmanı ile olan bağlantımıza dayanan basit bir tesadüf olabilir.”

“Belki,” diye mınıldandı Noelle.

Baudelaire'in dükkânından ayrılıp Evan'ın sık sık seansa gittiği profesörün ofisi de olan evine doğru yola çıktıktan sonra Evan ona Armand Vitucci ile ilgili biraz daha bilgi vermişti. Noelle hâlâ ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Babası, adamı yıllarca aralıklı olarak gitmeye yetecek kadar sevmişti ama bunun dışında başka bilgi vermemişti. Noelle de bir şey sormamıştı çünkü bu kişisel bir ilişki gibi görünüyordu, ayrıca kendisini ilgilendirmiyordu. Evan genel olarak kafası karışmış gibi görünüyordu ve özellikle de profesörün neden babasının kasasında bulduklarıyla aynı

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

oymalı nadir bir kırmızı elmasa sahip olacağını merak ediyordu. Öte yandan adamı savunmaya kararlı gibi de görünüyordu. Onun hakkında konuşma şeklinden Evan'ın ona çok saygı duyduğunu anlayabiliyordu.

Bu arada, Bay Baudelaire'in Van Daele elmas şirketi ve katliam söylentileri hakkında söylediklerini de kısaca tartışmışlardı. Bay Baudelaire'in anlattıkları, kral ve sarayı hakkındaki hikâyeyi ilk anlatan adamla ilgili bazı ipuçları barındırıyordu. Brüksel ve gerçekten olup olmadığı belli olmayan bir katliam arasında daha fazla bağlantı kurulduğunu hissediyordu. Ancak bu bağlantılar henüz tam anlamıyla ortaya çıkmamıştı. Yanıtların çok yakın olduğunu ama bir o kadar da ulaşılmaz kaldığını hissetmek sinir bozucuydu.

Antika dükkânından ayrıldıktan kırk beş dakika sonra Evan'ın arabasından inip taş cepheli, sevimli çiftlik evi tarzındaki yere doğru yürümeye başladılar. Noelle yaklaşırken omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış attı. Tedirgin ve huzursuzdu; Evan'ın elinin kendisinininkini sıkıca kavramasından, onun da aynı şeyleri hissettiğini anlıyordu.

Ön kapının birkaç santim açık olduğu yerde durdular. Noelle'in içinde bir alarm çaldı. Bu davet gibiydi ama aynı zamanda garip bir tehdit gibi geliyordu ama nedenini açıklayamıyordu. Aralık kapıyı işaret ederek, "Bu normal mi?" diye fısıldadı Noelle.

Evan başını iki yana salladı ve kapıyı parmaklarıyla iterek açtı. "Profesör Vitucci?" diye seslendi. Cevap yoktu. Evan fuayeden içeri adım atarken Noelle'in elini daha sıkı tuttu ve adını bir kez daha seslendi.

Uzaktan bir erkek sesi, "Buradayım," diye karşılık verdi.

Evan ona başıyla işaret etti ve sesin geldiği evin arka tarafına doğru ilerlediler.

Açık bir tuvaletin ve yatak odaları olduğunu tahmin ettiği kısa bir koridorun yanından geçtiler. Burunlarına bir koku geldi,

neredeyse vardıkları odadan sızıyordu. Bir kolonya. *Belirgin. Katmanlı*. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

“Evan-” Odaya adım attıklarında, Noelle onun kolunu çekti. Önlere duvar dolusu kitap rafına dönmüş bir deri sandalyede oturan bir adamın olduğu büyük masanın önünde durdular.

Yan tarafında, Evan’ın ona sorgulayan bir bakış attığını gördü ama gözlerini sandalyedeki adamdan ayıramıyordu; adam yavaşça onlara döndü. Yüz yüze gelmeleri sonsuzluk gibi geldi.

Dudaklarına hafif bir gülümseme yayılırken, “Merhaba, küçük tavşan,” dedi. Noelle hafif bir çığlık attı. Önlere oturan, Baudelaire’in onlara gösterdiği fotoğraftaki adamdı.

Ve kâbuslarından gelen sesle konuşuyordu. *O odadaki ses*.

Saçları siyahtı ama şakaklarında bolca gri tutamlar vardı. *Atıl-gan*, diye geçti aklından. Noelle, Evan’ın elini sıkıca tuttu ve diğer elini de pazularına götürerek orayı da kavradı. Vitucci mi? Babasının ve Evan’ın terapisti, onu... kiralayan adam mıydı? Onlara kafeslerinden kaçabilmeleri için eşyalar veren adam?

Vitucci dikkatini Evan’a çevirdi. “Evan. Merhaba. Seni görmek ne güzel.”

“Burada neler oluyor?” diye sordu Evan. Noelle yaşlı adamdan gözlerini ayıramasa da Evan’ın hafifçe kıpırdadığını hissetti ve silahını çıkardığını tahmin etti.

Vitucci yine gülümsedi, bakışları Evan’ın muhtemelen silahı çıkardığı yere kaydı. “Acele etme, Evan. Ne sana ne de ona zarar vermeyi planlıyorum. Aslında ikinizden de oldukça hoşlanıyorum.”

“Bizi bekliyordun. Nasıl?”

“Baudelaire.” Vitucci, duvarın yanındaki kanepeye doğru başıyla işaret etti. “Lütfen oturun. Bu birkaç dakikanızı alacak. Bana ateş etmeniz gerekirse, oradan çok daha iyi bir atış yapabilirsiniz.”

İkisi de tereddüt etti ama sonra Evan, Noelle’i hafifçe çekti. rince Noelle onu takip ederek kanepeye oturdu. Buna minnettardı.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Bacakları titriyordu ve arkasında açık bir kapı yerine duvar olması, kendisini daha güvende hissettirmişti.

Vitucci, sandalyeyi onlara doğru çevirip ellerini rahatlatıcı bir şekilde masanın üzerine yerleştirirken, “Baudelaire küçük bir yalan söyledi,” dedi. Bu işe yaramıştı. “Yalan söylemeyi sevmez ama sadıktır. Van Daele malikânesi olarak bilinen, dehşet evinde büyüdüğüm katliamdan zar zor sağ çıktığımda, beni o büyüttü. Balo salonunun zemininde boğazı kesilen kadın, küçük tavşan, sana bahsettiğim kadın annemdi. Orada çalışan biriydi, ailesi ve konuşulacak gerçek yetenekleri yoktu. Bir hiçti. Çöpe atılmış, kimse tarafından değer verilmeyen biriydi. Van Daele ve arkadaşları, partilerinde onu aşağılardı. Kaçmaya çalışırsa yakalarlardı. Sonunda onu o kadar kırdılar ki onlardan aldıkları uyuşturucuları dilenir hale geldi. Ödül olarak kafesini bekliyordu. Bu korkunç bir paradoks, değil mi?” Dudakları kıvrıldı ama yüzünün üst yarısı sabit kaldı.

“Ben de orada çalıştım,” diye devam etti. “Mutfakta, bahçede ve nerede ihtiyaç duyulursa. Mücevherlerini ve kitaplarını çaldım. Okumayı ve plan yapmayı öğrendim.”

Mücevherleri. Büyüdüğüm dehşet evi. O halde bu onun hikâyesiydi. Katliam, Baudelaire’in belirttiği gibi sadece bir dedikodudan ibaret değildi. Karşısında oturan adamın kulağına yumuşak ve alçak sesle, farklı aksanlarda kulağına nasıl fısıldadığını hatırladı. Şimdi aksanı oldukça hafifti, neredeyse fark edilemiyordu bile. Noelle bunun İtalyanca olabileceğini düşündü. Vituccu gibi bir isime sahip olduğu göz önüne alınırsa bu mantıklı olabilirdi. Yine de bu adamla ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. *Sen gerçekte kimsin?*

Noelle’in zihnine adamın yıllar önce odada söylediği şeyler geldi. Yalnızca birbirlerine sahiplerdi. Onlar. İkizler. Bir oğlan ve bir kız. Kız kardeşi mi? Gözleri, ışıktaki parlayan kırmızı elmasın gözüktüğü küçük parmağına kaydı. İki elmastan biri. Tıpkı onları sahiplenene açgözlüler tarafından işaretlenen mücevherleri taşıyan çocuklar gibi. “Sen,” dedi Noelle. “Bana o odada anlattığın

hikâyedeki ikizlerden biriydin.” Yanında Evan’ın daha da gerginleştiğini hissetti.

“Doğru, küçük tavşan. Ama bu bir hikâye değildi. O benim hayatımdı. Adı Cellesse’di.” Sesinde Noelle’in neredeyse özlem diyebileceği ton vardı ama bir sonraki sözleriyle kayboldu. “Onu elimden geldiğince korudum. İlgilenen biri varsa onun yerine kendimi sundum. Bazen vardı. Bazen yoktu.” Kısa süre serçeparmağını hafifçe masaya vurdu. “O evde yaşarken sadece kitapları değil, insanları da okuyarak -ki bu, annemle kız kardeşimin hayatta kalmasına da yardımcı oldu- hayatta kaldım. Kişilik ipuçları, alışkanlıklar, korkular ve motivasyonlar topluyordum. İyi bir terapist ya da profil uzmanı olmanın da özü budur. Tüm bu topladığınız ipuçlarını bir araya getirirsiniz, tıpkı bir yapboz gibi. Yeterince parça toplarsanız, ortaya bir resim çıkar.”

Evan dişlerini sıkarak, “Bu nitelikleri iyi amaçlar için kullanabilirdin,” dedi.

“Onları iyi şeyler için kullandım. Belki bir gün sen de aynı fikirde olursun.”

“Hayır, sen nefret ettiğini iddia ettiğin canavarlardan biri oldun.”

“Evet ama böyle canavarları yok etmenin tek yolu bu.”

“Nasıl?”

Vitucci ona cevap vermedi; sadece gülümsedi ve hikâyesini anlatmaya devam etti. “O gece... diğerleriyle birlikte öldüğümü sandılar ama morgda çalışan nazik bir adam, aslında ölmediğimi fark etti. Şehri yöneten adamların kim olduklarını anladı. Kendi ailesi, onların gücü tarafından mağdur edilmişti. Suç mahallini örtbas eden, kendilerini daha üstün gören ya da öyle düşünen adamlardı ve beni İtalya’da bir doktora gizlice götürme fırsatını yakaladı. *Vitucci*. Beni iyileştirdi ve köyündeki tıbbi memurlarla arası iyi olduğu için bana adını verdi. Ancak çok yaşlı bir adamdı ve bu yüzden beni yetiştirmesi için Fransa’daki kuzenine gönderdi. Baudelaire, beni

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

kanatlarının altına aldı. Beni eğitti. Beni oğluymuş gibi büyüttü. Annemi ve kız kardeşimi öldürdüklerini sandıkları o pisliklerin izini; Amerika'da, Nevada, Reno'ya kadar sürmeme yardımcı oldu."

Duraksadı ve gözlerini onların üzerinde gezdirdi. "Sahte isimlerin ve yeni şirketlerin arkasına saklanmışlardı. Onlardan birini haberlerde, haksız ölüme sebep olmaktan dava edilen Fontane adlı bir adam olarak tanıyana kadar yıllar geçti. İsmi Leonard Sinclair olarak değiştirmişti. Ama onu her zaman, davaların arkadaşlarının lehine sonuçlandığından emin olan bir hâkimin oğlu olarak tanımıştım. O hâkim, orijinal olanlardan biriydi. Aslında bunun doğru bir terim olup olmadığını kim bilebilir ki? Bütün bunların nerede başladığını söylemek zor. Tek bildiğim, onların oyunlarının yıllar boyunca hem sayı hem de ahlaksızlık açısından evrildiği. Belki de iş sadece çalışanlarla rızaları dışında küçük bir eğlence olarak başlamıştı ama şimdi çok daha gelişmiş, milyarlarca dolarlık, son derece teknik bir organizasyon haline gelmişti ve sapkın kan sporlarına dönüşmüştü. Doymak bilmez bazı iştahlar ve paranın herhangi bir önemi olmadığına neler yaşanabileceğine inanmak zor."

Noelle derin bir nefes aldı. Düşüncelerini engelleyen, düşük bir uğultu ve statik ses vardı ama yine de adamın yorumunu fark etti. Bu tür bir mağduriyeti mümkün kılan başka bir bileşen olduğunu biliyordu. Ona *kötülük* demişti çünkü başka bir kelime bulamamıştı. Tek bildiği, sınırsız miktarda parası ve fırsatı olan herkesin zulüm işlemediğiydi. Evan'a doğru yaslanarak yakınlığından teselli buldu.

Vitucci derin bir iç çekti. "Her neyse," dedi. "Fontane'i gördüğümde, Van Daele ve yandaşlarının burada olduklarını anladım. Onlar bir yerdeyse, başka bir yerde de mutlaka benzerleri vardı. Birinin olduğu yerde daha fazlası olurdu." Devam etmeden önce duraksadı. "Bu insanlar, zengin adamlar ve oğulları, servet ve ayrıcalıklarla dolu hayatlarından o kadar sıkılmışlardı ki ancak insan toplayıp onları aşağılamakla hem heyecan hem de anlam bulabiliyorlardı.

Hâlâ çok zenginlerdi ve fazlasıyla izole olmuş durumdaydılar. Ama bir şeyden emindim,” diye ekledi Vitucci. “Kötülük böyle adamların yakasını kolayca bırakmaz. Bu açlık sadece daha da güçlenir.”

Kötülüktü, evet. Yani bu yüzden katılmıştı. Ama o da kötü değil miydi? Çok kafası karışmıştı. Kalbi kırılmıştı. Bomboş hissediyordu. Ama gerçeği öğrenmek zorundalardı. Gerçek onları iyileştirecekti. Artık soru yoktu. Artık yalan yoktu. “O gece ne oldu?” diye sordu Noelle. “Neden ülkelerini terk ettiler?”

Parmağı yine hafifçe titredi. “Yıllık balolarının olduğu gece. Hani şu kan gölüne dönen? Ayrıcalıkları, egoları, açgözlülükleri kontrolden çıktı. Bu adamlar bütün kuralları koyuyorlardı, hep öyle olmuştu. Büyük bir etki ve güç kulübüydü. Kimsenin özlemeyeceğini düşündükleri kadınları kaçırdılar. Onları iradelerine karşı tuttular. Ara sıra bir şekilde öldürdüler. Bazen eğlence için, bazen kazayla, birkaç kez ise sadece can sıkıcı hale geldiklerinden dolayı. Güç hırslarının nasıl yoğunlaştığını izledim. Bir zamanlar yeterli olan vahşet, artık onları tatmin etmiyordu. Daha açgözlü, daha sapkın hale geldiler. Ancak her şey o gece değişti. Çok ileri gittiler. Eğlenceleri sonucu sadece tek kişiyi öldürmediler, hatta iki kişiyi bile değildi. On dört kişiyi masadaki yemek takımları ve et bıçaklarıyla parçaladılar. Bu tam bir dehşetti. Gözlerimi kapattığımda bazen hâlâ olanları görüyorum. Ama bir zamanlar kâbus olan şey şimdi benim motivasyonum. Her neyse, geniş bağlantı ağlarına rağmen örtbas edebilme şansları olabilmesi için şirketlerini kapatmaları, varlıklarını almaları ve ortadan kaybolmaları gerekti. İşin ironik tarafı da o geceyi kaçışımız için seçmiş olmamdı. Fazlasıyla uyuşturucu ve eğlence vardı. Mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Neredeyse öyleydi de.”

Evan, boğazından biraz hıçkırık gibi de gelen iğrenme sesi çıkardı. “Eğer bu kadar akıllıysan, neden kaçış planın işe yaramadı? Neden anneni ve kız kardeşini kurtaramadın?”

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Çünkü ikisi de sonunu getirecek kadar cesur değildi. Sizin gibi değillerdi. Hayatlarını birer kurban olarak yaşamışlardı. Şansları olsa bile farklı bir şey olmayı bilmiyorlardı. Onları zorlamaya çalıştım ama sonunda ikisinin de ölmesini izledim, az kalsın ben de ölüyordum.”

“Belki de bu daha iyi olurdu.”

“Sanmıyorum,” dedi Vitucci. “Her neyse, o adamlar bütün cesetlerin kaybolmasını sağladı. Annemin ve kız kardeşimin cesetlerinin yakıldığını tahmin ediyorum. Neden önemli olsun ki? Kim onları özleyecekti? Belki de başkalarının kaçmasına tanık olmaktan, sevdiğim kişilerin yapamadığını yapma cesaretini bulmalarından böylesine yoğun bir zevk almamın nedeni budur. Yardım edilebilecek olanlara yardım ediyorum. Bu konuda oldukça iyiyim. Ancak şiddetin içinde bile olsa bir nebze ahlak sahibi olanlara yardım edebilirim. Diğerleri... eh, belki de kurtarılmayı hak etmiyorlardır.” Sandalyede hafifçe dönünce hafif bir gıcırdama sesi çıktı. Noelle, Evan’ın yanında kaslarının gerildiğini hissetti. “İşte benim köken hikâyem,” dedi Vitucci, Evan’a bakıyordu. “Önemli oldukları konusunda hemfikiriz, değil mi? Bazen her şeydirler.”

Noelle, onun söylediklerini daha net düşünebilmeye başlamıştı. Bu adamın nereden geldiğini, kim olduğunu ve hafızasındaki adamın belirsiz silüetiyle onu birleştirmeye çalışıyordu.

“Biz o kafeslerdeyken bizi izledin ve yardım etmedin,” dedi Evan.

“Tam aksine. Yardım etmek için her şeyi yaptım. İşte buradasınız.”

“Bize işkence ettiler!” diye bağırdı Evan. “Neredeyse ölüyorduk!” Bu ani çıkış, Noelle’i korkutmuştu ama aynı zamanda öfkesini ve dolayısıyla cesaretini artırmıştı. Oturuşu dikleşti.

Vitucci’nin gözleri ona kaydı ve Noelle, dudaklarından birinin hafifçe çekildiğini gördü, sonra bakışları tekrar Evan’a döndü. *Bizi incelemiştin. Tallulah’ı. Evan’ın hapisanede ziyaret ettiği adamı. Belki de diğerlerini de. Neyin bizi harekete geçirdiğini tam*

olarak biliyordun. Sınırlarımızı ve güçlü yönlerimizi tahmin ettin. Haklıydın.

“Öfkeni ve acını anlıyorum,” dedi Vitucci. “Seni ikna etmeye çalışmayacağım. Büyük bir amacım vardı ve belki bir noktada, sen de büyük resmi göreceksin. Şu an için söyleyebileceğim tek şey, nerede olduğunuzu bilmiyordum. Birkaç seçkin kişi dışında kimse bilmiyordu. Seviye üzerine seviye, o seviyelerin üzerinde de başka bir seviye var. Sizi ve diğerlerini kurtarmanın tek yolu vardı. Kendi kendinizi kurtarmanıza yardımcı olmak.”

“Polisi haberdar edebilirdin, seni sapık piç kurusu,” dedi Evan. “*Kanıtların* vardı.”

Vitucci kısa bir nefes verdi. “Polis mi? FBI mı? Onlardan bazıları oyuncu. Sana yardım ettiler mi, Evan? Suçu çözdüler mi? Hayır, elbette hayır. Çünkü çözmeleri gerekmiyordu. Kendi baban, soruşturmayı doğrudan bir çıkmaza sürükleyen çarkları yağladı. Bu işin ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikrin yok. Paralar ve tüm o şantaj. Bir şans var, Evan. Sadece bir şans.”

Bir şans mı? Ne için? Ve nasıl? Ne demek istiyordu? Polise haber verseydi ya ekrandaki yeri bulamayacaklarını ya da daha kötüsü, bunu örtbas mı edeceklerini mi söylemeye çalışıyordu? Bu işi yapan adamlardan herhangi birini nasıl tanıyacaktı? Maskeliydiler. Noelle, midesinin bulandığını ve başının döndüğünü hissediyordu.

Vitucci, sanki bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi saatine baktı.

“Gideceğin tek yer hapishane, Vitucci,” dedi Evan.

Yaşlı adam, Evan’a hafifçe gülümsedi. “Hazırlıklıyım,” dedi. Masasına doğru başını eğdi. “Senden bir şey rica edebilir miyim? Üst çekmecede Noelle için bir şey var. Ama önce Noelle’in elmasını görmek istiyorum, lütfen.”

Onun elması.

Evan tereddüt etti ama sonra ayağa kalktı ve cebinden mücevher kutusunu çıkartıp masaya birkaç adım atıp üzerine koydu. Vitucci

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

onu alırken Evan yan tarafa doğru masaya eğildi. Yaşlı adamdan bakışlarını çekmeden çekmeceyi açıp içinden bir manila zarf ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Noelle kesik bir nefes aldı. Bu...

“Babanın bilgisayarı,” dedi Vitucci, mücevher kutusunu açarken içindekilere göz gezdirdi. Noelle, onun kutuyu kapatmadan önce derin bir nefes verdiğini ya da belki iç çektiğini düşündü ve tekrar kendisine odaklandı. “O zarfta da evinden aldığım fotoğrafları bulacaksın. Annenin çekmeyi başardığı en iyi fotoğraflar ve Dow Maginn’in onların sunucularına nasıl erişim sağladığı. Ya da en azından o dönemde kullandıkları sunucuya. Tabii ki o zamandan beri güvenliklerini güçlendirdiler.” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Evan bilgisayarı ve zarfı Noelle’e uzattı, o da alıp kucağına koydu ve ellerini üzerine yerleştirdi. Aklından babası ve Dow hakkında o kadar çok soru geçiyordu ki nereden başlayacağını bile bilmiyordu.

“Senin babanla benim düşmanımız aynıydı, Noelle ama tabii ki o bunu asla bilemedi,” dedi Vitucci. Kafasının karıştığını oldukça net bir şekilde fark etmişti. “Evan’ın babasına karşı açılan dava sırasında, senin babanla ilgilenen polis memurlarından birine, hizmetlerimi oldukça indirimli bir fiyata sunmasını sağladım. Baban çok üzgündü ve bildiğin gibi teklifimi kabul etti.”

Evan derin bir nefes verdi. “Bana da aynısını yaptın,” dedi. “*Yardım etmek* için geldin ama aslında bilgi istiyordun.”

“Ayrıca bir bağlantı, evet. Ama sana duygusal olarak da yardım ettim, değil mi Evan?”

Evan, oldukça kararsız görünerek başka tarafa baktı. Bu adam ona *yardım etmişti*; Evan bunu Noelle’e söylemişti.

Evan’ı bu adamın kendisine yardım ettiğini kabul etmek zorunda kalmasından kurtararak, “O dönemde, dava sırasında babamdan ne istedin?” diye sordu Noelle. Aniden aklına, adamın elinden geleni yapmasına rağmen ondan zorla aldığı o itiraf geldi.

“Duruşma tutanaklarında yer almayan herhangi bir şey hakkında bilgi sahibi olmak istedim,” diye yanıtladı Vitucci. “Annen hakkında, düşmanlarımı alt etmeme yardımcı olabilecek küçük de olsa herhangi bir şey hakkında bilgi almak istedim.”

“Ama bunu elde edemedin,” dedi Noelle.

“O zamanlar, hayır. Ama baban, borçlarını ödemek için bazı aile yadigârlarını satmak zorunda kaldığında, onu Baudelaire’e gönderen kişi bendim. Baudelaire, onlara değerlerinden çok daha fazlasını ödedi. Yıllar sonra annene ait son eşyayı, yüzüğünü satmak için ona geri dönmek için sebebini bu olduğundan eminim. Baudelaire onun... sağlıksız görüldüğünü fark etti... Umutsuzdu. Gerçek şu ki bir rehber ihtiyacı vardı. Ama Baudelaire, mücevherini satın aldı ve sonra bana ulaşarak iletişime geçmemi önerdi.”

“Tedavi için.”

“Ona yıllık kontrol olduğunu söyledim ve bunu sorgulamadı. Belki ona göre bunun şans olduğunu düşündü. Çok ciddi bir sinir atağı geçiriyordu. Benden ilaçlar hakkında bilgi istedi. Önce konuşmamız gerektiğini söyledim. Onu aradığımda araç kullanıyordu. Ona kenara çekip kendine gelmesini ve sonra hemen buraya gelmesini söyledim. Fontane’nin oğlu Evan’ın kaybolduğunu duymuştum. Bay Meyer’in böyle huzursuz olmasının sebebi bu olabilir miydi? Zamanlama ilginçti. Her neyse.” Noelle’e baktı. “Baban, çıkamayacağı bir şeyin içine karıştığını söyledi. Çevrimiçi bir şey. Bir arkadaşına insanların incindiği bir siteyi *hack*lettiğini söylemişti. O zaman bunun *onlarla* ilgili olduğunu fark ettim. *Anlamıştım*. Ama söylediği tek şey buydu.”

Noelle ve Evan, babasının Evan’ın kaçırılmasından sorumlu olduğunu zaten öğrenmiş olsalar da bu gerçeğin teyit edilmesi, Noelle’in göğsünü sıkıştırdı. Babası, Evan’ı onların acımasız oyunlarından birinde kurban olmasını sağlamıştı. “Oyunlardan o zaman haberi yoktu,” dedi Noelle. “Babam, bir şey keşfettiğini söylediğinde... bunun... Evan’ın babasına, Fontane’e ve diğerlerine

TOM KOÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

ulaşmasını umuyordun... Bu, annenin ve kız kardeşinin ölümünün intikamını almak için bir şanstı.”

“Aferin, küçük tavşan. Ama bunu şansa bağlamazdım. Kendimi iyi bir konuma getirmiştin. Ama evet, bu benim şansımdı. Uzun, çok uzun bir süredir bekliyordum. Kan sporuna olan arzularını buraya taşımışlardı ve *giriş* fırsatı yakalamıştım.”

Evan derin bir nefes verdi. “Dow Maginn’i sen mi öldürdün?”

“Tabii ki. Kaçırılmıştın,” dedi Evan’a. “Bay Meyer, seni kafeste gördü ve yaptıklarından hemen pişmanlık duydu. Nefreti onu ele geçirmişti. O yüzüğü satarak özgürlüğünü satın almayı umdu ama tabii ki oyun böyle oynanmıyor. Öyle olsa bile on bin dolar o adamlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Tüm bu ayrıntıları ancak daha sonra bir araya getirebildim. Şaşırmadığını görüyorum, bu da senin de bazı şeyleri anladığın anlamına geliyor.”

Noelle yaşlar gözlerini yakıyor olsa da başını salladı.

“Fontane oyuna giriş yaptı ve başlangıçta kafeste bir yabancı görmeyi beklerken kendi oğluyla karşılaştı. Büyük patronlara ya da orta seviye patronlara gitti, çünkü orijinaler son derece korunaklıydı ve sadece yılda bir kez ortaya çıkarlardı. Ona oyunun zaten başladığını, bahislerin yapıldığını ve paranın ortaya konduğunu söylediler. Oyunu kimin yönettiğini unuttuğu için ona kızdılar. Fontane’nin babası çoktan ölmüştü ve onlar Amerika’ya göç ettiklerinde Fontane daha küçük bir çocuktu. Ancak Fontane’nin, bu adamların hoşuna gitmeyen yüksek profilli bir soruşturma ve dava olayına karışması, onun onları etkileme çabalarını boşa çıkardı. Bu sırada Evan için esaret başlamıştı. Oyuncular bahislerini yerleştirirken, karanlık günler de beraberinde geldi. Bazı esirler bu süre zarfında çılgılık atıp yalvarmış, saçlarını yemiş, kafalarını duvarlara vurmuşlardı. Tüm bunlar, oyuncuların ne kadar para ortaya koyacaklarını belirlemelerine yardımcı olan şeylerdi. Bu adamlara, bir hata yapıldığını nasıl itiraf edebilirlerdi? Onların gözünde *hiç kimse* olan biri, sisteme olan güveni ciddi şekilde tehlikeye atacak şekilde *hacklemiş* ve hepsini riske atmıştı. Böyle bir oyun oynamak için

sisteme olan güven en önemli unsurdur. Oyuncular, bir oyuncunun oğlunun seçildiğini duyunca tabii ki şaşırdılar. Ama bu da bir nimet haline geldi çünkü bazı suçların bedelini ödetmek için bir geri ödeme olarak kabul edildi. Bu da doğal olarak iç güvenliği sıkılaştırma-ya yardımcı oldu. Ancak babanla olan durumu telafi edebilmek için onun bir talepte bulunmasına ve Evan'ı kendisinin belirlediği yarışmacıyla eşleştirme isteğine izin verdiler. Fontane, Noelle'i seçti."

Noelle elini ağzına götürdü, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. *Tanrım, Tanrım. Bu, kötülüğün tanımıydı.* Başı dönüyor, kasları gerginlikten ağrıyordu. Yasının ağırlığı altında ezilmemesinin tek nedeni, Evan'ın onu ayakta tutmasıydı. Onun sağlam bedeni. Ondan yayılan sevgi ve destek.

Yaşadığı tüm dehşetler içinde babasının yaptıklarını öğrenmek onu neredeyse yıkmıştı. Babası, bulduklarını ihbar etmek yerine Dow'a Evan'ın adını vermiş ve bir sonraki yarışmacı olarak yazdırmıştı. Bir isim değiştirmek ve kaçırılma yerini ayarlamak yeterliydi. Evan'ı kaçıran düşük rütbeli adamların hiçbir fikri olmayacaktı. Onlar sadece kendilerine verilen emirleri yerine getiriyorlardı ve bildiklerine göre kaçırma olayı sorunsuz şekilde gerçekleşmişti. Oyuncuların bir şeylerin ters gittiğini anlamaları ancak oyuna giriş yaptıklarında olacaktı.

Dow'un onların sitesini *hack*lemesi kolay mı olmuştu? Eskiden elektrik şirketini *hack*leyen biri için kolay mıydı? Yoksa bu onun için zor mu olmuştu? Ne olursa olsun başarılı olduğu bir gerçektir. Gözlerini kapattı, önünde yüzlerce görüntü canlanıyordu. Babasının Evan'ı ekranda gördüğünü, Dow'a ulaşmak için umutsuzca çabaladığını hayal etti. Evan'ı o kafesten çıkarmak, yaptığı hatayı düzeltmek için bir miktar maddi avantaj sağlamak umuduyla elindeki tek değerli şeyi sattığını, en sonunda da kendi kızının orada olduğunu öğrendiğinde kalp krizi geçirerek öldüğünü düşündü.

Göze göz, dişe diş.

İntikam için birbirlerinin çocuklarını feda eden iki adam.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Noelle, “Dow’u neden öldürmek zorunda kaldın?” diye sordu. Sesi ifadesizdi. Şoka mı giriyordu? Belki. Ama bu duygusal uyuşukluk bir nimetti.

Vitucci iç çekti. “Oturum açtığı bilgisayara ihtiyacım vardı, bu yüzden onu ziyaret ettim. Sonrasında, Dow’un adımı polise vereceği ya da yaptıklarını itiraf etmek için onlara gideceği riskiyle karşı karşıya kalamazdım. Onu öldürdüm, evet ama örgüt çok daha kötü şeyler yapardı. O karmaşık oyunlarını *hack*leyen adamı bulduklarında intikamlarını nasıl alacaklarını hayal etmenize gerek yok.”

Noelle’in sırtına bir ürperti yayıldı. Hayır, hayal etmesine gerek yoktu. Ama aynı zamanda, bu adamın Dow’a hızlı bir ölüm vererek ona iyilik yaptığı düşüncesine de katlanamıyordu.

“Baban kalp krizi geçirdiğinde, evine gidip dizüstü bilgisayarıyla fotoğrafları aldım. Durumu tam olarak anladığımda, oynayabilmek için gereken sponsor olacak adamı ziyarete gittim: Fontane. Sonuçta, sıradan bir aptalı kolayca içeri almazlar.” Gülümsedi ve bu da diğer gülümsemeleri kadar huzurluydu.

“Sponsor mu?” diye sordu Evan. “Babam mı? Ama neden? Senin için kefil oldu çünkü ona karşı elinde kanıt vardı?”

“Hayır. Benim için kefil oldu çünkü geçmişte ona bir iyilik yapmıştım ve Reno Polis Departmanı ile bağlantım vardı. Birçok erişimim bulunuyordu. Noelle’in babasına karşı açılan davada kanıtları saklamıştım. Bana rüşvet vermesine izin vermiştim.”

“Ne?” diye soludu Noelle. “Babamı kurtardığını sanıyordum. Neden? Fontane için kanıt saklamak neden?”

“Kendime yardım ediyordum, Noelle.”

“Ama... eğer ona karşı kanıtın varsa, bunu onu tutuklatmak için kullanabilirdin.”

“Kullanabilirdim ama Fontane’i ortaya çıkarmak, kendimi de ortaya çıkarmak anlamına gelirdi. Ve aklımda daha büyük bir hedef vardı.”

Noelle ıgılık atmayı düşündü. Bir oyun. Hepsi bir oyundu ve Vitucci farklı da olsa yine de bir oyun oynuyordu.

Vitucci devam etti. “Bay Meyer ile bir seansta oyuna dair bilgileri nasıl öğrendiğimi Fontane’e açıkladım. Ona, daha önce yaptığım gibi ödeme almayı kabul etmekle kalmayıp oynamak istediğimi de söyledim. Bu bana çekici gelmişti. O zamana kadar Dow ve Bay Meyer zaten ölmüştü. Temizlenmişlerdi. Ya da öyle sandılar. Ve böylece, ikinizi de kurtarmaya yardımcı olmak için onların geniştir ağındaki diğer iflas etmiş oyuncu olarak, oradaydım.”

Evan tek elini saçlarının arasından geçirdi. “Bu lanet canavarları nasıl buluruz?” diye sordu. “Hepsini. Polis teşkilatında arkadaşlarım var-”

“Benim de var, Evan. Beni duymadın mı? Ben polis teşkilatındaki arkadaşınıam. Yine de yıllar boyunca sahte sadakatimi kanıtlamak için birçok iyilik yaptım. Dosyaları yok ettim, kanıtları sakladım. Hepsi nihai bir amaç uğruna ama yine de...” Omuz silkkti. “Yetkililere karşı güven sorunlarım varsa, nedenini anlayışla karşılırsınız.” Profesör saatine bir kez daha göz attı ve ardından masasında duran bir uzaktan kumandaya işaret etti. “Bana son bir iyilik yapabilir misin, Evan?”

Evan yine tereddüt etti ama sonra masaya doğru yürüyüp eğildi. Uzaktan kumandayı aldı. “Orada,” dedi Vitucci, masanın yanında açık duran dizüstü bilgisayarda bazı düğmelere bastı ve ardından oturdukları yerin karşısındaki televizyon ekranına başıyla işaret etti. “Lütfen aç.”

Evan, Noelle’e baktı. Noelle gözlerinin onunki kadar büyümüş ve şaşkınlıkla dolu olduğunu hayal edebiliyordu. Noelle’e hafifçe başını salladı ve nefesi rahatladı. Birlikteydiler. Her şeyi halledebilirlerdi. *Ortaklar.*

Evan, uzaktan kumandayı televizyona doğrultup açma düğmesine bastı. Ekran bir anda canlandı. Noelle, ilk başta neye baktığını anlayamadı. Evan, alçak bir sesle küfrederken daha yakına eğildi. İki de yerlerinden kalktı ve sanki sessiz bir şekilde çağırılıyormuş

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

gibi ekranın önüne doğru yürüdüler. Ekranda bir oda görünüyordu. İçinde iki kafes vardı. Biri küçük bir çocuğa, diğeri yaşlı bir adama aitti. Noelle hareketsiz kaldı. Boğazında yükselen bir çığlığı bastırmaya çalışırken gözleri dehşetle açılmıştı. Ama sesi dışarı çıkarmaya cesaret edemedi.

“Bir yetim yankesici, sadece kendi iradesiyle, suçluların yönettiği bir kasabada hayatta kalmaya çalışıyor,” dedi Vitucci. Gözleri genç, zayıf çocuğa kaydı. Sadece bir çocuktur. Bir hıçkırık Noelle’in boğazında düğümlendi ve titrek bir nefes verdi. “Sınır muhafızı olan bir adam, o kasabada yaşadığı sefil ve yoksul hayatta âşık olduğu kadının kızıyla birlikte sınırı geçmesini sağlamak için yalvarışlarını göz ardı etti. O zamanlar kanunları takip etti, bu yüzden kadın kendi işini kendi halletmeye çalıştı ve sınırı geçmeye çalışırken öldü. O da kendini suçluyor. Şimdi yasaların tamamen dışında yaşayarak ve içki içerek kendini öldürmeye çalışıyor. Onun için.” Noelle, yaşlı adamın kanayan bileğine bir kumaş parçası sardığını gördü. Eli yoktu. *Tanrım.*

Birkaç dakika daha ekrana baktılar ve her çarpıcı detayı incelediler. Üstte iki isim vardı: Tetikçi ve Golyat. Açıkça, kafeslerdeki iki kişiyi ifade ediyordu. Noelle’in midesi bulandı. Onlara, sirk hayvanları gibi isim vermişlerdi. Midesindeki bulantıyı zorla yutarken kendini bayılacak gibi hissediyordu.

Bunu anlamak çok zordu ve tüyler ürpertici derecede tanıdıktı. *Bizim oyun isimlerimiz neydi? Siz canavarlar bize nasıl hitap ettiniz?* Boğuk bir çığlık attı, Evan’a döndü. Evan, kollarını onun etrafına sarıp acı ve öfke dolu bir ses çıkardı. Yayın canlıydı, Vitucci’nin bilgisayarından yayınlanıyordu. O iki kişi şu anda kafeslerdeydi. Evan, ona sarılmayı bıraktı ve diğer yöne, Vitucci’ye doğru döndü. Noelle de döndüğünde eliyle ağzını kapadı.

Vitucci gitmişti.

Bakışları masasına kaydı. Kız kardeşinin elmasının durduğu mücevher kutusu da gitmişti.

BÖLÜM KIRK ALTI

Caspar, papyonunu düzeltmek için birkaç saniye duraksadı ve ardından elinin tersiyle paslı çelik kapıyı tıklattı. Kapı, ifade-siz bir genç adam tarafından açıldı. “Davetiyeniz var mı, efendim?”

Caspar, ceketinin iç cebinden adamın arzuyla baktığı, değerli davetiyeyi çıkarıp sessizce görevliye uzattı. Görevli, uzun bir süre davetiyeyi inceledikten sonra geri verdi. Caspar adamı tanıyordu. Bu adam, özgürlüğe çok yaklaşmış olan o yaşlı fahişeyi sırtından vurmuştu. Adam, Caspar’a kollarını açmasını işaret etti ve Caspar bunu yaptığında onu üstünlük aradı. “İyi akşamlar, efendim.”

Metal dedektörden geçerken, “Öyle olmasını umuyorum,” diye mırıldandı Caspar. Çoğunluğu beton olan geniş bir alana girmişti. Nerede olduğunu bilmiyordu. Belirtilen noktadan alınmış, gözleri bağlanmış ve buraya getirilmişti. Aruk her neresiyse... Tek bildiği, Reno’da bir yerlerde olduğuydu. Anlaşılan, orijinaler uzağa gitmek istememişlerdi.

Derin bir nefes alıp ardından org müziği ve sohbet seslerinin geldiği kemerli kapıya doğru ilerledi. Bu gece için sekiz uzun yıl sabretmişti. Tüm bu oyuncularla aynı yerde olmak için. Fedakârlık yaparak, küçük intikamların hayata geçme fırsatlarından vazgeçmişti çünkü hepsini *istiyordu*, sadece birini değil. Işıklar kapandığında diğerleri geri dönecekse, bir ya da birkaç tane hamamböceğine vurmanın ne anlamı vardı ki?

Evet, bu gece burada bir görevi vardı ama önce... biraz bunun tadını çıkaracaktı. Yavaşça nefesini verdi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Nihayet sadakatini kanıtlamış, güvenlerini kazanmıştı. Ya da belki de onu öldürmeyi planlıyorlardı. Sonuçta oyunu pek çok kez kazanmıştı. Diğer oyuncular rahatsız olmuştu. Ayrıca şüphelenmişlerdi. Hile yapmamış, onların kurallarına göre oynamıştı. Sadece zekâsıyla ve diğer yarışmacıların yardımıyla kazanmıştı ama yine de genel olarak çok az *kazanan* olmasına rağmen diğerlerinin memnuniyetsizliğini fark etmişti. Zaferlerin tamamını elde etmeyi tercih ediyorlardı. Kendilerinden çok daha aşağıda gördükleri kişilerin kaçıp gitmesini izlemek -ya da her zaman olduğu gibi kaçmaya çalışmalarını izlemek- hazmetmesi zor bir şeydi. Öyle adamlar böyle bir acıyla baş etmekte güçlük çekerlerdi.

Bu düşünce adamı gülümsetti ve ilerideki kutlamaya doğru yönelmesine sebep oldu.

Evan ve Noelle'e, hayatını insanlarla ilgili ipuçları toplayarak geçirdiğini anlatmıştı. Bu, bir zamanlar hayatta kalmasına yardımcı olmuştu. Sonrasında hastalarına aydınlatıcı terapi sunmasına, öğrencilerine ilginç dersler vermesine ve hatta polise suçları çömede yardımcı olmasını sağlamıştı. Kendini *sıradan bir* Koleksiyoncu olarak değil, *belirli bir* Koleksiyoncu olarak görüyordu. Bir kişilik. Çünkü bu, bir zamanlar kullanılmış ve mağdur edilmiş o çaresiz çocuktan kendini ayırmasına imkân tanımıştı. Annesinin yerde kan kaybederek öldüğünü ve kız kardeşinin parçalara ayrıldığını izleyen çocuk. Evet, kendine zihninde ve başkalarının dilinde birkaç farklı isimle hitap etmişti. Fakat bu gece... bu gece tekrar Caspar'dı. Fakat bu sefer çaresiz değildi. Hayatta kalmayı başarmış, yıllar içinde çaldığı mücevherlerle ceplerini doldurmuş o mahvolmuş çocuk değildi. Sonrasında Baudelaire, bu mücevherleri satmasına yardımcı olmuştu. Onu zengin etmişlerdi.

Odaya adım attı. Bach'ın sol Minör Füg'ü yükseliyor, kahkahalar ve ortadaki şampanya fiskiyesinin sesi hoş bir şekilde yankılanıyordu. Düz duvarlar ve beton zemine rağmen burada zenginlikler

vardı; bu tür adamların çevresinde bulundurmaya sevdikleri, dünyanın dört bir yanından gelen eşsiz lüksler. Fransız ve İrlanda kristalleri, Alman sofra takımları, Myanmar'dan gelen ipek masa örtüleri, İngiliz gülleri ve Japon orkideleri. Dünya, onların oyun alanıydı ve onlar için hiçbir şey ulaşılamaz değildi. Bu adamları yeterince iyi tanıyordu; akşam bitmeden her şeyi büyük bir zevkle yok edeceklerini biliyordu. Her şeye sahip olmanın ötesinde gücünün olduğunu gösteren ne vardı?

Yıkım. Gerçek krallar sadece işgal etmezlerdi. Yağmalarlardı da.

Partinin üzerinde asılı duran kafeslerdeki altı kadının ten renklerinden, onların da hem yakın hem de uzak yerlerden getirildiğini görebiliyordu. Sonunda kral ve sarayı, ders almışlardı. Belirli bir coğrafi bölgeden insanları kaçırmak, zamanla sorun yaratmaya başlamıştı.

Onları da yok edeceklerdi. Ne de olsa bu bir gelenektir.

Caspar yukarı bakınca saçları siyah ve dağınık olan genç bir kıızı gördü. Yarı açık, uyuşturulmuş gözleriyle ona bakıyordu. Çıplaktı, elleri bağlanmış ve ağzı bantlıydı. Üzerine dolanmış mücevherler, yansıyan ışıktaki parıltıyordu.

Ah, her şeyin başladığı yere bir gönderme... Bu canavarların ne kadar nostaljik olabildiği şaşırtıcıydı.

Güzellik ve şiddetin birleşimi. Bu onların *ambrosia*'sıydı ve onlar bunu tüketiyorlardı. Oburların yaptığı buydu.

Onca yıldır bu şekilde yapmışlardı; sayıları çoğaldıkça, durdurulmaları da o kadar zorlaşıyordu. Her sapkınlık eylemi, onları giderek daha duyarsız hale getiriyordu. Bu nedenle, sonucunun asla kesin olmadığı, kurbanlarının iradelerine dayanan kanlı bir oyun yaratmışlardı; bu, onların kontrol edemediği tek şeydi çünkü dünyanın geri kalanında her şey onların elindeydi.

* Yunan mitolojisine göre yedikçe ölümsüzlük verildiğine inanılan madde.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

Caspar, kızıdan bakışlarını kaçırdı. *Dayan*, diye düşündü. *Eğer kartlarımı doğru oynadıysam, belki bir kurtarıcın olabilir.* Tabii bu biraz da ona bağlıydı. Kendi kendini kurtaracak kadar cesur değil-sen, kimse seni kurtaramazdı. Bu dersi iyi öğrenmişti.

Buraya bunun intikamını almak için gelmişti.

İntikam demişken... işte oradaydı. Her şeyi başlatan kişi, yaşlı Dedryck. *Kral*. Onca zenginliğine rağmen çok yaşlanmıştı. Tekerlekli sandalyede oturan solmuş bir ceset gibi görünüyordu, smokini kemikli vücudunda sarkıyordu ve kucağına bir battaniye örtülmüştü. Sırtı kamburlaşmıştı ama seyrek saçlı başı dikti ve Caspar'a dikkatle bakıyordu, boncuk gözleri ona odaklanmıştı. Yaşlı adam onu bu kadar uzaktan bile görebiliyor muydu? Öyle görünüyordu.

Garson, üzerinde soluk altın renkli şampanya kadehleri dolu bir tepsiyle yaklaştı. Hafifçe eğilerek tepsiyi uzattı. Kılığı kusursuzdu; Caspar bile onu zar zor tanımıştı. Doğum lekesini de başarılı bir şekilde kapatmıştı, fark edilmiyordu. "Efendim?" Garson serçeparmağı kadehlerden birine doğru çok küçük bir hareket yaptı. Caspar kadehi aldı. *Ne kadar güzel.* Yanılmıyorsa Baccarat'tı. Garson uzaklaştı.

"Bay Vitucci." Caspar, o isme doğal bir şekilde tepki vererek döndü. Sonuçta, bu isimle yaşadığı süre, diğerinden daha uzundu.

Bir adam ona doğru yaklaşarak sırtına vurdu ve derin bir kahkaha attı. "Güzel bir dokunuş," dedikten sonra Caspar'ın ceketine iğnelenmiş kâğıt gelinciği işaret etti. "İronik." Adam gülümsediğinde Caspar da aynı şekilde karşılık verdi.

"Kesinlikle," diye onayladı Caspar.

Odanın arkasındaki kafeste bulunan bir kadın, ağzındaki tıkaçın içinden boğuk bir çığlık attı. Aşağıdaki adamlar, zayıf feryada kahkahalarıyla karşılık verdiler.

Kadın onlar için bir hiçti. Hatta bundan bile daha aşağıdaydı. Kaybolduğunda kimsenin özlemeyeceği, hikâyelerine kimsenin

kulak asmayacağı kişileri seçiyorlardı. Bu adamlar, hiçbir şeyin ortaya çıkmadığından emin oluyorlardı. Zaten çok azı yaşıyordu, bu yüzden inanılmayacak kadar uçuk, benzer hikâyelere sahip bir avuç dağınık deli varsa kimin umurunda olurdu ki? Polislerin kesinlikle değildi. Bunu garanti altına almışlardı.

“Bu gece senin gecen değil, Vitucci,” diye fısıldadı adam. Ona doğru eğilince büyük göbeği önden gidip Caspar’a çarptı. “İçlerinden biri tek elini kaybetmiş.”

Caspar şampanyasından uzun bir yudum alırken ilgisizce mırıldandı. Acaba bu, yıllar önce Noelle’in bekâretini alan yaşlı adam mıydı? O adam da aynı fiziğe sahipti. Adam, kendi kadehini bir yudumda bitirdi. *İşte böyle, seni iğrenç domuz. Tek dikişte bitir.*

Garson, şampanya dolu başka bir tepsi sunarak yanından geçti. Caspar, kadehini boşaltıp bir tane daha aldı, yaşlı adam da aynısını yaptı. “Onlar için işlerin bu kadar kötü görünmesi *neredeyse* utanç verici,” dedi adam.

Caspar gülümsedi. “Neredeyse,” dedi. Adam ağır ağır uzaklaştı. Caspar etrafına baktı. Burası her bankacılar, politikacılar, çeşitli kurumlardan üyeler ve güçlü avukatlarla doluydu. Temsil ettikleri para miktarı, milyarlarla ifade ediliyordu. Her şeyden sıyrılacaklarını düşünüyorlardı.

Ama bir şeyi gözden kaçırmışlardı. Sonunda hep öyle olurdu çünkü kendilerini yenilmez sanıyorlardı.

Artık kendine Leonard Sinclair adını veren adam, Dedryck’in yanında durmuş, odanın karşısından onu izliyordu. Caspar, kadehini Leonard’a kaldırdı. Karşısında duran Fontane, bir hâkimin şımarık oğlu ve bir zamanlar kız kardeşine tecavüz eden adamdı. Caspar’ın çaresizce bağlı olduğu sırada, Fontane onun boynundan kolyesini koparmıştı. Hatırladığı kadarıyla Fontane, sapkınlıklarına oldukça kolay uyum sağlamıştı. Şimdi ise hâlâ Caspar’ı tanıamamıştı. Onu ölü bildikleri ve geçmişte Caspar kimseye görünmeyen

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

birisi olduğu için bu şaşırtıcı değildi. Caspar, Fontane'in kız kardeşinin elmasını sakladığı tahminlerinde haklı çıkmıştı. O piç kurusunun, kendini ne kadar dokunulmaz hissettiğini hatırlamak için ara sıra bu elması çıkardığını düşünüyordu.

Fontane, karşılık olarak kadehini kaldırdı. Caspar, adamın neden kadeh kaldırdığını çok iyi biliyordu. Vitucci'nin gece bitmeden öleceğini umuyordu. Belki de bu umut iyi bir temele dayanıyordu. Ama Fontane'in henüz bilmediği çok şey vardı.

Oda hafifçe karardı ve partiye bir sessizlik çöktü; odanın etrafındaki ekranlar birer birer canlandı. Final sahnesi gelmişti.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Grim, dişlerini kullanarak gömleğinin kolundan yaptığı geçici bandajı bağlarken acının kolunun tamamına yayıldığını hissetti. Derin bir nefes aldı.

Kolunun ucu görününce başı döndü. Lanet olası eli gitmişti. *Ama o odadan sağ çıkmayı başardın. Sadece bir el gitti. Hem de sağ elin.* Babası, Grim ne zaman sol eliyle yazsa onu döverdi, bunun Grim'in aptal olduğunu gösterdiğine inanırdı. Evde babasına boyun eğmişti ama okulda ve evden taşındıktan sonra ona meydan okumuştı. *Al bakalım, piç kurusu. İtaatsizlik sonunda işe yarıyor,* diye düşünürken manik kahkahasını zor bastırdı.

Cedro'yu terk etmemiştir. Zaten mesele de buydu. Çocuğun yüzünden yaşlar süzülüyordu ve onları silip gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu. Grim hâlâ ağlama yeteneğine sahip olacak kadar duygusuz hale gelmemesine memnundu. Hiçbir şey hissetmemenin ne demek olduğunu biliyordu. Böyle yaşanmazdı. Bu yüzden kaçırılmadan önce intihar etmek üzereydi.

Bazıları, şu anda hayatta kalmak için bu kadar mücadele etmesini ironik bulabilirdi.

"Cedro," dediğinde çocuk başını çevirdi ve gözleri Grim'in sarırlı koluna bakmamaya çalışarak onun gözlerine dikildi. Gri kumaşın içinden kan sızıyordu. Son birkaç saat içinde çok fazla kan kaybetmişti. *Yı şimdi ya da hiç.* Onlara gereken tüm araçlar verilmişti. Bilinmeyen bir kişi tarafından gönderilen mesajları almıştı. Bu mesajların hile mi, yoksa yalan mı olduğunu bilmiyordu am

TOM KUÇUK
YAĞMUR DAMLALARI

denemeleri gerekiyordu. Sol elini kaldırıp haç çıkardı. Cedro yavaş bir nefes verdi ama sonra çenesini kaldırdı. İşareti anlamıştı.

Grim uzanıp uyumaya çalıştı. Gelecek olan için dinlenmeli-ri gerekecekti. Hayalet elinde şiddetli bir acı vardı ve yanağından bir ter damlası süzüldü. Sıcak ve yapış yapış hissediyordu. Gözleri, kafesinin parmaklıklarından birine sarılı gelinciğe takıldı ve kızını düşündü; odaklandıkça yüzü daha da netleşiyordu. Kendisine uzun süredir onu hayal etme izin vermemişti. Şimdi ise yüzünü küçük kafesinin her köşesinde, kendisine işkence ettikleri odada ve Cedro'nun, bölünmüş dünyalarının ötesinden ona bakan gözlerinde görüyordu.

Poppy.

Buradan çıkarsak, seni ve kardeşini evlat edinmeye çalışacağım, Cedro. Neden olmasın? Birine ihtiyaçları vardı. Neden o kişi ben olmayayım? Neden olmasın? Berbat hayatından geriye kalanlarla bir şeyler yap, Grim. Hatalarını telafi edecek bir şeyler. Bu düşünce ona umut, uğruna çaba göstereceği somut bir şey veriyordu. Bir amaç ve hayal. Artık zar zor hatırladığı iki şey...

Uyuduğunu sandı ama pek emin değildi. Ama kapının açıldığını ve aynı adamın odaya girdiğini fark etti. Grim kendini doğrulttu, adam Cedro'nun kafesinin önüne geldiğinde Cedro'nun gözleriyle buluştu. "Kiralandın."

İşte başlıyoruz. Onu herhangi bir şekilde huzursuz etmemek için Cedro'ya bakmadı. Çocuk ağlamaya başladı ama bu sefer ağıtları sahteydi. Büyük hıçkırıklarla, yalvarıyor ve dileniyordu. "Çık yoksa sana şok veririm," dedi adam.

Cedro başını öne eğdi, omuzları bir daha sallandı. "Bekle," derken arkasına uzanarak son naneli şekerini aldı. "Lütfen."

Adam biraz şaşırılmış göründü ama sonra yavaşça gülümsedi. "Tabii," dedi. "Son akşam yemeği. Afiyet olsun."

Cedro, adam geri çekilirken omuzlarını öne eğdi ve yavaşça dizlerinin üstünde kafesin önüne doğru süründü. Ayağa kalktı ve şekeri yavaşça açıp ağzına koyup derin bir nefes aldı. Adam başını salladı ve Cedro yürümeye başladı ama aniden durdu, ellerini boğazına götürdü.

Grim kafesinin önüne hareket etti. "Cedro!"

Şok tabancalı adam Cedro'nun yüzü kıpkırmızı olurken bir adım geri attı, Cedro ellerini bir kez daha boğazına götürdü.

"Tanrım! Boğuluyor. Ona yardım et!" Grim bağırıyordu. "Sırtına vur!"

Gardiyan tereddüt etti ama sonra öne doğru bir adım attı, yumruğuyla Cedro'nun sırtına tekrar tekrar vurdu.

Cedro'nun adamın cebinden anahtarı aldığını Grim bile fark etmedi. Bir anlığına gerçekten alıp almadığından bile şüphe etti. Ama sonra Cedro derin bir nefes aldı ve ellerini indirip omuzlarını gerdi. Gözyaşları kızarmış teninden süzülüyordu. Bir nefes daha aldı, sonra bir nefes daha ve ayağını dua diliyle anlaştıkları işarete doğru hafifçe çevirdi.

Grim ağlamak istedi. Neredeyse ağlayacaktı da. Boğazı gururla dolu bir hıçkırıkla o kadar dolmuştu ki onu yutmakta zorlandı. *İşte bu. İşte benim cesur oğlum. Aferin Cedro.*

Bir nefes daha aldı, dikleşti ve duruşunu sağlamlaştırdı. Bir adım atılmıştı ama daha gidilecek çok yol vardı.

Adam, Cedro'nun sırtına son bir kez vurdu ve uzaklaşmaya başladı. O sırada Cedro dönüp elini başının üzerine kaldırdı. Öfke genç yüzünde filizlenirken elini gardiyanın atardamarına doğru hızla indirdi.

Bir şansın var, Cedro. Sadece tek bir şans.

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Caspar kasları gergin olsa da haftalar boyunca koreografisini yaptığı dansı izlerken göğsünde bir gurur parıltısı hissetti. Dansçılarından birinin elinin eksik olacağını öngörmemişti, fakat yine de mükemmel bir performans sergiliyorlardı. Oda sessizliğe bürünmüştü, yaşlı Dedryck'in hırıltıları bile bu sessizlikte net bir şekilde duyuluyordu.

“Vay canına, etkilendim,” dedi bir adam.

Kesinlikle etkileneceksin.

Bir zamanlar Penelope adında bir kızı olan ve ona Poppy diyen Grim, Cedro'nun kafesini açmasının ardından fırladı ve ızgaralı kapının düşmesini izledi. Her oyunun ayrıntıları farklıydı. Kafesler eşsizdi. Odalar beklenmedikti. Bu, Caspar'ı sürekli tetikte tutmuştu. Cedro, kanlar içinde yatan gardiyanın üzerinden adımını attı. Kusursuz şekilde hedef almıştı. Keskinleştirilmiş teneke düdüğü, doğrudan ve derinlemesine damara saplanmıştı. Cedro onu aşağı doğru sürükleyerek damarını yırtmıştı. Düdüğü kullanabilmek için gardiyana yaklaşması gerekiyordu ve nasıl yapacağını çözmüştü. Gardiyan saniyeler içinde kan kaybından öldü. Caspar, “Mükemmel,” diye düşündü. *Birkaç adım daha ve o odadan kurtulacaksınız.*

Odanın dışından kilitli olan kapıyı Cedro ve Grim açmaya çalışırken, odadaki fısıltılar artmaya başladı. Erkeklerden oluşan kalabalık, onların başarılı olup olmayacağını izlerken heyecan ve inançsızlık dolu yorumlarla uğulduyordu. Caspar, sırtını duvara yaslayarak izledi. Ortağı kilidi açmayı başardığında, odadan

kaçışlarını ve ardından koridorda koşmaya başlamalarını takip etti. Bir gardiyan peşlerine düştü ama Cedro ve Grim, mermilerden kaçınmak için zikzak çizerek ilerlediler. Grim, “*Dön,*” gibi bir şey mırıldandı ve ikisi birden şaşkına dönmüş gardiyana saldırdılar. Grim sadece tek eliyle savaşıbiliyordu, ikisi de zayıf düşmüştü. Ancak birlikte hareket edişleri, bu duruma önceden çalışmışlar gibi bir etki doğuruyordu. Odadaki uğultu daha da yükseldi. Erkekler, içkilerini yudumlayarak eğlenenin tadını çıkarıyordu. Bazıları, doğru bahis oynamış olmanın keyfiyle kutlama yapıyordu. Diğerleri ise nefretle doluydu, bu yüzden bir dikişte bardaklarını boşaltıyordu.

Şanslar, iki yarışmacının kaçışını başarıyla gerçekleştireceğine bahis oynayanların lehine dönmüştü.

Grim ve Cedro gardiyanı alt edip silahını ele geçirdiler. Cedro gardiyanın üzerine eğildi ve bir kez ateş etti. İkinci atışta hiçbir şey olmadı. Silahta sadece beş tane mermi vardı. Her şeyin bir kurallı bulunuyordu. Yine de Cedro’nun tek atışı bile yeterli olmuştu. Gardiyan ya ölmüştü ya da ölmek üzereydi. Cedro boş silahı fırlattığında tekrar dönüp çıkışa doğru ilerlediler.

Caspar ekrandan, kapıya ulaşmak üzere olduklarını görebiliyordu. Göğsünde yükselen umut ne kadar büyüktü? *Neredeyse vardılar. Neredeyse özgürler.*

Bir anlık endişe yaşadı, sadece kısıcık bir an. Ama sonra ekranda bir dizi statik çizgi belirdi, görüntü kararıp tekrar geldiğinde ekranda artık *onlar* vardı. Şok sesleri odanın dört bir yanında yankılanırken, yanında duran bir adam aniden boğazını tutarak boğulmaya başladı.

Caspar’ın önünde duran başka bir adam da aynı şeyi yaptı ve on saniyeden daha kısa bir süre içinde adamların çoğu, ağızlarından köpükler saçarak yerde nefessiz kalmış şekilde kıvranmaya başladı. Caspar, yüzündeki doğum lekesini gizleyen garsonla, onun

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

kardeşi sayılan kişiyle, Gervais Baudelaire ile göz göze geldi ve hafif bir tebessüm etti.

Caspar, Grim ve Cedro'nun tutuldukları binanın kapısından dışarı fırladıklarını izleme şansına sahip olamamıştı ama onların o anda yaşadığı özgürlüğü hayal etmek için bir saniye duraksadı ve derin bir nefes aldı. *Koşun. Koşun. Bu deneyimi alın ve sizi daha iyi yapmasına izin verin. Daha güçlü olsun. Tıpkı Evan ve Noelle gibi.*

Eşleşen kırmızı elmasları, kurye aracılığıyla Baudelaire'e göndermişti. Şu anda onları teslim alıyor olmalıydı. Caspar'ın ne demek istediğini açıkça belirtmesine gerek kalmadan Baudelaire onunla ne yapacağını bilecekti; kendilerini bir yabancı için feda edecek kadar özverili olanlara bu serveti paylaştıracaktı. Böyle bir seçime ilham veren nitelik oldukça nadirdi. *İki kırmızı elmas kadar nadir.* Ki bu da onların daha kolay bir yaşam sürmelerine yardımcı olacaktı.

Şimdi daha fazla adam, bir saat önce dağıtılan bardakların içine karışmış zehirden dolayı yere yığılıyordu. Boğazlarını sıkıyorlardı ve yüzleri iğrenç bir mor renge bürünüyordu. Korkunç bir ölümdü. Ama yeterince korkunç değildi.

Yine de idare ederdi.

Kafesteki kadınlar bağılıyor ve parmaklıklara vuruyorlardı. Biri onları alçaltan düğmeyi çevirmiş olmalıydı çünkü kafesler inmeye başlamıştı. *Siktir.*

"Caspar!" Gervais tam zamanında bağırdı, böylece Caspar eğilip can çekişen Fontane'nin salladığı biftek bıçağından kıl payı kurtuldu. Fontane'nin ağzından yeşil köpükler akıyordu, gözleri öyle büyümüştü ki neredeyse patlayacak gibiydi. Caspar'ın adının anılması, Fontane'nin gerilmiş olan gözlerini daha da genişletti. Bu şaşkınlık, Caspar'ın bıçağı ondan kolayca almasını sağladı. Caspar yumruğunu geri çekip Fontane'nin yüzüne tekrar tekrar vurdu. Adam acı içinde inlerken burnundan kan fışkırıyordu. Fontane, çeşitli lezzetler ve şimdi boşa gidecek olan et bıçaklarıyla dolu bir

masanın üzerine düşene kadar Caspar onu defalarca yumrukladı. Caspar eğildi ve Fontane'nin kulağına iki kelime fısıldadı. "Evan için." Sonra bıçağı boğazından geçirip gözlerindeki yaşamın sönüşünü izledi. Fontane'nin dilinde zehir vardı, ama asıl zehir ruhuna işlemişti. Oğlunun onun bozuk mirasını taşımayacağını biliyordu. Mirası burada, onunla birlikte kuruyup yok olacaktı.

Caspar'ın çevresindeki sesler daha da yükseldi, acı ve ölüm çığlıkları birbirine karışıyordu. Çırpınan iblerin sesi... Sonuna kadar izlemek istiyordu. Ama kafesteki kadınların yardıma ihtiyacı vardı. Gervais yaklaşıırken, "Onları çıkar ve sonra git," dedi.

"Senin için geri döneceğim," dedi Gervais.

"Hayır," diye cevap verdi Caspar. "Çok riskli. Bunu konuşmuşuk."

"Ama bizimle buluşacaksın, değil mi? Orada olacaksın?"

Caspar, onun omzunu sıkarak, "Onlara yardım et, kardeşim," dedi.

Gervais duraksadı. O, hayatının neredeyse tamamında vardı. Caspar'ın kendisine söylemediği şeyi hissetti. "Onlara yardım et," dedi tekrar, gözlerinin içine baktı ve ona başını salladı.

Kafesler zemine inmişti ve kadınlardan birkaçı inleyip omuzlarıyla parmaklıklara vuruyorlardı, özgür bırakılmak için yalvarıyorlardı. Gervais'in bakışları Caspar'ın üzerinde bir süre daha durdu, ardından en yakın kafese doğru ilerledi. Son bir görevi daha vardı: Masumları serbest bırakmak.

Bu gece, bir önceki gibi bitmeyecekti.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

Noelle, kendisi ve Evan'ın yaptığı gibi kafeslerinden kaçan ve onları kovalayan gardiyanı öldüren iki adamı izlerken vücudunu sarsan hıçkırıkları zar zor kontrol ediyordu. Evan sessiz ve hareketsiz durarak kolunu Noelle'in vücuduna dolamıştı, bakışlarını ekrandan ayırmıyordu.

Evan, Aria'yı aramıştı ve Noelle şimdi sirenlerin yaklaştığını duyabiliyordu. Ama oradan ne yapabilirlerdi ki? Onlarla birlikte çaresizlik içinde korkuyla izlerler miydi? İki adamın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Ama serbesttiler. Güvendelerdi. Noelle, kendi deneyimlerinden biliyordu. Oyunu kazanmışlardı.

Ayrıca kafeslerdeki çıplak kadınların tavandan asılı olduğu yerde olduklarını ve smokinli bir sürü adamın zehirlenmiş gibi boğazlarını sıkarak yere yığıldıklarını da bilmiyorlardı.

Evan, neler olup bittiğini kaydederken elleri titriyordu. İzledikleri canlı yayının, sona erdiğinde bir yere kaydedilip kaydedilmeyeceğini veya sonsuza dek kaybolup kaybolmayacağını bilmiyorlardı. Bu yüzden her adamın görüntüsünü yakaladıklarından emin oluyorlardı. Hem yerde kıvrananlar hem de ölmüş olanlar. Bu onların *sigortasıydı*. Onları kafeslere hapseden, ikisini ve diğerlerini kurban etmek, işkence çekirtmek için para ödeyen adamlar bunlardı. Üstü örtülemezdi. Karanlıkta ne olduysa aydınlığa çıkacaktı. Buna emin olacaklardı.

Evan, polisler konuta baskın yaptığında bile ekranı kaydetmeye devam etti. Sonra bir adamın, garson üniforması giymiş bir adamın,

Noelle'in ne olduğunu anlamadığı bir aletle kilitleri birer birer açmasını izlediler. Adam, kafesteki çıplak kadınları serbest bırakıyor, onları çözüyor ve ağızlarındaki tıkaçları çıkarıyordu. Bu sırada arkalarındaki adamlar kasmaya, krizler geçirmeye ardından birer birer yere yığılmaya devam ediyorlardı. Garson, kadınları kafeslerinden çıkarırken yüzünü kameradan uzak tuttu, bu yüzden onu göremedi. Daha sonra hep birlikte çıkışa doğru tökezleyerek ilerlediler, adam masalardan kırmızı kadife örtüler çekip kadınlara attı.

"Altı kişi, beşi parlak kırmızıya sarılmış durumda." Aria telsizinden, polis helikopterlerine anons yaptı. "Bir binadan çıktılar. Koşuyorlar. Bu adresin beş kilometre yakınında bir yerde olmalılar." Öyle olmak zorundalardı, Noelle artık dua ediyordu. Vitucci sadece bir saat önce ayrılmıştı, bulunduğu yer uzak değildi.

Noelle, yüzünü Evan'ın omzuna gömüp sessizce ağlamaya başladı. Bu kadar ölüm, tüm bu sapkınlık... İçinden, tüm ayrıntıları bilmesede de bu olayın son savaş olduğunu biliyordu. Yine de ümitsizlik, öfkeyle birlikte içinden akıyordu. Başını kaldırdı ve onların ölümünü izlemek için kendini zorladı. Roma yıkılıyordu ve buna tanık olması gerekiyordu.

Kötülüğün en sonunda sona erdiğini bilmeye ihtiyacı vardı. Önündeki manzara korkunçtu ancak aynı zamanda karmaşık bir adaletin şekillenmesiydi. Bunun ortaya çıkışını izlemek, ona bir tür iyileşme sunabilir ve derinlerde taşıdığı üzüntüyü çözmesine yardımcı olabilirdi.

Bu kadardı. Bitmişti. Sona ermişti. Gözleri ekrana kilitlenmiş olan Evan'a baktı. İçindeki öfkeyle kabaran duyguların yanında, en parlak olanının Evan'a duyduğu aşk olduğunu fark etti. Bu dehşetin ardından üzerine çökmekle onu tehdit eden karanlığa rağmen, elinden gelen tüm güçle o parıltıyı ön planda ve hayatının merkezinde tutmaya yemin etti.

Buradan bir bütün olarak çıkacağız.

Buradan birlikte çıkacağız.

TOM KOÇOK YAĞMUR DAMLALARI

Bakışları, Vitucci'nin yavaşça onlarca cesedin arasından geçişine döndü; bazılarına manevra yapıyor, bazılarının boğazlarına basıyor, birkaç yüzün üzerine eğilip vücutlarının hareketsizleşmesini izliyordu. Vitucci'nin, o an ölen adamların son anlarında kendi yüzünü görmelerini istemiş olduğu izlenimine kapılmıştı.

Bu anın ve birçok başka anın sahnelenmesine neden olan adamı izledi. Kötülüğün, iyiliğin, intikamın ve doğruluğun garip ve anlaşılması zor bir karışımıydı. Noelle, bu adamın gerçek adının ne olduğunu merak etti. Hem bir sosyopat hem de bir kurtarıcıydı. Olayın ve adamın tarihe geçeceği aniden netleşmişti. Ama nasıl anılacaktı? Bir kötü adam mı, yoksa bir kahraman mı? Noelle bundan emin değildi. Ancak değişmez bir gerçek vardı: Bu adam, hem onun hem de yanında duran, sevdiği adamın hayatını kurtarmıştı.

Uzaktan siren sesleri yükseldi. Topallayan Vitucci, tekerlekli sandalyedeki yaşlı adamın yanına yavaşça yaklaştı. O, yere yığılmayan tek kişiydi. Verilen zehir her neyse yaşlı adam ondan hiç tüketmemişti.

Vitucci ellerini yavaşça zayıf adamın boynuna doladı ve eğilerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Yaşlı adam titremeye başladı ama sebebi korku değildi. Öfkeydi. Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi açıldı ve ağzından bir haykırış yükseldi. Ellerini pençe gibi havaya kaldırdı ve faydasızca mücadele etmeye çalıştı. Şimdi arka planda helikopter sesleri yankılanıyordu. Yaşlı adam Vitucci'ye baktı, ölümün karanlığı ona yaklaşırken bile hâlâ ona meydan okuyordu. Hırıltılı bir sesle, "Caspar," diye soludu.

"Doğru." Vitucci sıkmaya devam etti. Yüzünü yaşlı adama o kadar yaklaştırmış ki burunları neredeyse birbirine değiyordu. Vitucci rahat görünürken yaşlı adamın yüzü kırmızıdan mor renge döndü. Sonunda Vitucci sert bir nefes verip onu bıraktığında, yaşlı adamın cansız bedeni tekerlekli sandalyeden düşüp et ve kemik yığını şeklinde yere serildi. Noelle bir an olsun bakışlarını başka tarafa çeviremedi.

MIA SHERIDAN

Vitucci döndü, yüzünde hem zafer dolu hem de şaşkın bir ifade vardı. Sanki dengesini bulmakta zorlanıyormuş gibi sendeledi ve omuzları kalkıp inerken başını uzun süre boyunca öne doğru eğdi. Oda şimdi sessizdi; son ölüm sancıları da tamamlanmıştı.

Vitucci, yanında duran masadan bir bardak aldı. Adamın bakışları ekrandan onunkilerle buluştuğunda Noelle gözlerini kırptırdı ve Vitucci'nin kendisinden emin olarak derin bir nefes aldı. Kesinlikle ona bakıyordu. Bardağı kameraya doğru kaldırdı ve sonra tereddüt etmeden dudaklarına götürüp tek dikişte bitirdi. Ardından birer bardak daha aldı ve ikisini de içip dizlerinin üzerine düştü. Dudaklarından fısıltıyla çıkan kelime çok sessizdi ve duyulmuyordu. Ama Noelle onun ağzını izledi ve kesinlikle “*Celesse*” dediğinden emindi.

SON

EPİLOG

Noelle, dalgaların sahile vurup geri çekilmesini izlerken gözlerini kısarak okyanusa baktı. Yukarıda, bulutlar dağılmaya başlamıştı; güneş ışınları kasvetin içinden süzülüyordu. Gece boyunca esen fırtına dinmişti. Ertesi sabah dünyayı arınmış gibi hissettiren şey neydi? Bir kokuydu. Bir histi.

“Anneciğim!” Callie, sahilde birkaç adım ötede, saçları rüzgârda savrulurken bağırdı. “Bak!” Deniz kabuğuna benzer bir şey gösterdi ve sonra cebine koydu. Noelle, yaşadıkları yerde kabukların bol olmasına rağmen bir tane bulduğunda kızının bitmek bilmeyen sevincine gülümsedi. *Bunu asla kaybetme, küçük kızım. Ne kadar çok şeye sahip olursan ol, harika şeylerin hiçbirini hafife alma.*

Gözleri bir figüre takıldı; tahta köprüden kumlara adım atıyordu. Evan. Kalbi hızlandı ve sonra yükseldi, nefesi mutlulukla kesildi.

“Evan!” Callie, onun yaklaşmasıyla bağırdı. Küçük kızları, kısa bacaklarını hızlı hızlı hareket ettirerek ona koştu. Evan’ın kahkahası rüzgâr sayesinde Noelle’e ulaştı. Evan, Callie’yi kollarına alıp etrafında döndürürken Noelle de güldü. Kalbi sıkıştı. O manzara. *Tanrım, bu manzara için sana minnettarım.*

Evan, Callie’yi yere indirip elini tuttu. Noelle, durup onların kendisine doğru yürümelerini izledi. “Bu tam bir sürpriz oldu,” dedi. Gülümsememek için dudakları titriyor, Callie’nin yaptığı gibi kollarına atılmamak için kendini zor tutuyordu. Evan, geleceğini ona söylememişti. Üç gün önce Reno’dan eve uçmuştu. Dünyayı

sarsan suçu çözmeye başlayan polislere yardım etmek ve babasının işlerini düzenlemek için orada kalmıştı. Kızlarına kavuşmak için her ikisi de çaresizdi. Ancak Evan'ın Reno'da kalmasının önemli olduğunu bilerek vedalaştıklarında, ikisi de hâlâ şok içindeydi.

Plan yapmaya ya da birkaç kelimeden fazlasını söylemeye vakitleri olmamıştı. *Seni seviyorum. Onu benim için öp. Yakında konuşuruz.*

Evan, bir saniyeliğine gözlerini okyanusa dikti, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. "Sence bu kasabada bir özel dedektife ihtiyaç var mıdır?"

Kalbi hızlanırken dudaklarından bir kahkahanın kaçmasına engel olamadı. Buraya mı taşınıyordu? Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırptı. Evan ise Noelle sevgi dolu bakışlarıyla ona bakarken yumuşuyordu. Birkaç adım ötede, Callie başka bir kabuğu fark edip toplamaya koşmuştu. Şimdi onu havaya kaldırmış, detaylarını inceliyordu.

"Her zaman özel dedektife ihtiyaç vardır. Ancak senin için hemen birkaç gizemi çözebilirim."

Gülümsedi, güneşin ışığı gözlerine vurdu, neredeyse gözlerinin içini görebiliyordu; derin ve sonsuz maviydi. "Öyle mi? Ne gibi?"

"Konuşmaya başlamadan önce en az bir fincan kahve. Tercihen iki ama kesinlikle bir."

"Önceden bilgilendirdiğin için teşekkür ederim."

"Bir tuzlu karamelli *krem brüle* için her şeyi yaparım."

"Her şeyi mi?"

Başını sallayarak onayladı.

Evan tek kaşını kaldırdı ve cebinde bir şey arıyormuş gibi yaparak, "Bu çok önemli. Not etmem gerek," dedi.

Güldü. Evan buradaydı. Buradaydı ve bir an için yaşadıkları tüm korkunçlukları bir kenara bıraktı, artık sadece umut vardı. Sadece vahşi, güzel, iyileştirici bir umut. Bu umudun, fırtınadan sonraki güneş ışığının içinden geçmesine izin verdi.

TOM KOÇOK
YAĞMUR DAMLALARI

“Hadi, tatlım,” diye seslendi Callie’ye ve Evan’ın koluna girek Sweetgrass’e doğru döndüler. Callie onların önünden koşup zıplayarak ve en sevdikleri tekerlemelerden birini söyleyerek ilerliyordu. Noelle, Tilly’nin verandada oturduğunu görebiliyordu. Evan’ı onunla tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Birbirlerini çok seveceklerdi.

Evan, “Ne zaman söyleyeceğimizi konuşabilir miyiz?” diye sorarken gözleri Callie’deydi.

Noelle onu kendine biraz daha çekti ve yürürken başını omzuna yasladı. “Evet. Önce seni yerleştirelim ve Callie’nin burada olmana alışmasını sağlayalım, sonra oturup konuşuruz.” Noelle bunun için sabırsızlanıyordu. Bir aile olmayı, iniş çıkışları ve sıradan anları paylaşmayı heyecanla bekliyordu. Tanrım, o güzel sıradanlığı paylaşmak için çok heyecanlıydı.

Konuşacak çok şeyleri vardı. Evan’ın elindeki yeni bilgilerin duygusal etkisiyle başa çıkmaya hazırlıklı olması gerekecekti. Şu noktada Noelle’in bildiği tek iyi haber, Cedro Leon ve Grimaldo Zamora’nın Cedro’nun Arizona’daki kardeşinin yanında güvende olduğu ve Grimaldo’nun onların sponsorluğunu üstlenmek istediğini ifade ettiğiydi. Ayrıca, kafeslerden kurtarılan kadınların bakımları yapılmış ve aileleriyle iletişim kurulmuştu. Zehirden kurtulan birkaç adam ise gözaltındaydı. Vitucci’ye ya da... Caspar’a yardım ediyor gibi görünen garson dışında. Noelle de Evan da o adamı tanımamıştı. Ayrıca, Noelle adamın kimliğinin gizli kalacağından emin gibiydi. Garip bir şekilde, bu düşünce onu rahatsız etmiyordu. Kim olursa olsun, Caspar’a dair çelişkili hislerine rağmen, o adam kötülüğü yok etmek için oradaydı. Ve bu, Noelle için yeterliydi.

Evet, birçok kişiyi mağdur eden canavarlar hakkında öğrenilecek çok şey vardı. Bu durum önemliydi. Ama bu da önemliydi. Birkaç kutsanmış huzur anı. Sadece onlara ait anlar.

Evan durduğunda Noelle de durdu. Evan arka cebine uzanırken, “Ah,” dedi. Noelle, Callie’nin köprüden koşarak geçtiğini, Bayan Tilly’ye elini kaldırdığını ve onun da Callie’ye el salladığını gördü. Tekrar Evan’a baktığında, onun bir mücevher kutusu çıkarıldığını fark etti. “Bu düşündüğün şey değil,” dedi Evan. “Henüz değil. Çünkü bunun için daha iyi planlarım var.”

Noelle usulca güldü. Eh, o halde Evan evlenme teklif etmiyordu. Buna sevindi çünkü birlikte yaşadıkları her şeyi sindirip sadece geleceğe odaklanabilmek için biraz zaman istiyordu. İçi yine o vahşi umut hissiyle doldu. Callie’nin, Tilly’nin yanına gidip gitmediğini kontrol etmek için başını kaldırdı. “Bu nedir?”

Evan kutuyu açtığında Noelle derin bir nefes alarak konuştu. “Annemin yüzüğü.”

“Baudelaire bana gönderdi,” dedi Evan. “Postadan anonim olarak geldi. Ama o olmalı. Başka kim olabilir ki?”

Noelle bir an ona bakarak düşündü ve ardından annesinin bir zamanlar taktığı bu güzel, zarif mücevheri aldı.

Yüzüğü sağ eline taktı.

“Şimdilik bir söz,” dedi Evan, ardından gözleri buluştu. Bir söz. Sevgi dolu olacaklarına, her zaman dürüst davranacaklarına ve kötülüğün küllerinden doğan zaferin canlı bir simgesi olmak için ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarına dair bir söz. *Sevgi.*

“Bir söz,” diye tekrarladı Noelle. *Sözlerini tutmakta iyiydiler.*

Parmakları birbirine kenetlenmiş halde eve doğru yürümeye başladılar. Bir bütün olarak. Birlikte.

TEŞEKKÜR

Her hikâyede olduğu gibi bu da bir yolculuktu. Bu yolda benimle yürüyen herkese teşekkür ederim.

Doğal bir güç olan Kimberly Brower'a, teşekkür ederim. Nasıl bu kadar çok şeyi aynı anda yapabiliyorsun bilmiyorum ama beni de bu karışıma dahil ettiğin için çok minnettarım.

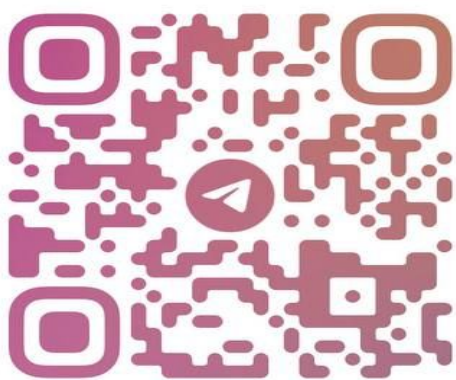
Bilgeliği ve derin hassasiyeti için Marion Archer'a teşekkür ederim.

Beni gelişmemi sağlayacak şekilde zorlayan ve ilk taslağımın büyük bölümlerini yeniden yazmamı istese bile çalışmanın gerçek bir zevk olduğu Charlotte Herscher'a teşekkür ederim. Seninle yüz kez daha çalışırım! Sürecin bu kadar sorunsuz ve (görünüşte) zahmetsizce işlemesini sağlayan, Maria Gomez ve Amazon ekibine teşekkür ederim.

Okurlarıma: Coşkunuz ve nezaketiniz, her seferinde daha iyi olmaya çalışmamı sağladığınız ve sürekli yanımda olduğunuz için teşekkür ederim. Size sonsuza dek minnettar kalacağım.

Tüm kitap blog yazarlarına, Bookstagrammer'lara ve Book-Toker'lara: Yaratıcılığınızı ve tutkunuzu bana yönelttiğiniz için minnettarım.

Eşime, verdiği sözleri tutmada bu kadar iyi olduğu için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

@AYISIGIKITAP